

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK ROM-COM

Slay RIDE

A SLAYCATION NOVEL

LAUREN BIEL

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Slay Ride

Lauren Biel

Telif hakkı © 2025 Lauren Biel'e aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve hadiseler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölü gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri

Slay Ride/Lauren Biel 1. baskı.

Kapak Tasarımı: Qamber Designs

Düzenleme: Şekersiz Düzenleme

İç Tasarım: Şekersiz Düzenleme

Bu kitap ve yazar hakkında daha fazla bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin:

www.LaurenBiel.com

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

Bu kitap, yemekleriyle oynamayı seven insanlara ithaf edilmiştir.

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Epilog](#)

[Lauren ile iletişime geçin](#)

[Teşekkürler](#)

[Lauren Biel'in diğer eserleri](#)

[Yazar Hakkında](#)

Birinci Bölüm

Kedi

Şimdi, arka bahçeye bakan oturma odası penceresinin önünden hızla kar yağıyor. Ama şu an kar görmek istemiyorum. Bu, muhtemelen önümüzdeki hafta kış tatilini kaçıracağımın ve bu da ilk avımı yapma şansımı da kaçıracağımın bir hatırlatıcısı.

Perdeleri hızla kapatıyorum ve gümüş kancalar siyah metal çubuk üzerinde gıcırdıyor. Kindra bana karanlık, kısılmış gözlerle bakıyor, elimdeki kahve fincanını görünce bakışları gevşiyor. Fincanı ona uzatıyorum ve yargılayıcı bakışlarını tekrar dizüstü bilgisayar ekranına çeviriyor.

"Mesai saatinde değilsin Cat. Bir kerecik de olsa rahatlayabilirsin," diyor.

" *Rahatlayamıyorum* . Önemli bir e-posta bekliyorum."

Kindra bana doğru döndü, siyah dalgalı saçları yüzünün etrafında savruluyordu. "Seçmeler mi?"

"Bu sıradan bir seçme değil. Yerel bir tiyatro topluluğunun sahnelediği '*Kediler*' müzikalinde yardımcı bir rol için. Bu benim büyük şansım olabilir Kindra. Belki sonunda çıkış yaparım."

Kindra dudaklarını yaladı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Bu bir müzikal değil mi? Şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum."

"O e-postayı alır almaz yapıp yapamayacağımı öğreneceğim."

Kindra, zamanla sevdiğim o taş gibi bakışlarıyla bana bakıyor. "Şarkı söylemede iyi olup olmadığından emin değilsin? Bu, yüzmeyi bilmediğin halde okyanusa atlamak gibi bir şey."

Haklı, ama ben de tamamen duyarsız değilim. Ayrıca dans geçmişim de var, bu da bana artı puan kazandırır... tabii ki beş yaşındayken bir kere ders aldığımı ve sonra bir daha geri dönmediğimi fark etmezlerse.

Salonda volta atmaya başladım. Vücudumda sinirsel bir enerji dalgalanıyor ve bunu hafifletmenin bir yoluna ihtiyacım var. Her adımda topuklarım yıpranmış parke zemine vuruyor. Kindra sürekli gürültüden nefret eder, bu yüzden dönüp başımı ısırması hiç de şaşırtıcı değil.

"Şu sesi çıkarmayı bırakabilir misin?"

"Yürüme?"

"Evet, yürüyerek. Eğer bütün evinizde ayaklarınızı yere vurarak dans ederseniz, ayakkabılarınızı çıkarın."

Onun sert tonu hassas duygularımı incitmeliydi ve birkaç ay önce incitmiş de olabilirdi. Ama şimdi onu tanıyorum. Çabuk sinirleniyor ve çoğu zaman biraz huysuz, ama o benim en iyi arkadaşım ve kötü tavrına rağmen onu seviyorum.

Herkes her zaman mutluymuş gibi davranamaz.

Kindra derin bir nefes aldı ve kişiliğini saran metal halkayı çözdü. "Özür dilerim. Sana çıkışmak istemedim. İş için imkansız bir hikayeye boğuşuyorum, bir de kış kampı hazırlıklarıyla uğraşıyorum ve artık dayanamıyorum. Dinle, her şey olması gerektiği gibi yoluna girecek."

"Ya öyle olmazsa?"

"Bununla da başa çıkıyoruz, Cat. Tıpkı diğer her şeyle başa çıktığımız gibi."

Haklı olmasına üzüldüyorum ama haklı. Rol ya benimdir ya da değildir ve sürekli aynı tempoda ilerlemek, oyuncu seçimi yönetmenin kararını değiştirmeyecektir.

Belki de o listede olmamam en iyisi. Prova programları işimle çakışabilir ve ödemem gereken faturalarım var. Ya da belki de oyunculuk bana göre değil. Hayattaki her şey gibi, belki de bu da Cat Novak'ın yapamayacağı bir şeydir.

Eski püskü koltukta otururken telefonum titredi. Cebimden çıkarırken neredeyse düşürüyordum. Ekranda bir bildirim belirdi. Yeni bir e-posta.

Bu da yapım ekibinden geliyor.

Baş parmağım afişe değişiyor ve her oyuncunun prova programını ve çağrı saatlerini ayrıntılarıyla anlatan uzun bir e-postaya yönlendiriliyorum. Listeyi hızlıca gözden geçiriyorum ama adımı bulamıyorum. Oyuncu kadrosuna bile alınmamışım. Yedek oyuncu olarak bile değerlendirilmemişim.

“Anlamadım,” diyorum, sesim alışılmadık derecede kısık. Yanan gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Kindra en iyi arkadaşım olabilir, ama aynı zamanda uzun zamandır hayranı olduğum idolüm, Kalp Kırıklığı Katili ve onun önünde ağlamaktan nefret ediyorum.

“Ah, kahretsin. Çok özür dilerim.” Kindra yanıma gelip oturdu. Dokunmayı seven biri değildi ama benim öyle olduğumu biliyordu, bu yüzden beceriksizce kolunu omzuma doladı. “Nelerden mahrum kaldıklarını bilmiyorlar. Ama bakın, iyi tarafından bakın. Şimdi kış kampına gelebilirsiniz!”

Kindra'nın beni daha iyi hissettirmeye çalışmasını takdir ediyorum, gerçi başkalarını teselli etmek onun güçlü yönü değil. Oyunda rol alma ihtimalinin tek olumsuz yanı inzivaya katılamamaktı, bu yüzden en azından dört gözle bekleyeceğim bir şey daha var.

“Bennett kesinlikle gelmeyecek, değil mi?” diye soruyorum. Eğer planlarını değiştirip gelmek isterse, ben de kedimle evde kalırım.

"Hâlâ Florida'da. Ezra dün onunla konuştu ve karın içine ayak basmaktansa siyanür kokteyli içmeyi tercih edeceğini söyledi."

"Umarım motosikletiyle gezerken kaskını unutur."

"Kedi! Bennett çok sinir bozucu, ama kimse onun ölmesini istemiyor."

Kendisi adına konuşabilir. "Bana meyvemsi kız arkadaşı Kindra'yı yedirdi. Henüz çok erken."

"Haklısın," diyor Kindra gülerek.

Ve onun kahkahası beni de güldürüyor. Ağlama isteği, arkadaşlarım ve haklı bir cinayet işleme fırsatım olduğu sürece iyi olacağımı hatırladıkça kayboluyor. Başka seçmeler de olacak... eğer kendimi daha fazla yenilgiye maruz bırakma iradesini bulabilirsem.

"Shorty'yi de kampa getirebilir miyim?" diye soruyorum.

Yırtılan kumaşın sesi kulaklarımıza ulaştı ve dikkatimizi perdenin üzerine tırmanan devasa siyah kediye çevirdik. Kulakları geriye doğru yatmış ve gözleri fal taşı gibi açılmış halde, uyuşturucu bağımlısı birine benziyordu.

Ben ayağa kalkıp onu yırtık perdelerimden çekmeye çalışırken, uyuşuk bir miyavlama sesi çıkarıyor. Kollarımda çırpınıyor, derimi tırmalıyor.

"Çok cana yakın biri," diyorum.

Kindra bana bakıyor, bu yüzden onun sevgi istediğini söylüyorum ki bazen tam bir bela olduğunu anlamasın. Pençeli psikopatı omuzlarıma kaldırıp sarılıyorum ve iğne gibi tırnakları gömleğimi delip derimin altına giriyor.

Bağırmak yerine Kindra'ya gülümsüyorum, bu da muhtemelen dişlerimi sıkıyormuş gibi görünmeme neden oluyor. Çünkü gerçekten de öyle yapıyorum.

"Şu lanet şeyi yere bırak, Cat."

Böyle bir kediye pençeleriyle paramparça olmadan öldürmenin imkanı yok, bu yüzden onu kendimden uzaklaştırıp bel hizasından yere bırakıyorum. Gölge bir iblis gibi odanın kenarı boyunca hızla ilerliyor ve kendini koltuğun altına saklıyor.

"Hayatımda gördüğüm en büyük kediye neden 'Kısa Boylu' adını verdin? O şey köpekten türemiş bir şeyden çıktı."

"Ona, Kara Dahlia olarak bilinen Elizabeth Short'un adını verdim."

"Elbette yaptın."

"O zamanlar Kindra Amato'yu tanımıyordum, yoksa ona senin adını verirdim."

"Ağzınızdan çıkan şeyler hem tuhaf hem de tatlı olmayı nasıl başarıyor?"

"Onu da getirebilir miyim?"

Siyah bir şimşek topu zemini hızla geçiyor, duraklıyor, sonra tekrar perdelere doğru fırlıyor. Shorty kendine hiç de iyilik yapmıyor. Aslında yıkıma hazır olmadığı zamanlarda çok tatlı bir kedi, ama tabii ki Kindra onun bu yönünü görüyor.

Derin bir nefes alıp başını salladı. "Bennett gitmeyeceğine göre, neden olmasın ki? Alaska vahşi doğasında kedini 'kaybetmesinden' endişe ederim. Ama Shorty kulübedeki perdeleri yırtarsa—ya da başka herhangi bir şey yaparsa—sorun sana kalacak. Bunu unutma."

Bu adil bir takas, o yüzden başımı sallıyorum.

Kindra, "Hey, seçmelere katılmak konusunda gerçekten iyi misin?" diye soruyor. "İyi olmamak da sorun değil."

"Biliyorum, ama iyiyim. Giderek artan ret yığınının bir tane daha ne fark eder ki?" Zoraki bir kahkaha atıp tekrar kanepeye yığıldım. "Ayrıca, bu inzivayı kaçırmak istemiyordum ve şimdi kaçırmama gerek yok. Eğer oyuncu olmak bana göre değilse, belki de çok sayıda cinayet işleyen bir katil olmak bana göredir."

Söylemediğim şey ise bu konuda da şüphelerim olduğu. Bennett adada her fırsatta öldürme girişimlerimi engelledi, ama engellemeseydi bile, bunu yapıp yapmayacağımdan emin değilim. En son istediğim şey Kindra'nın beni her şeyde başarısız biri olarak görmesi, ama eğer tekrar başarısız olursam bu gerçek bir olasılık.

Kindra, "Hey, tırnaklarını yemeyi bırak da buraya gel ve benimle duvar kağıdı örneklerine bak," diyor. "Yakında uçağa binmem gerekiyor ve Alaska'ya iner inmez malzemeleri almam lazım."

"Erkenden mi gidiyorsun?"

Başını salladı ve dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirdi. "Ezra'yı iki haftadır kendi haline bıraktım ve işleri berbat ettiğinden endişeleniyorum. İstersen senin uçuşunu önceden ayırtayım? Sana pencere kenarı koltuğu vereceğim."

O berbat e-postayı aldıktan beri ilk defa gülümsüyorum. "Bunu çok isterdim."

Seçmelere ve hayatımın nasıl karmakarışık olduğuna seyahatten döndükten sonra kafa yorabilirim. Önümüzdeki hafta için sadece iki görevim var: ilk adamımı öldürmek ve Maverick Eaton'ı öpmek.

İkinci Bölüm

Bennett

Doktor Whitlow e-postayı bir saatten daha kısa bir süre önce gönderdi, ancak motosikletim hızlandıkça içimde artan bir aciliyet duygusu hissediyorum. Kadının konuşabildiğini söyledi, ancak bu nöbetlerin ne kadar süreceğini asla bilemeyiz.

Soldan dönüp sahile paralel uzanan yola girdiğimde, tişörtümden hafif bir soğukluk geçip tenimi okşadı. Güney Florida, kışı geçirmek ve bisiklet sürmek için mükemmel bir yer. Zavallı bisiklet son zamanlarda çok sık depoda kaldı.

İki tekerlek üzerinde, açık yolda hızla ilerliyorum. Birçok insan burada kışı geçiriyor olsa da, çoğu plajdan sıkılmış durumda, bu yüzden trafik hafif. Yanlarından geçerken bir grup kadın dönüp bana bakıyor ve kıkırdıyor. Eğer bir yere gitmiyor olsaydım, durup birini tura çıkarmaya meyilli olurum.

Ama gitmem gereken bir yer var, bu yüzden sahil kasabasının merkezinden geçen ana yola sapıyorum. Hedefim ileride, palmiye ağaçları, koi havuzları ve cennet yanılsamasını bozan antiseptik bir kokuyla çevrili bir vahanın derinliklerinde saklı.

Yaz aylarında, bu cadde üzerindeki dükkanlar ve restoranlar hareketlilikle dolup taşar. Eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız, insanları izlemek için harika bir yer, ama bugün değil. Küçük bir kafeye kahvaltı için topallayarak giren bir grup yaşlı beyefendi dışında, kaldırımlar bomboş.

Ana caddeyi geçtikten sonra, Sanctuary tabelası görünür hale gelir, ancak sadece nereye bakacağınızı biliyorsanız. Bu insanların müşterilerinden biriktirdikleri para miktarına rağmen, bitki örtüsünün giriş tabelasını tamamen kaplamasına izin vermişler. Filodendronlar ve Petra bitkileri her yeri kaplamış durumda.

Kaldırımlı yoldan aşağı doğru dönerken ben de kalabalık hissediyorum.

Onu ziyaret etmek istemediğimden değil. Sadece burada olmak zorunda olmamasını diliyorum.

Yapraklar seyrekleşiyor ve beyaz mermer sütunlar göz önüne seriliyor. Buraya bir yabancı rastlasa, küçük bir ormanın içine gizlenmiş bir malikane olduğunu düşünürdü. Yönetmen, burayı olduğundan farklı bir yer gibi göstermekte mükemmel bir iş çıkarmış.

İnsanların zamanlarını boşa harcamak için gittikleri bir yer burası.

Sanırım son yıllarınızı geçirmek için daha kötü yerler de var. Personel her şeyi temiz tutuyor ve sakinlere iyi bakılıyor. Kimse zalim değil. Yani, hemşireler, doktorlar ve diğer personel zalim değil. Ama sakinler bambaşka bir durum olabiliyor.

Bisikletimi yer altı otoparkındaki bir park yerine bıraktıktan sonra, beni tesisin içine götürecek asansöre doğru yöneliyorum. Sıradaki adım, güvenlik kontrolü. Sakinler, güvenlikleri için kilit altında tutuluyor. Eğer özenle hazırlanmış Michelin yıldızlı yemekler, muhteşem bahçeler ve konaklama yerleri olmasaydı, buraya hapisane derdim.

Asansör kapıları bir *zil* sesiyle yavaşça açılırken, bir güvenlik masası görüldü. Masanın arkasındaki güvenlik görevlisi gülümsedi ve bana doğru kırmızı bir rozet uzattı.

"Doktor ofisinde bekliyor," diyor adam. Yaklaştıkça sarımsak, soğan ve zeytin bulutunun içinde kalıyorum. Etrafta yiyecek bir şey yok, bu yüzden adamın öğle yemeğinde yediği pizza gözeneklerinden sızıyor.

Burnumdan nefes almadan rozeti alıyorum. "Teşekkürler."

Başını sallayıp beni ilk hava kilidinden geçirdi ve kapılar arkamdan kapanır kapanmaz derin bir nefes aldım.

Bir duvarı pencerelerle kaplı uzun bir koridora giriyorum. Artık konağın içindeyim, dış görünüş ortadan kalkıyor ve burayı gerçekte olduğu gibi görebiliyorum. Parlak beyaz zeminler ve pencereli koridorlar hastanelerin olmazsa olmazlarından.

Annem hemen dışarıdaki avluda oturuyor. Sandalyesinin hemen arkasında bir sıra şimşir ağacı çiti var ve narin bedeninin üzerine gölge düşürüyor. Yanında, küçük bir ferforje masanın üzerinde zarif bir fincan tabağı ve çay fincanı duruyor. Annem her zaman öğleden sonra çayını çok severdi.

Ama eğer öğleden sonra çayını içiyorsa, bu benim için çok geç kalmış olabileceğim anlamına gelir. Akli başında olduğunda, söylememesi gereken şeyleri söylemez.

Onun kötü günlerini dört gözle beklediğim için biraz suçluluk duyuyorum, ama sadece biraz. Teşhisini aldığı anda, acil bakım altına alınmasına kendisi karar vermişti ve ben de Sanctuary'yi seçtim. Bu yere her altı ayda bir ne kadar para ödediğimi düşünürsek, en azından bundan bir şeyler elde etmeliyim. Keşke annem de bundan bir şeyler elde edebilseydi.

Ama çaresi yok. Özellikle kötü günler daha sık yaşanmaya başladığından beri, burayı asla terk etmeyecek.

Pencerelerin önünden hızla geçip ikinci kattaki Doktor'un ofisine doğru yöneldim. Annemle konuşmadan önce onunla görüşmemi istemişti ve nedenini zaten biliyordum. Elimle cebime uzanıp kağıt parçasını yokladım.

Parmak boğumlarım masif meşe kapıya vuruyor ve ince bir ses içeri girebileceğimi söylüyor. Doktor, devasa bir maun masanın arkasında oturmuş, ben karşısına otururken bilgisayarında telaşla bir şeyler tıklıyordu. Hoparlörlerden hafif inlemeler geliyordu ve bir erkeğin yanaklarının bu kadar kızardığını hiç görmemiştim.

"Alt ve F4 tuşlarına aynı anda basın," diyorum. "Bu, aktif pencereyi kapatacaktır."

Doktor tuşları arar, basar ve inlemeler kesilir.

"Planlanmış bir toplantınız varken gizlice et dövme seansı yapmamak en iyisi olsa gerek, değil mi?" diye sııttım ve kasiyerin fişini masanın üzerinden kaydurdım. "Sanırım beni bu yüzden görmek istediniz?"

Boğazını temizledi, beyaz ceketini düzeltti ve mide bulandırıcı bir miktarda paranın yazılı olduğu kağıdı kaptı. Rakamları inceledikten sonra, odaya girdiğimden beri ilk kez bana baktı. "Evet, bu, geçmişe dönük borcunuzu ve sonraki altı ayı kapsıyor."

"Altı ay mı? Bu, önümüzdeki koca bir yılı karşılamaya yeter!"

"Enflasyon hepimizi özellikle sert vurdu, Bay Carter. Annenizi daha uygun fiyatlı tesislerimizden birine yönlendirebilirdim, ancak siz onu en iyi konumumuzda barındırmayı tercih ettiniz ve bu da en iyi fiyatlandırmayı beraberinde getiriyor."

Başımı sallıyorum. Annemi bu yerlerden birinde tutmak zorunda olmam zaten yeterince kötü. Eğer ona bakılması gerekiyorsa, sadece en iyisini istiyorum.

"Kalan tutarı önümüzdeki haftanın sonuna kadar ödemeniz gerekecek," diye ekliyor. "Ödeme gecikmeniz nedeniyle farklı bir düzenleme yapmamız mümkün olmayacak."

Sandalyenin deri kolaklarını, masanın üzerinden fırlayıp o aptal mavi kravatını boğma ipi gibi kullanmamak için başka hiçbir sebep olmadan sıkıca kavradım. O herife söyleyecek başka bir şeyim kalmayınca ayağa kalktım ve kapıya doğru döndüm.

“nmzdeki hafta, Bay Carter. Unutmayın.”

Odayı terk etmeden önce ona doğru döndüm. "Alt ve F4, Doktor Whitlow. *Bunu sakın* unutmayın. Ben asla unutmayacağım." Ona veda niteliğinde göz kırdım.

Aşağı kata inerken nefes alışverişimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Annemi gördüğümde ne halde olursa olsun, ona olumsuz bir enerji getirmek istemiyorum. Beni tek başına bytmek için çok çalıştı ve hiçbir zaman stresini akşam yemeklerine taşımadı. şimdi ben de *stresimi ondan* uzak tutmaya çalışıyorum.

Florida güneşine adımıımı attığımda, o hâlâ şimşir ağaçlarının yanındaki sandalyede oturuyordu. itlerin ötesinde, bira hasta koi havuzunun kenarında sendeleyerek dolaşıyordu. Bir it onların içine düşmesini engelliyordu, ama ben de önlük giymiş bir sürü aykırı kişinin tek bir sıçrayışla çiti atlayıp yüzmeye gittiğini görmüştüm.

Annem henüz beni fark etmedi ama fark ettiği anda zihinsel durumunu anlayacağım. Gözleri bana her şeyi anlatıyor. Teşhisine rağmen, bunama sadece nadir durumlarda kendini gösteriyor. Doktor bunun değişeceğini söylüyor. Beyni kötüleştikçe hastalığı da ilerleyecek.

Onun kötü bir gün geçirdiğini ummak yanlış geliyor ama bu, sahip olabileceğimiz kardeşler hakkında daha fazla şey öğrenmenin tek yolu. Aklını kaybetmeye başlamadan önce, babamın geçmişini araştırmaya başlamıştı. Beni babasız bırakmaktan başka bir sebep olmadan onu yok etmek istiyordu. Babamın birçok yanlış davranışının kanıtını ortaya çıkaracak kadar ileri gidemedi, ama kardeşlerini ortaya çıkardı.

Çoğul.

Kaldırım taşlarında ayak seslerimi duyuyor. Bana doğru döndüğünde, gözlerindeki uzak, puslu bakış açıkça belli oluyor. Sinir hücreleri olması gerektiği gibi çalışmıyor.

"Canım, arkadaşım için bir fincan çay getirebilir misin?" diye soruyor bana. Beni hastabakıcı sanıyor ve onu düzeltmeyeceğim. Sağlık ekibi bana, onu karıştırmamamın onun için en iyisi olduğunu öğretti.

"Elbette, Bayan Tierney. Önce biraz sizinle oturabilir miyim? Bugün hava çok sıcak ve bacaklarım yorgun."

Sinsi bir gülümsemeyle, "Siz söylemezseniz ben de söylemem, ama maalesef adım Bayan Tierney. Hiç evlenmedim." dedi.

Yine, suçluluk duygusu ruhumu biraz daha kemiriyor. Ona Bayan yerine Bayan diye hitap etmenin bir fırsat yaratacağını öğrendim, bu yüzden bunu kendi avantajıma kullanıyorum. Kusursuz değilim.

"Senin gibi güzel bir şey mi? Kimsenin seni kapmadığına şaşırdım." Masanın yanındaki iki sandalyeye bakıyorum. Oturmak istiyorum ama hangi sandalyede onun hayalindeki arkadaşının oturduğundan emin değilim.

En yakınındaki sandalyeyi işaret ederek, "Orada, Ronnie'nin yanında oturabilirsin. Isırmaz." dedi.

Ronnie. O, annemin kız kardeşiydi; teyzemdi ama hiç tanışmadım çünkü ben doğmadan üç yıl önce, henüz on dokuz yaşındayken boğularak ölmüştü.

Boş sandalyeye dönüp başımı salladım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Ronnie. Kızıl saçlı birine pek sık rastlamam."

Annem kıkırdayarak, "Onunla flört etmeye kalkışma," dedi. "Erkeklerin oyunlarını iyi bilir." Sesi utanç verici bir fısıltıya dönüştü. "Anlıyorsan, doğru donanıma sahip değilsin."

Onun kötü günlerinde her türlü şeyi öğreniyorum.

Annem masanın üzerinden elini uzatarak göremediğim birine doğru işaret etti. "Kendine iyi bak Ronnie. Tatilden

döndüğümde görüşürüz."

Gözleri uzaklaşan hayaleti takip ediyor, sonra bana dönüyor. Bu etkileşimler en sevdiğim türden değil. Bir konuşmaya katılmaktansa kulak misafiri olmak daha kolay.

"Çaya gerek yok sanırım," diyor. "Ama seninle biraz sohbet edebiliriz. Yeter ki patron gelmesin."

"Biraz ara vermeye ihtiyacım var, o yüzden sorun etmezler." Zoraki bir gülümseme takındım. "Hâlâ evlenmediğine şaşırdım. Eminim bir noktada biri kalbini çalmıştır."

Çay fincanını çevirip başını salladı. "Çalmak kelimesi kesinlikle yerinde bir kelime. Adam tam bir alçaktı. Elli eyaletin hepsinde hamile bir kadın bırakmış olsa şaşırmam, üstelik bu sadece Amerika."

"Kaç çocuğu var?"

"Kesin olarak bildiğim sadece üç kişi var. Oğlum Bennett - çok iyi bir çocuk - İngiltere'de yaşayan Ezra ve Teksas'ta yaşayan Luisa."

Teksas'ta Luisa Carter adında birini aradım ama bulamadım. Annem ve Ezra'nın annesi bize babamızın soyadını verdiler, ama üçüncü kadının o pisliğin kızına olan iddiasını belirtmemeyi tercih etmesine şaşırmadım.

"Soyadları aynı mı?" Bu soruyu daha önce iki kez sordum ve her iki seferde de bana anlamlı bir bakış attı; sanki bu sırrı açığa vuramayacak kadar akli başındaydı. Belki de artık bardağı devirecek kadar kendinden geçmiştir.

"Erkekler öyle yapıyor," diyor. "Sanırım İngiliz kadın ve ben, bizi bu kadar derinden yaralayan adama biraz fazla düşkündük. Teksaslı kadın ise kızlık soyadını bize miras bıraktı."

Koltuğumun ucunda oturuyorum. Şimdiye kadar en çok yaklaştığım an bu ve kız kardeşimizi bulmak için yeterli bilgiye ulaşmama sadece saniyeler kaldı.

Annem narin parmaklarını alnına götürdü. "Aman Tanrım. Neydi o? Gonzalez değildi ama G harfiyle başlıyordu ve İspanyol kökenliydi."

"Garcia?"

"HAYIR."

"Gomez?"

"Hayır, hayır. Hatırlamıyorum. Çay ister misiniz, genç adam?"

O, benim hastabakıcı olmam gerektiğini çoktan unutmuş. Ama önemli değil. Bugünlük bana yeterince yük oldu, onu daha fazla zorlamak istemiyorum.

"Şu an pek susamış değilim ama sizinle biraz oturup sohbet etmekten memnuniyet duyarım."

Gülümsüyor. "Bunu çok isterim."

Sonraki bir saat boyunca onunla başka şeyler hakkında konuşuyorum ve babamla ilgili konulardan uzak duruyorum. Milyon kere duyduğum aynı hikayeleri anlatıyor ve onun için doğru yerlerde gülümsüyor ve başımı sallıyorum.

Ben biraz anne kuzusuyum. Ne yapalım, dava açalım.

Sonra gözleri biraz daha buğulanmaya başlar ve hastalığının çirkin yüzü ortaya çıkar. Dakikalar içinde kafa karışıklığından öfkeye geçer, her iki aşama arasında o kadar yavaş geçiş yapar ki, neler olup bittiğini anlamak zorlaşır. Özellikle de oğlu için.

"Beni rahat bırakın. Yorgunum," diyor sonunda. "Bu gömlek rahatsız ediyor."

Onu durduramadan, kıyafetlerini yırtmaya başladı. Hemşirelerden birini çağırdım. Eğer işe yarayacağını düşünseydim, onurunu korumak için ceketimi omuzlarına örterdim ama bana karşı koyacak. Demans işte böyle bir pislik.

Hemşireler beyaz önlükleriyle gelirler ve biraz nazikçe ısrar ettikten sonra, daha rahat edebileceği odasına çekilmeye ikna ederler. Onların yanında güvende olacaktır.

Onlar içeri girdikten sonra, bisikletime doğru geri dönüyorum. Eve vardığımda Ezra ile iletişime geçmem gerekiyor. Bu gizemli Luisa G.'nin kim olduğunu bulabilecek biri varsa, o da Ezra'dır.

Üçüncü Bölüm

Kedi

Uçak sabahın erken saatlerinde Alaska'ya iniş yapıyor. Ancak sabah olduğunu anlamak mümkün değil. Dışarısı hala çok karanlık. Yılın bu zamanında bölge günde sadece birkaç saat güneş ışığı görüyor.

Kindra ve Ezra bunu da düşünmüşlerdi. Jim'e her etkinlik alanına aydınlatma sistemi kurdurdular ki ne yaptığımızı görebilelim. Konağın pencerelerine de gündüzü taklit eden, aşağı inen perdeler takıldı. Mevsimsel depresyona iyi geleceği söyleniyor.

Tatilde kim depresyona girebilir ki? Ben kesinlikle giremem.

Ben taşıma çantasını koltuğumun altından çıkarırken Shorty bir miyavlama sesi çıkardı. Uçaktaki herkes ilk başta onun bu küçük protestolarını sevimli bulmuştu. Şimdi ise birçok çift göz bana öfkeli bir bakışla çevrildi.

"En azından ağlayan bir bebek değil," diyorum gülümseyerek.

"Sürekli ağlayan bir bebektense, yeni doğmuş bir bebeğin ağlamasını tercih ederdim," diye homurdanıyor bir adam.

"Öyleyse git de bir tane yap," diyor Kindra.

Onun arkadaşım olmasına çok sevindim.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu birkaç ay önce Kindra'nın uçak yolculuğu kadar utanç verici değil. Oyuncaklarım Alaska'ya yaptıkları uçuş boyunca sessiz kaldılar.

Havaalanından çıkıyoruz ve Shorty aklını kaybetmeye başlıyor. Taşıma kutusunda çırpınışlarına bakılırsa, teyze Bethany'nin zavallı kedisini taşıyan Clark Griswold'a benziyor olmalıyım. Çığlık atıyor, kutuların kenarlarını tırmalıyor ve hava deliklerinden tüyler uçuşuyor.

Jim'in bizim için sipariş ettiği limuzine binerken Kindra, "Hep böyle sinirli mi?" diye sordu.

Taşıma kabını koltuğa yerleştiriyorum ve miyavlama yeniden başlıyor. "Muhtemelen tuvalete gitmesi gerekiyor. Saatlerdir o şeyin içinde. Seni de o küçücük kutuya tıkıştırırsaydık sinirlenirdin."

Shorty birden sessizleşiyor ve birkaç dakika sonra limuzini iğrenç bir koku sarıyor.

Kindra öğürerek camı indirdi, ancak buz gibi bir hava içeri girince hemen tekrar kapattı. "Fikrimi değiştirdim. O kokudansa o ulumayı tercih ederim."

Taşıma çantasına göz attım ve Shorty bana tısladı. Harika. Şimdi iyice sinirlendi ve arka ayaklarında küçük kaka ayakkabıları var. Attığı her öfkeli adımda kaka lekeleri yere bulaşıyor.

"Çok üzgünüm, Shorty," diye fısıldıyorum havalandırma deliklerine.

"*Kediye* mi özür diliyorsun? Peki ya önümüzdeki bir saat boyunca bu kokuyu solumak zorunda kalacak insanlar?" Kindra burnunu sıkıştırıp ağzından nefes aldı.

Taşıma kabını ikimizin arasına, koltuğa yerleştiriyorum. "Sadece kokusunu almak zorundayız. Zavallı Shorty bunu utanç verici bir nişan gibi taşımak zorunda, şimdi de onu yıkamak zorunda kalacağım. Sudan nefret ediyor."

Kindra odamı istediğim kedi malzemeleriyle doldurmuştu bile, ama listeye kedi için güvenli şampuan eklememiştim. Bu Shorty'nin ilk seyahati ve bu kadar üzüleceğini tahmin etmemiştim. Muhtemelen onu bir kargo taşıma çantasına, kum kabıyla birlikte koymalıydım, ama havayolunun onu kaybetmesinden çok endişelendim.

Kış tatili için en iyi başlangıç değil belki ama bundan sonra işler daha iyiye gidecek.

Umarım.

En azından Bennett orada olmayacak, bu da bu yolculuğu yaz yaptığımızdan daha iyi kılıyor. Onun bitmek bilmeyen serseri enerjisi üzerimizde kara bir bulut gibi asılı kalmadan hepimiz biraz daha rahat nefes alacağız. Tabii, bu arabadan indikten sonra biraz daha rahat nefes alacağız.

Onun yerine Maverick geldi ve bu büyük bir gelişme. Uzun boylu, bronz tenli ve yeşil gözleri bir kadını iki saniyede soyunmaya ikna edebilir.

Kabul etmekten nefret etsem de, Bennett de çekici. Koyu saçları, parlak mavi gözleri ve dövmeleri inanılmaz derecede göze hoş geliyor, ancak kişiliği daha çok bal porsuğuna benziyor; öfkeli, değişken ve affetmeyen. İşte Maverick'in gerçekten parladığı nokta burası. Çok tatlı biri.

Yanımda duran Kindra, "Maverick hakkında hayal kurmayı bırak," diyor, ama hâlâ burnunu sıktığı için sesi nezle olmuş gibi geliyor.

"Onun hakkında hayal kurduğumu nereden çıkardın?"

Kindra abartılı, kadınsı bir iç çekişle şöyle dedi: "O saçmalığı yapıyorsun... o zavallı küçük iç çekişi. İşte böyle anlıyorum."

Herkes oltamı boş sulara attığımı düşünüyor gibi görünüyor, ama Maverick ilgilenmediğini söylemedi. Yani, *ilgilendiğini* de söylemedi, ama bu konunun dışında. Kampın sonunda, hamlemi yapacak cesareti toplayıp cevabımı alacağım.

"Adını nereden almış ki?" diye soruyorum. "Gece Yarısı Mazoşisti diye anılmasının nedenini internette bulamadım."

"İsa, onu mu takip ediyorsun?"

Belki.

"Hayır. Sadece merak ettim," diyorum.

Kindra gülüyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Aslında New England Nightstalker'dı, ama Ramirez ile aynı kefeye konmaktan nefret ediyordu, bu yüzden gazetelere -tam olarak benim gazeteme- yazdı ve bir katliam tehdidiyle isminin değiştirilmesini istedi. Bir ismin ne kadar kişisel olabileceğini anladığım için, istediği şekilde değiştirdim ve öyle kaldı."

"Ama onu gerçek bir mazoşist olarak hayal edemiyorum. Sizce edebiliyor musunuz?"

Kindra öğürür. "Tanrı aşkına hayır. Birinin zevkini bozmak istemem ama yatak odasında baskın taraf olma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor ve eğer Maverick bir mazoşistse, bu onun itaatkar taraf olacağı anlamına gelir."

Bunu tek başıma başarabilir miyim bilmiyorum ama denemeye hazırım.

Yol ilerledikçe daha da bozuklaşıyor. Kar her yeri kışın en güzel haliyle kaplamış, hatta yüksek ağaçlar bile mevsime uygun giyinmiş. Hava durumu uygulamasını kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum ama daha ara yollara bile girmemişken sinyal çok zayıf.

Bağlantı eksikliği bazen biraz can sıkıcı olabiliyor, ama Jim'in mekanlarının sunduğu bağlantısız deneyimden keyif alıyorum. Bazen dünyadan kopmak ve sadece deneyimlemek güzel oluyor.

Kindra pencereden dışarı bakarken, "Umarım yeterince içki almışsızdır," diyor. "Adada, Jim ihtiyacımız olursa pilotu şehre uçurup malzeme getirebilirdi, ama burada kendi başımızın çaresine bakmak zorundayız. Her gün önemli mesajları iletecek biri var, ama acil bir şeye ihtiyacımız olursa Walmart'tan çok uzaktayız."

Kot pantolonlu bacağına hafifçe vurdum. "Rahat ol. Bu ilk kış kampı olduğı için aksaklıklar olması kaçınılmaz, ama eminim sandığından daha hazırlıklı olduğunu göreceksin."

Burnunu sıkmayı bırakıp elimi sıktı. "Güven oyu için teşekkürler."

"Her zaman."

Kindra'nın aksine, hayatım boyunca birçok arkadaşlığım oldu, ama bu arkadaşlık diğerlerinden çok farklı. O bana bir arkadaştan çok aileden biri gibi geliyor.

Bir süre sonra limuzin çok büyük bir hangarın yanında durdu. Toprak bir alan küçük bir otopark görevi görüyordu, ancak çoğunlukla karla kaplıydı. Yer yer toprak parçaları görünüyordu.

Şoför kapılarımızı açıyor ve buz gibi havaya adım atıyoruz. Gazımı çıkarmaktan korkuyorum, çünkü çıkarırsam anüsüm donabilir. Daha önce hiç bu kadar soğuk hava yaşamamıştım.

Kindra bana pembe bir kayak maskesi uzattı, sonra yüzüne mor bir maske taktı. "Malikaneye kar motorlarından biriyle gideceğiz. Sadece bizim için atları arabacının çıkarmasını istemek istemedim. Umarım sorun olmaz."

"Beni en yakın gürül gürül yanan şömineye götürecek her şey benim için uygundur. Hadi yapalım şunu." Maskeyi aşağı indiriyorum ve içten içe, maskenin saçlarımı boynuma bastırma şeklinden irkiliyorum.

Oldukça ciddi duygusal hassasiyetlerim var ama bunları gizlemeye çalışıyorum. Okuldayken bu küçük tuhaflıklarımı maskeleymeyi öğrendim. Öğle yemeğı masasında kızlar çorapsız ayaklarımla sadece bir kez dalga geçtikten sonra, rahatsız olmanın zorbalığa uğramaktan daha iyi olduğunu öğrendim.

Artık yetişkin olduğuma göre, normal olmayan davranışlarımı kontrol altında tutmak için hala çabalıyorum. Saçımı hareket ettirirken Kindra'dan beklemesini istemek yerine, rahatsızlığı içime atıp düşünmemeye çalışıyorum. Ya da ceketin etiketinin sürekli

çıkardığı çok sinir bozucu hışırtı sesini düşünmemeye çalışıyorum. Ya da maskenin kumaşının tenimde çelik yünü gibi hissettirmesini düşünmemeye çalışıyorum.

Kindra'ya bu sırrı emanet edemeyecek kadar güvensiz değilim. Benimle dalga geçeceğinden de korkmuyorum. Ama bazen insanlar gerçeği öğrendikten sonra değişiyorlar. Bana karşı çok nazik davranıyorlar, sürekli rahat olup olmadığımı kontrol ediyorlar. Bu yükü arkadaşlarıma yüklemek istemiyorum.

Kindra limuzinin bagajından çantalarından birini çıkarıyor, ben de aynısını yapıyorum. Kışlık kıyafetlerimiz. Giyinmek için aceleyle kulübeye giriyoruz ve gri metal duvarlar rüzgarı kesse de, dondurucu soğuğu pek de dağıtmıyorlar. Göğüs uçlarım o kadar sertleşiyor ki acıyor ve dantelli sütyeni delip gözlerimi çıkarırlarsa şaşırırmam.

Kindra, "Kıyafetlerinizin üzerine koruyucu ekipmanlarınızı giyin," diyor. "Bu, soğuktan korunmanıza yardımcı olacaktır."

Kıyafetimi çıkarıyorum—fakir olduğum ve New York pahalı olduğu için indirimden almıştım. "Umarım Maverick beni böyle görmez," diyorum kabarık pantolonun bir bacağını içine sokarken. "Bütün bunları giydiğimde Michelin Adamı gibi görüneceğim."

"Donma nedeniyle cildinizin kararmasından daha iyidir."

"Haklısınız."

Aceleyle giyinmeyi bitirdim, sonra kışlık montumu da üzerime sıkıştırdım. Artık korkunç gözlüklerimizle birlikte hava koşullarından korunmuş olduğumuza göre, tek yapmamız gereken kar motorunu binadan çıkarıp patikaya sürmek. Ne yazık ki, kollarım T harfine benzememe neden olan bir pozisyonda sıkışmış durumda.

Kulübeden yavaşça çıktık ve durduk. Bavullarımız ve Kindra'nın sipariş ettiği duvar kağıdı, limuzinin eskiden durduğu yerde küçük bir yığın halinde duruyordu. Kar motorlarından yığına, sonra da Kindra'ya baktım.

Kindra homurdandı. “Şoför en azından eşyalarımızı kalkmadan önce depoya getirebilirdi. Çantaları güvenli bir şekilde binaya taşımama yardım et de Ezra birazdan gelip onları alsın.”

Şoförün muhtemelen havaalanına aceleyle dönmesi gerekiyordu. Çoğu kişi açılış törenleri ve yılbaşı partisi için birkaç gün içinde geliyor, ancak Maverick bizim uçağımız kalktıktan kısa bir süre sonra uçmayı planlıyordu. Bu gece gelmesi gerekiyor.

Sabırsızlıkla bekliyorum.

Tüm heyecan içinde Shorty'nin kaka sorununu unuttum. Çok mutsuz ve üşümüş bir kedi bulmayı umarak poşet yığınının doğru koştum, ama taşıma kafesi ortada yoktu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Kindra, arka koltuktan Shorty'nin taşıma çantasını aldın mı acaba?”

Az önce yerden kaldırdığı iki çantayı yere indirdi. “Lütfen bana hâlâ limuzinde olduğunu söylemeyin.”

“Pekala, yapmayacağım.” Duraksıyorum. “Ama sanırım olan buydu.”

Kindra eldivenlerini çıkarıp ceplerini karıştırarak telefonunu buldu. Telefonu yüzüne götürürken gözlerini kapattı ve derin bir iç çekti. “Onunla iletişime geçmenin hiçbir yolu yok. Beş dakika daha bekleyemez miydi?”

Gözlerim yaşlarla doldu, omuzlarım hıçkıra hıçkıra titriyordu. “Ben gelmiş geçmiş en kötü kedi annesiyim. Yavru kedimi arabada unuttum. Muhtemelen devlet onu benden alacak şimdi.”

“Bu kadar abartılı davranma. CPS, Kedi Koruma Hizmetleri anlamına gelmiyor. Ayrıca, gerçek CPS her gün çocuklara karşı görevini yerine getiremiyor, yani endişelenecek çok bir şeyin yok.”

Bu, gerçekleri değiştirmiyor. Çocuğumu, o pis ayakkabılı çocuğumu, şimdi kim bilir nerede olan bir limuzinin arkasında unuttum. Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi,

şimdi de Shorty o pis kokuyla baş başa kalmak zorunda kalacak.

Şoför onu aldıktan sonra Maverick de aynı şeyi yapacak.

Derin bir çukura girip kendimi gömmek ve kışın geri kalanını kış uykusunda geçirmek istiyorum. Belki de ortaya çıktığımda hayat daha az kasvetli olur.

"Cat, burada yapabileceğimiz bir şey yok. Hadi malikaneye çıkalım ve sıcak bir yerde bu işi halledelim."

Kindra kar motorunu kulübeden yavaşça çıkarıyor ve eşyalarımızı otoparktan rekor sürede kaldırıyoruz. Shorty'nin yolda hızla uzaklaştığını bilmeme rağmen, yığının dibine ulaştığımızda kediye bulamayınca yine bir hayal kırıklığı hissediyorum.

Tam umudumu kaybetmek üzereyken lastiklerin altından karın çıtırtısını duyduk. Şoför limuzinden inerken ikimiz de arkamızı döndük.

Arka kapıyı açıp kedi taşıma çantasını kollarımın arasına itti. "Bilgin olsun, oldukça yüksek bir temizlik ücreti alacağım. Bu işi Jim'e bir iyilik olsun diye yapıyorum, ama o kokuya tahammülüm yok."

Üç saniye içinde onuncu kez özür dilemeye fırsat bulamadan, sürücü tarafındaki kapıyı sertçe kapatıp hızla uzaklaştı.

Bok kokulu bir rahatlama nefesi verip, Shorty'yi sırt çantasına koymak için aceleyle kulübeye geri döndüm. Kindra da peşimden geldi, ancak şu anki duygularından emin değilim çünkü mor bir kayak maskesi yüzünü örtüyor. Bahse girerim ki o da benim kadar rahatlamış ve işleri yavaşlattığım için de sinirli.

Küçük uzay kapsülü şeklindeki sırt çantası yığının en altında duruyor. Onu çıkarıp eldivenlerimi çıkarıyorum ki Shorty'yi bir kaptan diğerine aktarabileyim. Çantamdan aldığım bir gecelikle patilerini temizliyorum ki koku ona geçmesin.

Öfkeli olduğunu söylemek yetersiz kalır. Karanlık göz bebekleri altın rengi irislerini paramparça ediyor, her göz

yuvasında öfkeli bir kara delik bırakıyor. Onu hırpaladım ama bu, pençelerinin yüzüme daha da yaklaşmasını engellemiyor.

Onu iyice temizledikten sonra, uzay kapsülünün içine yerleştiriyorum ve kayışlarını gevşetiyorum ki tüm bu katmanların üzerine sırtıma sığsın. Bu, soğuk rüzgarın ona ulaşmasını engelleyecektir.

Dışarıda, kar motoruna atlayıp ormana doğru yola koyuluyoruz. Paletler patika üzerinde gıcırıyor. Çok rahat bir yolculuk değil, ama Jim bu kadar kısa sürede yol yapacak bir ekip bulamadı. Gelecek yıla kadar, bu yolculuğu çok daha keyifli hale getirecek bir kaldırım taşı yolumuz olacak.

Yılın zamanını biraz değiştirmemiz gerekebilir. Güneş daha yeni doğuyor ve saat neredeyse sabah on bir. Öğleden sonra üçten hemen önce tekrar batacak.

En azından ağaçlar temizlenmiş. Yol oldukça geniş, sanırım atlar ve araba için gerekliydi. Bu benim fikrimdi ve biraz yalvarıp yakarmam gerekse de Jim sonunda kabul etti.

Birkaç dakika sonra ağaçlar seyrekleşti ve malikâne karşımızda belirdi. Ormanın içinde şirin bir kulübe gibi görünmesi için inşa edilmişti, ama önünde çeşmesi olan üç katlı bir kütük ev daha önce hiç görmemiştim.

Ezra, evin etrafını saran verandada duruyor. Kar motorunu durdurduğumuzda bize el sallıyor. Sadece bir İngiliz'in sahip olabileceği zarafetle merdivenlerden iniyor ve bizi Alaska vahşi doğasına hoş geldiniz diyerek karşılıyor.

Kış kampı resmen başladı.

Dördüncü Bölüm

Bennett

fırın, Mikrodalga iki dolarlık hazır yemeğimin yenilebilir bir sıcaklığa ulaştığını haber vermek için bip sesi çıkarıyor. Bunları yemeye alışmam gerek. Doktor Beats-His-Meat'in anneme bakmak için istediği ücret karşılığında, birçok şeye alışmam gerekecek.

Üst katımdaki daireden yüksek sesli, neşeli bir müzik yankılanıyor. Saniyeler sonra, küçük ayak sesleri başımın üstünde yankılanmaya başlıyor. Bu günlük bir olay. Beş çocuklu anne, yatak odasında rahatlamak istediğinde, televizyona son derece gürültülü bir çocuk programı açıp güvenli bir yere çekiliyor.

Aşırı heyecanlı bir şekilde yere vurup duvara çarptıktan sonra, lambanın altındaki sıva parçalarından biri döküldü ve ben de artık sabrımın sonuna gelmiştim.

Acıklı yemeğimi alıp minik banyoya gidiyorum. Tuvalette yemek yersem gürültüden en uzak noktada olurum. Ayrıca, yıkılmakta olan duvarların arasına yerleşmiş küçük fare ailesiyle de iyi bir arkadaşlık kurmuş olurum. Onlara ikram olarak küvet ile tuvalet arasındaki köşeye bir makarna parçası bırakıyorum.

Çoğu insan tuzak kurardı ama ben bunu yapmaya gönlüm el vermiyor. Onlar da herkes gibi hayatta kalmaya çalışıyorlar.

En azından hamamböceği değiller.

Karides scampi olması gereken, iç karartıcı yemeğimin yarısını yemişken kapı zili çaldı. Kapıya doğru giderken, "yemeğin" geri kalanını ait olduğu yere, çöpe attım.

Gözetleme deliğinden, ütülü beyaz gömlekler, koyu renk kravatlar ve kumaş pantolonlar giymiş iki genç adam görüyorum. Kahrolası Mormonlar.

Kapıyı açtığımda, hayatımda gördüğüm en parlak gülümsemelerden ikisiyle karşılaştım ve bu gülümsemeler bana hemen Catarina Novak'ı hatırlattı. Ve şimdi, o boş ve değersiz kadını hatırlattıkları için ikisinin de suratına daha da çok yumruk atmak istiyorum.

"İyi günler efendim," diyor uzun boylu olan. "Size biraz broşür bırakabilir miyiz?"

"Karanlıkta okumak oldukça zor olacak, bu yüzden en iyisi hareket etmeye devam et," diyorum.

Uzun boylu olan, kısa boylu olana baktı. "Işıkların gayet iyi çalışıyor gibi görünüyor. Neden karanlıkta okumak zorundasın ki?"

İleriye doğru bir adım atıyorum, onların alanına giriyorum. Aslında bu *benim* alanım, çünkü bu döküntü yerde yaşamak için para ödüyorum. "Çünkü senin küçük götün o kadar dar ki hiçbir ışık girmiyor ve eğer broşürünü gözümün önünden çekmezsen, broşür orada son bulacak."

Telefonum cebimde çalışıyor, yüksek sesle sert metal müzik çalışıyor ve adamlar gidiyor. Akıllıca bir karar. O broşürü kışına sokmak konusunda şaka yapmıyordum.

İstemesem de telefonumu çıkarıp cevaplıyorum. Muhtemelen Ezra'dır ve bu inzivanın ne kadar harika olacağından ve benim orada olmamı ne kadar istediğinden uzun uzun bahsetmesini dinleyecek havamda değilim. Olmayacak.

Ama bu Ezra değil. Bu Maverick.

"İyi günler," diyor hoparlörden.

Telefonu sehpanın üzerine koydum ve bir yıl önce burayı kiralamaya başladığımda yol kenarında bulduğum eski püskü kanepeye çöktüm. "Bir şey öğrendin mi?"

"Henüz değil, ama beni havaalanına götürebilir misiniz? Arabamdaki sorun yüzünden ilk uçağımlı kaçırđım, bir sonrakini de kaçıracağım kesin."

"Ben Florida'dayım, sen New York'tasın. Bu nasıl olacak?"

Maverick bir an duraksadı, sonra hızla ilerledi. "Buraya bir iş için geldim."

Bunu söylemekte neden bu kadar zorlandığını anlamıyorum ama neyse. "Eğer benim bisikletime binmekte sakıncası yoksa, evet, seni götürebilirim. Ama bagajını nereye koyacağını bilmiyorum."

"Her şeyi sırt çantama sığdırdım."

Ona açıklama yapması için biraz zaman verdim ama yapmadı. "Maverick... dünyanın en soğuk yerlerinden birine gidiyorsun. Kışlık ekipman şart. Her şeyi tek bir sırt çantasına nasıl sığdırdın?"

"Ezra birkaç hafta önce uçakla geldiğinde ona bazı şeyler gönderdim. Bitirmem gereken bazı işler vardı—"

"Bir dakika, geriye dönelim. Hala iş alıyor musun? İş bulmanın imkansız olduğunu sanıyordum. Son konserden beri hiçbir sözleşme imzalamadım."

"Şu konuda..."

"Hadi bakalım. Benim bilmediğim neyi biliyorsun?"

Maverick içini çekti ve kötü haberi verdi. "Yakın zamanda arama alma ihtimaliniz düşük. Son işten sonra onlar—"

"Beni intihar görevine gönderdiler, ama yine de işleri hallettim."

"Bennett ünlü bir kişiydi. Ölümünün intihardan başka bir şey gibi görünmesini istemediler."

"İntihar olabilirdi."

"İntihar sonucu ölen bir kişinin kendi karnını ve karnını deştiği herhangi bir vakaya rastlamadım."

"Ama asma çok sıkıcıydı. Biraz renge ihtiyacı vardı."

"Her şeye rağmen, üst yönetim sizi o kadar alt sıralara düşürdü ki, bir süre iş bulmanız pek mümkün görünmüyor. Bu durum yatışana kadar başka yerlere bakmanızın zamanı gelmiş olabilir."

Evet, aynen öyle. Tetikçi ilanlarına bakıp rastgele insanları aramaya başlarım. (Bennett'in meşhur göz devirme hareketi de burada devreye giriyor.)

"Bunu sonra düşünürüm," diyorum. "Ama önce, Cat'in inzivaya geleceği zaman ne yapmayı planladığını anlat."

"Uçağım iki saat sonra kalkıyor, bu yüzden bir taksi çağırmam gerekecek sanırım—"

"Bu konuşmadan kurtulamazsın. Ona ilgilenmediğini neden söylemiyorsun?"

"Onun duygularını incitmek istemiyorum. Tatlı ve güzel bir kız, ama şu an flört edecek durumda değilim. İş yerinde yükselmekle çok meşgulüm."

Evet, ve az önce üzerine bastığı basamak tam da başımın üstünde.

"Senin için onu hayal kırıklığına uğratmaktan mutluluk duyarım," diyorum gülerek.

O da gülüyor, çünkü ikimiz de biliyoruz ki onu öyle kolayca yarı yolda bırakmazdım. Onu Empire State Binası'ndan aşağı atar, sonra da aşağıya koşup enkazın nasıl dağıldığını görürdüm.

"Beni alıp havaalanına götürün yeter. Bunu benim için yaparsanız, üstlerim nezdinde sizin için iyi bir referans olup olamayacağıma bakarım."

Ah, canım acıyor. Çok uzun zaman önce değil, yeşil gözlü bir genç bana gelip oyuna katılmak istemişti. Ben de onun için aracı olmuştum. Şimdi... işim bitti.

Maverick'e kısa süre sonra otelinden onu alacağımı söylüyorum. Bana adresi veriyor, ben de telefonu kapatıp kapıya doğru yöneliyorum.

Ama kapı koluna uzanırken aklıma bir fikir geldi. Zaten havaalanında olacağım, belki de bir çanta hazırlayıp kendim uçağa binmeliyim. Planlanmış bir işim olmadığı için bolca boş zamanım var. Her şeyin bir iyi yanı vardır işte.

Texas'ın yılın bu zamanında çok güzel olduğunu duydum.

Teksas'ın bazı bölgeleri hâlâ sıcak. Eğer kuzeye gitmek zorunda kalırsam, soğuk ve karlı olabilir. Her ihtimale karşı yanıma hafif kışlık kıyafetler alacağım. Dağınık biriyim ama asla hazırlıksız değilim.

Valizime birkaç eşya attıktan sonra, ışıkları söndürüp aletlerin fişini çekerek daireyi kapattım. İş akışının neden durduğunu artık bildiğime göre, zaten zor durumda olan mali durumuma daha dikkatli olmam gerekecek. Ama önceliğim annemin bakımı. Onu hiçbir şeyden mahrum bırakmaktansa, bir kutuda yaşayıp araba camlarını gazete kağıdıyla silmeyi tercih ederim.

Şehir dışında ne kadar kalacağımı bilmiyorum, bu yüzden bir taksi çağırıyorum. Bisikletimi otoparkta bırakmayacağım. Maverick taksi ücretini ödeyebilir çünkü ben onu götürmeyi kabul etmeseydim o da öderdi. Bu, geçişlilik özelliği falan filan.

Planımı yaptıktan sonra bavulumu aşağı indirip şoförün gelmesini bekliyorum. Birkaç saat içinde havada, sorunlarımdan kilometrelerce uzakta olacağım. Belki de tam da buna ihtiyacım var.

Belki de ihtiyacım olan şey Alaska'dadır sonuçta.

Kayıp kız kardeşimiz Luisa G. hakkında gerçek bir ipucu olmadan, Teksas'a uçak bileti harcamak anlamsız görünüyor. Ayrıca orada çok para harcayacağım. Ancak kuzeybatıya gidersem, Ezra uçak biletini karşılayacak ve benim gibi içeriden olanlar için konaklama masrafı olmayacak.

Ortaya çıkarabileceğim yıkımı da hesaba katarsak, Cat'in ilk avını gerçekleştireceği için ne kadar heyecanlı olduğunu biliyorum, ama bunun olmasını engelleme ihtimali beni

daha da heyecanlandırıyor. Geldiğimde yüzündeki ifade, kırık ruhumu yatıştırmaya yetecek.

Araba kaldırıma yanaşırken kararımı vermiştim. Cama doğru eğilip, "Beş dakikaya ihtiyacım var. Kışlık en şık kıyafetimi unuttum," dedim.

Ve işte böylece, Alaska'ya doğru yola koyuldum.

Beşinci Bölüm

Kedi

Konak bugün hareketli bir yer. Bu tür inziva yerlerinde perde arkasında ne kadar çok şey olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama buraya geldiğimden beri çok şey öğrendim. Kindra ile birlikte sabaha karşı neredeyse üçe kadar banyo duvarlarına duvar kağıdı yapıştırdık.

Şimdi Şef Maurice ile mutfaktayım. Yaz kampında onun dersine katıldığımdan beri Kindra, ona yardım etmek için en uygun kişinin ben olduğumu düşündü. Beyin şişirmelerini reddettiğim için benden ne kadar nefret ettiğini unutmuş gibi görünüyor.

Elbette *unutmamış*. Paslanmaz çelik mutfakta dönerken, her birkaç dönüşte bir bana buz gibi bakışlar fırlatıyor. Gözleri, üzerlerinde asılı duran kalın kırmızı tırtılların altında biraz zor görünüyor, ama mesajı gayet net alıyorum.

"Tavuğu kestim, Şef," dedim. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Önündeki kocaman tencereye öfkeyle bakıyor. "Bu tavuk olmamalı. Bundan daha incelikli bir yemek olmalı."

"Belki Kindra ve Ezra'yı yemek kurslarında insan eti servis etmenize izin vermeleri için ikna edebiliriz.

Bodrumda yeterince sığırımız var. Bunun için birkaç tane bulabiliriz."

Şef Maurice, tenceredeki sosu karıştırmadan önce alaycı bir şekilde, "Evet, eğer bunu başarabilirsen, sana biraz daha nazik davranabilirim. Git ve neler yapabileceğine bak." dedi.

Kirli önlüğümü çıkarıp ellerimi yıkadıktan sonra gerisini şefe ve küçük ekibine bırakıyorum. Kindra'nın önerimle ilgili bir sorunu olmamalı, özellikle de yemek zorunda olmadığı için. Yemek yapmaktan nefret ediyor.

Onu ön salonda buluyorum. O ve Ezra, damatlardan biriyle hararetli bir tartışma içindeler. Yaklaştığımda, arabacılardan birinin diğerini öldürdüğünü, bu yüzden artık tek bir sürücünün kaldığını öğreniyorum.

"Yardımcı olabilirim," diyorum. "Ailemin atları vardı, bu yüzden biraz tecrübem var."

Kindra bana ve damada baktı. Onun endişesini anlıyorum. Çalışanların çoğu, Jim'in yaz tatilinin son günündeki avdan sağ kurtulan eski mahkumlar. Ben henüz kimseyi öldürmediğim için, benim güvenliğimden endişeleniyor.

"İyiyim," diye fısıldadım ona. "Jim, avdan kurtulsalar bile cinsel suçluların hayatta kalmasına izin vermez. Bu erkek ve kadınların çoğu şiddet suçlarından değil, mali veya uyuşturucu suçlarından aranıyor."

Kindra, "Ama bir arabacı, atın tüy rengiyle ilgili bir anlaşmazlık yüzünden başka bir arabacıyı öldürdü," diye karşılık veriyor. "Bence bu iyi bir fikir değil."

"Bırak denesin bakalım, tatlım," diyor Ezra. "Erkeklerin yardıma ihtiyacı var, sen ve ben de at sürmek hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Kindra ikimize de baktı, sonra omuzlarını düşürerek razı oldu. "Tamam, ama bıçağımı almalısın." Kocaman Bowie bıçağını elime tutuşturdu. "Atları koşum takımlarına bağlamalarına yardım edeceksin. İstersen ilk misafir grubunu almaya da gidebilirsin."

Birkaç ay önce, Kalp Kırıcı Katil cinayet silahını elime verdiğinde bir okul kızı gibi çılgık atardım. Şimdi ise, onu kemerime takıp yoluma devam ediyorum.

Açıkça söyleyeyim, içten içe sevinçten çılgık atıyorum.

Seyisin peşinden mülkün arkasındaki büyük ahıra doğru gidiyorum. Birçok ayak, kar yığınının içinden, altındaki toprağa kadar bir yol açmış. Attığım her adımda çimenler gıcırdıyor, arada bir de yanlış adım attığımda karın tatmin edici çıtırtısı geliyor.

Kapılar açılır açılmaz, saman ve at gübresinin tatlı kokuları burnuma doluyor. Bu, evin buruk tatlı kokusu; tatlı çünkü güzel zamanları hatırlatıyor, buruk çünkü kötü zamanlar da oldu.

Belki de kötü değil, daha çok üzücü, ama her iki durumda da bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum. Onları artık açmadığımız bir yatak odasına kilitliyorum.

Ahıra doğru ilerledikçe, başka bir koku burnuma çarpıyor. Bu daha metalik bir koku ve onu tanıyorum.

Bu kan.

Ceset boş bir ahırda yatıyor. Daha doğrusu, vücut parçaları ahırda yatıyor ve çoğunu tanıyamıyorum. Adam o kadar ince doğranmış ki, samanları kırmızı, pembe ve sarı tonlarıyla kaplamış. Eğer damadın anlattıklarından erkek olduğunu anlamasaydım, duvara çivilenmiş penisten anlardım.

"Belki de arabacıyı mutfakta çalıştırmalıyız," diyorum katliamı incelerken. "Bıçak kullanma becerisi kusursuz."

Damat alaycı bir gülümsemeyle, "Teşekkürler," dedi. "Aslında adamı ben öldürdüm, ama başıma bela almak istemediğim için yalan söyledim."

İçimde huzursuz bir his belirirken ahırın kapısını kapatıp atları aramaya başladım, ama ahır neredeyse boştu. Burada altı at olması gerekiyordu; dördü kızıağı çekmek için, ikisi de yorulursa veya yaralanırsa yer değiştirmek için. Ama sadece iki tane gördüm.

Kızaktan bahsetmişken, o da kayıp.

“Diğer arabacı nerede?” diye soruyorum. “Atlar ve kızak da nerede?”

Bıçak, sağ kalçamda bir tür sigorta poliçesi gibi ağırlık yapıyor. Eğer aptalca bir şey yapmaya kalkarsa, karşılık vermekten çekinmem.

“Bir saatten fazla önce ilk misafir grubunu almaya gitti. O zaman diğer adamı öldürdüm. Şimdi de seni öldüreceğim.” Bana doğru bir adım atıyor, ama ben aramızda mesafe bırakmak için geri çekiliyorum.

"Neden ben? Sana ne yaptım ki?" diye soruyorum.

“Diğerini istiyordum. Patron kadını. Ama siz seçkin pisliklerden herhangi biri de olur. Kendinizi bizden üstün sanıyorsunuz ama değilsiniz. Siz de bizden birisiniz, ama bir kuş gibi özgürce dolaşıyorsunuz.”

Bir adım daha geri çekilip elimi yavaşça sağ kalçama koydum. "Ama bu hapishaneden daha iyi değil mi?"

"Yer değiştirelim ve öğrenelim?"

O bir adım daha ileri attığında, ben de hızla geri çekilmeye başladım ama gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Bunu bana Kindra öğretmişti. Ne olursa olsun, gözünü hedefinden ayırma.

Ne yazık ki, bu tavsiye beni içinde ne kadar at pisliği olduğunu kim bilir, el arabasına doğru geri geri itti. İçine yuvarlandım ve kısa sürede topaklı kahverengi bir örtüyle kaplandım.

Bu da demek oluyor ki, o lanet olası bıçağa ulaşamıyorum.

Elimi birkaç metre at pisliğine sokup geriye doğru sürünerek ince işçilikli sapı aramaya başladım. Parmaklarım kemerime takılı kılıfı buldu ama bıçak düşmüştü. Silahım yoktu.

Kendimi savunamayacak durumda olduğum için, yakındaki tek seçeneğe uzandım. Avuç dolusu at pisliği alıp, zayıf bir panter gibi üzerime doğru gelen sıska küçük piç kurusuna fırlattım. Çoğu çok kuru olduğu için zarar

veremedi, ancak bazı sert parçalar kafasına isabet edip dengesini bozdu.

"Ah, seni pislik küçük sürtük," diyor dişlerini sıkarak. "Ben tecavüzcü değilim, ama senin için bir istisna yapabilirim."

O güçsüzce tehditler savururken, bıçağı fark ettim. Parlak ucu yakındaki bir gübre yığınının içinden çıkıyordu ve ona uzandım. Psikopat da aynı anda bana doğru atıldı ve ben de bir gübre halısının üzerinde yuvarlanarak ve bıçağı göğsüme bastırarak son anda darbesinden kurtuldum.

Ve işte bu. Gerçekten oluyor. İlk cinayetimi işlemek üzereyim ve bu, yasal anlamda ahlaki olarak haklı olsa da, yine de geçerli sayılıyor.

Yatak odamdaki aynanın karşısında defalarca pratik yaptığım gibi bıçağı elimde çeviriyorum. At pisliğine bulanmış olsam bile, eminim çok havalı görünürüm. "Dikkatli ol. *Çizilmeni* istemem."

Duraksıyor ve kaşları çatılıyor. "Bu... bu sizin sloganınız mı? *Çizilmenizi* istemez miydiniz?"

"Kötü mü?"

Omuzlarını silkerek, "Yani, en kötüsü değil sanırım. Ama daha iyi olabilirdi." dedi.

"Tamam, durun bir dakika. Deneyebileceğim başka bir seçenek daha var."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve devam etmem için başıyla işaret etti.

Boğazımı temizleyip bıçağı tekrar çevirdim, ardından dramatik bir duraklama oldu. "Dikkatli olun. Bu yavru kedinin *pençeleri* var."

Dudaklarını yaladı ve bana göz kırptı.

Bıçağı indiriyorum. "Bu daha kötüydü, değil mi?"

"Evet, çok daha kötü."

İnleyerek, "Başka bir şeyim yok," dedim.

"Senin o muhteşem ismin ne? Belki aklıma bir şey gelir —"

Daha bir şey söyleyemeden bir silah sesi duyuldu ve kafasının yan tarafı kan fışkırmasıyla paramparça oldu. Beyin parçaları tezgahı boyarken şaşkınlıktan başka bir şey yapamadım.

Ardından, bedeni yere düşerken, arkasında Maverick'i görüyorum.

Beni mi kurtardı? Aşık olduğum adam, ayı asan adam, bu muhteşem tanrı gibi adam, *beni mi* kurtardı?

Ona doğru bir adım attım, sonra neredeyse anında durdum. Birkaç adım gerisinde ve yanında, gölgelerin arasında saklanmış halde Bennett Carter duruyordu.

Ve elinde dumanı tüten silah var.

Altıncı Bölüm

Bennett

vardığımızda Malikaneye Cat, olanları anlatmak için doğruca Ezra ve Kindra'nın yanına koşar, ancak anlattıklarının bir kısmını tamamen yanlış anlamıştır.

"Hayır, öyle *olmadı* ," diyorum. "Senin o aptal hayatını kurtarmadım. İlk cinayetini işlemeni engelledim. Arada fark var."

Maverick öne doğru adım atıp kolunu omzuma attı. "Oradaydım ve kesinlikle onun hayatını kurtardın."

"Saçmalık. O adam belki 60 kilo civarındaydı. Sağlıklı bir şekilde tuvalete gitmesi gerekiyorsa 110 kilo bile olabilir." Başımı sallayıp gülüyorum. "Eğer ona saldırsaydı, kadın onu serçe parmağıyla bile durdurabilirdi."

"Bennett, kahramanım," diyor parlak mavi gözlerinin üzerindeki uzun kirpiklerini kırıştırırken. Bunu sadece onu öldürme girişimimi engellediğim için beni sinirlendirmek amacıyla yapıyor.

"Hepinizin canı cehenneme." Çantalarımı tertemiz mermer zeminden alıp odama doğru yöneldim. Eğer Cat'i kurtardığımı iyilik olarak gördüğüm bir fantezi dünyasında

yaşamak istiyorlarsa, yaşayabilirler. Ben gerçekliğe sıkıca bağlıyım ve iyilik asla denklemde yer almadı.

Alaska'da, hem de ne diyeyim, güzel sanat eserleri ve taze çiçeklerle dolu bir malikanenin koridorunda dolaşırken, kardeşimin ulaştığı ihtişam seviyesi beni biraz şaşırttı. Bu zenginlere özgü şeyler bize göre değil.

Babamız, saygıdeğer Desmond Carter III, bolca paraya sahip. Muhtemelen parasıyla kışını bile siliyor. Ancak çocukları bir kuruş bile görmüyor. Ya da bir doğum günü kartı.

Bütün bunların benim için bir önemi yok zaten. Annem bana hayatta istediğin şeyler için çok çalışman gerektiğini öğretti ve her yıl mutlaka doğum günü kartı gönderiyor, gerçi sonuncusunda hemşirelerden birinin yardım ettiğinden eminim. O sırada kötü bir dönemden geçiyordu.

Koridorun sonunda odamı buluyorum. Arka duvarda büyük, dört direkli bir yatak dikkat çekiyor. Üzerinde parıldayan gümüş bir kumaştan bir gölgelik var. Sanki bir dönem dizisinden fırlamış gibi görünüyor ve ben dönem dizilerinden nefret ederim.

Yatağın yanında kocaman ahşap bir şifonyer duruyor. Bavulumdan pantolonumu çıkarıp bir çekmeceyi açarak yerine koyuyorum. İşte o sırada içeride saklanmış küçük seramik ananası, bir notu ve küçük bir el havlusunu görüyorum.

ODANIZ CAT'IN ODASININ HEMEN YANINDA. EĞER HERHANGİ BİR
MEYVEYLE SEVİŞMEYİ PLANLIYOTSANIZ, LÜTFEN BU HAVLuyu KATLAYIP
ŞIFONYER İLE DUVAR ARASINA KOYUN Kİ CAT DUYMASIN. MAALESEF
ALİŞVERİŞ LİSTESİNDE ANANAS GÖZLEMEDİM, AMA EMİNİM Kİ AYNI
DERECEDE ÇEKİCİ BİR ŞEY BULACAKSINIZ

EZRA

Bu kaltak.

Notu buruşturup yere atıyorum. Herkesin garip bir fetişi olduğunu bildiğim halde, sanki yokmuş gibi davranmalarına

bayılıyorum. Eğer birisi meyvelerin etik bir şekilde işlenmesi için bir örgüt kurarsa, davranışlarımı yeniden gözden geçireceğim. O zamana kadar, canım ne isterse onunla sevişeceğim.

Küçük ananas notun yanına yere düşüyor ve ben de kıyafetleri çekmecelere tıktırmakla meşgul oluyorum. Ezra eşyalarını asmayı sever ama ben sevmem. Gömleklerimdeki kırışıklıklar birilerini rahatsız ediyorsa, bana bakmak zorunda değiller. Ben de böyle olmasını tercih ederim.

Komodinin üzerinde bir etkinlik programı duruyor. Yaz gezisinde verilen broşürlerden çok daha iyi ve gerçekten de bu milenyumda tasarlanmış gibi görünüyor. Öte yandan, bu tuhaf 70'ler havası yaz tatilini bu kadar eşsiz kılan şeydi. Peki bu kış etkinliği neler sunuyor?

Kar, sıfırın altında sıcaklıklar ve kedi, işte bu. Ve bunların hepsinden nefret ediyorum.

Ama bunların hiçbirisi önemli değil, çünkü o sarışının yolculuğunu olabildiğince kötü hale getirmek, çektiğim rahatsızlığı ve sefaleti telafi edecek. Buz gibi soğukta kızakla giderken kendime sürekli bunu söylüyordum.

Yatağa uzandıktan sonra, merakımdan komodinin üzerindeki etkinlik listesini alıyorum. Hangi etkinliklere katılacağımı seçmeyeceğim çünkü bu sefer ona eşlik eden ben olacağım. Cat nereye giderse gitsin, ilk öldürmeyi o yapmasın diye peşinden gideceğim.

Tıpkı yaz kampı gibi, etkinlikler kağıt üzerinde oldukça masum görünüyor. Kayak dersi, yemek pişirme gösterileri, snowboard ve curling gibi aktiviteler var. Ancak kağıtta yazmıyor ki, bu etkinliklerin çoğunda sığırların öldürülmesi veya sakatlanması söz konusu olacak.

Ayrıca ilk ve son gecede zorunlu akşam yemeği var, son gecede ise smokin giyme zorunluluğu bulunuyor. Tanrım, takım elbise giymekten nefret ediyorum. Ben tişört ve kot pantolon giyen biriyim.

Saate bakıyorum. Gurme bir yemeğe ulaşmama daha birkaç saat var. Zaman geçirmek için biraz uyuyabilirim ama bu, dört saatlik zaman farkından kaynaklanan hafif jet lag'ı gidermez. Bu da demek oluyor ki, yapacak bir şey bulmam gerekecek.

Bu inziva yerinin ilk günü, konukların çevreyle tanışması için tasarlanmıştır, bu yüzden önce malikanenin içini gezeceğim ve nasıl hissettiğime bakacağım. Eğer kış harikalar diyarına -benim cehennemimin- girmeye karar verirsem, odama geri dönüp kıyafetlerimi değiştireceğim.

Yatak odamdan dışarı çıktım ve etrafa göz attım. Kedinin kapısı bana dik dik bakıyordu. Kişisel alanına burnumu sokma isteğimi bastırdım, ama muhtemelen sonunda dayanamayacağım. Eğer bir bayrak direği bulursam, onun daracık iç çamaşırını direğin tepesine kadar çekmekten çekinmem. Olgun olduğumu hiç söylemedim.

Bunun yerine, görkemli çift merdivenden aşağı iniyorum. Ne kadar saçma ve tamamen anlamsız. Umarım hiçbir zaman aynı yere çıkan iki merdivene ihtiyaç duyacak kadar zengin olmam.

Merdivenlerin dibine vardığımda Maverick, "Sana etrafı gezdirecek birine ihtiyacın var mı?" diye sordu. Baş düşmanımın yanında duruyordu ve kadın ona sanki hayatını kurtaran oymuş gibi bakıyordu. Tabii ki öyle değildi. "Cat bana kısa bir tur yaptırdı ve harika bir rehber."

"Harika bir zaman geçirecekmışiz gibi görünüyor," diyorum gülümseyerek. "Neden bana etrafı gezdirmiyorsun, *tatlım* ?"

"Lütfen geberin," diyor. "Ve bir daha bana asla 'kedicik' demeyin."

Omuzunun üzerinden sarı saçlarını savurdu, sonra sanki ben burada değilmişim gibi Maverick'e döndü.

"O turne konusunda ciddiydim," diyorum. "Hiçbir şeyin nerede olduğunu bilmiyorum, sen ise her zamanki gibi her şeyi biliyor gibisin."

"Bir şey duyuyor musun?" diye soruyor Kedi, Maverick'e. "Sanki paramparça olmuş bir ananasın etrafında vızıldayan sinir bozucu bir sinek gibi."

"Ya da tepesinden birkaç sarı kıl çıkan bir dışkının etrafında vızıldayan öfkeli bir sinek," diyorum.

Maverick ağırlığını ayakları arasında kaydırđı. "Sanırım şimdi odama gideceğim. Şey... akşam yemeğinden önce biraz uyumam gerekiyor."

Cat'in bedeni sönmeye başlarken, birinin yelkenlerinden rüzgar çekilmiş gibi görünmesinin nedenini anlıyorum. Kız gözlerimin önünde küçölüyor, omuzları düşüyor ve gülümsemesi soluyor. Adam merdivenlerin tepesinde kaybolana kadar onu izliyor.

"Hiç endişelenme, *yavru kedi* . Şimdi bana turu yaptırabilirsin."

Burada olduğumu hatırlayınca yüzündeki üzüntü ifadesi tiksintiye dönüştü. Bu duygu karşılıklı.

"Size turu tek bir şartla vereceğim," diyor. "Bana artık o şekilde seslenmeyi bırakacağınıza söz verin."

Ona sırtıyorum çünkü bu işi benim için fazlasıyla kolaylaştırdı. "Eğer bana uslu bir kız gibi etrafı gezdireceğine ve hiç ukalalık yapmayacağına söz verersen, sana bir daha öyle seslenmeyeceğime kesinlikle söz veriyorum."

Derin bir nefes alıyor ve ben de nefes alıp verişiyile inip kalkan dolgun göğüslerinden gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum. Sanki beynim ve penisim iki farklı frekansta çalışıyor.

"Pekala," diyor sonunda, "ama bu sözü sakın bozma."

"Ben verdiğim sözleri tutarım."

Bir karşılık düşünüyor—gözlerindeki kurnazlığı, gerçekten iyi bir laf sokma ihtimalinin heyecanını görüyorum—ama dudakları aniden kapanıyor ve sadece "Beni takip edin" diyor.

Ah, bu çok eğlenceli olacak.

Onu sürekli olarak bir şeylerle meşgul edeceğim ve o da kedi yavrusu diye çağrılmaktan korktuğu için hiçbir şeyi deviremeyecek. *Bu* aktivite neden broşürde yer almıyordu? Her gün katılırdım.

Önce beni mutfağa götürüyor. Yine, hiçbir masraftan kaçınılmamış; nereye dönersem döneyim gümüşün parıltısı bunun kanıtı. Burnuma zengin aromalar geliyor: limon, dereotu ve haşlanmış et. Ve kokusuna bakılırsa, insan eti değil.

Şef Maurice ocağın başında durmuş, astlarına yemeği çorbaya çevirdikleri için bağırıyordu. İkisi arasında bir fark olduğunu bilmiyordum.

"Hadi devam edelim," diyor Cat.

Oradan beni bir kütüphaneye götürüyor. "Burada gizli bir geçit var," diyor Cat odanın içinde bir tur atarken. Parmakları birkaç kitabın sırtına dokunuyor. "Ama nerede olduğunu söylemeyeceğim."

"Bu nereye götürüyor?" diye soruyorum.

"Eğer gerçekten öğrenmek istiyorsan kardeşine sor," diyor. Bana tatlı bir gülümseme veriyor, sonra kapıya doğru yöneliyor.

Sahte bir dudak büzme hareketiyle alt dudağımı büzdüm. "Hadi ama. Şimdiye kadar iyi davrandım. Büyük deliği açmak için hangi şamdanı çekmem gerektiğini bana gösteremez misin?"

Orada o kadar çok içerik var ki, ama o bunların hiçbirini kullanamıyor. Bana kendi şamdanımı çekip ne olacağını görmemi söyleyemiyor. Büyük deliğin zaten açık olduğunu ve kapanmasını çok istediğini söyleyemiyor. Bunların hiçbirini söyleyemiyor! Tek yapabildiği, güçlerinin burada işe yaramaz olduğunu bilmenin verdiği acıyla titremek.

O da hiçbir şey söylemeden, sinirli bir şekilde arkasını dönüp aceleyle yan odaya gitti.

"Burası kapalı havuz." Cam bir kapıyı iterek bizi binanın belki de en sıcak odasına, yüzme havuzuna (natatoryuma)

götürüyor. Burası adeta bir sauna gibi.

Etrafıma bakınca nedenini anlıyorum. Tropikal bitkiler yapay ışıklara doğru uzanıyor ve adadan tanıdığım o kocaman hibiskus yapraklarını görüyorum. Sanırım Jim buraya biraz memleket havası katmak istemiş.

Büyük havuz alanın çoğunu kaplıyor, ancak karlı manzaraya bakan pencerelerin önünde birkaç jakuzi fokurdayarak kaynıyor. Bunlar muhtemelen odanın ısınıpısını artırıyor. Her bir jakuzinin içinde parlak mor bir ışık parlıyor.

"Kurban edilecek bir taş yok, değil mi?" diye soruyorum.

Kedi başını salladı. "Ben görmedim."

"Madem buradayız, neden biraz yüzmeye gitmiyoruz?" Tişörtümü çıkarıp küçük cam masanın üzerine bıraktım, gözleri kocaman açıldı.

Dudaklarını yaladı ve arkasını döndü. "Üzerimde mayo yok ve..."

Söylemek istediklerini söyleyemediği için sesi kısılıyor.

"Peki ya? Benimle yüzmektense ölmeyi mi tercih edersin?" diye dürttüm. "O pis *herifle* aynı su kütlesini paylaşmaktansa karada boğulmayı mı tercih edersin?"

"Ezra'nın notunu bulduğunu tahmin ediyorum?" Sırıtmaya çalışıyor ama bunu çok kötü başarıyor. "Sen odana gittiğinde bana bundan bahsetmişti."

Ona daha da yaklaşıyorum, bunun tek nedeni onu olabildiğince rahatsız etmek. Florida'da bronzlaşmış tenimden yayılan sıcaklığı hissedebilecek kadar yakınım.

"Ah, notu buldum. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Dönüp neredeyse birbirimize dokunduğumuzu fark edince yüz ifadesi değişti. Neredeyse... korkmuş görünüyordu. Alnından bir damla teri silerken parmakları titriyordu.

"Kişisel alan," diye fısıldıyor ama kendinden pek emin görünmüyor.

Yaklaştım ve parmakları göğsüme değdi. Elini indirdi ve sanki yumruğunu gürleyen bir şömineye sokmuş gibi geri çekildi. Kaçmadan önce, ona daha da yaklaştım ve alnına düşen saçlarını kenara ittim.

"Aman Tanrım, Cat," diyorum dudaklarımı yalarken. "Bunun ne kadar... olduğunu hiç fark etmemiştim."

Cümlemi bitirmemi beklerken dudaklarını yaladı, benim hareketimi taklit etti.

Boğazımı temizledim. "Hassas derinizin altına girmenin bu kadar kolay olacağını hiç fark etmemiştim."

Çığlıktan da karışmış boğuk bir iniltiyle elimi itti ve öfkeyle kapıya doğru yöneldi.

"Ah, ah, ah!" diye seslendim arkasından. "Anlaşmamızı hatırlıyor musun?"

Kapıyı ardına kadar açtı, sonra bana bakmak için döndü. "Anlaşmayı boş ver. Bana istediğin gibi seslenebilirsin çünkü yolculuğun geri kalanında senden olabildiğince uzak duracağım."

Kapı arkasından gürültüyle kapanıyor ve Ezra ile Jim'i iyi bir cam firması seçtikleri için tebrik etmeliyim. Daha kalitesiz bir kapı paramparça olurdu.

"Bununla ilgili iyi şanslar, yavru kedi," diyorum gülümseyerek. Bu yolculuğun geri kalanında hedefim tam tersini yapmak. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, onu o kadar çok sinirlendirebilirim. Belki de onu tekrar erken ayrılmaya bile ikna edebilirim.

Adımlarımda bir hafiflik hissiyle, akşam yemeğine hazırlanmak için odama geri döndüm. Oyunlar başlasın!

Yedinci Bölüm

Kedi

Bennett Carter, hayatımda tanıdığım en berbat adam. Acımasız, sinir bozucu ve kesinlikle çekilmez. Ayrıca inanılmaz derecede çekici ve bunun da farkında. Bu yüzden tişörtünü çıkardı ve üzerime geldi. Erkeksi havasının ve günahkar dövmelerinin beni çıldırtacağını sandı.

Ve işe yaradı.

Yüzüstü yatağıma yığılıp lüks yorganın içine çığlık attım, ama ne kadar pahalı kumaş olursa olsun, onun üstünlük kurmasına izin vermenin verdiği acıyı dindiremedi. Beni alt etti ve bunu biliyor.

Sırt üstü uzanıyorum. "Bennett'in çekici olduğunu fark etmek, onu çekici *bulmakla* aynı şey değil," diye kendi kendime söylüyorum.

Evet, kas yığını olduğunu fark ettim ama bu, Bennett Dağı'na tırmanıp bayrağımı dikmek istediğim anlamına gelmiyor. Ancak bu deneyimin beni tamamen etkilemediğini de iddia edemem. İstenmeyen yakınlık anı bacaklarımın arasında bir sızı yarattı ve şimdi bu sızı bir ağrıya dönüştü.

Telefonuma şöyle bir göz attım. Akşam yemeğine sadece birkaç saat kaldı, hazırlanmak için fazla zamanım yok ama

bu yersiz cinsel uyarılmayla gerçekten ilgilenmem gerekiyor. Çünkü bu tam olarak bir cinsel uyarılma. Bunun Bennett'le hiçbir ilgisi yok, tamamen Maverick adındaki o uzun boylu, sarışın, mükemmel adamla ilgisi var.

Bakışlarım küçük komodine kaydı. Cinsel oyuncaklarımı kolay erişim için o çekmeceye saklamıştım. Tüm koleksiyon yanımda taşıyamayacak kadar büyüdüğü için, yolculuk için sadece favorilerimi seçtim. Çekmeceye uzanıp eski gözde aletimi, Hitachi Magic Wand'ı çıkardım. Bu alet her kadının repertuarında olmalı.

İhtiyaç duyduğumda hazır olması için fişe taktıktan sonra yatağa uzanıp elimi tişörtümün içine sokuyorum. Gözlerimi kapatıp Maverick'in elinin göğüslerimi okşadığını ve meme uçlarımı sıkıştırdığını hayal ediyorum.

Ağzının karnımın üzerine doğru eğildiğini, yalayarak ve ısırarak aşağı doğru ilerlediğini hayal ediyorum. Parmaklarım da aynı yolu izliyor, hayali Maverick'in ağzına denk gelen fiziksel dokunuşu sağlıyor. Tanrım, o çok iyi.

Ağzının vajinamın üzerinde hareket ettiğini hayal ederken, oyuncağı alıp çalıştırıyorum ve bacaklarımın arasına bastırıyorum. Hemen hemen anında boşalıyorum ama tüm sesi yutmaya dikkat ediyorum. Yan odadaki Bennett'in beni duymasını istemiyorum.

Gözlerim hâlâ kapalı ve hayalim zihnimde bir film gibi akıp giderken, orgazmın etkisinden kurtulup Maverick'e beni memnun ettiği için teşekkür etmek üzere bacaklarımın arasına baktım. Ama başını kaldırdığında, o Maverick değildi.

Bu tam bir Bennett!

Gözlerim birden gerçekliğe açılıyor ve sihirli değneği çılgılık atarak fırlatıyorum. Oyuncak Çin'e kadar yolunu açmaya çalışıyor, bu yüzden eğilip döşeme tahtalarına zarar vermeden önce onu kesiyorum.

Alnım hafif bir terle ıslandı. Dudaklarımı yaladım ve Bennett'in kafasının bacaklarımın arasında olduğu

görüntüsünü aklımdan atmaya çalışırken derin bir nefes aldım. Bu bir fantezi değildi. Bu lanet olası bir kabustu.

Kapıma biri vuruyor ve ben yataktan fırlıyorum. Belden aşağısı çıplak olduğum ve seks oynucağım hala açıkta durduğu için yavaş yavaş paniklemeğe başlıyorum. Ziyaretçi tekrar kapıyı çalarken onu bir çekmeceye tıkıyorum.

"İçeride her şey yolunda mı? Bir çığlık duydum sandım." Tanımadığım, kalın bir kadın sesiydi ama en azından Bennett değildi. Bu inziva için listede birkaç yeni isim vardı, belki de yeni bir arkadaşdır.

Üzerime bir külot geçirdim ve kapıya doğru gittim. "Özür dilerim. Ben—"

"Yakalandın," diyor Bennett en tiz sesiyle. Bana sırtıyor ve ne olduğunu anlamadan odama giriyor. "Aynada kendi yansımanı gördün mü yoksa?"

Hayır. Aslında uyuyakaldım ve senin o aptal suratınla ilgili bir kabus gördüm. Bu yüzden bağırdım. Şimdi, lütfen defolup gidersen, akşam yemeğine hazırlanmam gerekiyor.

Bennett saatine baktı. "Kendini düzeltmek için bir saatten fazla zamana ihtiyacın olacak. Vazgeçsen iyi olur."

"Lütfen ayrılın."

Omuzumun üzerinden bakıyor ve yüzü aydınlanıyor. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

O doğruca komodine yönelince midem alt üst oldu. Oynucağı çekmeceye tıktırdım ama önce fişini çekmeyi unuttum. Kablo hala çekmecedен duvara sarkıyor. Gözlerindeki o parıltıdan, içeride neyin beklediğini tam olarak bildiğini anladım.

Onu durduramıyorum. Burada durup, parmaklarının altın renkli topuzu kavramasını ağır çekimde izlemek zorundayım. Panik ve inançsızlık beni o kadar donduruyor ki, çekmece açılmaya başladığında bile tutarlı bir argüman öne süremiyorum.

"Aman Tanrım, mastürbasyonun bir hobi olarak kabul edilebileceğini bilmiyordum," diyor. "Bu saçmalığı vergi

beyannamenizde mi gösteriyorsunuz? Burada en az bin dolarlık oyuncak olmalı. En azından koleksiyonunuzun sigortalı olduğunu söyleyin."

Çekmeceден bir dizi anal boncuk çıkarıp ışığa doğru tutuyor. Ölmek istiyorum.

"Eğer oraya ancak bu kadar büyük bir şey sığdırabiliyorsan, kışın çok küçük olmalı," diyor gülerек. "O kadar büyük bir kışın var ama hiçbir şey yapamıyorsun. Ne yazık."

Kendime geldim ve elindeki boncukları kapıp çekmeceye tıktırdım. "Odam tur kapsamında değil ve göt deliğimin büyüklüğü sizi ilgilendirmez. Lütfen cinsel yolla bulaşan hastalık miknatıslarınızı vücuduma soktuğum şeylerden uzak tutun."

Çekmeceyi kapatıp kapıyı işaret ettim ama o sadece güldü ve aptalca kafasını salladı.

"Odamdan çık," diyorum, bu sözlü emrin onu harekete geçireceğini umarak.

Daha da yaklaşıyor. "Beni zorla."

Ellerimi göğsüne koyup itiyorum ama o adeta bir duvar gibi. Tamamen yerinden oynatılamaz. Daha sert itiyorum ama bu sadece onu güldürüyor.

"Daha sert ol, yavrum. Beni tahrik ediyorsun."

Aklıma bir fikir geldi. Bu oyunu kazanmak istiyorsam, belki de onun kurallarına göre oynamalıyım.

"Aslında, tam orada kalabilirsiniz," diyorum. "İsterseniz rahatınıza bakın, ama benim hazırlamam gereken bir akşam yemeği var."

Tişörtümün etek ucuna uzanıp çıkarıyorum, üzerimde sadece bir sütyen ve dantelli bir iç çamaşırı kalıyor. Tıpkı onun bana yüzme havuzunda yaptığı gibi, baskıyı artırıyorum.

Ancak hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Önerimi kabul ediyor ve neredeyse çıplak olmadığımı görmezden gelerek yatağımın kenarına oturuyor.

Sorun değil. Devam edebilirim.

Arkama uzanıp sütyenimin kopçasını açıyorum, sonra da tişörtümün yanına yere atıyorum ama bu da onu etkilemiyor gibi görünüyor. Eğer karşıdaki kişi rahatsız olana kadar soyunmak bir spor olsaydı, ben kaybederdim. Bunu bir üst seviyeye taşımalı ve onu öyle perişan etmeliyim ki, yenilgiyi kabul edip gitmekten başka çaresi kalmasın.

"Kenara çekil. Yatağın benim tarafım." Ona kenara çekilmesini işaret ettim ve çekildi. Kahretsin.

Cinsel oyuncak koleksiyonunu zaten görmüştü, bu yüzden çekmeceyi hızla açıp Sihirli Değneği tekrar çıkardım. Hala prize takılı ve kullanıma hazır. Onu bacaklarımın arasına yerleştirdim ve sessiz başlığını külotumun üzerinde ovdum.

Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor ve en ufak bir şekilde bile tahrik olmuyorum, ama hafif bir inilti çıkarıp harika hissettiriyormuş gibi yapıyorum. Hatta kalçalarımı hafifçe kıpırdatıyorum.

Dehşet içinde, Bennett pantolonunun şişmiş kasık bölgesini ovuşturdu ve göğsünün derinliklerinden kısık bir hırıltı çıkardı. Kesinlikle yarışmaya katılmayı planlamıyor, değil mi?

Bacaklarımı araladım ve cihazı en düşük ayara getirdim. "Mmm, Maverick, bu çok iyi hissettiriyor."

Bennett de aynı şeyi yapıyor, pantolonunu indiriyor ve beni utandıran bir kütleyi okşuyor. Yumuşak halini görmüştüm ve etkileyiciydi, ama aman Tanrım. Büyük penisler ailede genetik mi acaba? Kindra bana Ezra'nın penisinden bahsedip dururdu ve ben hep abarttığımı düşünürdüm. Ondan şüphe ettiğim için özür dilerim.

Bakışlarım, penisinin başının hemen altından geçen dikey gümüş circır deliğine takıldı. Bakmamalıydım ama sonra testislerini gördüm. Testis torbasından yatay olarak geçen iki piercing daha vardı. Gerçek hayatta hiç böyle bir şey görmemiştim. Sadece porno filmlerde.

Ama aklımda Bennett'in cinsel organı olmamalı, bu yüzden gözlerimi ondan kaçırmaya zorluyorum kendimi. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi düşünmesin diye ona kadar sayıyorum ve sonra daha yüksek sesle inliyorum.

Bennett hareketlerini hızlandırdıkça yatak sallanmaya başlıyor. Benimkine benzer sesler çıkarıyor, ama bunlar çok daha erkeksi. İnlemeler ve mırıltılar yerine, aralanmış dudaklarından homurdanmalar, hırıltılar ve homurtular dökülüyor.

Eğer benim yaptığım her şeye ayak uydurmaya çalışıyorsa, ben de sesimi yükseltmek zorunda kalacağım. Bir erkeğin kadın gibi çığlık atmasından daha saçma bir şey yok, bu yüzden ya benim seviyeme ulaşmak zorunda kalacak ya da yenilgiyi kabul edecek ve her iki durumda da güleceğim.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Boşalıyorum! Çok yaklaştım! Durma bebeğim!"

"Evet, seni küçük sürtük!" diye bağırdı Bennett, benim sesime 맞춰. "Ben de boşalacağım! O küçük amı dolduracağım!"

Henüz boşalmaya çok uzağım ama vibratör bir tür sihir yapıyor olmalı çünkü Bennett'in sözleri vajinama hafif bir sevgi dokunuşu gibi geliyor. Daha önce hiç aşığılanmayı denemedim—itiraf etmeliyim ki pek bir şey denemedim—ama bu adam yeni bir fetişin kilidini açmış olabilir.

Elbette, bu konu Maverick ile tam olarak keşfedilecek.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" diye bağırdım.

Bennett'e bakmaya cesaret ediyorum ve onun da benim kadar coşkusunu taklit ettiğini anlayabiliyorum. Hatta bu noktada işi abartıyor. Eli o kadar hızlı hareket ediyor ki, sanki Sonic the Hedgehog'un bir parçasıymış gibi geliyor bana ve eğer böyle devam ederse, kötü bir sürtünme yanığı geçirecek veya küçük bir yangın çıkaracak.

Bunu kabul edemem. Kazanmak zorundayım.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek düğmeye bastım ve vibratörü en yüksek ayara getirdim. Kalçalarımı yukarı aşağı hareket ettirip hayatımın en iyi orgazmını taklit ettim, zevk çığlıkları attım ve yatağı sallayan teatral hareketler yaptım.

Ve tam o sırada yatak odamın kapısı aniden açılıyor.

Sekizinci Bölüm

Bennett

Onun blöfünü ortaya çıkarmaya çalışırken bunun nasıl **bilmiyordum** sonuçlanacağını , ama Ezra ve Kindra hiç de etkili olmamıştı. Oysa işte buradalar, gözleri fal taşı gibi açılmış, çeneleri yere düşmüş halde, Cat ve ben yatağın iki yanından aşağı yuvarlanıyoruz.

"Kindra! Aman Tanrım, başka yere bak!" diye ciyakladı Cat. Kumaşın hışırtısından ve yorganın yatağın diğer tarafına doğru kayboluşundan anlaşıldığı kadarıyla, kendini örtmek için onu aşağı çekmişti.

Sertleşmiş penisimi pantolonumun içine sokup ayağa kalkıp kalkmamayı düşünüyorum. Coşkumu taklit etmeme rağmen, ereksiyon gerçektir ve bu korkunç sonuca rağmen inmek istemiyor.

Yatağın kenarından göz ucuyla baktığımda, Ezra ve Kindra'yı sırtları bize dönük bir şekilde kapı aralığında görüyorum.

Ezra, "İçeride birinin öldürüldüğünü sandık," diyor. "İkinizin şimdi bu kadar iyi anlaştığına sevindim, ama belki biraz daha sakın olsanız iyi olur."

Cat, ön tarafını örtmek için yorganı kullanmış ama ayağa kalkarken kalçaları tüm ihtişamıyla bana dönük. Kızdan nefret ediyor olabilirim ama mükemmel dolgun kalçaları, iyi yapılmış bir BBL (Brezilya Popo Kaldırma) ameliyatının göstergesi. Tamamen doğal olduğunu iddia ediyor ama kimse bu ölçülere çok fazla çalışma olmadan ulaşamaz ve onu hiç spor salonunda görmedim.

"Sandığınız gibi değil," diyor.

Kindra arkasını dönmeye cesaret eder. "İkinizin de kendinizi tatmin ederken ve tutkunun doruklarında çığlık atarken içeri girdik. Başka ne düşünebilirdik ki?"

"Hayatını kurtardığım için bana borcunu ödemek istediğini söylemişti, değil mi yavrum?" diye soruyorum ayağa kalkarken. Ereksiyonum geçti, gerçi Kedi'nin poposuna bakmak işleri daha da kötüleştirdi.

"Bana kedi yavrusu deme! Hem hayatımı kurtarmadın, unutm!"

"Her iki durumda da, sen başlattın," diyorum.

"Ve ben bunu bitiriyorum." Ezra arkasını dönüyor. "Akşam yemeği tam otuz dakika sonra başlıyor ve eğer tam o saatte yemek salonunda olmazsanız aç kalacaksınız. İkiniz için bu inzivayı düzenlemek için çok çalıştım, bunu berbat etmek istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Cat ile aynı anda başımızı salladık. Ezra ciddi yüz ifadesini sık sık takınmaz, ama takındığında, dinliyormuş gibi yapmayı öğrendim. Hiçbir şey, hatta kardeşimin sert bakışları bile, Cat'i mutsuz etmekten beni alıkoyamaz.

"Sanırım üzerime bir şeyler geçirip yemekhaneye gitmeliyim," diyerek giyinik halde odanın karşısına doğru yürüdüm.

Bu durum Cat'ten sinirli bir homurdanmaya neden olur. Saçları dağınık, hâlâ neredeyse çıplak ve akşam yemeğinden önce duş almaya vakti yok. Maverick'in yanında, sanki sabahın köründe uyanmış bir kadın gibi oturmak zorunda kalacak.

Her şey benim lehime gelişti.

Her zamanki gibi.

Ezra ve Kindra'nın yanından sessizce geçip, sadece birkaç adım ötedeki odama doğru yöneldim. Geri çekilirken kardeşimin bakışları sırtımı delip geçiyordu.

Bu konuda neden bu kadar sinirli olduğunu anlamıyorum. Cat katılma planlarını açıkladıktan sonra bile beni bu inzivaya davet etti. Hatta gelmem için neredeyse yalvardı. Onu rahat bırakmamı mı bekliyordu? Kardeşim beni hiç tanıyor mu acaba?

Odamdaki şifonyere gidip ekmecedен kırışık bir tişört ve bir kot pantolon çıkarıyorum. Cat'in aksine, burada kimseyi etkileme arzum yok. Ya da başka bir yerde, fark etmez. Zaten bir kadın bana aşık olduğunda, genellikle kıyafetlerim çıkarılmış oluyor.

Banyoda ellerimi yıkadıktan sonra (tam bir pasaklı değilim), o aptal çift merdivene doğru yöneldim ve sahanlıkta Maverick'i gördüm. Yanında Ice Pick vardı.

Adamlara el salladım, onlar da karşılık verdi ama tartışmalarına katılmak için yanlarına gitmedim. Cat'in yanına oturmak istiyorsam, yemek salonuna aceleyle gidip isim kartlarını kontrol etmem gerekiyor. Onu, perişan bir deniz canavarı gibi görünürken, hoşlandığı kişinin yanına oturtmak cazip gelse de, onun sefaletini daha yakından izlemenin daha keyifli olacağına karar verdim.

Adadaki yemek odasının aksine, burası odanın uzunluğu boyunca uzanan tek ve büyük bir masa içermiyor. Bunun yerine, çeşitli yuvarlak masaların yerleştirildiği bir etkinlik alanı gibi düzenlenmiş.

Masaların arasında dolaşıp ismimi arıyorum. Belirlenen yerim Ice Pick ve Grim'in arasında bekliyor. Bu olmaz. Kartımı kar tanesi desenli masadan alıp Maverick'in kartını bulmak için acele ediyorum. Kindra, Cat'in yanına onu koymuş. Bisikletimi bile bahse girerim.

Gerçekten de iki kartı yan yana buldum. Maverick'i farklı bir masaya taşıdığım için biraz suçluluk hissettim, çünkü o Ezra ve benim için aile gibiydi, ama Ice Pick ile

yaptığı konuşma oldukça dostane görünüyordu, bu yüzden yaptığım şeyden çok da kötü hissetmedim. Kartları değiştirip yerime oturduğumda, suçluluk duygusu çoktan geçmişti.

Birkaç dakika sonra konuklar içeri girmeye başladı. Maudlin Rose ve Grim birlikte girdiler, ardından tanımadığım birkaç kişi daha geldi. Maverick ve Ice Pick de çok geride kalmadılar, hemen ardından Jim, Ezra ve Kindra geldi. Bu üçü benim masamda oturuyor.

Evet, ele geçirdiğim masa bu.

"Bennett, nasılsın?" Jim yaklaştı ve beni garip bir şekilde kucakladı. "Kardeşin bu inziva programıyla harikalar yarattı, değil mi?"

Ezra yerine otururken, "Övgünün büyük kısmı Kindra'ya ait," diyor. "Ev dekorasyonunun seçkin bir hobi olduğunu düşünen biri için, bu işe gerçekten çok çabuk adapte oldu."

Kindra, "Suya atılmış bir tavuk gibiydim," diyor. "Beni bir nevi suya ittiniz, bu yüzden ya batacaktım ya da yüzecektim."

"Bu akşam sarışın arkadaşımız nerede?" Jim yemek salonuna göz gezdirdi. "Onun kıyafetlerini görmekten çok keyif alıyorum. Çok da güzel bir fiziği var."

Zavallı Jim. Yine aşırı telafi etmeye çalışıyor.

Henüz tam olarak eşcinsel olduğunu açıklamaya hazır olmadığı için, gerçek kimliğini görmememiz için her türlü örtüyü kullanıyor. Ben merhametli bir adam değilim ama çelik gibi *kalbim* bile onun için kırılıyor. Hiçbirimiz onun cinsel yönelimini umursamıyoruz ve yıllardır onun tercihlerini biliyoruz. Ama aynı zamanda bunu bize kendi zamanında açıklama seçimini yapması gerektiğini de anlıyoruz, bu yüzden sadece onunla birlikte oynuyoruz.

"Keşke zekası da buna denk olsaydı," diye gülerek söylüyorum ama kimse bana katılmıyor. Boğazımı temizliyorum. "Kindra, az önce onunla birlikteydin. Akşam yemeğine bize katılacak mı?"

“Aslında hayır. Biraz yorgun hissediyordu, bu yüzden akşamı odasında geçirecek. Şef ona bir şeyler gönderecek.”

Bir plan daha suya düştü. Koltuğuma gömüldüm ve Cat'e işkence etmek dışında bir varoluş sebebi bulmaya çalıştım.

Ama sonra aklıma bir fikir geliyor.

Cat yaz tatilinde meyve salatasını yediğinde, benim de içine siktiğim aynı ananası servis ettiğimi sandı. Onu düzeltmedim çünkü bunu ilk ben düşünmediğim için çok utanıyordum. Şimdi ona, içine siktiğim bir şeyi yedirme şansım var.

Şüpheli bakışlar eşliğinde masadan ayrılıyorum. Bir şeyler çevirdiğimi biliyorlar ama kanıtlayamıyorlar. Cat'in bugün yaptığı kısa tur sayesinde nereye gittiğimi tam olarak biliyorum, bu yüzden yol tarifi sormama bile gerek yok. Onlar için sadece tuvalete gidiyorum.

Kimsenin bakmadığından emin olduğumda, mutfak kapısından sessizce içeri giriyorum. Paslanmaz çelik duvarlardan yankılanan tam bir kaos var; bunu ancak bu şekilde tarif edebilirim.

Şef Maurice, mutfak personelinden birine kaynar çorba dolu tencereyi fırlatırken "Hayır, hayır, *hayır* !" diye bağırdı.

Kaynar sıvı adamın derisini eritiyor ve işçi kıvranarak, çığlıklar atarak yere yığılıyor. Kendimi oldukça sert bir katil olarak görüyorum ama sanırım sınırimi aştım. Derinizin yanarak soyulması oldukça berbat bir ölüm şekli.

Şef, diğer bir çalışana bağırarak, “Öylece orada durma!” dedi. “Onu dondurucuya götür! Yemeğime fazla baharat koyan bir adama ihtiyacım yok. Bir *tutam* tuz dedim, bir *tutam* değil!”

Beyaz önlüklü bir kadın adamın ayaklarından tutarak onu soğuk hava deposuna doğru sürüklemeye başladı. Neyse ki, sıcak sıvı vücudunun o kısmına ulaşmadığı için derisi soyulmadı. Ne yazık ki, sıvı yüzüne sıçradı ve yüzü şimdi yerde sürünerek oldukça korkunç bir iz bırakıyor.

"Bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak imkansız," diyorum başımı sallayarak.

Şef Maurice kısa bir baş sallamasıyla onayladı.

Artık onu kendi tarafıma çektiğime göre, biraz daha ileri gitme zamanı geldi. Bu adama iltifat etmekten daha hızlı etki eden bir şey yok, yalan bile olsa.

"Şefim, acaba misafirimizin odasına götürebileceğim bir şeyiniz var mı? Kendisi iyi hissetmiyor ama sizin muhteşem yemeklerinizin tadını çıkarmasını istiyoruz."

"Ah, tabii ki! Hızlı servis tabağı hazırlayabilirim. Çorba ve salata yok, ama ana yemek olarak limonlu dereotu soslu kızarmış sülün, patates püresi, kuşkonmaz ve çörek yiyebilir."

"Bayılsın," diyorum şeytani bir sırıtışla.

Şef tabağı hazırlamak için sendeleyerek uzaklaşıyor ve birkaç dakika içinde, elimde kapaklı bir tabakla ve her adımında bir neşeye kulis koridorlarında dolaşıyorum.

Onun odasına gitmeden önce, önce kendi odama gidiyorum. Patates püresi Cat'in en sevdiği şeylerden biri, ama sanki bir şey eksikmiş gibi geliyor. Onları daha da lezzetli hale getirecek bir şey biliyorum.

Yemeği odanın köşesindeki bir pufun üzerine koyup kapağını kaldırıyorum. Hoş kokulu buhar yükseliyor. Şimdi akşam yemeğini kaçıracağım için neredeyse üzülüyorum ama sonuçlar herhangi bir yemekten daha tatmin edici olacak.

Ama başka bir sorun daha var. Sadece birkaç kez penisimi patateslere sokup ona servis etmeyi planlamıştım, ama şimdi tabaktan yükselen sıcaklığı hissettiğim için üçüncü derece yanıklardan endişeleniyorum. Sıcaklık kraliyet tacı piercingime ulaştığı anda, bir kız gibi çığlık atacağım.

Yemeği elimle yelpazeleyip üflüyorum ama yeterince hızlı değil. Bu tabak ısıyı mı tutuyor yoksa? Tişörtümü çıkarıp ağızla yapabileceğimden daha fazla hava akımı

yaratmak için kullanıyorum. Yemeği çok sıcak olmayacak ama sorun değil. Eminim yine de iştahla yiyecektir.

Pantolonumun fermuarını açtıktan sonra, yüzümde alaycı bir gülümsemeyle tabağa baktım. "Gel bakalım babanın yanına."

Tam da sikimi patates püresine sokmuşken kapıma birisi vurdu. Allah kahretsin. Kimsenin beni aramaya gelmesi için yeterince uzun süre dışarıda kalmadım, ayrıca bir de bakıcıya ihtiyacım yok.

Patateslerdeki büyük çukuru parmağım ile düzeltiyorum, sonra da penisimi içeri sokup kapıya yöneliyorum. Karşı tarafta bulduğum şey beklediğim gibi değil.

"Akşam yemeğinden oldukça erken döndüğünü duydum," diyor. Gözlerinin açıkta kalan göğsüme kaydığını, sonra tekrar yüzüme döndüğünü fark etmeden edemiyorum. "Ne planlıyorsun? Bugün yeterince zarar vermedin mi zaten?"

Aklım bir bahane uydurmaya çalışıyor. "Tam sana bir tabak yemek getirecektim. Kindra senin iyi hissetmediğini söyledi."

"Ama önce odana gelmen gerekiyordu, değil mi?" Kaşı kalktı ve onu durduramadan küçük hamamböceği kolumun altına düştü ve odama girdi.

Sehpanın üzerindeki tabağı fark etmesi uzun sürmüyor. Yapay güneş ışığının içeri süzülüp doğrudan tabağa düşmesiyle, tabak adeta spot ışığı altında gibi parlıyor. Sehpanın üzerinden bana bakıyor.

"Gerçekten hastasın," diyor. "Seni onunla birlikte olmaya iten yemeğin kokusu mu yoksa görünüşü mü?"

"Hiçbir şeyle ilişkiye girmeyi düşünmüyordum. Üzerimi daha rahat bir şeyle değiştirmek için şapkayı yere koyduğumda düşmüş olmalı."

"Tişört ve kot pantolondan daha rahat mı?"

"Yemeği al ya da alma, ama defol git odamdan."

Ona doğru bir adım attım ve kolunu tutmak için elimi uzattım, ama o elimi savuşturarak kurtuldu.

"Pantolonunun fermuarı açık ve üstsüzsün," diyor. "Muhtemelen o zavallı sülünü çoktan taciz etmişsindir ve şimdi onu yememin imkanı yok. Aç kalmayı tercih ederim."

"Sen bilirsin o zaman." Omuz silkip pufa doğru yürüdüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Eğer sen yemeyeceksen, ben de israf etmeyeceğim. Zaten akşam yemeğini kaçırdım, o yüzden paranoyak olduğun için yemek istemediğin bu yemeğin tadını çıkarayım bari." Yatağın kenarına oturup tabağı burnumun altına doğru salladım. "Aman Tanrım, bu harika kokuyor."

"Demek mesele *kokuymuş* ," diyor dudaklarını kıvrarak. "Bana onu ver."

O uzanıp tabağı almaya çalışırken, sanki elinden çekiyormuş gibi yapıyorum ama sadece ona istemediğimi düşündürmeye yetecek kadar yapıyorum. Çünkü bu, tabağı daha çok istemesine neden oluyor. Tabağı elimden kapıp odasına doğru gidiyor. Patatesleri ağzına attığı anı göremeyecek olmam üzücü ama her zaman hayal kurabilirim. Ayrıca, yarın için plan yapmam gerekiyor.

Kapı arkasından kapandıktan sonra, etkinlik listesini alıp ilk resmi gün için sunulanlara göz atıyorum. Cat'in ne yapacağını bilmediğim için ne planlayacağıma karar vermek zor. Sonra yarın akşamki şenliklerle ilgili bir not dikkatimi çekiyor.

Yarın yılbaşı gecesi ve kutlamak için bir parti olacak. Broşürde akşam yemeğinden sonra balo salonunda dans, içki ve maskeli eğlence vaat ediliyor. Ondan sonra, ısıtılmalı bir odada kalırken cam duvarın arasından havai fişekleri izlemek için yüzme havuzuna gideceğiz. Ama aramızdan bazıları havuzda olmazsa, oraya nasıl sığacağımızı bilmiyorum.

Sanırım yarın gece öğreneceğim. Parti şart ve bunu asla kaçırmam. Eğer Cat gece yarısı Maverick'i öpeceğini düşünüyorsa, sadece hayal kırıklığına uğrayacak. Şimdilik,

kızın yan odada benim penisimi ağzında tuttuğunu bilmekle
yetinmek zorundayım.

Dokuzuncu Bölüm

Kedi

Saat neredeyse sabah dokuz, o yüzden acele etsem iyi olur. Kayak teleferiğinin kabini on beş dakika sonra kalkıyor ve üzerimde sadece iç çamaşırım ve tam bir makyaj var.

Kısa boylu kız yatağa atladı ve dirseğime kafa attı, bu da koluma çarptı ve siyah göz kalemi lekesi şakağıma doğru fırladı. İyiyim. Bu sorun değil. Büyüyen yığına eklenecek bir odun daha; yakında alev alacak.

"Git oyuncaklarınla oyna," diyorum onu kucaklayıp kendime doğru çekerken. "Anne snowboard dersine hazırlanmalı." Onu nazikçe yere bırakıyorum.

Birkaç adım koştuktan sonra, siyah kuyruğunu sinirli bir şekilde sallayarak yan tarafına yattı. Ben de işime geri döndüm, dağılmış eyeliner'ı düzelttim ve biraz rimel sürdüm. Maverick gözlüklerin içinden gözlerimi bile göremiyor ama bu bana özgüven veriyor.

Pembe kar kıyafetlerimden kedi tüylerini temizledikten sonra, olabildiğince hızlı giyiniyorum. Bu iklimde kat kat giyinmek önemli, bu yüzden her şeyin altına korkunç bir içlik bile giyiyorum. Kimse görmeyecek zaten, ve eğer dikkat etmezsem, cildimi nasıl çizdiklerini neredeyse

görmezden gelebilirim. En azından pembe kar tulumumun altından görünen sarı saç tutamı sevimli görünüyor.

Kapıya doğru yönelirken Shorty'ye "Uslu dur" dedim, ama o sadece kuyruğunu salladı ve gözlerini kısarak baktı.

Bütün bu kıyafetlerin ağırlığı altında bacaklarımı zar zor bükerek merdivenlerden sendeleyerek iniyorum. Kar kızları kış sporları için nasıl bu kadar sevimli görünüyorlar? Grim, Ice Pick ve Maverick'e ön kapının yakınında yaklaşırken kendimi siyah beyaz bir korku filmindeki canavar gibi hissediyorum.

"Sadece biz mi snowboard yapmaya gidiyoruz?" Maverick'le birlikte tüm bir etkinliğin gerçekleşecek olması ve Bennett'in ortalıkta görünmemesi beni heyecanlandırıyor...

Maverick merdivenlere doğru bir bakış attı. "Öyle görünüyor."

Karlı bir rüya gibi görünüyor. Benim aksime, kışlık kıyafetleriyle çok akıcı hareket ediyor. Keşke *onunla* dağın dibine kadar gidebilseydim. Ama şimdilik bir snowboard ile idare etmek zorunda kalacağım.

Grim, "Rosie de bize katılmayı planlıyordu," diyor. "Odasına gidip durumunu kontrol edeceğim. On dakika içinde dönmezsem, katılmayacağımızı anlayabilirsiniz."

Ice Pick, kapının iki yanındaki dar pencerelerden birini örten perdenin arasından başını uzatarak, "Vagon henüz gelmedi, yani vaktiniz var," dedi.

Grim sadece gülümsedi, başını salladı ve merdivenlerden yukarı çıktı. İçimden bir ses onların bize katılmayacağını söylüyor.

"Ezra ve Kindra'ya ne olacak?" diye soruyorum. Şeytanı çağırma korkusuyla Bennett'in adını anmıyorum.

"Bu geceki yılbaşı partisi için hazırlık yapıyorlar," diyor Maverick. "Maskeli balo olacaktı ama maskeler hiç gelmedi. Kindra, elimizdeki malzemelerle bir şeyler uydurmaya çalışıyor."

İyi bir arkadaş ona bu konuda yardımcı olurdu. Hatta iyi bir arkadaş, en başından beri yardıma ihtiyacı olduğunu bilirdi.

"Sanırım snowboard yapmayı atlamalıyım o zaman," diyerek başımdan kızağı çekmek için elimi uzattım.

Maverick başını salladı ve elimi tuttu. "Hayır, snowboard yapmanı ve ilk avını gerçekleştirmeni sağlamak için kesin talimatlar aldım."

Bu talimatları kimin verdiğini sormama gerek yok. Kindra arkadaşlık konusunda gerçekten çok başarılı.

Ama şimdi sinirlerim iyice bozuldu. Bu gerçekten oluyor. Bennett'ten hiçbir iz yok, kesinlikle birini öldüreceğim. Midem göğsüme iniyor.

"Belki de yine de gidip ona yardım etmeliyim," diyorum. "Sonuçta bana çok şey yaptı, ona bir borcum var."

"Kindra bunu söyleyeceğini tahmin etmişti. Benim de 'Eğer snowboard yapmaya gitmiyorsan, Bennett'e maske yapımında yardım edebilirsin' diye cevap vermem gerekiyordu."

Demek bu yüzden bu sabah onu benden uzak tuttu. Çok uğraştı ve şimdi onu hayal kırıklığına uğratamam.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Maverick gülerek. "Görünüşe göre bizimle baş başa kaldın."

Kolunu omzuma doluyor ve ben de ceketinin içine girip her kasının dalgalanmasını hissetmek istiyorum. Biraz daha yaklaşıyorum, sonra yüzüne bakıyorum. Ama bu onun yüzü değil. Bu lanet olası Buz Kıracağı.

"Sana çok iyi bakacağız tatlım," diyor ve kahvaltısında ne yediğini hatırlatan soğan kokusunu alabiliyorum.

Bir adım geri çekilip elini okşadım. Zararsız bir çapkın ama bir daha soğan kokulu nefesi yüzüme üflerse kusacağım.

Dürüst olmak gerekirse, adama biraz acıyorum. O kadar çok uyum sağlamak istiyor ki, bazen biraz fazla ileri gidiyor. Hepimiz ona yeterince nazık davranıyoruz, ama onu her şeye dahil etmek için de fazladan çaba

göstermiyoruz. Keşke gösterebilseydim, ama korkarım ki bunu arkadaşlık yerine flört olarak algılar.

İkinci kattan bir kadın sesi "Bekleyin!" diye seslendi. "Beni almadan gitmeyin!"

Uzun boylu bir kadın merdivenlerden hızla aşağı iniyor. Gruba ulaştığında belinden eğiliyor, ellerini uyluklarına koyuyor ve nefes nefese kalmış bir halde nefes almaya çalışıyor.

"Uçuşum dün gece gecikti, bu yüzden akşam yemeği neredeyse bitene kadar varamadım, sonra da bu sabah uyuyakaldım," diyor. Kalın örgülü saçları başının iki yanından sarkıyor, her nefes alışında uçları kalın tasarımcı paltosuna değiyor.

O ayağa kalkınca yüzünü daha yakından görebiliyorum. Yüksek elmacık kemikleri koyu gözlerini vurguluyor ve kahverengi teni kusursuz. Sanırım hiç makyaj yapmamış bile.

O çok güzel.

Ve Maverick, o aramıza katıldığından beri gözlerini ondan ayırmadı.

"Arkadaşlar, sizi yeni bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum," diyor ve ona yaklaşıp bitmek bilmeyen bir kucaklamaya giriyor. Ayrıldıklarında vücut sıcaklığım en az on derece yükselmişti. "Bu Eve, diğer adıyla Nafaka Katili."

"Sadece bilenler bilir," diyor gülümseyerek. "Ben bir kiralık katilim. Eşler mevcut evliliklerinden memnun olmadıklarında ve yeni bir şey denemek istediklerinde, mevcut evliliklerinin faydalarını korurken yükümlülüklerinden kurtulmalarına yardımcı oluyorum."

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Kindra, Ezra, Maverick ve evet, hatta Bennett'ı bile yüksek saygı duymamın sebebi, amaçlı öldürmeleri. Eve'in aynı ahlaki değerlere sahip olmadığı görünüyor ve bu beni rahatsız ediyor.

Maverick sözlerine şöyle devam ediyor: "Dün akşam yemekte tanıştık. Boş zamanlarında snowboard yapmayı

çok sevdiğini öğrenince ne kadar şaşırdığımı tahmin edin."

"Modellik yapmadığım veya bir hedef peşinde koşmadığım zamanlarda," diyor, müziğe benzeyen bir kahkahayla.

Tabii ki o, snowboard yapmayı ve cinayeti seven bir model. Ve Bennett yüzünden atladığım akşam yemeğinde tanıştılar. Onun yüzünden dün gece yemek bile yiyemedim! Patates püresinin yanında onun sinsi küçük, kısa ve kıvrıkcık saçlarını görünce, Bennett'in cinsel fetihlerinden daha fazlasını yemeye ne kadar yaklaştığımı fark ettim.

"Sanırım herkes burada," diyor Maverick. "Kızağa doğru gidelim mi?"

Başımızı salladık ve dördümüz karanlığa doğru yola koyulduk. Neyse ki birileri yolu kürekle temizleyip tuzlamıştı, bu yüzden en azından buzda kayıp kendimi daha da rezil etme konusunda endişelenmeme gerek yok.

Kimi kandırıyorum ki? Buraya geldiğimden beri kendimi rezil etmekten başka bir şey yapmadım ve durum giderek kötüleşiyor. Şimdi büyük, karlı bir tepeden aşağı yuvarlanmak üzereyim ve yamaçın dibine ulaştığımda muhtemelen avı öldürmekten vazgeçeceğim. Sonra bu örgülü saçlı tanrıça tam zamanında gelip, kusursuzca sürülmüş kirpiklerini bile kırpmadan avı kapacak.

Kızağa bindiğimizde, Maverick'in Eve'in yanına oturduğunu görünce kalbim tekrar sıkıştı. Ice Pick fırsatı değerlendirip bana sokuldu ve yanında soğan kokulu bir bulut getirdi.

Bu geceki partiyle ilgili tüm umutlarım ve hayallerim suya düştü. Saat gece yarısını gösterdiğinde, Maverick'in onu değil de beni öpmesi aptallık olurdu.

Arabacı dilini şıklattı ve dizginleri hafifçe çekti, atlar ileri doğru hareket etmeye başladı. Eski tarz sokak lambaları, yolun iki tarafını da aydınlatarak kızağı yönlendiriyordu. Hafif bir kar yağışı vardı, her bir kar tanesi tene değdiği anda eriyordu.

"Şimdi yüzünüzü kapatacak maske takmanızda fayda var," diyor Maverick, rayların karı yararak çıkardığı sesler arasında. "Yüzünüz buz tutabilir ve bu hiç de rahat olmaz."

Cebimden pembe bir kayak maskesi çıkarıp yüzüme yavaşça takıyorum. Kaşıntılı yün, hemen çıkarmak istememe neden oluyor ama yüzümü kelimenin tam anlamıyla donduracak olması düşüncesi elimi tutuyor.

Eve de maskesini takıyor, ancak onunkisi benim taktığımdan çok daha ince ve sonsuz derecede daha rahat ve şık görünüyor. Yüzünün alt yarısını kapatıyor ve renkli bir banka soyguncusu gibi görünmek yerine, hâlâ harika bir manken gibi görünüyor.

"Aman Tanrım, o yünü nasıl kaldırabiliyorsun?" diyor Eve.

"Sadece yüzümün sıcak kalmasını istedim," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

Eve cebinden ikinci ince bir maske çıkardı. "Birisi maskesini unutursa diye iki tane getirdim. Yün kadar sıcak tutuyor ama daha rahat."

Harika. Güzel, kendine güvenen ve nazik biri.

Maskeyi ondan alıp başıma geçirdim. Haklıydı. İnce malzemesine rağmen, yün kadar sıcak tutuyor ve cildime çok daha yumuşak geliyor.

Eve göz kırparak, "Güzel yüzünün pişik olmasını istemem," diyor. "Onu sende tutabilirsin."

Bunun dolaylı bir iltifat mı yoksa daha samimi bir şey mi olduğunu anlayamıyorum, ama Maverick bana her şeyi çarpıcı bir şekilde açıklığa kavuşturuyor.

"Eve, Cat erkeklerden hoşlanıyor, yani yanlış yerde arıyorsun," diyor bacağına hafifçe vurarak.

"Yani kızlardan *da* erkeklerden de hoşlanıyorsun?" diye soruyor Ice Pick Eve'e ve ben şimdiden onun Eve'in kafasının bacaklarımın arasında olduğunu hayal ettiğini görebiliyorum.

Eve, "Keşke öyle olsa," diyor ve sırtırken maskesinin köşesi hafifçe kalkıyor. "Ben sadece kadınlardan hoşlanıyorum ve hayır, izleyemezsin."

Ve tıpkı gecenin karanlığında bir işaret feneri gibi, umut sonsuza dek parlıyor. Belki de yılbaşı gecesi öpücüğünü yine de alırım. Sadece önce şu snowboard kazasını atlatmam gerek.

Herkese karşı neden dürüst olamadığımı bilmiyorum. Kindra'yı belgelemeye ilk başladığımda, sadece ilgi alanlarımı somut bir şeye dönüştürebileceğim bir yer arıyordum. Ancak ilgimi çeken şey cinayetler değildi. Cinayetlerin ardındaki psikolojiydi. Ne yazık ki, Kindra beni himayesine alana kadar bunu fark etmedim.

Şimdi bunu yapamayacağımı itiraf etmeye cesaret edemiyorum.

Kayak teleferiği için açılan alan görünür hale gelirken, buradan kurtulmak için bir bahane bulmak için zamanım tükeniyor. Destek için Kindra bile burada değil. Atlar duruyor ve herkes kızaktan iniyor, ama ben burada oturmak zorunda kalıyorum. Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Bunu yapmak *isteyip istemediğimi* de bilmiyorum.

Sonra Maverick'in yüzü dizimin yanında belirdi ve bana elini uzattı. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

Beynim şiddetle *hayır diye* bağırıyor ama elimi onun eline uzatıyorum ve o da kızaktan inmeme yardım ediyor. Hazırlıklı olsam da olmasam da, Maverick'in beni onlardan biri olarak görmesini istiyorsam, dibe ulaştığımda öldürmekten başka çarem yok. Kararlılığımı bir kenara bırakıp derin bir nefes alıyorum ve gülümsüyorum.

"Hazır olduğum kadar hazırım."

Eve yaklaştı ve omzuma hafifçe elini koydu. "Bu çok eğlenceli olacak, Cat. Bekle de gör. Bu gezinin sonunda seni profesyonel bir snowboardcu gibi snowboard yapmaya başlatacağım!"

Beni ilgilendiren şey snowboard değil.

"Asansör çalışıyor!" diye sesleniyor Ice Pick yakındaki bir binadan.

Büyük bir motor homurdanarak çalışmaya başlıyor ve koltuklar ray üzerinde hareket etmeye başlıyor. Gözlerimle, dağın tepesine doğru uzanan uzun teli takip ediyorum. Düzenli aralıklarla daha fazla koltuk sallanıyor ve hepsi de tahmin ettiğimden çok daha hızlı bir şekilde hareket ediyor.

"Hareket halindeyken mi binmemiz gerekiyor?" Hızlanıyor gibi görünen sandalyelere gözlerimi kırpttırıyorum.

Eve eğilerek ağzını kulağımın yanına getirdi. "Göründüğünden daha kolay," diye fısıldadı. "Maverick'ten yardım iste."

Hafifçe iterek beni ona doğru yaklaştırıyor. Başta ondan hoşlanmadığım için kendimi kötü hissediyorum. Sonuçta o tam bir kız arkadaş canlısı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor Maverick ve ben sadece başımı sallayabiliyorum.

Elimi tutuyor ve beni büyük bir silindirin etrafında dönen sandalyelere doğru yaklaştırıyor. Tökezlemeden yürüyen merdivene binmekte bile zorlanıyorum, bu yüzden bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum.

"Öncelikle, Ice Pick'in bunu nasıl yaptığını izleyin," diyor.

Ice Pick binadan çıkar ve sandalyelere doğru ilerler. Bir sandalyenin geçmesini bekler, sonra platforma adım atar ve ayakları parlak sarı bir çizgiye değene kadar ilerler. Sandalye ona yaklaşırken oturur, ancak gökyüzüne doğru kaldırılmak yerine, sandalyeyi kabloya bağlayan bağlantı kopar ve sandalye, Ice Pick ile birlikte aşağı düşer.

"Pekala, belki onu örnek olarak kullanmayalım." Maverick öne atılıp bir sonraki sandalye gelmeden önce sandalyeyi kenara çekti. "Jim bu şeyi kontrol ettirmedi mi?"

Ice Pick omuz silkerek, "Hiçbir fikrim yok, ama en azından burada, istasyonda bıraktı." dedi.

"Acaba biz uçaktayken kopma ihtimali var mı?" diye soruyorum.

Eve öne doğru adım atarken, "Her zaman bir şans vardır," diyor. "Riski almaya değer mi?"

Bir sandalye yanaşıyor ve o oturuyor. Hepimiz nefesimizi tutarak birleşmenin gerçekleşmesini bekliyoruz, ama bu sefer gerçekleşmiyor.

"Ben her zaman riski göze alırım!" diye bağılıyor, daha yükseğe doğru süzülürken.

"Ben de," diyor Ice Pick ve yanına gelen bir sonraki sandalyeye oturuyor. Bu da sağlam duruyor.

Maverick bana döndü. "Peki ya sen? Riski göze alacak mısın?"

Kader bana bir çıkış yolu sundu. Asansör faciasının beni korkuttuğunu söyleyebilirim. Kızağa atlayıp malikaneye geri dönebilirim. Bu tepenin dibine inip katil olmadığımı itiraf etmenin utancından kurtulabilirim.

Ama sonra sandalye kalçama çarptı ve havaya yükselip kaderime doğru ilerlemeye başladım.

Her ne olursa olsun.

Onuncu Bölüm

Kedi

Snowboard yapmak ilk başta hayal ettiğimden çok daha zor oldu. Her şeyin dengeyle ilgili olduğunu sanıyordum ama inanılmaz derecede karın kası gücü gerektiriyor, bende ise bu yok. Bacaklarım, karın kaslarım ve sırtım uzun süre ağrıyacak, bir de popomun hali perişan. Kaç kere popomun üzerine düştüğümü sayamadım bile.

Bunlar sadece deneme çalışmalarıydı.

Maverick'i kendi elementinde izlemek ise insana huzur veriyor. Sarı kışlık paltosuyla, o tahtanın üzerinde parlak renkli bir panter gibi hareket ediyor, kalçasını hafifçe çevirerek yön değiştiriyor. Tek bir kez bile düşmedi.

Eve de öyle. O da yardımcı oldu, her düştüğümde denemeye devam etmem için beni cesaretlendirdi. Birini öldüreceğini hayal edemiyorum, ama büyük dağdan aşağı inerken tam olarak bunu yapmayı planlıyor.

"Silahlar aşağıda da olacak mı?" diye soruyorum, ekipmanlarımızı alıp son yamaca doğru ilerlerken.

Maverick başını salladı. Bizden birkaç adım önde yürüyor, geri kalanımız için yolu kolaylaştırmak amacıyla kar ayaklarıyla bir yol açıyordu.

"En üstte ve en altta birer ekipman deposu var," diyor. "Ekipman ve silahları orada saklıyoruz. Ayrıca, burada mahsur kalırsak diye yakınlarda bir yerde bir kulübe de var."

"Nerede olduğunu bilmezsek hiçbir faydası olmaz," diyor Ice Pick arkamızdan. Hızımıza ayak uydurmakta zorlanıyor, bu yüzden hepimiz yavaşlıyoruz.

"Bu iyi bir nokta," diyor Maverick. "Koordinatları Ezra'dan almalıydım belki ama bugün sorun olacağını sanmıyorum. Hava iyi ve kar yağışı durdu."

Eve, "Malikaneye döndüğümüzde uzun bir uykuya ihtiyacım olacak sanırım," diyor. "Öğle yemeğine gelmezsem, beni uyandırmayın."

"Ben de aynı durumdayım," diyorum. "Ama öğle yemeğini atlayamam. Dün akşamki yemeği zaten kaçırdım."

Nefes nefese, tepenin zirvesine ulaştık. Patika ormanın içinden geniş bir yarık açarak geçiyor ve Sonny Bono ile Michael Kennedy'nin görüntüleri, kafamda kanlı bir haber filmi gibi canlanıyor. Sanırım, kelimenin tam anlamıyla kafamın içinden bir ağacın geçmesinden daha iyi, gerçi bu da gerçek bir olasılık.

Uzaktan bir yerlerden kar motoru sesleri geliyor. Sanırım malikanenin bodrumundan sığırları getiren personel bunlar. Bizden biri aşağıya inene kadar, onlar çoktan kesimhaneyi kurmuş olacaklar. Sonra da onları öldürmek bize kalacak.

"Önce ben başlayayım," diyor Ice Pick. Karların üzerine oturuyor ve Maverick ayaklarını bağlamalara yerleştirmesine yardım ediyor.

Kımıldamıyorum. Kaygı kalbimi ele geçirip sıkıştırırken, dağın dibine doğru bakmaya devam ediyorum.

Eve önüme geçti ve yüzüme baktı. "Hey, iyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

Eldivenini çıkarıyor ve sıcak parmakları, gözlüğümün üzerinden görünen alnımın küçük şeridine dokunuyor. Parmakları nemli bir şekilde geri çekiliyor.

"Tatlım, böyle terlemeye devam edersen üşütürsün. Korkuyorsan birlikte aşağı inebiliriz."

Sesini kısık tuttuğu için minnettarım. Maverick beni böyle paniklerken görseydi çok utanırdım. Ice Pick'i tahtanın üzerindeki botlara bağlamayı neredeyse bitirdi, bu yüzden kendimi toparlamak için zamanım azalıyor.

"Biraz gerginim," diye itiraf ediyorum, "ama bu sadece snowboardla ilgili değil. Ben... daha önce hiç kimseyi öldürmedim."

O daha başka bir şey sormadan önce, Ice Pick ayağa kalktı ve tahtayı eğimin başına doğru itti. Eve ile benim aramda bir bakış geçti ve sessizliğimizde çok şey paylaştık.

"Bunu kimsenin önünde konuşmak istemiyorum ," der gibiydim gözlerimle ve o da onaylayarak başını salladı.

Ice Pick gözlüğünü indirir ve tahtasının burnunu yokuş aşağı doğru çevirir. Bir X Games sporcusunun tüm özgüveniyle kendini iter ve ileri doğru hareket etmeye başlar. Ve bir toprak kaymasının tüm zarafetiyle, tam da poposunun üzerine düşer.

Maverick içini çekip başını salladı. "Sanırım onunla gitmeliyim."

Birkaç saat önce bu beni üzebilirdi, ama şimdi bunu bir fırsat olarak görüyorum.

"Daha iyi bir fikrim var," diyorum. "Neden ona dağdan inmesine yardım etmiyorsunuz, sonra Eve tek başına inip keyfini çıkarabilir? Ben de antrenman alanından geldiğimiz yoldan teleferiğe geri döneceğim. Siz de kızakla konağa geri dönebilirsiniz. İşçiler sizinle birlikte gelsin, ben de kar motoruyla geri döneceğim. Kindra, geldiğimiz gün bana kar motoru kullanmayı öğretti."

Maverick, bana ve ayağa kalkmakta zorlanan Ice Pick'e baktı. "Emin misin? Bu senin ilk öldürmen olacaktı ve bir diğerinin de berbat olmasını istemem."

"Maverick, o ne dediyse dedi," diyor Eve. "Yetişkin bir kadına bakıcılık yapmaya gerek yok."

“Peki ya Kindra—”

“Eğer Kindra sana bir şey söylerse,” diyorum, “ona bunun böyle olmasını benim istediğimi söyle. Nasıl biri olduğumu biliyor. Bir şeye karar verdiğimde beni durdurmak için yapabileceğin pek bir şey yok. Ayrıca, ağaçların ve kayaların arasında yuvarlanmadan önce biraz daha pratik yapmam gerektiğini düşünüyorum.”

Derin bir nefes verip gözlüğünü indirdi. “Pekala, ama eğer bu yüzden azar işitirsem...”

Başını sallayarak Ice Pick'e karda yuvarlanmayı bırakmasını, kendisinin de tahtasına binip ona yardım edebileceğini söyledi. Birkaç dakika sonra Maverick ona doğru yürümeye başladı ve Eve'i benimle yalnız bıraktı.

“Teşekkürler,” dedim adamlar yamaçtaki bir virajı dönüp gözden kaybolduklarında.

Elini sallayarak beni geçiştirdi. “Önemli değil. Ama kendi başına yola geri dönebileceğinden emin misin? İstersen aşağıda seni bekleyebilirim. Oraya vardığında ilk avını yapmak isteyip istemediğine karar verebilirsin. İstemezsen, neden yapmadığına dair bir sebep bulmana yardım ederim.”

Bu sefer bilerek popomun üzerine oturdum. “Jestiniz için teşekkür ederim, ama sanırım ağaca çarpma korkusunu bahane olarak kullanmak istiyorum. Bunu aramızda tutabilir misiniz?”

Bana gülümsedi ve başını salladı. “Hiç de değil. Ama biliyorsun... belki de bir katil değilsin ve bu sorun değil. Herkes bu hobiye uygun değildir.”

Eve bu sözleri sanki çiçekmiş gibi kullanıyor, gül saplarının hâlâ kalbimi delen dikenler taşıdığının farkında değil. Niyetlerinin iyilikten kaynaklandığını bilmek bile acıyı hafifletmiyor.

Çünkü bu sözleri daha önce de duymuştum.

Spor konusunda iyi olmaman sorun değil, Cat.

Dans konusunda iyi olmaman sorun değil, Cat.

Cat, seçmelere katıldıktan sonra geri dönüş almasan da sorun değil.

Ama bu iyi değil. Hiçbir şey asla iyi olmadı. Ne zaman sonunda yetenekli olduğum bir şeyi keşfedeceğim? Ne zaman sonunda ait olacağım?

"Hayır," dedim. "Bunu yapmak istiyorum, ama kendi şartlarımla yapmak istiyorum. İlk avımı kendi başıma yaparsam daha kolay olacağını düşünüyorum. Dağdan aşağı indiğimde herkesin gitmiş olduğundan emin olabilir misin?"

"Elbette canım." Çizmesinin ucuyla bir kar yığınının tekme attı. "Yani... sadece erkeklerden hoşlandığından emin misin?"

"Maalesef dümdüz bir tahta gibiyim, ama olmasaydım, seni delip geçerdim."

"Kahretsin, beni böyle kıskırtma," diye inleyerek söylüyor.

"Ciddi söylüyorum. Sen tam anlamıyla mükemmelsin. Başta sana imrenmişim çünkü Maverick'e göz diktiğini düşünmüştüm ve benim hiç şansım olmadığını biliyordum."

"Bence hiçbir kadının onunla şansı yok."

"Bunu neden söylüyorsunuz?"

Eve ellerini belinin altına koyup dağa doğru bakıyor. "Onunla akşam yemeğinde oturduğumuzda, çoğunlukla işten bahsetti. Aynı alandayız, bu yüzden konuşacak çok şey vardı, ama konuyu asla başka bir şeye yönlendirmedi. Duygusal olarak ulaşılmaz bir izlenim veriyor."

"Kindra da benzer bir şeyden bahsetmişti," diyorum. "Düşününce Ezra da bahsetmişti. Sanırım gece yarısı onu öpmeye çalışmam aptalca olurdu, değil mi?"

"Bence *aptalca* değil." Eve yanıma oturup ayaklarını snowboarda bağlamaya başladı. "Erkekler arasında oldukça çekici bir adam. Ayrıca golden retriever enerjisi de yayıyor ve dişi köpekler buna bayılıyor."

İçimden bir ah çektim. "Evet, sürtükler öyle yapar."

Ayak bileği kayışlarını bağlamayı bırakıp bana baktı. "Ama sen de bir golden retriever'sın, değil mi?"

"Ben?"

"Evet, sen ." Parmakları tekrar çalışmaya başladı ve sonra ayağa kalktı. "Sen küçük bir mutluluk topu gibisin, gittiğin her yere neşe saçıyorsun. Hiç çaba göstermene bile gerek yok."

"Teşekkürler, Eve."

"Önemli değil." Saç örgülerini topladı, kapüşonunun içine soktu, sonra da gözlüklerini indirdi. "Bu gece partide görüşürüz, olur mu?"

"Buna güvenebilirsin. Eğer Maverick'le ilgili korkup geri adım atarsam, gece yarısı öpücüğüm sen olabilirsin."

"Cinselliğinizi sorgulamaya hazır değilseniz bunu yapmayın."

Ve bununla birlikte, dağdan aşağıya doğru gözden kayboldu, beni yaklaşık bir mil yürümem gereken bir yolda yalnız bıraktı. En azından güneş doğdu şimdi.

Maskemi yerine takıyorum ve gözlüklerimi gözlerime indiriyorum. Gözlükler iki amaca hizmet ediyor; hem gözlerimi dondurucu rüzgarlardan koruyor hem de kar üzerindeki parlamayı azaltıyor.

Ormana tekrar girdiğimde, hayvanlar canlanıyor. Tüylü kuyruklu koyu renkli sincaplar üzerimdeki dalların üzerinde zıplıyor. Beyaz kış kürküyle bir tavşan, bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra kayboldu, önümden hızla geçiyor. Arkasında bıraktığı küçük ayak izleri olmasaydı, onu hayal ettiğimi düşünürdüm.

Yarım saat dolaştıktan ve yolumu kaybettiğimden korktuktan sonra, tanıdık antrenman alanı görüş alanıma girdi. İşte bacağımı çarptığım kütük. Ve üzerine düştüğüm kar yığını, aslında karla kaplı bir kaya parçasıydı.

Asansörün vızıltısı yakından geliyor ve snowboard'umu ve diğer ekipmanlarımı malzeme deposuna bıraktıktan sonra o yöne doğru ilerliyorum. Maverick'in bana öğrettiği

gibi asansöre biniyorum ve ilk denemede kayıp düşüp ölmediğim için kendimle gurur duyuyorum.

Altımda beyaz bir örtü uzanıyor. Bir ağaçlık alanın yanından geçerken, bir ren geyiği güvenli bir yer bulmak için gölgelere doğru koşuyor, hantal ayakları onu sessizce ilerletiyor. Eğer doğrudan felakete doğru gitmiyorsa olsaydım, büyümlü bir an olurdu.

"Bunu başarabilirsin, Cat," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Sadece oraya git ve avı öldür."

Umarım sığırın ağız yapıştırılmıştır. Eğer canlarını kurtarmak için yalvarırlarsa, ne yapmış olurlarsa olsunlar, bunu yapacak gücümün olup olmadığını bilmiyorum. Belki de seyirci olmadan öldürme girişiminde bulunmak kötü bir fikirdi. Akran baskısının faydaları var. Onsuz anal ilişkiyi denemezdin, oysa anal ilişkiyi çok severim.

Çevredeki doğal güzelliklere odaklanamadığım için içime kapanıp kendimi motive etmeye çalışıyorum. Beni doğruluk duygusuna sıkıca bağlayan kalın ahlaki dokuyu kesmem gerekiyor.

Kindra, öldürmenin dünyayı biraz daha aydınlattığını, çünkü karanlıktan kurtardığını söylüyor. Bıçağı elinde tutan ve bıçaklayan o olduğunda, yaptıklarının doğruluğunu görebiliyorum. Bıçak benim elimdeyken neden aynı amaç duygusunu hissedemiyorum?

Belki de bıçak yanlış bir silahtır ?

Çoğu katilin tercih ettiği bir yöntem vardır. Sadece belirli bir kurbanı tercih etmekle kalmazlar, aynı zamanda işi halletmenin belirli bir yolunu da tercih ederler. Bence bunda bir gerçeklik payı var. Benim de kurban havuzum var, belki de sadece doğru silahı eksik ediyorum.

İçimde büyük bir heyecan var. Az önce bir aydınlanma yaşadım ve bu cinayeti işleme kararlılığım tazelendi. Maverick, aşağıda bir silah deposu olduğunu söyledi, bu da istediğim silahı seçebileceğim anlamına geliyor. Beni tedirgin edecek bir izleyici kitlesi olmadığı için, hangi

silahın bana uygun olduğunu bulmak için istediğim kadar zaman ayırabilirim.

Asansör istasyona yaklaşırken, karda kırmızı lekeler beliriyor. Yakınlarda bir yığın halinde üç ceset yatıyor, ancak nasıl öldürüldüklerini anlamak için hala çok uzaktayım. Dördüncü bir figür karda diz çökmüş durumda ve asansör yaklaştıkça figürün titrediğini görebiliyorum. Kırmızı bir kar tulumu giymiş bir adam. Yüzünde herhangi bir örtü yok ve elleri arkadan bağlı. Ses çıkarmadığına göre, ağzının yapıştırıcıyla kapatılmış olduğunu tahmin ediyorum.

Asansörden sanki ne yaptığımı biliyormuş gibi indim, sonra küçük binanın arkasına gizlenmiş dar patikaya doğru aceleyle ilerledim. Bölgedeki tek patika burası, bu yüzden silahların bu tarafta olduğunu varsaymaktan başka çarem yoktu. Birkaç dakika yürüdükten sonra aradığımı buldum.

Teneke kulübe tam patikanın kenarında duruyor. Dağın tepesindeki eşyalarımızı sakladığımız kulübeden çok daha küçük, bu yüzden fazla seçeneğim olmayacağından endişeleniyorum. Ama bakmadan bilemem, bu yüzden aceleyle kapıya koşup hızla açtım ve içeri girdim.

Güneş ışığı kapı aralığından zorlukla sızıyor, bu yüzden uzanıp lambaları yokluyorum. Başımın üstünde tek bir ampul sallanıyor. Ona bağlı ipi çekiyorum ve ampul titreyerek yanıyor.

Burası silah deposundan çok alet kulübesine benziyor. Ahşap bir masanın üzerinde kanlı bir çekiç duruyor, sanırım biri öldürdüğü kişiyle öfkesini boşaltmış. Uzak duvarda İngiliz anahtarları, testereler ve uzatma kabloları asılı.

Uzatma kablosuna doğru birkaç çekingen adım atıp, onu yerinde tutan kancalardan çekiyorum. Ağırlığı ellerimde iyi hissettiriyor ama birini boğacak gücümün olduğundan şüpheliyim. Kindra, bunun filmlerde gösterilenden çok daha uzun sürdüğünü söylüyor. Her zaman denemeye değer. İşe yaramazsa, başka bir şeye geçebilirim.

Öte yandan, çok uzun sürerse fikrimi değiştirebilirim. Daha kesin bir şeye ihtiyacım var.

Bir motorlu testere çantası dikkatimi çekiyor. Bu kesinlikle hızlı olurdu, ama sonra yaz kampında olanları hatırlıyorum. Onu avlanma yerine geri taşımadan önce gerçekten çalıştığından emin olmalıyım.

Bir kırıcı aletin üzerinden atlıyorum ve uzatma kablosu ayaklarıma dolanınca neredeyse boynumu kırıyorum. *Neyse ki bu kadar yastıklama var* . Yere düşerken aklımdan geçen tek şey bu. Belki de sevimli görünüyorum ama en azından bir yerimi kırmadım. Ayağa kalkmak yerine, ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek motorlu testere kutusuna gidiyorum ve açıyorum.

Burası boş.

Sanırım başka birinin de aynı fikri vardı, ama işi bitirdikten sonra onu ait olduğu yere geri koyabilirdi. Şimdi ben ne yapacağım?

Yakındaki tahta masayı destek olarak ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ayağa kalkmakta zorlanırken, bu yastıkların ne kadar işe yaradığını artık anlamıyorum. Ve işte o zaman sessizliği fark ediyorum.

Uzaktan gelen telesiyenin vızıltısı yerine, sadece kalp atışımı ve burnumdan çıkan her tiz nefesin sesini duyuyorum. Burun düdüğü takmak için ne kadar kötü bir zaman. Eğer Sığır bir şekilde ayağa kalkmayı başardıysa, sadece aldığım her gürültülü nefesi dinlemesi yeterli.

Ama eğer bir katille tekrar karşı karşıya geleceksem, bu sefer Bennett'in benim zaferimi çalmasına izin vermeyeceğim. Bu pisliği tek başıma alt edeceğim.

Bakışlarım odanın her yerinde geziniyor, her şeye takılıyor ve hiçbirinin işe yaramayacağına dair anında bir neden buluyorum. Bu eşyaların çoğu yakın dövüş gerektiriyor. Bana mesafe lazım.

Son bir çabayla kendimi doğrulttuğumda, sessizliğin yerini öfkeli bir motorlu testerenin kükremesinin almasıyla

paniğim daha da arttı. Daha da kötüsü, o adi herif hangi yöne gittiğimi biliyordu. Ayak izlerimi takip edip bana ulaşması hiç de zor olmayacaktı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Buradan çıkmam lazım.

Sağa doğru uzanıp gördüğüm ilk şeyi kaptım: uzun, düz uçlu bir tornavida. Pek bir işe yaramaz ama hiç yoktan iyidir. Derin bir nefes alarak kapıya yöneldim.

Güneş bugün olabildiğince parlak, yani öğle vakti gelmiş demektir. Patikanın sağından ilerleyerek ormanın içinden geçip denize doğru yöneliyorum. En azından kar motoruna atlayıp o sapık beni fark etmeden güvenli bir yere gidebilirim.

Bu sefer önümde sevimli orman hayvanları dağılmıyor. Sanki onlar da benim kadar korkmuşlar. Ormanda kötülüğün kol gezdiğini ve benim de doğrudan ona doğru gittiğimi biliyorlar.

Gölgeler yerini ışığa bırakıyor ve sessiz asansör ileride beliriyor. Sandalyeler kabloya asılı ve rüzgar bile onları kıpırdatmıyor. Sanki bir tablo gibi.

Motorlu testerenin sesi aniden kesildi ve cesetleri ve kardaki kanı görene kadar yavaşça ilerledim. Korktuğum gibi, sığırım artık onu bıraktığım yerde diz çökmüş değildi. Karda oluşan bir çukur, onun orada olduğunun tek kanıtıydı.

Gözüme kırmızı bir parıltı çarptı ve başımı çevirdim. Ne gördüğümü anlayamadan gözlerimi kırıştırdım. Avım bana doğru sürünerek geldi, sonra soğuk beyaz zemine yüzüstü düştü. Elleri hala arkadan bağlıydı, peki testereyi nasıl çalıştırdı?

Yüzünü buz gibi topraktan kaldırıp çığlık atmak için ağzını açtı, ama dudaklarındaki deri inanılmaz derecede gerildi ve hiçbir ses çıkmadı. Umduğum gibi, dudakları yapışmış gibiydi. Ama bu aynı zamanda bana hiçbir şey açıklayamayacağı anlamına da geliyordu.

Tornavidayı daha sıkı kavrayıp çalılıkların ve ağaç gövdelerinin arasından çıktım. Silahı yok, bu yüzden artık

korkacak bir şeyim yok.

"Görünüşe göre *işin bitti* dostum," dedim ona doğru yaklaşırken. Elimdeki tornavidayı çevirdim, etrafta kimsenin duymamasına sevindim. Daha önce denediğim tüm yöntemlerden daha kötüydü.

Adam kıvranarak sırt üstü yere düşüyor ve bu durum nedense daha da kötü. Gözlerini görebiliyorum ve şu anda benden yardım dileniyorlar.

Bir adım geri çekilip gözlerimi kapatıyorum. Kindra bunu nasıl yapabilir? Yaşamayı bu kadar çok isteyen birini nasıl öldürebilir?

O anda gözüm dönüyor, hem de mecazi anlamda değil. Zihnimde onun tulumunu canlandırıyorum. Bu bana Kindra'nın bunu nasıl yaptığını anlatıyor. Bunu yapıyor çünkü bu adam insanlara zarar verdi ve şimdi sıra ona geldi.

Gözlerim hâlâ kapalıyken derin bir nefes alıyorum, bir adım öne atıyorum ve tornavidayı kaldırıyorum. İşte o anda motorlu testere tekrar çalışmaya başlıyor ve tam arkamda beliriyor.

On Birinci Bölüm

Bennett

her Bunu planlamış olsaydım bile, şey mükemmel olurdu. Sadece onun avını çalmakla kalmayacağım, aynı zamanda onu dehşete düşüreceğim. Tek pişmanlığım, arkasını dönüp elinde testere olan maskeli bu figürü gördüğünde yüzündeki korkuyu göremeyecek olmam ve sonra o zavallı tornavidayı çığlık atarak kaldırarak olması.

Ona doğru bir adım attım ve o da ormana doğru koşmaya başladı. Peşinden koşup koşmadığımı görmek için arkasına bile bakmadı, bu da kör bir panik içinde olduğunu gösteriyor.

Kahretsin. Bir planım olsaydı bile, bu onun bir parçası olmazdı.

"Üzgünüm, oynayacak vaktimiz yok," dedim yerde yatan adama. "Şuradaki Uyuyan Ganimet'ten vahşi yaşamı kurtarmam gerekiyor. Anlayacağınızdan eminim."

Adam çılgınca başını sallamaya başlar, ancak hırıltılı ayak sesleri boynundan geçerken sallanma dönmeye dönüşür. Baş vücutunun arkasına doğru fırlar ve boğuk bir sesle yere düşer. Bacakları saniye saniye zayıflayan birkaç güçsüz hareket yapar ve sonra hareketsiz kalır.

Testereyi cesedinin yanına bırakıyorum. Kediye ormanda donarak ölmeye bırakmayı çok isterdim ama Kindra, küçük evcil hayvanına bir şey olmasına izin vermemi istemezdi. Bu yüzden beni bütün sabah içeride kilitli tuttu. Aptal değilim.

Eğer Kindra mutlu değilse, kimse mutlu olmaz.

Kedinin ayak izlerini takip etmek kolay. Bulutlar başıma iri kar taneleri yağdırmaya başlasa ve ışık azalmaya başlasa bile, onu takip edebiliyorum. Eğer bir gün kendini geliştirmek istiyorsa, kaçma konusunda birkaç ders alması gerekiyor.

Yarım saat sonra karda oluşan her bir çukur arasındaki mesafe küçülmeye başlıyor, bu da nefes nefese kaldığı anlamına geliyor. Artık yavaş yavaş yürümeye başladı. Ama sonra beni şaşırttı. Güneş batmaya devam ettikçe, izini sürmek zorlaşıyor ve artan soğuk da işleri zorlaştırıyor. Sonunda, ayak izleri tamamen kayboluyor.

Cebimden küçük bir el feneri çıkarırken, ayak parmaklarımın ve parmak uçlarımda ne kadar donmuş olduğunu fark ediyorum. Soğuktan acıya, oradan da uyuşmaya geçtiler; bu da donma tehlikesinin çok uzak olmadığını gösteriyor. Ben bu haldeyken, Cat'in ne kadar kötü durumda olduğunu tahmin etmek imkansız. Onu sabit bir hızda yürüyerek takip ediyorum, ancak kız tam hızda koşmakla hafif tempoda koşmak arasında gidip geliyor, bu da muhtemelen ter içinde kaldığı anlamına geliyor.

Bu kötü. *Gerçekten* çok kötü.

"Hey!" diye bağırdım gölgelerin içine. "Beni duyabiliyorsanız, geri dönmemiz gerekiyor!"

Hareket etmeden, nefesimi tutarak, herhangi bir hareket veya yanıt olup olmadığını dinliyorum. Hiçbir şey duymuyorum.

Güneş batıyorsa, bu saatin ikiye geçtiği anlamına gelir ve bu da bu koltuk neredeyse iki saattir kovaladığım anlamına gelir. Bu, onu kovalamak için tahmin ettiğimden yaklaşık bir saat kırk beş dakika daha uzun bir süre demek.

Gerçeklerle yüzleşme zamanı geldi. Beni zekasıyla alt etti, ama kendi sonunu hazırladı.

Burada bütün gece hayatta kalamaz, hele ki bir yerlerde bayılmışsa. Eğer onu bulamazsam, o kadar ter içinde sabahleyin sarı bir buz sarkıtına dönüşmüş olur. Bu küçük veletten nefret ediyorum ama ölmesini de istemiyorum.

O giderse kimi rahatsız edeceğim?

Yürümeyi durdurup yüzümün alt kısmını örten yarım maskeyi indiriyorum. "Ben katil değilim, şimdi dışarı çıkabilirsin!" diye bağıryorum. "Şey, ben bir katilim ama *seni* öldürmeyeceğim. Ama bu soğuk sana hiç iyi gelmeyecek, yavrum!"

"Bennett?"

Arkamdan gelen kısık bir sesle, dönüp baktığımda onu sadece bir buçuk metre ötede buldum. Bunca zamandır izini kaybettiğimi sanıyordum, ama bu sadece *onun beni* takip etmesinden kaynaklanıyordu.

"Ne zamandır beni takip ediyorsunuz?" diye soruyorum.

Keskin bir karşılık vermek yerine, bir adım tökezleyip bir ağaç gövdesine takıldı. Hem de yüzüyle. Pembe ve beyaz bir yığın halinde yere düştü.

"Kahretsin," diye homurdanarak öne atıldım ve yanına diz çöktüm. Onu öldürmek istemiyordum ama ona bakmak da istemiyordum. Keşke malikanede kalsaydım.

Gözlerini örten gözlüklerin üzerinden uzun bir çizik geçiyor, umarım darbenin büyük kısmını onlar emmiştir. Eğer kız daha fazla beyin hücresi kaybederse, gerçekten büyük bir felaket yaşayacak.

Yanağına istediğimden çok daha hafif bir tokat attım. "Hey, kalk. Eğer kar motoruna kadar gelebilirsen, seni buradan ben çıkarırım."

Kirpikleri yıpranmış plastiğin ardında titriyor ama konuşmuyor. Sadece nefes alışını duyuyorum ve bu da benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı ve sığ.

Kar yeniden yağmaya başladı. Asi beyaz kar taneleri ağaçların arasından süzülerek pembe ceketinin üzerine kondu. Burada kalmak artık mümkün değil. Kendi başına yürüyemediği için sanırım onu taşımam gerekecek.

Ayağa kalkıp eğilerek onu kucağıma aldım. Sadece kızı taşımam gerekseydi sorun olmazdı, ama kar kıyafetleri her şeyi daha zor hale getiriyor. Tipik Kedi. Kurtarma işini bile kolaylaştırıyor.

Kollarımda istenmeyen bir paketle sendeleyerek ilerlerken, karda adımlarımı geri takip etmeye çalışıyorum. Taze kar yağışı ve benimkilerden ayırmam gereken başka bir ayak izi seti gibi birçok olumsuz faktör olmasaydı bu çok daha kolay olurdu. Kaçınılmaz olarak, başladığımız yere geri dönüyoruz ve kayak teleferiğinden bahsetmiyorum.

Kedinin nefes alışı düzelmedi ve neredeyse gizli bir kütüğe takılıp düşecekken kedisini sorması dışında sessiz kaldı. Muhtemelen hipotermi ve susuzluktan muzdarip. Her şeyden önce ısınması gerekiyor, sonra da ona su vermek için kar eritebilirim.

Olduğum yerde durup etrafa bakıyorum. Evet, kesinlikle Cat'in arkamdan çıktığı ağaca geri döndük. Gözlüğünün dev bir çam ağacından kopardığı kabuk parçası bunun kanıtı.

Buradaki odun ateş yakmak için çok nemli. Bir tüy çubuk ve biraz tutuşturma malzemesi yapmaya vaktim olsa bile, nem oranı çok yüksek. Ferro Rod olmadan, tek seçeneğim sürtünme ile ateş yakmak ve bu koşullarda bu mümkün değil.

Kedi kollarımda kıpırdandı ve inleyerek başını yana eğdi. "Kulübe," diye fısıldadı ve neredeyse onu duymadım.

"Evet, burada bir tane var ama nerede olduğunu bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, artık nerede olduğumuzu bile bilmiyorum."

"O tarafa." Eli yana doğru kaydı ve daha önce arkamdan ormandan çıktığı yeri işaret etti.

Başka bir soru sormadan, ağrıyan bacaklarımı kaldırıp o yöne doğru yürüdüm. Kollarımın uyuşmuş olmasına

sevindim. Eğer onları hissedebilseydim, bana bağırp çağırırlardı.

Ağırlığından değil, ama kıvrılmış bedeninin garip şekli onu taşımayı zorlaştırıyor. Gücünün bir kısmı geri geldiği için elinden geldiğince tutunmaya çalışıyor, ama bunu ne kadar daha sürdürebileceğimi bilmiyorum.

Yaklaşık yirmi metre ilerledim ve pes etmek üzereydim ki, orman birden açıldı ve küçük bir kulübe görüldü. Malikaneye kıyasla bir tuvalet kulübesi gibi kalıyor, ama şu an içinde bulunduğumuz soğuk, donmuş çorak araziye kıyasla bir malikane gibi.

Dar ahşap veranda, üzerine adım attığımda ve karı savurduğumda gıcırdadı. Kediye kapının yanına, ayaklarının üzerine bıraktım ve o titreyerek yere yığıldı. Kapı kolunu denemek için uzandığımda kilitli olduğunu gördüm.

"Kimleri dışarıda tutuyorlar lan? Bu cehennemde bir sincap karteli mi var acaba?" Kedinin üzerinden atlayıp pencereyi deniyorum ama o da kilitli. Hayatımda hiçbir şey kolay değil mi?

Cat'in kollarından tutup onu kapıdan uzaklaştırıyorum. Üzerindeki ağırlıktan anlaşıldığı kadarıyla ya tekrar bayılmış ya da sonunda pes etmiş. Zamanım tükeniyor.

Verandadan fırlayıp, arkamı dönüp o ahşap dikdörtgene doğru hızla ilerlerken, Jim'in hiçbir masraftan kaçınmadığını düşünmüyorum. Bunun muhtemelen genetik olarak değiştirilmiş, o kadar yoğun bir ağaçtan yapılmış, özel bir lazerle kesilmesi gereken sağlam bir kapı olduğunu da düşünmüyorum. Kilitlerin ve menteşelerin Kevlar ve titanyumdan yapılmış olduğu aklıma bile gelmiyor.

Hayır, omzum kapıya çarpıp lastik top gibi geriye sekene kadar bunların hiçbirini düşünmüyorum.

"Pencere," diye fısıldadı Kedi.

Omzumu ovuşturup gözlerimi devirdim. "Zaten denedim. Kilitli."

Ayağa kalkmakta zorlanıyor, sonra tekrar yere yığılıyor. Konuşmaya çalıştığında onu anlayamıyorum. Yaklaşıyorum

ve eğilerek kulağımı tam ağzının yanına getiriyorum.

"Bardağı kır, aptal," diye fısıldadı. "Kır onu."

"Tam da bunu yapacaktım ki, sen sözümü kestir, ey bilge kişi."

Panik içinde bunu hiç düşünmemiştim aslında, ama bunu sesli söylemeyeceğim.

Ayağa kalkıp dirseğimi camdan geçirdim, Jim'in kabini kurşun geçirmez camla donatmamış olmasına şaşırdım doğrusu. İnce cam kırılıp içerideki zemine şeffaf parçalar halinde düştü.

Elimi delikten içeri uzatıp kapıyı açtım, sonra aceleyle Cat'e doğru koşup homurdanarak onu kucağıma aldım. "Patates yemeyi bırakmalısın," dedim. "Eğer erkeklerin seni ormanda taşımalarını bekliyorsan, bel çevrene dikkat etsen iyi olur."

"En azından onlarla sevişmek yerine onları yiyorum," diye fısıldıyor ve işte o zaman iyi olacağını anlıyorum. Kötü davranmadığı zamanlarda gerçekten endişeleniyordum.

"Demek ki benim küçük numaramı keşfettin ve onları yemedin, öyle mi?" diye soruyorum aceleyle kabine girip kapıyı arkamızdan kapatırken. "Kalbim kırılıyor, tatlım."

"Aramayı bırak..."

"Sana artık kedici demeyi bırakayım mı?" Onu boş şöminenin önündeki kanepeye bıraktım. "Bana ölmeyeceğine söz verirsen, bunu düşünebilirim."

Keskin bir karşılık bekliyorum ama gelmiyor. Yine dışarıda. Bu en iyisi. Onu kurtarmak, neden donarak ölmesine izin vermem gerektiğine dair tüm nedenleri bana hatırlattığı zaman çok daha zor oluyor.

Artık dış etkenlerden kurtulduk ama tehlike henüz geçmedi. Ahşap duvarlar rüzgarı engelliyor ama içerisi hala sıfırın altında. Şöminenin yanına birkaç odun yığını koyduk. İyi bir başlangıç ama burada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum. Eğer burada geceyi geçirmek zorunda kalırsak, o odunlar yetmez.

Her neyse, şimdilik elimde olan bu, o yüzden işe koyuldum.

Ateşi yakmak için hiçbir şey göremediğim için, zavallı anahtarlık fenerimi çıkarıp etrafa tekrar baktım. Şöminenin önünde bir kanepe ve sehpa vardı, ama görünen tüm mobilyalar bu kadardı. Odanın diğer tarafında, yüksek dolapların, tezgahların ve daha birçok dolabın arasında odun sobası duruyordu. Elektrik de yok, su da yok gibi görünüyordu.

Dolaplara doğru yöneldim ve her şeyi karıştırmaya başladım. Bir dolabın raflarında bozulmayan yiyecekler ve hazır yemekler vardı, ama yanıcı hiçbir şey göremedim. Diğerinde ise sadece tıbbi malzemeler ve kesinlikle donmuş olan arıtılmış su kutuları buldum.

Sonra, son dolapta altın buldum.

İçeride birkaç kutu tutuşturma odunu ve yığınlarca gazete kağıdı buluyorum. Şimdi tek yapmam gereken ateşi yakmak.

Şömineye ilk odunu yerleştirdikten sonra, etrafına birkaç odun daha yığıyorum, ardından boşluklara gazete kağıdı tikiyorum. Ortada bir boşluk bırakıyorum ki ateşi ilk oduna doğru itebileyim. Gazete kağıdını buruşturup uzun bir fitil haline getiriyorum, sonra da aptal gibi orada duruyorum.

Fitili yakmak için sobayı kullanmayı planlamıştım ama bu odun sobasıymış.

En azından kedi uyanık değil de benimle dalga geçmiyor.

Kediden bahsetmişken, ben bir ateş kaynağıyla "Nerede Waldo?" oyunu oynarken onun nasıl olduğunu bilmiyorum. Onu kontrol etmeye cesaret edemediğim için, ahşap tezgahlardan birinin altındaki çekmecelere yöneliyorum. İlk çekmecenin içinde bir çakmak buluyorum.

Hemen şömineye geri döndüm. Fitili yaktıktan sonra, yükselen alevi başlangıç kütüğüne tuttum. Alev tutuştu ve acınası bir sıcaklık dalgası bana doğru yükseldi.

"Büyüyüp güçlenmeniz için sizi besleyeceğim," diyorum alevlere, birkaç gazete topu daha atarken.

Arazide daha fazla odun bulmam gerekiyor ama artık ısıyı sağladığımıza göre, kuru kalmamız lazım. Bu, bir sonraki önceliğimiz olmalı. Ekipmanlarımız soğuğu dışarıda tutmak için harika, ama içerideki ter insanı mahvediyor.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp sadece boxer'ımla kaldığımda, sıcaklık neredeyse katlanılabilir bir seviyeye yükselmışti bile. Şömineyi oluşturan taşlar ısıyı emip daha da dağıtarak küçük alanın eşit şekilde ısınmasına yardımcı oluyordu.

Dikkatimi Cat'e çeviriyorum. Onu soyamak fikri hoşuma gitmiyor ama başka seçeneğim de yok, bu yüzden işe koyuluyorum.

Parmaklarıma biraz his geri döndüğüne göre, kıyafetlerinin ne kadar ıslak olduğunu anlayabiliyorum. Önce eldivenlerini çıkarıyorum. Parmakları ince buz bloklarına dönüşmüş. Donmuşlar. Ve solgunlar.

"Üşüme baş göstermeye başladı yavru kedi. Seni ısıtmamız gerek. Kıyafetlerini çıkarmam lazım ama bundan beyin ameliyatı olmaktan neredeyse daha çok zevk alıyorum, o yüzden endişelenme."

Onun itirazını beklemiyorum, ki bu da sorun değil çünkü hiç kıpırdamıyor bile. Gözlüğünü ve maskesini yüzünden çıkardığımda nedenini anlıyorum. Tamamen bayılmış.

Ayakları da ellerinden pek farklı durumda değildi ama en azından iki çift kalın yün çorap giyecek kadar akıllıydı. Kırmızıya dönmüş ayak parmaklarını kurtaran tek şey bu olabilir.

Bu sonraki kısım genellikle en çok keyif aldığım an oluyor. Bir kadının kıyafetlerini çıkarmak, bir hediye açmaya benziyor. Genellikle içindeki hediye seversiniz, ama bu sefer umarım yanında bir hediye fişi de gelmiştir.

Ama katmanları soyup çıkardığımda -ki bunlar arasında bir değil, iki eşofman altı, üç kazak ve uzun kollu bir Henley tişörtü var- Cat'in aslında bir hediye olmadığını

keşfediyorum. O, içinde bir sürpriz olan bir kutu Cracker Jack's.

“Bunlar babanın iç çamaşırı mıydı? Aman Tanrım, çok çirkinler.”

Kedi sessiz kalıyor ve bu, konuştuğundan daha çok sinirimi bozuyor. Bu kadar içeriğe sahip olup da karşılıklı fikir alışverişinde bulunabileceğim kimsenin olmaması çok can sıkıcı.

İç çamaşırının soğuk mu yoksa nemli mi olduğunu anlayamadığım için tedbirli davranıp her şeyi çıkarmaya karar verdim. Ne yazık ki, bilinçsiz bir yetişkinin üzerinden tek parça bir giysiyi çıkarmanın söylendiği kadar kolay olmadığını acı bir şekilde öğrendim.

Bunu kesmek zorunda kalacağım.

Çakmak ararken çekmecedeki bir makas gördüm. Koltuğa yaklaşık altı metre uzaklıktaki mutfığa geri döndüm ve makası aldım.

Ayak bileklerinden başlayarak kumaşı kestim. Bu narin hareket, şiddetin gizli bir tonunu taşıyor. Makası daha önce çok farklı şekillerde kullandım. Belki de bu yüzden bundan tahrik oluyorum. Ya da belki de, kabul etmekte isteksiz olsam da, kızın muhteşem olmasından kaynaklanıyor.

Ateşin parıltısı solgun tenini okşuyor, onu daha önce hiç görmediğim bir ışıkla aydınlatıyor. Parmak uçlarımda pek bir his yok, yine de onun yumuşaklığı içime işliyor. Sanki elimi sıcak kadifeye dokundurmuşum gibi.

Makası sol uyluğunu saran kumaşın üzerinden geçiriyorum, ancak diğer elimi tenine koyarak onu bıçakların her kesiğinden koruyorum. Bacağın üst kısmına ulaştığımda, parmak uçlarım dantel gibi sıcak bir dokuya değişiyor.

Parmak uçlarım geri çekiliyor.

Zihnimde geri çekildiler. Gerçekte ise, o dantelin altında ne olduğunu hissetme isteğine karşı koymaya çalışıyorum.

Makası düşürdüm ve tahta döşemeye çarparak ses çıkardı. Sorun onlarda. Kesinlikle bu olmalı. Geçmişteki bir

cinayetden kaynaklanan yanlış yönlendirilmiş bir cinsel uyarılma ve başka bir şey değil. *Caterina'ya*, kahrolası *Novak'a* karşı cinsel bir arzum yok .

"Aşağı in, katil," diye fısıldadım penisime, makası kavrayıp işime geri dönerken.

Kumaşı kasık bölgesinden tam ortadan kesiyorum ve bu sefer elimi ona değdirme hatasını yapmıyorum. Eğer onu vajinasından göğsüne kadar kesersem, vay halimize.

Üzerindeki o iğrenç uzun iç çamaşırını ve incecik giysilerini zorla çıkardıktan sonra, kanepenin arkasından kalın bir yorgan kapıp çıplak bedeninin üzerine örttüm.

Gözden uzak, gönülden uzak.

Şu an için onun için yapabileceğim her şeyi yaptım, geriye kalan tek şey kıyafetlerimizi kurumaya asmak ve Kindra ile Ezra'nın Cat uyanmadan önce gelmesini ummak. Eğer bütün bir geceyi birlikte geçirmek zorunda kalırsak, tek endişemiz soğuk olmayacak. Muhtemelen birbirimizi öldüreceğiz.

Giysilerim yeterince kuruyunca giyineceğim ve biraz odun keseceğim. Ne olur ne olmaz. Bu arada, yardım gelene kadar yapacak bir şeyler aramaya başlayacağım. Eğer sabaha kadar kimse gelmezse ve geceyi atlatırsak, kar motoruna geri döneceğim ve gün doğumuyla birlikte Cat'e yardım edeceğim.

Saate bakıyorum. Artık neredeyse akşam yemeği vakti, yani önümüzdeki on iki saati atlatmamız gerekiyor.

Tanrı bize yardım etsin.

On İkinci Bölüm

Kedi

Öldüm ve cehenneme gittim. Uyandığımda aklıma gelen ilk şey bu; varoluşumun belası, sadece boxer şortuyla gürül gürül yanan bir ateşin önünde dururken, kaşındıran bir yorganın altında çıplak yatıyorum. Sırtı bana dönük ve tek ışık kaynağı ateş. Parlak turuncu ve sarı renkler, vücut hatlarına yapışıp omuz kaslarının yuvarlak kıvrımlarını sarıyor ve kalın ön kollarına doğru damlıyor.

Vajinam kasılıyor ve çığlık atmak istiyorum.

"Ateşten uzaklaş, Beelzebub," diye hırıltılı bir sesle konuştum. "Kocaman kafanla bütün ısıyı engelliyorsun."

Bana doğru döndüğünde rahat bir nefes almış gibi görünüyor, ama muhtemelen bu sadece ışığın son derece dolgun, son derece biçimli göğsü üzerinde dans etme şeklinden kaynaklanıyor.

Neden onun *göğsüne* bakıyorum?

Boğazımı temizleyip doğrulmaya çalıştım ama başımda keskin bir ağrı zonkladı ve kalp atışlarımla aynı ritimdeydi. "Kahretsin, beynim ağrıyor."

"Bunun acı vermesi için zekâya sahip olmak gerekir." Koltuğun arkasına gidip sıcak bir kupa ile geri döndü,

kupayı elime verdi ve anladığımdan emin olana kadar bırakmadı.

Kupayı yüzüme doğru eğip nefes alıyorum. Burun deliklerime buhar yükseliyor ama kokuyu ayırt edemiyorum.

"Bu tavuk suyu. Yaklaşık bir saat önce iki bardak içmiştin, ama epey sarhoştun."

"İçine uyuşturucu katılmış mı?" diye soruyorum dudağımı bükerek. Bunu hâlâ unutmadım. "Ve içinde herhangi bir... özel malzeme yok mu?"

Bunu da unutmadım.

"Hayır, *yavru kedi* . Şimdi uslu bir kız gibi çorbanı iç. Hepsini bitirirsen, belki sana yemek bile yaparım."

"Kısa boylu..." diyorum, bana kedi yavrusu diye seslenen sevgili evcil hayvanımı hatırlayarak. "Onu beslemem gerek. Mama kabı muhtemelen saatlerdir boş ve kan şekeri düşebilir."

"Kedinizi gördüm. Bu akşam masadan biraz uzaklaşması gerekiyor."

"Çok tüylü."

Bennett'in kaşları kalktı. "Öyle diyorsanız."

"İşte bu yüzden anlaşılamıyoruz. Vücudunda tek bir his bile yok."

Omuz silkerek alaycı bir şekilde tekrar kanepenin arkasına geçti. "Hayatını iki kez kurtardığım kadın mı söylüyor bunu?"

Tam pes edip yenilgiyi kabul edecekken, onun sayesinde bu duruma düştüğümüzü hatırlıyorum.

"Alaska Testere Katliamı'nı oynamaya karar veren ben değilim," diye takıldım, ama duyup duymadığından emin değilim. Sesim, sanki bir Dalek'e ağızdan ilişkiye girmişim gibi çıktı. "Bu hikâyede kötü adam sensin, ben değil."

Arkamdan bir şey çarptı. "Hayır, lütfen beni en sevdiğim rolde oynamayın," diye yalvardı.

Gözlerimi devirip bardağı dudaklarıma götürüyorum. Buradan kurtulmak istiyorsam, gücüme ihtiyacım var; uyuşturucu ve şeytan tohumu umurumda değil.

Bardağı yere indirdiğimde, koltuğun yanındaki yerde duran kırmızı kumaşı fark ettim. Onu almak için eğildim, ama pamuk o kadar kalındı ki parmaklarım acıdı. Ne olduğunu anlamadan önce bir çığlık attım ve kumaş parçasını yere düşürdüm.

"Ellerindeki donma bayağı kötü olmuş," diyor Bennett yanıma otururken. "Gelecek yıl daha iyi eldiven al. Ve biraz kenara çekil. Saatlerdir koltuğu işgal ettin."

Kupayı kanepenin önündeki sehpa koydum. Kırmızı kumaşın daha fazlası yerde dağınık halde duruyor ve çok tanıdık geliyor. İnanamıyorum—

"Bennett! Lanet olası *kıyafetlerimi* mi yırttın? Kazaklarımı mı? Her şeyimi mi?" Kaşıntılı yorganı tenime daha sıkıca sarıyorum ve daha tehditkar bir ses tonuyla konuşmayı diliyorum. Bobcat Goldthwait gibi konuşunca kimse seni ciddiye almıyor.

"Hayır, sadece o çirkin uzun iç çamaşırlarını kestim, ama kıymetli kazaklarını mahvetmiş olsam bile, sıırıslıklam ıslanmıştın! Donarak ölmeni mi tercih ederdin? Seni kurtarmakla meşguldüm, hatırlıyor musun?"

"Bekle, bizi sen kurtarmadın. Ben kurtardım!"

Başını geriye doğru eğip gülüyor. "Ha! Asla! Öylece yattın ve inledin. Muhtemelen yatakta da öylesindir. Resmen ölü bir balık gibi yatıyorsundur."

"Eğer birlikte olduğun kadınlar çok istekli değilse, kendi içine bak, aptal herif. Ve evet, bizi kurtardım. Kulübeye giden patikadan üç kez geçtin. Sadece sana yardım etmeye çalıştığım için konuştum."

"Ve sonra hemen yere yığıldın ve beni seni ormanın içinden taşımaya zorladın. Evet, çok *büyük* bir yardım oldu."

Artık dayanacak gücüm kalmadı. Titreyen bacaklarımla ayağa kalktım ve gidecek bir yer aradım, ama burası tek oda gibi görünüyordu.

Mutfak alanı kulübenin arka duvarını kaplıyor. Şömine, azalan odun ve istiflenmiş yeşil ordu karyolaları ön duvarı kaplıyor. Sağda çıkış, solda ise iki kapı var. Bir tanesi dışarıya açılıyor gibi görünüyor ve diğerinin de banyoya açıldığını umuyorum.

"Bu sefer kaçacak yer yok," diyor Bennett. "En iyisi yerleşip kaderini kabullenmek."

Giysilerimiz şöminenin üzerinde duruyor. En azından göğüslerimi ve kıllı vajinamı örtebilirsem kendimi biraz daha iyi hissedeceğim. Bu sabah tıraş olmadım çünkü bugün kimsenin bacaklarımla arasına bakacağını düşünmedim. Bu da hazırlıklı olmanın bir dersi olsun.

"Giyinip sabah kar motoruna binmeye gidiyorum," diyor Bennett. "Şimdilik rahatlamalısın. Yapılacak bir şey yok."

Sütyenimi ve külotumu hızla alıp üzerime zırhımı giydikten sonra ona doğru döndüm. "Neden sabaha kadar bekleyelim? Güneş ondan sonra doğacak ve o zamana kadar hayatta kalamayacağım."

"Donmamak için biraz daha odun keseceğim."

"Donmaktan endişelenmiyordum." Süpürgeyi hızla üzerime alıyorum ve o soğuğa geri dönme düşüncesiyle içimden bir ah çekiyorum.

Bennett ayağa kalkıp şöminenin önünde yanıma geldi. Sinirle pantolonunu alıp giymeye başladı. "Pekala. Eğer bu konuda ısrarcı ve huysuz biri olmaya devam edersen, hemen şimdi giderim."

Pantolonunun fermuarını çekiyor, ellerini ceplerine sokuyor ve... gözleri kocaman açılıyor. Elleri arka ceplerine gidiyor ve nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama gözleri daha da kocaman açılıyor. Eğer daha fazla şok geçirirse, korkarım gözleri yerinden fırlayacak.

"Bana kar motorunun anahtarlarını kaybettiğini söyleme sakın." Kazakı şöminenin üzerine geri bıraktım ama gözlerimi Bennett'ten ayırmadım.

Başını salladı ve pantolonunu tekrar çıkarmaya başladı. "Hayır, pantolon hala ıslak. Yola çıkmadan önce biraz daha kuruması gerekiyor. Ayrıca, senin de yemek yemen lazım. Şu an ayakta durabiliyor olmana bile şaşırdım."

Pantolonu şömineye geri fırlatırken, taşların üzerine düştüklerinde çıkan rahatlatıcı bir şıkırtı duyuyorum. Ama rahatlatıcı olmayan şey, beynimi sis gibi saran ani baş dönmesi dalgası.

Kanepeye doğru adım atıyorum ve karanlık yerini bulanık beyaz bir ışığa bırakıyor. Sesler kayboluyor ve ayakta mı duruyorum yoksa düşüyor muyum anlayamıyorum. Hayır, kesinlikle düşüyorum. İşte zemin ve giderek yaklaşıyor.

Yere düşmeden önce kollar beni sarıyor. Bennett beni sanki kağıttan yapılmışım gibi kollarına alıyor. Gerçekten de kağıttan yapılmış gibi *hissediyorum* . Beni o kadar küçük bir şekilde katlayabilir ki, bir anda yok olurum.

Beni kanepeye yatırıyor ve o berbat yorganla tekrar örtüyor, ama onu neredeyse hiç hissetmiyorum. Daha çok uzak bir anı gibi.

"Dinlenmen gerek," diyor ve ses tonunda artık hiç sertlik yok. Sesi bal gibi. Tenimde kayıyor, sıcak ve yumuşak, bir merhem gibi gizli yerlerime işliyor. "Burada kal ve sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Biraz kaloriye ihtiyacın var."

Haklı olmasına üzülüyorum ama haklı. Akşam yemeğinde, kahvaltıda veya öğle yemeğinde hiçbir şey yemedim. Susuzluk ve hipotermimin üzerine, bugün vücudumu gerçekten çok zorladım.

"Belki Kindra ve Ezra bu gece bizi almaya gelirler," diyorum yorganın altına yerleşirken. Baş dönmesi nihayet geçti ama hâlâ kendimi sersemlemiş hissediyorum.

Bir tencere daha şangırdadı.

Yüzümü buruşturdum. "Ne pişiriyorsun sen? Burada pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Öylece otur ve uslu bir kız gibi çorbanı yudumla."

Tanrım, o tam bir felaket.

"İçinde alkol var mı?" diye soruyorum neredeyse boş olan bardağa bakarken. "Şu an biraz sert bir şey iyi olurdu."

"Bu dolaplarda şaşırtıcı miktarda alkol var, ama şu anda susuzluktan dolayı hiçbirini içemezsiniz."

"Ne zamandan beri dünyanın en kötü akşamdan kalma halini yaşamam umurunda?" Cevap vermeyince koltuğun arkasından ona bakıyorum. "Ah, Bennett'in Cat'e küçük bir aşkı mı var acaba?" diyorum. Amacım onu garsonluk yapıp içkileri bana getirecek kadar sinirlendirmek. "Alfa köpek enerjinle büyük bir koruma mı yapıyorsun?"

"Biliyor musun? Siktir git." Bennett tahta kaşığı tezgâhın üzerine sertçe vuruyor, bir dolabı (kelimenin tam anlamıyla) parçalıyor ve bir cam şişenin ağzını kavırıyor. Sonra öfkeyle yanıma geliyor ve şişeyi bana doğru tutuyor. "Kendini hasta etmek istiyorsan buyur, ama yarın güneş doğduğunda gidiyorum. Seninle ya da sensiz."

Bunu kendim açacağımı düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir. Ona bakıp bekliyorum.

Bennett şişeyi salladı ve kaşlarını kaldırdı. "Cat, içki istiyor musun, istemiyor musun?"

Kirpiklerimi kırıştırıp dudaklarımla mükemmel bir büzüşme yaratıyorum.

"Bu yöntem kaç kez işe yaradı?" Şişeyi sehpanın üzerine bırakıp uzaklaştı.

İçimden bir hışımla öne eğildim ve buz gibi soğuk bardağı kavradım. Sanırım her zaman kazanamıyorum. Ama şişenin boynundaki plastiği soymaya çalışırken, parmak uçlarım buz gibi cama değdiği anda yakıcı bir acı hissettim. Şişe elimden kayıp yere düştü. Parmaklarımı bükünce bir çığlık attım. Sanki ikiye ayrılıyorlarmış gibi hissettim.

Ne olduğunu anlamadan önce Bennett yanımda belirdi. Ellerimi tuttu ve incelemeye başladı.

"Ateşe biraz daha yaklaşabilir misin?" diye soruyor. "Buradan göremiyorum."

Başımı salladım ve o da kalkmama yardım etti. İlk başta, sadece iyi niyetliymiş gibi yapıp beni ateşe itmeye çalışacağından endişelendim. Herkese tökezlediğimi ve beni kurtarmak için elinden geleni yaptığını söyleyecekti. Ama sonra hiç beklemediğim bir şey söyledi.

"Yaralanmış gibi yapıp beni ateşe atmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Göğsümden kaçmaya çalışan kahkahayı bastırmak için öksürdüm. "Hayır. Sana saldırmak isteseydim, koca kafanı ateşe sokmaya çalışmaktansa şişe daha iyi olurdu. Sadece bacayı tıkardın."

Şöminenin kenarı rahatça oturulamayacak kadar sıcak, bu yüzden şöminenin önünde birlikte diz çöküyoruz. Parmaklarımı alevlere doğru çeviriyor ve o hafif ısı bile sanki Şeytan'ın anüsüne dokunuyormuşum gibi hissettiriyor.

"Ah," diye fısıldadım geri çekilirken.

"Çok mu sıcaktı?"

Başımı salladım. "Evet, ama sadece parmak uçlarında."

Derin bir iç çekti. "Biraz hasar görmüşsün ama dinlenerek iyileşirsin. Tekrar kanepeye uzan. Ben de şu lanet şişeyi açayım."

Keşke bu daha çok bir zafer gibi hissettirseydi. Bunun yerine, garip bir hisle kanepeye geri sürünüyorum. Bennett açık şişeyi elime tutuşturup yerime yerleşirken bile, az önce olanları hâlâ idrak edemiyorum. Çok nazikti. Ve kibardı. İnlememi duydu ve beni ısırın yılanı bulmak için acele etti.

Beni korumak istedi.

Eğer Maverick'in enerjisi golden retriever'a aitse, Bennett de safkan bir Alman çoban köpeğidir.

Parmak uçlarımı her şeyden uzak tutmaya özen göstererek, şişeyi dudaklarıma dayıyorum ve küçük bir

yudum alıyorum. Çok sık içki içmediğim için içkinin türünü belirleyemiyorum, ama boğazımdan aşağı inerken ateş gibi yakıyor.

"Daha fazla çorba var mı?" diye hırıltılı bir sesle soruyorum.

"Hayır, ama biraz sıcak suyum var."

Kanepenin kenarından başparmağımı yukarı kaldırarak onay işareti verdim ve o felaket şişesinden bir yudum daha almaya cesaret ettim. İçimde bir ateş yanıyordu. Az önce içtiğim o çorba da aynı şekilde. Aman Tanrım, mesanem ne zaman perküsyon dersleri almaya başladı?

"Hey, Benny Ayı? Tuvalete gitmem gerek."

Kendi kendine kıkırdadıktan sonra, "Senin için kötü oldu, *yavru kedi* . Tuvalet kulübeden yaklaşık altı metre uzakta ve o nazlı iç çamaşırlarınla o yolu yürüyemezsin," dedi.

"Dışarıda bir tuvalet mi? Iyy." Güç toplamak için bir yudum daha alıyorum. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Köşeye birkaç gazete koyun ve bırakın o da içini döksün."

"Ben bir köpek yavrusu değilim, aptal herif. Gidecek uygun bir yere ihtiyacım var."

Bennett ellerini tezgâhın üzerine koyup tavana bakıyor. Dudakları kıpırıyor. Acaba... sayıyor mu?

"Sen sadece yemeği düşün. Ben hallederim." Ayağa kalkıp etrafa bakındım ve mesanemde bir kramp girdi.

Giysilerimi şömineden hızla çekip giymeye başladım. Parmak uçlarım her sıcak noktaya değdiğinde, yoğun bir acıya katlanmak zorunda kaldım. Ama ne olursa olsun, bir köpek gibi yere işemeyeceğim. Hayır. Asla.

Kapıdaki küçük pencereden, ay ışığında tuvaleti zar zor seçebiliyorum. Bennett'e dönüyorum. "Hemen döneceğim!" diye bağıriyorum boğuk sesimle arka kapıdan aceleyle çıkıp karanlığa doğru ilerlerken.

On üçüncü Bölüm

Bennett

On bir dakika. O kadar zamandır yok. Biliyorum, çünkü kapı arkasından kapanır kapanmaz saatime bir zamanlayıcı kurdum. Kendime on beş dakika süre vereceğimi söylemiştim ama zaten giyinmiştim. Giysiler hala sıcakken iyi olduğundan emin olayım bari.

Yemeği ocaktan alıyorum. Tüm çabalarımın rağmen, fasulye tenceresini soğuktan daha sıcak hale getiremiyorum. Soğuk olması donmaktan daha iyidir gerçi. Eğer Cat şikayet etmek istiyorsa, buyursun denesin.

Şömineden eldivenlerimi çıkardıktan sonra parmaklarımı deliklere sokup sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Ama bu da yakında geçecek. Soğuk, dokunduğu her şeyden son derece fazla sıcaklığı emme özelliğine sahip ve Alaska'da istediği her şeye dokunuyor.

Kilerde kafa lambaları bekliyordu, ben de kapıdan çıkmadan önce birini aldım. Eğer Kedi şimşek gibi hızlı bacaklarıyla dışarı fırlamasaydı, ona da bir tane verirdim.

Tuvalete doğru yürümeyi bırakıyorum. Ne halt ediyorum ben? Bu ani koruma içgüdüğü durmalı. Önce rahatsız olduğunun ilk belirtisinde koşuyorum, şimdi de karda ağır ağır yürüyorum... ne için? Poposunun tuvalet kapağına

yapışmadığından emin olmak için mi? Ona *tekrar* yardım etmek için mi?

Ve yine de bir kez daha ileriye doğru yürüyorum, doğruca o tuvalete yöneliyorum, umarım bana defolup gitmemi söyler. Onun iyi olduğunu ve pantolonunu indirmiş halini görmeye çalıştığım için pis bir sapık olduğumu söyler.

Ama tuvaletin kapısının arkasından duyduklarım öyle değil. Hiçbir kelime yok, sadece ayaklarımın altındaki karın çıtırtısının üzerinde boğuk vurma ve gümleme sesleri var.

"Kedi?"

"Bennett! Kapı sıkıştı!"

Öne uzanıp kapı kolunu çekiyorum. Sıkıca tutuyor. "Kapı benim tarafımdan da açılmıyor."

"Ciddi misin? Bunu kendi başına mı çözdün? Vay canına, anlaşılan korkuluk da zekaya sahipmiş!"

Birkaç sarsıntı ve gürültünün ardından, kapının onun tarafında bir tıkırtı duyulur ve kapı açılır. Kedi kara doğru sendeler. Gözleri dümdüz ileriye bakar ve duruşunda sahte bir kibirle yürür.

"Kendini odaya kilitledin, ha?" diyorum.

Farların ışığına gözlerini kısarak öfkesini haykırmaya çalıştı, ama boğazından acınası ve kısık bir hırıltı çıktı. "Biliyor musun? Haklısın. Yaptım. Sanırım bu da *beni* korkuluk yapıyor."

"O zaman ben kim olacağım?"

"Sen o lanet olası teneke adamsın, unutma? Hiçbir duygün yok." Işığma ihtiyaç duymadan, hışımla kulübeye doğru yürüdü. Yürüyüşünde hafif bir eğim vardı, ama bu ışık eksikliğinden çok, aç karnına sert içki içmesinden kaynaklanıyordu.

Onu takip ederek kabine giriyorum ve tekrar iç çamaşırlarımıza kadar soyunuyoruz. Soğuk fasulyeleri alıp viski şişesinin yanındaki sehpaye koyana kadar bu durum bana garip gelmiyor bile.

“Neden ikimiz de iç çamaşırlarımızla dolaşıyoruz?”
Cat’in yanına oturup ona bir kaşık uzattım.

“Emin değilim. Benim için bu bir alışkanlık. Bundan ister misin?” Şişeden bir yudum daha alıyor, sonra şişeyi bana doğru uzatıyor.

“Neden olmasın?” Şişeyi elinden alıp uzun bir yudum aldım. Yarın pişman olacağım ama bu sonraya kalsın. Sonra beynim az önce söylediği şeyi algılayınca viski neredeyse boğazımdan kaçacaktı. “Bekle, alışkanlık mı? Sürekli iç çamaşırınla mı dolaşıyorsun?”

Gülerek şişeyi elimden aldı. “Ne? Hayır!”

“Pekala, çünkü tam da şunu söyleyecektim—”

“Genellikle çıplak dolaşırım.”

“Bu... Çıplak mı? Gerçekten mi? Rosie ve Grim'in 'Her Şeyi Ortaya Koyma' kulübünün üyeleri olduğunu biliyordum, ama sen de mi?”

Bir yudum daha viski içtikten sonra—ve bu yudumlar her dakika daha da büyüyor—başını salladı. “Evet. Cildimde bazı dokulara karşı bir tiksintim var. Ciddi anlamda midem bulanıyor. Evdeyken mümkün olduğunca çıplak kalıyorum.”

“Evde kendinizi banyoya kilitliyor musunuz, yoksa bu sadece tatillerde mi geçerli?”

“Evde yemekle mi sevişiyorsun, yoksa bu—”

Elimi fırınlanmış fasulye tenceresine daldırdım, parmaklarımı kalın bir topak halindeki fasulyenin etrafına doladım ve cümlesini bitirmeden ağzına tıktırdım. Büyük hata.

Ağzı o kadar sıcak ki, yumuşak dili parmak uçlarıma bastırarak beni bu kutsal alandan çıkarmaya çalışırken neredeyse pantolonuma boşalıyorum. Parmaklarımı hareket ettirmedeğimde ise bu baskı daha keşifçi bir hal alıyor.

Hızlı bir şekilde ereksiyon olmaya başlayalı yaklaşık üç saniye olmuştu ki dişleri kenetlendi.

“Ah, kahretsin!” diye bağırdım. “Tamam, bırak beni, bırak beni!”

Sıkı tutuşunu gevşetti ve sanki az önce parmaklarımı ilk boğumdan koparmaya çalışmamış gibi ağzındaki soğuk fasulyeleri çiğnemeye başladı. Bu kadın vahşi.

Gözlerini kapatıp inledi. "Mmm, soğuk fırınlanmış fasulye ve kirli parmaklar. Ne kombinasyon ama."

Kahretsin onu. Şişeyi kapıp bir yudum daha viski içiyorum, o da tencereyi kucağına çekip içmeye başlıyor. Bu çok uzun bir gece olacak.

Arkama yaslanıp ateşi izliyorum, Cat de aç bir hayvan gibi davranıyor, sanki yeni bir yemek yemiş gibi. Alkol gerçekten etkisini göstermeye başlamış olmalı. Bir tencere soğuk fasulyeye bu kadar doymuş birini hiç görmemiştim. Ama bu iştahla yediğine bakılırsa, bana hiç kalmayacak.

Sorun değil. Başka bir şey yapabilirim.

Tekrar buz gibi soğuk kiler odasına girmeye cesaret ettikten sonra, küçük odaya yavaşça girdim ve etiketleri aydınlatmak için bir kafa lambası kullandım. Birkaç kavanoz bal dikkatimi çekti. Bu, Kedinin sesi için iyi olurdu herhalde.

Elim kavanoza doğru uzanıyor, ama yaklaştırdıkça aynı şeyi tekrar yaptığımı fark ediyorum. Buraya *yiyecek* bir şeyler bulmak için gelmişim, ama tam da *ona* yardım edecek bir şeyle çıkmak üzereydim. Hasta mıyım? Ölüyor muyum?

Balı sıkıca tutuyorum ve yanına ne koyabileceğimi arıyorum. Ocak, aynı anda birden fazla şeyi ısıtacak kadar büyük. Konserve tavuk uygun olabilir. Zaten pişmiş olduğu için gıda kaynaklı hastalıklardan endişelenmeme gerek yok. Daha büyük sorunum, bu dondurucu sıcaklıklarda oluşan kristalleri parçalamak için balı yeterince ısıtmak olacak.

Balı ocağa götürüp kavanozu ateşin yanına koyuyorum. "Bunu birkaç dakikada bir çevirir misin? Yemek yapmak için kullanmak istiyorsam ısınması gerekiyor."

"Yine mi yemek pişiriyorsun?" Battaniyeyi omuzlarına sardı ve ateşe doğru yavaşça ilerledi. "İçki içince hep çok

acıkiyorum. Bu yüzden alkol istedim. İştahım çok kötü.”

Şöminenin yanına oturup kavanoza dokundu, sonra acıyla parmaklarını geri çekti.

“Sıcaklık dalgalanmasından kaynaklanıyor,” diyorum. “Parmak uçlarınız bir süreliğine, belki de sonsuza dek daha hassas olacak.”

Bakışları ellerine kaydı. “Parmaklarımı kaybetmeyeceğim, değil mi?”

“Mümkün.” Şömineden uzaklaşıp tekrar mutfığa doğru yöneliyorum. Parmakları kopmayacak ama kopacaklarını düşünürse hayat daha eğlenceli olur.

"Ellerin neden benimkiler kadar kötü durumda değil? Her şeye dokunuyorsun ve hiç ağrın yok."

Omuz silktim. "Benim ekipmanım iyiydi. Seninkiler sanki ucuzluk reyonundan almışsın gibi duruyor."

"Yaptım."

Söyleyeceğini hiç beklemiyordum ve bu oyunu sevmiyorum. Topu bana geri atmak yerine, doğrudan göğsüme nişan aldı.

"Şey, soba için biraz daha odun kesmem gerekiyor. Birkaç dakika burada kalabilir misiniz?"

Viski şişesini dudaklarına dayadı ve şişeyi birkaç santim çevirdi, ama bana cevap vermedi.

"Eğer şirkete ihtiyacınız varsa, kütükleri içeri getirip kesebilirim," diyorum. "Yere birkaç çizik atabilirim ama Jim tahtaları cebindeki bozuk parayla değiştirebilir."

Hâlâ hiçbir şey söylemiyor, bu da benim için yeterli bir cevap. Gururu gerçeğini dile getirmesine izin vermiyor. Yalnız kalmak istemiyor.

Sadece odunları ve baltayı almak için dışarı çıkacaksam, tüm ekipmanımı giymeme gerek yok. Hatta, muhtemelen botlarım ve iç çamaşırla bile odunluğa kadar gidebilirim. Şömineden sıcak çoraplarımı çıkarıp giyiyorum, sonra ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum. Kış rüzgarının göğsüme vurması düşüncesi beni duraksatıyor, ama bir dakikadan fazla dışarıda kalmayacağım.

Yine de, biraz daha ısınmak için viski şişesinden bir yudum daha alıyorum. Hafif bir sarhoşluk hissediyorum, bu da kötü karar vermeme yardımcı oluyor.

"Hemen geri döneceğim," diyorum. "Şişeyi çevirmeyi unutma."

Bana sarhoş bir selam veriyor, sonra da dikkatini tekrar bala çeviriyor.

Kafama farı tekrar taktıktan sonra kapı kolunu kavradım, derin bir nefes aldım ve soğuğa doğru koştum.

On dördüncü Bölüm

Kedi

kilitlemek Onu dışarıda, soğukta çok acımasızca olurdu, özellikle de benim için yaptıklarından sonra, ama tam da bunu yapma isteğime karşı koyuyorum. Sadece birkaç saniyeliğine bile olsa, o küçük pencereyi dolduran korkmuş, donmuş yüzünü görmek çok komik olurdu.

Omuzlarımdaki yorganı sıkıca kavrayıp kapıya doğru aceleyle yürüdüm, ama yer sallanınca aceleden çok sendelemeye dönüştü. Alkolü azaltmalıyım herhalde. Belki de azaltmalıyım... ama muhtemelen azaltmayacağım. Bennett'le geçirdiğim bu zamanı atlatmamı sağlayan tek şey bu.

Parmak uçlarımda yükselerek dışarıyı zar zor görebiliyorum. Kafa lambasının ışığı uzakta titriyor ama yaklaşıyor. Zaten eve doğru geri dönmüş. Ve koşuyor gibi görünüyor.

Kıkırdayarak ayaklarımın üzerine çöktüm ve kapıyı kilitledim. Kindra'ya bunu anlatmak için sabırsızlanıyorum. Burada olup buna şahit olmadığına pişman olacak.

Kapıya yaslanıp kapı kolunun kıkırdamasını beklerken yorgan sırtımı çiziyor. Onun telaşlı vuruşlarını düşününce

içimden erken bir kahkaha kopuyor. İntikam acı bir şeydir, Bennett Carter.

Ama kapı çalınmıyor. Merdivenlerdeki ayak sesleri de, kapı kolunun şıkırtısı da duyulmuyor. Tekrar parmak uçlarımda yükselip pencereden dışarı bakıyorum ama onu göremiyorum. Işığı kaybolmuş.

Kahretsin. Ya düştüyse? Ya baltanın üzerine düştüyse ve şimdi karda kanlar içinde yatıyorsa?

Şömineye doğru aceleyle koştum ve ayaklarımı sıcak çoraplara sokarken neredeyse devrilecektim. Kurtarma modundayken görevimden kaçmak istemediğim için uzanıp balı hızlıca çevirdim. Beynim, onu yaralı bulursam ne yapacağıma dair henüz bir plan bile kurmaya başlamamıştı.

Ben kollarımı, muhtemelen kazağım olmayan bir şeye yumruklarken ön kapı aniden açıldı ve Bennett odaya daldı.

"Yaralandığınızı sandım!" diye hırıltılı bir sesle çömeldim, kazağımı indirip yere düştüm. Adrenalin etkisi geçmişti ve alkol bile artık halsizliğimi gizleyemiyordu.

Bennett odunları ve baltayı yere bıraktı, sonra aceleyle ateşe doğru koştu. "Arka kapının penceresinde aptal kafanı gördüm. Kilitlediğini düşündüm, bu yüzden ön tarafa yöneldim."

"Seni orada çok uzun süre yalnız bırakmazdım."

"Demek kilitledin, öyle mi?"

"Belki."

Başını sallayıp gülümsedi. "Seni suçlayamam. Ben de aynısını yapardım. Hatta seni bir süre o tuvalette bırakmayı bile düşündüm, ama sen bir şekilde çıkış yolunu buldun."

"Evet, ama eziyet edecek birini bulamasaydın özlerdin, bu yüzden imdadıma yetiştin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum. Aman Tanrım, bal!" Öne doğru kayarak çevirdim. Kristaller erimiş ve katı sıvı daha akışkan bir kıvam almıştı. "Lanet olsun, bu yenecek kadar güzel görünüyor. Sence güvenli mi?"

“Balın antibakteriyel özellikleri var, bu yüzden bozulmasından endişelenmenize gerek yok. Bu kavanoz yıllarca güvenle tüketilebilir.” Kavanozu eline alıp ateşin önünde çeviriyor. “Bence neredeyse yemek pişirmek için hazır.”

Kavanozu şöminenin üzerine koyuyor ve tekrar sobanın başına dönerken, bir anlığına onu uzaklaşırken izliyorum. Hâlâ iç çamaşırı, botları ve o saçma sapan kafa lambasından başka bir şey giymiyor, ama şu anda onda sinir bozucu derecede seksi bir şey var.

Viski şişesine bakıyorum ve gece boyunca bir daha içmeyeceğim diye yemin etmeden önce son bir yudum daha alıyorum. Bennett hakkında böyle düşüncelere sahipsem, unutulmaya doğru çoktan yola koyuldum demektir.

Arkamdaki çekmeceler ardı ardına açıldı ve Bennett'in dudaklarından birkaç küfür döküldü. “Bu kadar konserve yiyecek alırken konserve açacağı sipariş etmeyi unutan dahi kim acaba?”

Başka bir çekmece açılıyor ve susuyor, bu yüzden ihtiyacı olanı bulduğunu varsayabilirim. Birkaç dakika sonra daha fazla küfür ve hakaret geliyor.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye soruyorum.

Alaycı bir şekilde, “Yardıma ihtiyac duyduğum gün, nefes almayı unutmam gereken gündür,” dedi.

Viski şişesine bakıyorum ve bir çırpıda içme isteğimi bastırmaya çalışıyorum. “Bir fikrim var. Burada geçireceğimiz zamanın geri kalanında iyi geçinmeye çalışsak nasıl olur? Kindra ve Ezra muhtemelen şu anda süvarilerle birlikte yoldalar, yani birkaç saatten fazla sürmez.”

“Şu konuda...”

“Söyleyeceklerinizi söylemeden önce, kendimi hazırlamak için bir kadeh daha içeyim mi?”

“Belki de şişenin tamamını istersiniz. Ben kesinlikle isterim.”

Lanet olsun. Bana daha söylemedi bile, ama ben şimdiden geriye kalanları da bitirmek istiyorum.

Dondurulmuş bir tavuk etini tavaya boşaltıyor, sonra şöminenin önünde yanıma geliyor ve yeni arabulucumuz Jack Daniel's ile sırasını beklerken parmaklarını oynatıyor.

Bolca içtikten sonra içini çekti. "Kar motorunun anahtarı teleferikte yok."

Midem bulanıyor ama daha kötü de olabilirdi. "Bu Kindra'yı durdurmayacak. Kızakla arazinin başındaki kulübeye gidecek ve kar motorlarından birini kullanarak bize ulaşacak. Eminim yedek anahtarları vardır."

"Kar motorları için yedek anahtarları olabilir ama kulübe için yedek anahtarları yok." Şöminenin üzerinde pantolon cebinden şıkırdayan bir anahtarlık çıkarıyor ve onu tanıyorum. Kindra'nın geldiğimiz gün kullandığı anahtar takımıyla aynı.

Şişeyi elinden alıp bir dikişte içiyorum. Ona ondan daha çok ihtiyacım var.

"Muhtemelen yarın sabah kızakla gelecekler," diyor, "bu yüzden bu geceyi atlatmamız gerekiyor."

"Neden bu gece gelmesinler ki? Benim planlarım var!"

Bennett saatine baktı. "Maverick'i gece yarısı öpmek istiyorsan yürümeye başlasan iyi olur. Saat on bir kırk beş."

"Tam da benim şanssızlığım işte." İnleyerek başımı ellerimin arasına gömdüm. "Neden bu gece olmak zorundaydı ki?"

"Belki de böyle olması en iyisi. Benimle buradasın, bu yüzden zavallı adama saldırmaya çalıştıktan sonra herkesin önünde rezil olma ihtimalin yok."

"Bakın, herkesin bana Maverick'le bir şansım olmadığını söylemesinden gerçekten bıktım. Eğer ilgilenmiyorsa kendisi söylemez miydi? Yani, sinyallerim oldukça açık."

Bennett derin bir nefes alıyor, sonra ağzını birkaç kez açıp kapatıyor.

"Söyle artık," diye inledim.

"O senden hoşlanmıyor, Cat. Sana söylemekten korkuyor çünkü duygularını incitmek istemiyor." Sanki kendisi yürek burkan bir haber almış gibi ellerini saçlarının arasından geçirdi ve yere baktı.

Alaycı bir şekilde güldüm ve ruhumun parçalanmadığını göstermeye çalıştım. "Neden bu kadar *üzgünsün* ? Sanki seni azarlamayacak kadar iyi kalpli birine özlem duyan sen değildin."

"Senin hayallerini yıkmanın daha iyi olacağını düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, biraz can sıkıcı."

"Demek teneke adamın da bir kalbi varmış," diye fısıldıyorum sönmekte olan alevlere.

"Sadece içki içtiğim zaman," diyor gülerek ve şişeyi tekrar dudaklarına götürüyor. "Sanırım biraz odun kesmeye başlamalıyım, değil mi?"

Ayağa kalkıp ellerini belinin alt kısmına koyuyor, sonra geriye yaslanıp geriniyor. Alkol benim duygularımı da garip bir şekilde etkiliyor, çünkü kalp kırıklığı geçmiyor ve Bennett'in karın kaslarını yalamanın nasıl bir şey olacağını ciddi ciddi düşünüyorum.

Dudaklarımı yaladım ve şöminenin üzerindeki yarı dolu şişeye baktım. "Hey, saat on bir elli dokuz olduğunda bana haber verebilir misin?"

Bennett saatine baktı, sonra baltayı kaldırdı. "Saat on bir elli sekiz, o yüzden altmışa kadar *çok* yavaşça say, aşağı yukarı orada olmalısın. Altmışa kadar sayabilirsin, değil mi?"

Gözlerimi devirerek biraz daha içtim ve kafamda saymaya başladım. Biraz cesaretlendirici içkiye ihtiyacım var. Yapmak üzere olduğum şey beni öldürebilir.

Bir... iki...

Sayarken, baltayı yay şeklinde aşağı indirirken kaslarının gerilip gevşemesini izliyorum, bunu tekrar tekrar yapıyor. Her birkaç vuruşta bir ıskalıyor, ama dudaklarını

büzüp bir sonraki vuruşta baltayı daha büyük bir kararlılıkla indirme şekli bir nevi seksi.

Dudaklarımı ısırđığımın farkına bile varmıyorum, ta ki canım acımaya başlayana kadar.

Yirmi üç... yirmi dört...

Alnından bir damla ter süzölüp sakalına yapışmış. Ateş ışığı terin içinde dans ediyor, bana kavanozdaki balı hatırlatıyor. Uzanıp balı sıcaktan uzaklaştırıyorum. Orada bırakırsam buharlaşacak.

Aşırı ısınma riski altında olan tek şey bu değıl.

Kırk yedi ...

Bu gerçekten iyi bir fikir mi?

Kırk sekiz ...

Omuzlarımdaki yorganı sıkıca kavradım, titreyen bacaklarımla ayağı kalktım ve Bennett'e doğru adımladım. Doğrama işini bıraktı ve alnını koluyla silerken bana doğru döndü.

"Ateşin başında çok mu ısındınız?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. *Elli dört ...*

"Yolumda durduğunuz sürece odun kesmeye devam edemem. Kenara çekilebilir misiniz?"

Altmış .

Yorganı yere bırakıp ona doğru yaklaştım. Diğer yöne doğru kaçmamış olmasına duyduğum şoku atlatmaya çalışarak derin bir nefes aldım, parmak uçlarımda yükseldim ve... Bennett'ı dudaklarından öptüm.

Kısa bir an için, düşmanlığımızı unutuyoruz. Sadece buz gibi bir cehennemde kaybolmuş, yeni yıl öpücüğü için birbirimize tutunan iki insanız.

Ama sonra Bennett kim olduğumu hatırladı ve elleri kalçalarıma gitti. Beni itti ve ağzını sildi. "Ne halt ediyorsun?"

Ona cevap bile veremiyorum. Özellikle neden hoşuma gittiğini veya neden tekrar yapmak istediğimi açıklayamıyorum.

Sonra bana doğru yaklaşıyor, kaşları çatık ve mavi gözlerinde ateşli bir bakış var. Ve kaçacak hiçbir yerim yok.

On beşinci Bölüm

Bennett

bakıyorum Saate . " *Şimdi* gece yarısı oldu,"
diyorum onu kollarıma alıp tekrar
öperken.

Dudaklarını benimkilerden ayırdı. "Matematikte hiç iyi
değildim," dedi nefes nefese fısıldayarak.

Dudaklarımı tekrar onun dudaklarına bastırırken neler
olduğunu açıklayamıyorum. Sanki bu kadına duyduğum
tüm nefret penisime dolmuş gibi ve tek istediğim onu tüm
tiksintiyle doldurmak.

Peki neden onu delicesine becermek istemeyeyim ki?
Güzel, zeki ve tüm alaylarıma rağmen aslında aptal değil.
İlk başta öyle sanmıştım ama onu aylarca tanıdıktan sonra,
masum kız rolünün sadece bir oyun olduğunu anladım.

Burada yatak yok, karyolalar ve kanepeler de ona yapmak
istediklerim için çok dar, bu yüzden yorganla yetiniyorum.
Kendimi ondan uzaklaştırıp, eski kumaş parçasını hızla
ısıtıcının önüne yerleştiriyorum.

Yanımda uzanan boşluğa elimle yoklarken, bir anlık
tereddüt fark ettim. O da benim kadar şaşkındı bu konuda.
İkimiz de viski şişesine baktık.

"Suçu Jack'e atabiliriz," diyorum yorganı tekrar okşarken.

Aceleyle yanıma gelip oturdu. "Ya da bunu aramızda saklayabiliriz."

Sol sütyen askısını aşağı indirip soluk omzunu öptüm. "Elbette yapabiliriz."

"Bir anlık zayıflıktı," diyor. "Hepsi bu, değil mi?"

"Çok güçsüzsün." Omuzlarından tutarak yanıma uzanmasını sağlıyorum. "Tek sorun bu."

Kolunu sütyen askısından çıkarıyor ve ben de dantelli kupayı aşağı indirerek pembe meme ucunun ağzıma girmesini sağlıyorum. Dudaklarından hafif bir inilti çıkıyor ve elleri saçlarımın arasından geçerek başımı kendine doğru çekiyor.

Bu kadının bu kadar yumuşak olmaya veya bu kadar güzel kokmaya hakkı yok. Onunla tutkulu bir gece geçirmenin daha çok bir sefalet gecesi olacağını düşünmüştüm, ama kahretsin, o çok lezzetli.

"Çıkarın onları," diyorum. "Hepinizi birden görmek istiyorum."

Elleri hızla kayışlara uzandı, sonra duraksadı. Yine o tereddüt vardı. "Belki de bu kötü bir fikir."

"Ah, bu kesinlikle kötü bir fikir, ama yine de yapacağız." Elim külotuna doğru uzanıyor, ama o bileğimi kavırıyor.

"Bekle. Eğer bunu yaparsak, daha sonra bana karşı kullanılmayacağına söz vermeni istiyorum. Orgazm olduğum anki yüz ifademle ilgili şaka yapma, anladın mı?"

Daha sonra kullanmak üzere mühimmat stoklama fırsatını hiç düşünmemiştim bile. Onun sandığımızdan daha zeki olduğunu söylerken kastettiğim bu. Genellikle iki adım ilerisini düşünüyor.

"Sen söz verirsen ben de söz veririm," diyorum.

Gözlerini kapatır, dudağını ısırır ve başını sallar. "Tamam, söz veriyoruz ki kimse bundan asla haberdar olmayacak ve olan biteni işkence aleti olarak kullanmayacağız. Anlaştık mı?"

Ayık Bennett bunu asla kabul etmezdi, ama sarhoş ve azgın Bennett bu sözü bir an önce vermek istiyor. "Anlaştık."

Elimi bıraktı ama kalan kıyafetlerini çıkarmama izin vermek yerine, dizlerinin üzerine çöktü ve kendisi çıkardı, sütyeni çıkardıktan sonra da külotunu tekmeleyerek çıkardı. Sadece onun çıplak kalmasını istemediğim için ayağa kalktım ve botlarımı çıkardım, sonra da boxer şortumu indirdim. Cat geçmişte penisime bakmaktan kaçınmak için çok çaba sarf etmişti ama şimdi ona sanki ona bir şey borçluymuş gibi bakıyor.

"Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum," diyor yutkunarak.

"Merak etme. Seni buna alıştıracayım." Onun seviyesine eğilip vücudunu kendi vücudumla kaplıyorum. "Ben öylece içine sokan tiplerden değilim. Önce bana yalvarman gerekiyor."

Dudaklarımı boynuna indiriyorum ve sırtı kavislenirken dolgun göğüsleri göğsüme bastırılıyor. Elleri omuzlarıma gidiyor ve parmakları buldukları her kası keşfediyor. Bu tüy kadar hafif dokunuş omurgamda bir ürpertiye neden oluyor.

"Daha önce hiç piercingli bir erkekle birlikte olmadım," diye fısıldıyor kulağıma. "Bana karşı nazik ol."

"Asla." Tenini hafifçe ısırp aşağıya doğru iniyorum. "Yumuşak, nazik bir sevgili seni istediğin yere götüremez. Ama ben götürebilirim."

Dudaklarım göğsünün üzerinde geziniyor. Her kelimeyi fısıldadıkça tüyleri diken diken oluyor. Hassas tenini okşayıp emdikçe, bir inilti daha ağzından çıkıyor. Göğüslerini ellerimde ve ağzımda tuttuğuma göre, artık onlara sahte demeyi bırakmalıyım. O sadece genetik olarak şanslı.

"Ağzının üzerimde olmasını istiyorum," diye fısıldıyor. "Lütfen..."

Öpücüklerimi biraz daha aşağıya, karnına doğru indiriyorum.

"Beni kışkırtma," diyor elleriyle başımı vajinasına doğru itmeye çalışırken.

"Burada mı olmamı istiyorsun?" Sol uyluğuna doğru sııttım ve hafifçe ısırdım. "Yoksa belki de burada mı?" Sağ uyluğunun etini ağzıma aldım ve emmeye başladım.

"Daha az konuşma, daha çok vajina yalama," diye inliyor. Bacaklarını kavrayıp onu ağzıma doğru çekiyorum. Derin bir nefes alıyor ve göğüslerine uzanıyor.

"Evet, tam orada," diye fısıldadı. Sonra donakaldı. "Kahretsin. Bu sabah tıraş olmadığımı unuttum. Belki de yapmamalısın—"

"Yüzümü peeling yap." Başımı hareket ettirmeye çalışırken ellerini itiyorum. "Seni tatmak istiyorum. Hadi bakalım, yavru kedi."

İtmeler zayıflıyor ve dilim sıcaklığına değdiğinde bir inilti daha çıkarıyor. "Yalan söylemeyeceğim. Bu takma ad beni şimdi çok etkiliyor."

Vajinasına doğru sııttım, sonra dilimle klitorisini okşadım. Bu takma ad onu her zaman etkilemişti. Bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Tüm dikkatim tekrar onu yiyip bitirmeye odaklanıyor. Sadece onu tatmin etmek istemiyorum. Ona daha önce hiç yaşamadığı bir beden dışı deneyim yaşatmak istiyorum. Ne kadar ıslak olursa olsun, bunu yapmak çok zor olmayacak.

İki parmağımla vajinasının hemen dışındaki hassas deriyi okşayıp tahrik ederken, dilimin ucuyla klitorisini yalıyorum. Kalçaları kalkıyor, ağzımdan daha fazlasını istiyor. Parmaklarımı içeri kaydırırken, klitorisini ağzıma alıp emiyorum.

"Çok yaklaştım," diye fısıldıyor. "Boşalırken içimde olmanı istiyorum."

Başımı salladım ve dudaklarımı hassas bölgelerinde gezdirdim. "Önce ağzıma, sonra da penisime boşalacaksın. Hangi pozisyonda istersem o pozisyonda boşalacaksın."

Başını yukarı kaldırdı. "Bennett, yapamam! Sadece bir kere gelebilirim, sonra tükenirim."

"Yanlış adamlarla birlikte olmuşsun."

Yüzümü tekrar vajinasına yaklaştırıyorum. Her zaman istediğimi elde ederim ve bana karşı gelen ilk kişi o olmayacak.

Saniyeler içinde, bacakları başımın yanlarına çarparak saçlarımı kavradı. Yukarı bakıp, görmemi çok istediği o orgazm ifadesini görmek istiyordum, ama şimdi ritmi bozarsam her şeyi mahvederdim. Bunun yerine, burnumu sakallı değirmen taşına dayadım ve o tekrar rahatlayana kadar nefes almak için durmadım.

"Kahretsin, inanılmazdı," diye nefes nefese söylüyor. "Oyuncaklarım olmadan en son ne zaman orgazm olduğumu hatırlamıyorum."

Öpüşerek göğsüne doğru ilerliyorum. "Nefesini toparlasan iyi olur. Henüz işimiz bitmedi."

"Sanırım artık sana hazırım."

"Henüz değil."

Yan tarafa eğilip şömineden bal kavanozunu aldığımda kaşları çatıldı. "Bununla ne yapıyorsun?"

Kapağı açıp parmağımı içine batırarak sıcaklığın tam doğru olup olmadığını kontrol ediyorum. Kıvamı kesinlikle ideal. Altın sarısı sıvı, kıvamlı su gibi akıyor.

Sonra kanepeye oturuyorum, kavanozu indiriyorum ve penisimi içeri sokuyorum.

Kedinin kaşları çatılmayı bırakıp saç çizgisine doğru fırladı. "Senin benimle yatmak isteyeceğini tahmin etmiştim ama yemek düşkünlüğünü unutmuşum. Bal ile yarışamam."

"Çok cinsel bir yiyecek, katılıyorum, ama yanıliyorsun. Bal *seninle* yarışamaz." Penisimi baldan çıkarıp kavanozu sehpanın üzerine koydum. "Şimdi buraya gel ve beni temizle."

Cat dizlerinin üzerine çöküp hızla yanıma geldi. Ağız yoluyla ilişkiye olan hevesli tavrı, yalan söylemeyeceğim,

beni çok tahrik ediyor. Penisimin dibini kavradı ve dilini yukarı doğru gezdirirken yapışkan maddeye parmaklarıyla dokunmamaya çalıştı.

Sıcak bal diline bulaşıyor ve onu yutarken inliyor. Cesareti artıyor ve birazcık kirlenmeye cesaret ederek penisimi avuçluyor ve tatlı, yapışkan, altın rengi kayganlaştırıcıyı okşuyor.

Sonra hiç beklemediğim bir şey yapıyor. Elini testislerime koyuyor ve penisimi okşamaya devam ederken iç bacaklarımın derisini emmeye ve yalamaya başlıyor. Kızların neden bu tür şeylerden hoşlandığını anlıyorum. Bu, ta ayak parmaklarıma kadar elektrik çarpması ve karıncalanma hissi veriyor.

Özellikle de parmak uçları iki hafada piercingime değdiğinde. Eğer böyle devam ederse, kendimi rezil edeceğim ve onunla sevişmeden boşalacağım.

"Temizle şunu," diyorum öne doğru eğilirken. "Şimdi senin içinde olmam gerekiyor."

Dudaklarını ısırarak bana baktı. "Şu anda sorumlu olan sen değilsin, bu yüzden susup benim senin için yaptıklarımı takdir etmeni öneririm."

Parmak uçları göğsüme bastırıyor ve ben de onun beni geriye doğru itmesine izin veriyorum, ta ki tekrar kanepeye yaslanana kadar. Bir kadının bana emir vermesine izin veren biri değilim, ama onun için itaatkâr bir çocuk olacağım.

Şimdilik.

Elini tekrar cinsel organıma çeviriyor, sonra dilini penisimin üst tarafındaki çıkıntının hemen üzerinden gümüş topa indiriyor. Ağzının piercingin üzerinde gezinmesinin ritmine göre zihnimde beyaz bir sıcaklık dönüyor. Tam da rahatsız edici derecede hassaslaşmaya başladığı anda, beni tamamen içine alıyor ve boğazına doğru itiyor.

Onun sesi çok açık, çok davetkar, çok sıcak.

Önümde diz çökmüş haldeki kusursuz sırt kıvrımlarından gözlerimi alamıyorum ve eğer bu ilişkinin devam etmesini istiyorsam, bunu yapmalıyım. Ama bakacak başka yer yok. Şu anda her şeyi mükemmel görünüyor.

Ben de başımı geriye doğru eğip olan biteni izliyorum.

İnleyerek boğazını dolduruyorum ve o her damlasını yutuyor. Sadece hepsini yutmakla kalmıyor, emmeye devam ediyor ve öğürmeden yutmayı başarıyor. Durduğunda arkasına yaslanıp bana bakıyor.

Yüzümüzde aynı ifade olduğuna eminim. Muhtemelen yasak bir şeyi denedikten sonra da çok hoşuna gittiği için bırakamayan herkesin yüzündeki ifadeyle aynıdır.

"Kahretsin, ne yaptık biz?" diye fısıldadı kedi.

"Öncelikle ortalığı batırdım," diyorum elimi koltuğun yapışkan bir yerine daldırırken.

"Hayır, demek istediğim... şu. Az önce yaptığımız şey. Eğer Kindra öğrenirse—"

"O bunu öğrenmeyecek. Ezra da öğrenmeyecek. Bunu kimseye söylemeyeceğiz, unutma?"

Derin bir nefes alıp kanepeye tırmandı. "Doğru, ama işler farklı olacak. Fark etmeyeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Yani bunu tekrar yapmak isteyen tek kişi ben değilmişim?"

Cevap vermediğinde ona bakıyorum. Eğer o da aynı duyguları hissetmiyorsa, incinmiş egomu nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum.

Cat inleyerek yüzünü ellerine gömdü. "Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Sadece alkolden olduğunu sanıyordum ama şimdi emin değilim."

"Ayıldığımızda tekrar deneyebiliriz," diye öneriyorum. "Biliyorsun, bilimsel amaçla."

Bunu biraz düşündükten sonra başını salladı. "Sanırım kimse bilmediği sürece sorun yok. Tabii ki utandığım için değil. Seni her zaman çekici bulmuşumdur."

"Evet, aynı fikirdeyim."

Vay canına, bu gerçekten çok garip. Tekrar eğlenmeye dönmeliyiz. Anlaşabileceğimiz iletişim biçimi bu gibi görünüyor... kelime oyununa gerek yok.

Ama sonra bana sokuluyor ve garip hisler yoğunlaşıyor. Kolumu onun etrafına mı dolamalıyım? Onu daha da mı çekmeliyim? Bu romantik saçmalık benim için yeni bir alan. Cinsel bir anın sıcaklığında, bu oldukça kolay oluyor. Erkeklerin sıcak sulara boşalmak için ödemesi gereken bedel bu. Ama seks dışında? Ben sarılmam.

"Beni tutabilirsin," diyor Kedi. "Isırmam. Bu seferlik."

Onu biraz yatıştırırsam kolum çürümez ki, o yüzden yapıyorum. Kolumu onun etrafına sarıp kendime doğru çekiyorum ve o başını göğsüme yaslayıp iç çekerken, muhtemelen haklı olduğunu kendime hatırlatıyorum. Bu bizim yeni normalimiz olmayacak. Her şey alkolün etkisiydi ve birkaç saat sonra ayıldığımızda, yine birbirimizin boğazını tırmalamaya başlayacağız.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalıyorum.

On Altıncı Bölüm

Kedi

Uyandığımda, sanki oraya aitmişim gibi Bennett'in kolunun altında kıvrılmıştım. Onun testis torbasındaki piercingleri görmenin anıları uzak bir rüya gibiydi. Ya da bir kabus. Henüz karar veremedim.

O hâlâ derin uykudaydı, ben aceleyle giyinirken başı geriye doğru düşmüş bir şekilde oturuyordu. Ağzına baktığımda, nerede olduğunu hatırladım.

Hemen işe koyuldum, karanlıkta kendimi meşgul ettim ki düşünmek zorunda kalmayayım. Donarak ölmek için yeni bir ateş yaktıktan sonra, soğuğa meydan okuyarak hâlâ donmuş olan tavuğu dışarıdaki kara attım.

Şu an tam olarak oradayım. Karanlıkta, dışarıda, buradan nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Ya da isteyip istemediğim bile.

Aramızdaki tüm alay ve kötü niyetli davranışlar şimdi daha çok ön sevişme gibi geliyor. En azından *Ayık Kedi*'ye öyle geliyor. Ayık Bennett'in ne hissettiğini bilmiyorum ve onu uyandırıp sormaya da çok korkuyorum.

Tavuğun üzerine biraz kar atıyorum ve kurtarılmadan önce bir ayının onu koklayıp bulmamasını umuyorum. Şu

anda en son ihtiyacım olan şey bu. Ayı ile insan arasında seçim yapmak zorunda kaldığımda, ikisini de seçemez miyim? Belki Eve haklıdır.

Arkamdaki kapı açıldı ve gözleri kısık Bennett kapı aralığında titreyerek durdu. "Burada ne halt ediyorsun? İçeri geri dön. Daha sabahın dört. Konağa geri yürümeyi göze almak için çok erken."

"Bunu mu yapmamız gerekecek?" diye soruyorum. Sesim hâlâ normale dönmedi ama en azından artık Joan Rivers gibi konuşmuyorum.

"Sanmıyorum," diyor. "Hasta olmadan önce içeri girin."

Çekiç inmesini, endişesini alçakça bir darbeyle desteklemesini bekliyorum ama gelmiyor. Sadece orada duruyor ve benim kabine geri dönmemi bekliyor.

Kapı arkamdan kapanırken, "Şimdi şu lanet olası kıyafetlerini çıkar," diye ekledi. "Test etmemiz gereken bir teori var, unutma?"

"Doğru," diyorum, ama keşke bunu bir bilim fuarı projesi gibi ele almasaydı diye düşünüyorum. Belki de aynı frekansta değilizdir sonuçta.

Katmanları birer birer soyarken, ilk başta bu kadar büyük bir fikir değişikliğine neden olan şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Yani, burada Bennett'ten bahsediyoruz. Evet, yakışıklı, koruyucu ve tam anlamıyla alfa erkek, ama aynı zamanda kemiğe yapışmış tek gözlü bir köpek kadar da acımasız. Şimdi o kaba ve küstah kişiliğine geri döndüğüne göre, sözlerinin acısını hafifletmek için içki içtiğim zamanki gibi hissedip hissetmediğimden emin değilim.

Viski şişesine uzandım ama o şişeyi elimden aldı. "Bunu ayıkken yapacağız. Gerçekte nasıl hissettiğimizi bilmek istiyorsak, aklımız başımızda olmalı."

Dudaklarımı yaladım ve ona baktım. Jack'in yardımı olmadan bunu *başarabilir* miyim bilmiyorum. Bu gerçekten çok tuhaf.

"Yoksa bunu yeniden mi düşünüyorsun?" Yaklaştı ve çenemi yukarı kaldırdı, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım. "Biliyorum, kaba biriyim ama seni asla istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamam. Eğer bu istediğin şey değilse, hemen şimdi durabiliriz."

Kahretsin, yine tatlı dilli konuşmaya başladı. Ben Ado Annie'yim, satıcının sözlerine kanıyorum. Eğer bana yumuşak, yuvarlak kuyruklu bir İran kedisine benzediğimi söylerse, eriyip giderim.

"Kedicik, ne istiyorsun?"

Yeterince yakın.

Aramızdaki son kalan kumaşı da yırtıp atıyorum ve onun içine giriyorum. "Sana karşı gerçek duygularımı öğrenmek istiyorum. Hadi bunu yapalım."

Ateşin önünde dururken beni kendi bedenine çekiyor. Mantıklı zihnim durmam için bağılıyor ama duramıyorum. Tam hızla bir tepeden aşağı yuvarlanıyorum ve neye çarptığımı umurumda değil.

Elleri kalçalarımın indi, etimi sıktı ve beni kendine doğru çekti. Elim onun sertleşmiş penisinin üzerine gitti ve yapış yapış bir halde geri çekildi.

"Aman Tanrım. Sevişmeden önce şu balı temizlememiz lazım," diyorum, ama bunu nasıl başaracağımızdan emin değilim. O berbat sobayla karı ısıtmak çok uzun sürecek.

Bennett bana sırtıttı, sonra eğildi. Tekrar ayağa kalktığı anda, bal kavanozunu bana doğru uzattı. "Isınması için ateşin yanına koydum. Temizlemek yerine, daha da dağıtalım diyorum."

Bunun hijyenik olmadığını ve mantar enfeksiyonuna yol açabileceğini söylemeye fırsat bulamadan, göğüslerime ılık bal döküyor, sonra da başını eğip balı yalıyor.

Tamam, belki de durum o kadar da kötü değilmiş. Sonuçta Monistat epey yol kat etti.

"Yorganın üzerine uzan," diyor.

Bacaklarım yeterince hızlı hareket edemiyor, beynim bu kadar istekli görünmemem gerektiğini söylese de. Ama ne

önemi var ki? Bu bir sır. O da tıpkı benim gibi herkesin ne yaptığımızı bilmesini istiyor, yani hiçbir şey yapmayı istemiyor.

Yorganın üzerine uzanırken, Bennett hemen arkamdaydı. Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımın arasına oturdu ve kavanozu karnımın üzerine eğdi. Altın rengi bir sıcaklık karnımı sardı ve yan tarafımdan aşağı doğru yavaşça yayıldı.

Bu yorganı yakmamız gerekecek. Artık delil niteliğinde.

Bennett eğilip ağzını kulağımın dibine getirdi. "Dön," diye fısıldadı. "Seni paramparça etmeden önce bununla kaplı olmanı istiyorum."

Yok edilmek hiç bu kadar iyi gelmemiştir.

Yüzüstü döndüm ve sırtım sıcaklıkla kaplandı. Dili izi takip etti. Kürek kemiklerimin arasından kalçamın arasına kadar tek bir damlayı bile kaçırmadı. Kolu pelvisimin altına kaydı ve kalçamı havaya kaldırıp kalça aralığıma bal damlattı. İtiraz etmeye vaktim olmadı ve ağzı hemen anüsümdeydi.

Bu benim için bir ilk. Bir sürü anal ilişki yaşadım ama anüs-ağız ilişkisi yeni ve bir o kadar da tahrik edici. Tabii ki, karşılığını beklemediği sürece. Bal ile tatlandırırsam bile, bir anüsü yalayabileceğimi sanmıyorum.

Ancak Bennett'te hiçbir tereddüt yok. Dili balın içinde dönüyor ve arka kapıyı çalıyor. Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve inliyorum.

"Sen tam bir pisliksin ve ben bunu çok seviyorum," diye inledi Bennett, tekrar kalçalarımın arasına dalmadan önce.

Daha fazlasını isteyerek ona doğru itiliyorum. "Sen popoyu yiyorsun, neden bana pis diyorsun anlamıyorum," diye inliyorum.

İki parmağını vajinama sokup, beni yalamaya devam ederken içten içe okşuyor. "Ah, çok pisim. Çok *iğrençim* ve sen beni içine alacaksın."

Sırtıma daha fazla bal bulaşıyor. Balın yalamak yerine, elleriyle ovalayarak ağrıyan kaslarıma tatlı bir sıcaklık masajı yapıyor. Belki de bu yiyecek sapkınlığı o kadar da kötü değilmiş.

Tam ona benimle sevişmesini söylemek üzereydim ki, uzaktan gelen bir ses dudaklarımı birbirine bastırdı. Bu bir ses miydi?

"Bennett?" diye fısıldadım.

Sürekli popomu yiyor.

Ona bakmak için döndüm ve gözleri kapalıydı. Kalça ziyafetinin böyle bir mutluluk getirebileceğini hiç bilmiyordum, ama şimdi bunu düşünmeye vaktim yok. Dışarıda kesinlikle biri var.

"Bennett, dur!" diye fısıltıyla bağırdım. "Dışarıda biri var! Bizi böyle bulmalarına izin veremeyiz!"

Donakaldı ve dinlemeye başladı; tahmin ettiği gibi, yakınlarda birileri isimlerimizi bağıırıyordu.

"Neden sabahın neredeyse beşinde gelip bizi almaya çalıştılar ki?"—saatine baktı—"

Yanıma döndüm ve yorgan her yerime yapıştı. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım! Kanıtlar burada!"

Hemen ayağa kalktım ve yorganı altından kaptım. Yan döndü ve devrilmeden önce bal kavanozunu yakalamaya çalıştı, ama yeterince hızlı değildi. Kavanoz taş ocağa yuvarlandı, ince parçalara ayrıldı ve sert ağacın yüzeyini altın sarısı kanıyla kapladı.

Dökülen bal için ağlamanın faydası yok. Yorganı şömineye atıp aceleyle giyiniyorum.

Karanlıkta ne tuttuğumu görmek zor ama umrumda değil. Kalın paltolarımızı giydiğimizde kimse bir şey anlamayacak. Kafamı bir kazağın kol deliğine sokuyorum, sonraki denememde de yakasını buluyorum. Ateş ışığında giyinmek olimpiyat sporu olmalı.

Bennett tam paltosunu giyerken kapı aniden açıldı. Koltuğa çöktüm ve sanki başından beri burada oturuyormuşum gibi davranmaya çalıştım. Eğer sanki bir

maraton koşmuş gibi nefes almayı bırakabilirsem, belki başarabilirim bile.

"Kedi? Kedi, hayatta mısın? Seni öldürmedi, değil mi?" Kindra bana doğru koşuyor.

Ezra kapı eşiğinde durup havayı kokladı. "Bu koku ne?"

"Tatlım?" diyor Bennett bana bakarak.

Bu herif ne yapıyor böyle? Eğer onların önünde tatlı sevgi sözcükleri kullanırsa, şimdi ve burada foyamız açığa çıkacak!

Ben konuşmadığımda Bennett, "Bal kavanozu yüzünden kavga ettik," diyor. "Kavanozu düşürdüm ve etrafa bulaştı. Muhtemelen o kokuyu alıyorsunuz."

Hah. Bunu gerçekten kastetmişti.

"Evet," dedim. "Gerçekten çok sakarım. Battaniyeyi yakmak zorunda kaldık çünkü tam üstüne düşürdüm."

"Bennett'in düşürdüğünü sandım," diyor Ezra.

"Evet, yaptı," diyorum.

"Ama sonra onu tekrar yere düşürdü ve böylece yorganın her yerine bulaştı." Bennett ateşi karıştırıyor ve birkaç odun içeri doğru çöküyor. "Bu kendiliğinden sönecektir. Neden şimdi geri dönmüyoruz?"

Kapıya doğru aceleyle gitti, Kindra ve Ezra bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktılar.

Az kalsın şahit olacakları şeyden sonra, belki de haklı olabilirim.

On yedinci Bölüm

Bennett

Meğerse kayak teleferiğine sandığımızdan daha yakınmışız. Gerçi bunun bize bir faydası da olmazdı, çünkü arazinin girişindeki kulübede mahsur kalmış olan tek kar motorunun anahtarını kaybetmiştim.

Ezra çok sinirli. "Benim yaramazlıklarım" yüzünden yılbaşı partisini iptal etmek zorunda kaldılar. Ne yapayım? Zaten ben orada olmasaydım parti pek de iyi olmazdı.

Kindra, Cat ve ben kızağa bindik ve Ezra yedek anahtarı kullanarak kar motorunu konağa geri sürdü. Odama dönüp vücudumdaki tüm bu balı yıkamak için sabırsızlanıyorum.

Kızak ileri doğru sarsılarak ilerliyor ve ben de Cat'e bakıyorum. Yol boyunca uzanan ışıklar zaman zaman yüzüne vuruyor ama dudaklarına çektiği maske yüzünden yüz ifadesini göremiyorum. Arada bir Kindra'ya doğru eğiliyor ve ikisi fısıldaşıp kıkırdıyorlar.

Eğer kendi iyiliğini biliyorsa, ağzını kapalı tutacaktır. En son istediğim şey, kardeşimin ve nişanlısının olan bitenden haberdar olması. Eğer bu ortaya çıkarsa, ananas fiyaskosu bunun yanında sönük kalır.

Birbirimizle seviştiğimiz için bizimle dalga geçseler de umursamazdım, ama onları tanıdığım kadarıyla tam tersi

olurdu. Sadece bizim hakkımızda ne kadar haklı olduklarını övmekle kalmaz, gözlerinde de aşk dolu bakışlar belirirdi. Eğer o ağaca havlamaya kalkarlarsa, onu kesmek zorunda kalacağım. Cat ile sevişmek ve Cat ile çıkmak istemek çok farklı şeyler. Tekrar sevişip sevişmeyeceğimizden emin değilim, ama büyük bir inançla söyleyebilirim ki, çıkmak kesinlikle söz konusu değil.

Karanlık ormanın içinden uzun bir yolculuğun ardından kızak ahırın önünde durdu. "Bizi en ön kapıya kadar götürmeye zahmet edemez misiniz?" diye sordum kızaktan inerken.

Kindra, "Maverick, Eve ve Ice Pick ile dönüş yolculuğunda kızıağın raylarından biri kırıldı," diyor. "Sizi kurtarmak için kurtarma seferi için hazırlık yaptık, ama arabacıya ahırda durmasını söyledim. Daha fazla hasar vermek istemiyorum."

Bu da kurtarma operasyonunun neden bu kadar uzun sürdüğünü ve partinin neden iptal edilmek zorunda kaldığını açıklıyor.

Kediye yardım etmek için dönüyorum, sonra hâlâ ondan nefret etmem gerektiğini hatırlıyorum. Ve gerçekten de nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ona tahammül edemiyorum. Horlamasının ne kadar sevimli olduğunu kesinlikle düşünmemiştim.

Konağa doğru ağır adımlarla ilerledim ve içeri girdiğimde sıcak bir hava dalgasıyla karşılaştım. Ezra tam ön kapının içinde duruyordu, bu yüzden ondan sıyrılmaya çalıştım ama kaçamadan uzanıp kapüşonumu yakaladı.

"Biraz konuşmamız gerek," diyor beni çalışma odasına doğru çekerken.

Ayak diremeye çalışıyorum ama o ısrarla çekmeye devam ediyor. "Sonra konuşamaz mıyız? On iki saattir soğuktayım ve duş almak istiyorum."

Koridorda, çalışma odasının kapısının hemen dışında duruyor. Çenesini sıkıp başını sallarken, altıncı sınıfta

İngilizce dersinden kaçmak için yangın alarımını çektiğim zamanki müdürümün fotoğrafına benziyor.

"Neler olabileceğini fark ediyor musun?" diye soruyor sonunda. "Hem de ne için? Cat'le dalga geçmek için mi? Otuz üç yaşındasın. Büyüme zamanı geldi, Bennett."

Omuzlarımı silktim. "Olabilecek şey olmadı ama. Burnunuz kanamadan önce kibirinizden vazgeçin."

"Yaptıklarınız sadece sizi ve Cat'i etkilemedi. Kindra o partiye çok zaman ve emek harcadı ve siz her şeyi mahvettiniz. Kendinizden memnun musunuz?"

"Bana bir şeyler fırlatmaya devam edip sonunda bir şey tutacaksın, öyle mi? Partiyi mahvetmek amacım değildi," diyorum ve gerçekten de değildi. Partiyi mahvettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Tamamen duygusuz değilim. Sadece çoğundan yoksunum.

"Peki, amaç neydi, hımm? Kediye vahşi doğada öyle bir kaybetmek ki sonunda ölmesi mi? Mutsuz olduğunuz için ve herkesin de biraz mutsuzluğa ihtiyacı olduğunu düşündüğünüz için tam bir aptal olmak mı? Eh, dostum, sana bir haberim var. Bazılarımız mutlu olmaktan zevk alır."

"Mutsuz değilim."

"Öyle değil misin?" Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıp gülüyor. "Beni kandırabilirdin. Herkes son darbeden sonra işlerinin azaldığını biliyor ve sana ulaşamadığında annen için acil durum irtibat kişinin ben olduğumu unuttun mu? Onun bakım masraflarını ödemekte zorlanıyorsun. Hayatın berbat durumda, dostum. Uyan artık."

"Siktir git." Arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım.

Ben merdivenlere doğru ağır adımlarla ilerlerken Ezra yanımda yürüyor. "Hayat böyle olmak zorunda değil," diyor. "İnsanlar sürekli değişiyor. Gururundan vazgeçip yardım kabul etmek için asla geç değil."

Merdiven sahanlığının başında durup ona doğru döndüm. Sağ yumruğum yanımda sıkılıydı ama ona

vurmayacaktım. Bana yönelttiği zehirli sözlere rağmen, o hâlâ kardeşim. "Ben bağımlı ya da boğulma kurbanı değilim, Ezra. *Yardım* istemeye ihtiyacım yok. Hata yaptım ve Kindra'dan özür dileyeceğim, ama gerisi kendiliğinden hallolacak."

"Seni dışladık. Dün sabah haber aldım ama New York'a döndükten sonra söylemek istedim."

"Evet, tamam." diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Burada ne cep telefonu sinyali ne de internet erişimi var, ama sen mucizevi bir şekilde haber mi aldın?"

"Kasabada, adadaki pilot gibi çalışan bir irtibat kişimiz var. Acil haberler gerektiğinde iletilir ve eski kurumunuz son yirmi dört saat içinde oldukça meşguldü."

Yüzüne baktığımda, orada hiçbir keyif belirtisi göremiyorum. Bundan zevk almıyor, bu da bunun sahte bir uyandırma çağrısı veya şaka olmadığı anlamına geliyor. Bu gerçek.

Eğer işten çıkarıldıysam, bu artık kiralık katil olmadığım anlamına gelir. Sadece bir katilim. Ama önemli olan sözleşme, çünkü para kazandırıyor. Öldürmek sadece bir dürtüyü tatmin ediyor.

"Bu berbat yolculuktan döndüğümde bir iş bulurum," diyorum.

"Ne yaparak? Annenizin bakımını karşılayacak kadar para kazandıracak hiçbir alanda tecrübeniz yok. Ya da yasal bir şey de yok."

"O zaman yasa dışı bir şey yaparım. Sorun çözüldü. Şimdi duş alabilir miyim?"

Ezra içini çekip başını salladı. "Evet, git duş al ve biraz uyu."

Tam uzaklaşmaya başladığımda boğazını temizledi. Dişlerimi sıktım ve ona doğru döndüm.

"Bennett... sadece..." Tekrar başını salladı. "Boş ver."

"Başımın üstüne artık kötü haber bombaları yağmayacak mı?"

"Lütfen Cat'e karşı daha nazik olun, tamam mı? O da bazı zorluklar yaşıyor."

Dün gece ona orgazm yaşatacak kadar nazik davrandım , diye düşünüyorum gözlerimi devirip odama doğru giderken. Ezra isterse tekrar öksürebilir ama ben arkamı dönmeyeceğim. Konuşmayı bitirdim.

Kapı, gıcırdamaması gereken menteşelerden gıcırıyor. Kindra'dan biraz WD40 istemem gerekecek. Işığı açıp soyunmaya başlıyorum. Sıcak bir duş her şeyi yoluna koyacak. Cat ile yaptığım şeyin anısını yıkayıp atabilirim ve ajansımın gözüne tekrar girmek için bir plan yapmaya başlayabilirim. Bu, sektörde beni kara listeye aldıkları ilk sefer değil.

Ne yazık ki, geçen seferkinin aksine, şimdi dikkate almam gereken yükümlülüklerim var. Zar zor geçinmek benim için iyi olabilir, ama annem için yeterli değil. O, benim ihtiyaç duyduklarıma sahip olabilmem için yıllarca temel ihtiyaçlardan mahrum kaldı ve onu hak ettiği lüks konaklamadan mahrum bırakmak zorunda kalırsam, kendimi lanetlerim.

Yapış yapış olmuş kıyafetlerimi yere fırlatıp banyoya yöneldim. Alnımın arkasında hafif bir baş ağrısı vardı. Yeterince su içmeden alkol almanın cezası buydu işte.

Viskiyi düşünmek aklımı tekrar Cat'e getiriyor. Planımızı uygulamadan önce kesintiye uğradık, yani hâlâ yapmamız gerekiyor mu? Her şeyin hiç yaşanmamış gibi olması daha kolay olurdu. Birbirimizden nefret etmeye geri dönmek muhtemelen en iyisi. Onun ne istediğini bile bilmiyorum. Bundan sonra ne olacağını konuşmak için vaktimiz olmadı.

Kendimi rezil etmektense, bunu boşvermeliyim. Eğer bunu yapmamızı önerirsem muhtemelen yüzüme gülerdi.

Ama penisim bir türlü bunu unutamıyor. Cat'in kalıntılarını ovalayarak temizlerken bal tenimdeki etkisini kaybediyor, ama beynim onun bedeninin benimkine yaslanmış halinin anısına tutunuyor. Gözlerimi

kapattığımda, neredeyse onun hafif inlemelerini duyabiliyorum.

Sertleşen penisimi elimle kavradığımda, inlemeler bir öğürmeye dönüştü. Bu kesinlikle fantezimin bir parçası değildi. Ereksiyonum yavaş yavaş azalırken, kulağımı duş duvarına dayıyorum ve işte yine aynı şey oluyor. Alçak bir inleme, ardından bir öğürme.

Banyom Cat'in banyosunun bitişiğinde olmalı. Odalarımız yan yana olduğuna göre mantıklı. Ama mantıklı olmayan şey, sürekli çıkardığı o berbat ses. Zevkten değil, acıdan kıvranıyormuş gibi geliyor.

Aceleyle sabunu duruladım, sonra da havluyla kurulandım. Konaktaki herkes muhtemelen çoktan uykuya dalmıştır, bu yüzden onu kontrol etmek güvenli olmalı. Eğer bana asık suratlı bir tavırla karşılık verirse, durumun ne olduğunu anlayacağım.

Bacaklarımı spor şortuna soktuktan sonra, Cat'in kapısına doğru çıplak bir şekilde yürüdüm. Koridor karanlık, sessiz ve boştu. Buradan artık banyosunda bile sesini duyamıyordum. Yumruğumu kaldırdım ve parmak boğumlarımla kapıya vurdum.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından kapı, Kedi'nin başını içeri uzatabileceği kadar aralanıyor. Saçları dağınık, şişmiş gözlerinin etrafında kırmızı halkalar var. Uzun kirpiklerine yapışmış gözyaşları, onları tutamlar halinde birbirine bağlıyor.

"Şu an uygun bir zaman değil," diye fısıldadı, sonra burnunu çekti. "Alerjilerim var."

Bana kızmadı ama beni içeri de davet etmedi. Ancak teselli vermek benim uzmanlık alanım değil. Belki de önümde ağlamaya ve kıyafetlerini yırtmaya başlasa ne kadar rahatsız olacağımı biliyordur.

Peki neden onu kendime çekip ona kimin zarar verdiğini sormak gibi iğrenç bir dürtü hissediyorum?

"Kim o, Cat?" diye soruyor arkasından biri.

Sağa doğru eğildim ve Kindra'nın yatağın kenarında oturduğunu gördüm. Aman Tanrım. şu anda kardeşimle birlikte olması gerekmez miydi?

"Banyoda o kadar gürültü yapıp durunca uyuyamıyorum," diyorum. "Sadece biraz susmasını söylemeye uğradım."

Kedi yüzünü buruşturdu. "Kahrolası teneke adam."

Kapı yüzüme çarpıyor ve koridorda cevaplardan çok sorularla baş başa kalıyorum. Yarın, Cat'i yalnız yakalamak için zaman bulmam gerekecek. nce söylediklerimin sadece Kindra'yı izlerimizden uzaklaştırmak için olduğunu açıklamam lazım. Ondan sonra, neden ağladığını öğrenmek istiyorum. Ezra da onun zor zamanlar geçirdiğinden bahsetmişti.

Bunun onunla ilgilenmekle de bir ilgisi yok. Onu teselli etme ve koruma isteğim geçti. Artık sadece meraklılık yapıyorum.

Ama en önemlisi, yarın Cat ile konuştuğumda, hâlâ benimle birlikte olmak ve öğrenmek isteyip istemediğini bilmem gerekiyor. Aklımı meşgul ediyor ve onunla birlikte olmak, iki kafamı birden temizlemenin en iyi yolu. Ondan sonra, nihayet bu berbat durumu geride bırakabilirim.

On sekizinci Bölüm

Kedi

Shorty mırıldanıyor ve pençe uçlu ayak parmaklarını yüzüme doğru uzatıyor. Gözleri kapalı ve derin bir iç çekişle, bu sabah mutluluğun ta kendisi. Keşke ben de aynı şeyi hissetseydim.

Pencereden süzülen yapay güneş ışığına bakıyorum. Teknoloji çok yol kat etti, ama bu gerçekçi görüntüde bir şeyler eksik. Bana Bennett'ı hatırlatıyor. O da tıpkı o piksel dikdörtgeni gibi. Tatlılığı o kadar iyi taklit edebiliyor ki neredeyse inanıyorsunuz, ama çok yaklaştığınızda neyin eksik olduğunu anlıyorsunuz.

Sıcaklık.

Yanıma dönüp yumruğumu yastığa vurdum. Shorty durumu değerlendirirken mırıldanmayı kesti, ama ben öfke nöbeti geçirmeyi bırakınca homurdanmaya yeniden başladı. Ama neden öfke nöbeti geçirmeyeyim ki? Özellikle de Kindra'nın dün gece yaptığı bombadan sonra.

Seçmelere katıldığım kadro tam olarak beklenmedik bir durum olmasa da, Kindra mesajlarımı inzivalarımız için kullandığımız servise iletme nezaketinde bulundu. Beklediğim tüm oyuncu listeleri topluca yayınlandı ve ben hiçbirinde yer almadım.

Hatta siğil kremi reklamı için bile başvurdum. *Siğil kremi !*

Bu sektöre girmenin zor olacağını biliyordum, ama imkansız olacağını hiç beklemiyordum. Reddedilmeler ve artan hayal kırıklıkları olağan şeylerdi. Şimdi ise bu hayal kırıklığı o kadar çok birikti ki, diğer tarafı göremiyorum.

Umutsuzluk beni tamamen yutmadan önce, yataktan kalkıp kendimi banyoya sürükleyerek yüzümü yıkıyorum. Neden uğraştığımı bilmiyorum. Eve ve Bennett'in söylediklerinden sonra Maverick artık aklımda bile değil.

Ve kesinlikle Bennett'ı etkilemek istemiyorum.

Ahmak gibi, Kindra ve Ezra o küçük kulübede bizi rahatsız ettiğinde gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım, ama şimdi bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum. Kapıma gelip beni ağlarken gördüğündeki davranışından sonra, tekrar ölümcül düşman olmaya razıyım.

Tam yüzüme temizleyiciyi sürdüğüm sırada kapım çalındı, bu yüzden aceleyle durulamaya koyuldum. Sıkıca kapattığım göz kapaklarımdan bir parça sabun sızdı ve bin güneşin ateşiyle sol gözümün içine işledi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye fısıldıyorum kendime su işkencesi yaparken.

Kapı çalma sesleri şiddetleniyor.

"Bir saniye!" diye bağırdım.

Sağ gözümle bir el havlusu arıyorum, sonra yüzümü kuruluyorum ve kapıya doğru gidiyorum. Eve dışarıda, elinde bir tabakla ve yüzünde bir gülümsemeyle bekliyor.

"Sana biraz kek getirdim," diyor tabağı bana doğru uzatırken. "Dün gece hepimiz senin için çok endişelendik."

Kekleri alıp içeri gelmesi için işaret ettim. "Ben de bir süre endişelendim. Soğuktan hiç rahatsız olmamıştım ama bu sıcaklıklar bambaşka bir şey."

"Çoğu insan bunu deneyimlemeden anlayamaz." Eve yatağıma oturup etrafına bakındı. "Kedi nerede? Kindra bir tane getirdiğini söyledi."

Shorty'nin yastığının üzerinde kıvrıldığı yer boş duruyor. Kekleri komodinin üzerine koydum, sonra dizlerimin üzerine çöküp yatağın altındaki karanlığa baktım. İki sarı göz bana bakıyordu.

"Orada, toprağın altında," dedim ayağa kalkarken. "Yabancılardan nefret ediyor. Kindra, benden başka kaçmadığı tek kişi."

Eve, "Ben daha çok köpek insanıyım," diyor.

Bunu ona karşı bir kusur olarak görmeyeceğim.

Ben kot pantolon ve rahat bir kazak giyerken, o da bana günün planlarındaki değişikliği anlattı. Yaklaşan kar fırtınası nedeniyle açık hava etkinlikleri iptal edilmiş, bu yüzden hepimiz biraz eğlenmek ve oyun oynamak için oyun odasında toplanıyoruz.

Yeni aldığım diz hizasına kadar uzanan deri çizmelerimi giyerken, "Bennett'ı benden uzak tutun yeter," diyorum. Aslında bu çizmeleri yolculuktan önce iyice giymeliydim.

"O delici mavi gözlü ve havalı dövmeleri olan çapkın mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Aslında kekleri sana getirmeye çalıştı ama Ezra tabağı elinden alıp benimkine koydu."

Artık güvende olduklarını bildiğime göre, bir kek alıp ağzıma tıkıyorum. Ağzım sıcak yaban mersini lezzetiyle doluyken, "Tahmin etmiştim," diyorum. "Aman Tanrım, bunlar çok lezzetli."

"Bu şef oldukça yetenekli."

"Öyle, ama ete dikkat edin. İnsanlarla birlikte yemek yapmayı seviyor."

Eve yüzünü buruşturdu. "Uyardığın için teşekkürler."

Ayağa kalkıp vedalaştıktan sonra, saat on civarında oyun odasında olmamı söyledi. Kapı arkasından kapandığında, Shorty gölgelerin arasından sessizce çıktı.

"Karşılama komitesi rolünü pek iyi oynamıyorsunuz," diyorum.

Bana doğru göz kırpmıyor.

Hemen banyo aynasına koşup, bir kek daha yedikten sonra biraz makyaj yapıyorum. Bennett beni gördüğünde, bana söylediği veya söylemeyi planladığı tüm kötü şeylerden pişman olmasını istiyorum.

Gözlerimden birinde bulaşıcı bir enfeksiyon varmış gibi görünüyorsa bu çok zor olacak. Temizleyicim bu kadar güçlüyse yüzümde nasıl deri kalmış olabilir ki?

Tuvalet çantamı karıştırıp Systane şişesini arıyorum. Parmaklarım, tarihi geçmiş Dramamine, solmuş Advil paketleri ve kutusundan çıkmış ezilmiş Tums tabletlerinin arasında kayboluyor. Göz damlası da yok.

Belki de kimse göz beyazlarımın üzerinde yayılmış iltihaplı kılcal damarlar ağını fark etmeyecektir. Maskara fırçamı kirpiklerimin üzerinde birkaç kez daha gezdiriyorum ve en iyisini umuyorum.

"Ben yokken sarayı koru," diyorum Shorty'ye, gerçi biliyorum ki muhtemelen sabahın büyük bir kısmını kışını temizlemek ve perdeleri tırmalamakla geçirecek. Kindra'nın dün geceki resmini fark etmemesine şaşırdım.

Koridora adımımı attığımda kader benim dostum değildi. Kapım arkamdan kapanır kapanmaz Bennett'in kapısı ardına kadar açıldı. Odasından çıktı ve neredeyse beni devirecekti.

Yanından hızla geçmeye çalışırken eli kolumu kavradı. "Hey, bir saniye vaktin var mı?"

"Belki," dedim ona doğru dönerken. Kolumu çekip yürümeye devam etmeliydim. Beynim kötü bir şey söylemenin yolunu arıyor ama aklıma sadece ellerinin çıplak bedenimde bıraktığı his geliyor.

En azından ışıklar loş. Bu zayıf ışık veren apliklerin altında gözümün kızarmış olduğunu fark etmemeli.

"Bakın, sadece dün gece için özür dilemek istedim," diyor.

"Sizi uykusuz bıraktığım için özür dilememi istiyorsanız, biraz beklemeniz gerekecek. Hiç de üzgün değilim."

Bennett etrafına bakındı. "Rol yapmayı bırak. Burada kimse yok."

"Bu bir oyun değil. Kulübede geçirilen gece hiçbir şeyi değiştirmedir. Aslında ben—"

Üzerime doğru adım atıyor ve kalçam duvara çarpana kadar beni geriye doğru itiyor. Gözlerindeki ateşe bakılırsa, beni susturmak üzere. Hem de sonsuza dek. Sonra dudakları benimkine değiyor ve ne olduğunu anlamadan ben de onu öpmeye başlıyorum.

Karnım kasılıp gevşiyor. Ağzımdan hafif bir inilti çıkıyor. Pantolonumun üzerinden onun beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum ve eğer iç çamaşırımı hissedebilseydi, benim de onu ne kadar çok istediğimi anlardı.

Arabayı sürerken, "Artık bunu yapmayacağımızı sanıyordum," diyorum.

"Kapınızda söylediklerim yüzünden mi?"

İhtiyaç sahibi.

"Kindra tam arkada oturuyordu. şüphe çekmeden neyin yanlış olduğunu soramazdım." Eğilip boynumu ısırıldı. "Ama her neyse, ben pek de iyi bir adam değilim, tatlım. Senin inanılmaz kediciğin bile beni olmadığım biri yapamaz."

Doğruyu söylüyor ama dili, duyguları incitmekten çok daha fazla işe yarıyor. Mesela şu anda, nabız noktamı okşarken bana inanılmaz derecede iyi hissettiriyor.

"Peki," diye soruyor. "Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

"Artık bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim."

Elleri kalçalarımına indi ve sıktı. "Dürüst olacağım. Seni becermeyi düşünmekten kendimi alamıyorum ve bu beni delirtiyor."

"Yani, benimle birlikte olursan bu yeni saplantının gečeceęini mi sanıyorsun?"

"Umut bu yönde."

"Ya işe yaramazsa? Ya ikimiz de sorunun alkol olmadığını anlarsak?"

Sırıttı. "Demek sen de bunu düşünmeyi bırakamıyorsun, ha?"

Onun ve sinsi yöntemlerinin canı cehenneme. Beni öpüp beynimi tekrar karıştırmadan önce göğsüne bir vurup ondan uzaklaşıyorum.

"Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," diyorum.

Omuz silkip tekrar bana doğru yaklaştı. "Bak, etkinlikten sonra baş ağrım varmış gibi yapacağım. Eğer kabul edersen, kapım açık olacak. Gelmezsen konuyu kapatmış sayılırız ve her zaman olduğumuz gibi devam edebiliriz."

Dudaklarımı ısırdım ve koridora doğru baktım, Grim ve Rose aynı kapıdan çıktılar. Arkalarından kapının kapanma sesini duyan Bennett, boğazını temizledi ve sanki az önce hiç konuşmamışız gibi uzaklaştı.

Bu ikisi her şeyi çözmüş gibi. Kampta buluşuyorlar, beş gün boyunca harika bir şekilde sevişiyorlar, sonra bir sonraki etkinliğe kadar yollarını ayırıyorlar. Belki de Rose'u köşeye sıkıştırıp sırlarını açıklamasını istemeliyim. Konuşabilseydi harika bir fikir olurdu, ama evet ya da hayır soruları sormadığımız sürece kaçıp gidiyor.

Duvara yaslanıp inledim. Bennett'in planı kağıt üzerinde harika görünüyordu, ama merdivenlerden aşağı inerken aklımı kurcalayan bir şey vardı. Göz önünde bulundurmadığı küçük bir sorun.

Eski haline geri dönemezsek ne yapacağız?

Ondokuzuncu Bölüm

Bennett

Dinlenme odası, diğer birçok olanakla birlikte, geniş bodrum katında gizlenmiş durumda. Görünüşe göre Jim, yer üstünden çok yer altına daha fazla şey inşa etmiş. Koridorun sonundaki büyük çift kanatlı maun kapılara ulaşmadan önce küçük bir tiyatronun, dar bir mutfak bölümünün, bir spor salonunun ve mini bir spanın yanından geçiyorum.

Kapıları iterek açtığımda, üst kattakilere benzer, ancak daha büyük sahte pencerelerle dolu devasa bir odaya giriyorum. Bir duvarın tamamı, arada sırada sincap veya geyik ziyaretçilerinin de görüldüğü bir kış manzarasını sergiliyor.

Pencerelere çok uzun süre bakarsam midem bulanıyor. Manzaranın tatlı duygusallığından da değil bu. Beynim yer altında olduğumu bilirken, gözlerim pencerelerden içeri adım atıp o manzarayı görebileceğime inanıyor.

Belki de bu yüzden Cat ile olan durum beni de hasta hissettiriyor, sadece benim cinsel organım beynimle senkronize olamıyor gibi görünüyor.

Ice Pick kapıdan içeri ağır ağır girdi ve diğer duvardaki birkaç atari oyununa doğru yönelmeden önce bana el

salladı. Tüylü karnını kaşıyarak Galaga'yı seçti. Mükemmel seçim.

Grim ve Rose da onun hemen arkasından geliyorlar, ancak bilardo masalarına veya oyun makinelerine doğru yönelmek yerine, odanın ortasında yarım daire şeklinde dizilmiş sandalyelere oturmayı tercih ediyorlar. Ben de gidip onlara katılıyorum.

"Tam olarak burada ne yapıyoruz?" diye sordum Grim'e, yanındaki sandalyeye otururken.

Grim gözlüğünü çıkarıyor ve lekeli mercekleri silmeye başlıyor. " *Unwissenheit is ein Segen* ."

"Özür dilerim ama Almanca tercümanımı evde unutmuşum sanırım."

"Bu, bazen hiçbir şey bilmemenin en iyisi olduğu anlamına gelir."

Ondan daha fazlasını neden beklediğimi bilmiyorum. Gizemli ifadeler kullanmayı çok seviyor.

Yardım bulamayınca etrafa bakındım ve bana ipucu verecek bir şey aramaya çalıştım, ama bu oda bana pek bir şey sunmuyor. Sandalyelerin altındaki değerli halıyı örten branda rulolarına bakılırsa burası açıkça bir ölüm alanı, ama nasıl öldüreceğiz? Kurbanlarımızın kafasına bilardo sopalarıyla vurup, korkunç bir pinata gibi bir şey düşene kadar mı döveceğiz?

Yani, ben varım.

Odaya giren bir sonraki kişi Cat oldu; yanında Kindra ve uzun, kalın örgülü saçları ve camı kesebilecek kadar keskin elmacık kemikleri olan, tanımadığım bir kadın vardı. Gözlerimi başka bir şeye odaklamaya çalıştım ama dikkatim sürekli Cat'e kayıyordu. O uzun siyah çizmeler baldırlarını sarıyordu ve onu geri kalan kıyafeti olmadan o çizmelerle görmek isterdim.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ama hemen gözlerini kaçırıyor. Keşke koridorda onu zorla bir cevap almaya ikna

etseydim şimdi. Bekleyiş beni öldürüyor ve o da bana hiçbir ipucu vermiyor.

Üç kadın yarım dairenin zıt uçlarına oturuyor, yani bu küçük grup seks seansında Cat'le yüz yüze olacağım. İkimiz de en uçlardayız. Kindra kadınların arasına oturuyor. Daha uzun boylu kadınla sohbete dalarken, Cat'in bana bakmasını bekliyorum. Bakmayınca içimde bir öfke patlaması oluyor.

O gerçekten de beni düşünmüyor. Bu kaltak.

Arkamızdaki kapılar açılıyor ve neşeli ekibin geri kalanı yüksek sesli sohbetler eşliğinde içeri giriyor. Ezra, Jim ve Maverick arkada birlikte yürüyorlar, her birinin kolunda büyük bir kase var. Kaseleri yakındaki bir masaya koyduktan sonra, diğerlerinin yanına katılıp oturuyorlar.

Kindra boğazını temizleyip gruba hitap etti. "Kış inzivası alanındaki bu ilk girişimimize katılmayı seçen herkese teşekkür etmek istiyorum. Bu konuşmayı dün gece partide yapmayı planlamıştım, ama birileri bunu herkes için mahvetti."

Bana delici bir bakış fırlattı, ben de gülümsedim ve el salladım. Onun ölümcül bakışları Ezra üzerinde işe yarayabilir ama bana karşı hiçbir gücü yok.

Kibirli tavrımdan etkilenmeden devam ediyor: "Görünüşe göre Doğa Ana da bizimle dalga geçmek istedi. Başlangıçta Kış Olimpiyatlarını açık havada düzenlemeyi planlamıştık, ancak ani bir fırtına bizi yer altına inmeye zorladı."

"Ama yine de birini öldürebiliriz, değil mi?" diye sordu grubun ortasından bir erkek sesi.

Kindra derin bir nefes aldı, muhtemelen her zamanki gibi adama "aptal herif" dememek için. "Bu inzivanın amacı da bu zaten ve biz bunu gözden kaçırmadık. Yılbaşı gecesi yapılacak maskeli balo ise son gece düzenlenecek."

İçimden bir ah çektim. En son istediğim şey kendimi bir smokine sokup, aslında bir kış balosu olan bir etkinliğe katılmak. O aptal partiyi kaçırmak, Alaska'da kaybolup

varoluşumun belası olan şeye karşı gizli bir çekim keşfetmenin tek teselli ödölüydü.

Gerçi, artık ona öyle demeyi bırakmalıyım sanırım, çünkü bir kere onun götünü ağzıma aldım. Yani, nefret ettiğin birine bunu yapmazsın işte.

Ezra oturduğu yerden, "Oyunları kapalı alana taşımak zorunda kaldığımız için son dakika beyin fırtınası da yapmak zorunda kaldık," diyor. "Eğer oyunlar berbat olursa, tüm sorumluluğu ben üstlenirim."

Kindra'nın yanındaki yabancı kadın, "Suçu ben de paylaşacağım," diyor. "Bu arada, henüz tanışmayanlarınız için ben Eve'im." Hafifçe el sallıyor, sonra örgülü saçlarını omzunun üzerinden atıyor.

O çok güzel bir kadın, ama içimden bir ses bana onun tipi olmadığını söylüyor. Kulağının arkasında saklı olan küçük makas dövmesi muhtemelen dikiş kulübünün başkanı olduğunu temsil etmiyor.

Kindra, "İlk oyunumuzda çiftler halinde yarışacaksınız," diyor. "Her birimiz bir kaseden bir numara çekeceğiz ve aynı numarayı çeken iki kişi karşı karşıya gelecek."

Ezra, Kindra ona dik dik baktığında sanki cin çarpmış gibi yerinden fırladığına göre, işaretini unutmuş olmalı. Masadaki kaselerden birine doğru koşuyor, sonra sandalyelerin arasından sıyrılıp herkesin içinden bir numara çekmesine izin veriyor. En son o ve Kindra çekiyorlar.

Herkes karşısında kimin olduğunu anlamaya çalışırken oda mırıldanmalar ve homurdanmalarla dolu bir boşluğa dönüşüyor. Şans eseri, karşımda Kedi var. Eve'e numarasını söylediğini duyuyorum.

Dün geceye kadar bunu onu bir kez daha alt etme fırsatı olarak görürdüm. Şimdi ise bunu büyük bir sorun olarak görüyorum. Ona yenilirse, tam bir ezik gibi görüneceğim, ama onu yenersem -ki bu neredeyse kesin- sinirlenecek ve bu olaydan sonra odama gelme ihtimali de ortadan kalkacak.

Grim'e daha da yaklaştım. "Numaralarımızı değiştirmek ister misin?" diye sordum.

"Takas yok!" diye bağırdı Kindra.

Koltuğuma geri yaslanıp surat asmamaya çalışıyorum. Ya Cat'i bloke edip kendi ayağıma sıkacağım ya da Cat'e yenilip egomu zedeleyeceğim.

"Bu geri çekilme olimpiyatları, yeni bir sürpriz olmadan olmazdı." Kindra ikinci bir kase alıp içinden büyük kağıt torbalar çıkarmaya başladı. "şimdi silahınızı seçin, sonra da kazanmak için önce kurbanınızı öldürmenin bir yolunu bulun!"

Sanki önceden planlanmış gibi, duvarın bir kısmı kayarak uzaklaştı ve iki uçak tekerlekli sandalyelerde iki sığırı içeri getirdi.

"İlk kim başlayacak?" diye soruyor Ezra ellerini çırparak.

Kendimi tam bir saçma sapan yarışma programının setinde gibi hissediyorum. Kalabalık tezahürat yapacak, tema müziği televizyon ekranından son sesle alacak ve birileri ölüm alanına doğru koşacak.

Ice Pick ve Eve ellerini kaldırırlar ve Kindra onlara birer çanta seçmeleri için işaret eder.

Kindra, "Ama hile yok," diye ekliyor. "antayı seçmeden kaldıramazsınız ve dokunduğunuz anda sizin olur."

Eve hızla bir poşet seçip açtı. Kahverengi kağıttan, anne babaların evi yıkmak için kullandığı elflerden birini çıkardı.

Ne berbat şans.

Sıradaki kurban Ice Pick, ve şans onun da yanında değil. Eve kurbanını bir oyuncakla öldürmeye çalışırken, Ice Pick bunu bir rulo hediye paketi bandıyla yapıyor.

Eve ve Ice Pick, seçtikleri tekerlekli sandalyelerin arkasında dururken, kurbanları kıvranıp burunlarından çığlık atıyorlar. Sığırların elleri, katılımcılara zarar vermemek için arkadan bağlanmış ve ağızları da yapıştırıcıyla kapatılmış, böylece onların homurdanmalarını duymak zorunda kalmıyoruz. Kindra ve Ezra, titreyen

bacaklarını da zincirleyerek tekme atmalarını engellemeyi başarmışlar.

"Ah, bu çok heyecan verici!" diyor Jim koltuğuna yerleşirken. "Keşke sevgili dostum Ronaldo da burada olup bunu görebilseydi, ama bu yıl kışı Maldivler'de geçiriyor."

Heyecan verici olup olmadığından emin değilim, ama az sonra şahit olacağımız şey kesinlikle ilginç olacak.

Kindra kronometreyi kaldırırken, "Sözüm üzerine yemin ederim," diyor. "Başla!"

Eve hemen işe koyuldu. İnce parmaklarıyla, bebeğin dudaklarındaki bağı kesti, ardından adam çığlık atamadan önce minik bebeğin kafasını adamın ağzına soktu. Sinsi bir gülümsemeyle, iki minik kumaş eli kavrayıp adamın burun deliklerine tıktırdı.

Ice Pick de benzer bir fikre sahip ve o da sığırların cehenneme giden yolu olarak boğulmayı seçiyor. Ancak ağzı yırtmak yerine, şeffaf, yapışkanlı selofan kağıdını kurbanının başına sarmaya başlıyor.

Yanımda Grim, "Bu çok uzun sürecektir," diye mırıldandı ve Maudlin Rose da başıyla onayladı.

Eve de bunun farkında gibi görünüyor, çünkü sığırının sandalyede kıvranmasını ve gözlerinin fal taşı gibi açılmasını izliyor. Ama başka ne seçeneği var ki? Bu lanet olası bir çocuk oyuncağı. Şirketler günümüzde müşterilerini sakatlamaktan ve öldürmekten kaçınmak için ekstra önlemler alıyorlar ve bu güvenlik düzenlemeleri onun aleyhine işliyor.

Eve, Kindra'ya bakıp parmağını kaldırdı. "Soru... Eşyayı herhangi bir şekilde değiştirebilir miyim, yoksa cinayeti eşyayı olduğu gibi kullanarak mı işlemeliyim?"

Kindra, "Onları o aletle öldürdüğünüz sürece, umurumda değil," diyor. "Ben gazeteciyim, etkinlik planlayıcısı değilim."

Eve, adamın ağzından elf'i alırken "Teşekkürler canım," diyor. Kurbanı anlamsız sözler mırıldanırken, Eve elf'i

ellerinde çevirerek onu ölümcül bir silaha dönüştürmenin yolunu arıyor.

Sağında, Buz Kıracağı'nın kurbanı, çenesini gererek yapıştırıcının derisinden ayrılmasını sağlayıp ağzını açmayı başarmış. Aslında, kanı göz önüne alırsak, deri dudaklarından ayrılmış gibi görünüyor. Aman Tanrım.

"Lütfen beni bırakın!" diye bağılıyor Ice Pick's Cattle. "Söz veriyorum ki—"

Ice Pick, ağzının etrafına bantı sarıyor. "Aman! Hava almanı istemiyorum."

Adamın boğuk çığlıkları giderek zayıflıyor ve sonunda altına işeyip cansız kalıyor.

Bu sırada Eve hâlâ durumu tersine çevirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor, ancak işler pek iyi görünmüyor. Jim çoktan Ice Pick'in sığırlarına yaklaşıp nabzını kontrol etmeye başlamıştı. Jim başını sallayınca Eve oyuncağı yere fırlatıp yerine oturuyor.

Jim, "Birinci turun kazananı belli oldu," diye açıkladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Eve's Cattle. "Kurtuldum. Yaşadığım sürece bir daha kimseye zarar vermeyeceğim. Yemin ederim."

Jim adama yaklaştı ve yüzüne doğru gülümsedi. "Onunla tanışmaya hazır mısın?"

"DSÖ?"

Jim, adamın kafatasının dibine bir şey bastırıyor. "Aman Tanrım, sevgili oğlum."

Suçlamak!

Herkes irkildi ve biri—muhtemelen Kedi—beyin parçaları ve kan yarım dairenin ortasına sıçrayınca tiz bir çığlık attı. Bana orada belirlenmiş bir sıçrama alanı olduğunu kimse söylememişti ve şimdi merkeze oturmadığımı üzülüyorum.

Jim silahı indirip adamın omzuna hafifçe vurdu ve adamın kafasının kalan kısmı yana doğru düştü. "İkinci grupta kimler var?"

Yirmiinci Bölüm

Bennett

kaldı Şimdi önümüzde sadece bir çift ve o da Maudlin Rose ile Heartbreak Killer. Cat ve benim bu yarışmada en son yarışacak kişiler olmamız da gayet doğal.

Ezra son turda zorlandı ve şimdi ben de endişelenmeye başladım. Kısa bir şamdan çıkardı ve önce adamın gözüne şamdanı sokmaya çalıştıktan sonra kurbanını döverek öldürmeyi tercih etti. Şamdanların genişleyen tasarımı, beyne isabet ettirmeyi neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Jim onu birkaç saniye farkla da olsa yenmeyi başardı. O şerefsiz şans eseri çantasından bir oyma bıçağı çıkardı. Eğer bıçağı kadının karnına saplamadan önce Shakespearevari bir monologla bizi onurlandırmayı tercih etmeseydi, birkaç saniyeden daha fazla farkla kazanacaktı.

Tiyatrocuları asla anlamayacağım.

Onlardan önce, bir sürü rastgele ve tanınmayan kişi sırayla sahneye çıktı ve bunların çoğu izlemesi oldukça sıkıcıydı. Hepsi amatördü. Şimdi masada sadece dört torba kaldı ve Cat ile ne çıkaracağımızı görmek için heyecanlıyım. Şimdiye kadar, bir ağaç tepesi süsünün, bir fındık

kıracağıının, bir makasın ve 1994 yapımı sürükleyici "*Noel Baba*" filminin DVD'sinin birçok kullanımını gördük.

Kindra ve Rose kalan çantalara doğru ilerlerken, Cat'e bir kez daha göz attım. İlk göz göze geldiğimiz andan beri bana tek bir kez bile bakmadı ve bu beni çıldırtıyor. Bunu tehlikeli bir oyuna dönüştürüyor. İstedığımı elde etmeye alışkınım ve kadınlar söz konusu olduğunda, hayır kelimesini duymaya alışkın değilim.

Kindra ve Rose sınıfın önüne geçiyorlar ve ben de Cat'ten gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Eğer en yakın arkadaşı benim ona baktığımı fark ederse, ikimizden birine veya ikimize de bu konuda çıkışabilir. Bu da hiç istemediğim bir sorun.

Kindra, elindeki minik metal parçayı göstererek, "Görünüşe göre bir süs eşyası kancası kullanabileceğim," diyor.

Maudlin Rose parmaklarının arasında bir kağıt parçasını çeviriyor, sonra Kindra'ya doğru uzatıyor.

"Ah, baltayı almışsınız," diyor Kindra. "Çantaya sığmayacak kadar büyüktü, bu yüzden not aldık."

Ezra elinde baltayla onun yanına gelir ve baltayı Rose'a doğru uzatır; Rose gözlerinde bir parıltıyla baltayı kabul eder. Sonra arkasını döner ve kaşlarını çatarak sığırlarını inceler. Erkekleri öldürmeyi tercih eder ve kurbanı bir kadındır.

Kindra, "Değiştirmek ister misin?" diye sorar ve Rose başıyla onaylar.

Bu tür iyiliği asla anlayamayacağım. Kindra zaten köşeye sıkışmıştı ve Rose'u bir kadını öldürmeye zorlamak ona avantaj sağlayabilirdi. Temelde ona zaferi hediye etti.

Kadınlar kurbanlarının arkasına geçiyorlar, ancak Kindra başlama komutunu vermeden önce Cat elini kaldırıyor.

"Sen on iki yaşında mısın?" dedim. "Okulda değilsin Bayan Novak. Söyleyecek bir şeyin varsa söyle."

Bana kaşlarını çattığında, ağzımı kapalı tutmam gerektiğini hatırlıyorum. Ama elini kaldırmak gibi aptalca şeyler yaptığında bunu zorlaştırıyor.

"Eşyayı değiştirebilirsin, değil mi?" diye sorar Kedi Kindra'ya. Kindra onaylayınca Kedi ayağa kalkar ve ona bir şey uzatır, sonra da fısıldar, "İyi şanslar."

İki tavuğa da "hileci" demekten kendimi alıkoymak, cam parçasıyla boğulmak gibi bir şey, ama başarıyorum.

Kindra başlayabileceklerini söylediğinde, Rose'un baltayı cılgın bir adam gibi sallamaya başlayacağını bekliyordum, ama yapmadı. Kurbanının etrafında dolanıp, baltanın kör tarafıyla yanağını okşadı.

Bu arada Kindra, tekerlekli sandalyesinin arkasında dünyanın en küçük penisini okşamakla meşgul. En azından öyle görünüyor. Kedi ona ne verdiyse onu kullanıyor, ama pek bir faydası olacağını sanmıyorum. Kancayı gözlerine götürüp incelediğinde bile bana hala aynı görünüyor.

Kindra kadının boynuna doğru eğilip tuhaf bir tür sözde ameliyat yapmaya başlarken, Rose sonunda baltayı başının üzerinden savurup adamın bacaklarının arasına indirir. Testisleri olan herkes anında geri çekilir.

Kan, tekerlekli sandalyenin kalın kanvas koltuğundan akıp brandanın üzerine damlayarak yeni bir su birikintisi oluşturuyor. Adam acıdan o kadar şiddetli titriyor ve sarsılıyor ki sandalye geriye doğru devriliyor. Brandanın altındaki halıya rağmen, kafası yere çarptığında yüksek bir *gümleme sesi* çıkarıyor.

Rose, kıvranan kurbanının etrafında dolaşır ve baltayı kaldırarak gözlerinin içine bakar. Adam ona bakar, burun deliklerinden öyle bir kuvvetle hava çeker ki, delikleri sürekli kapanır. Başını sallayarak, alev alev yanan burun deliklerinden "Hayır! Hayır!" diye bağırır. Minik Rosie ise sessizce güler ve baltayı kafasına indirecekmiş gibi yapar, her seferinde tam çarpmadan önce hareketi durdurur.

Hepimiz Kindra'ya odaklanmayı bırakmıştık, bu yüzden Jim'den sıgırının nabzını kontrol etmesini istediğinde şok olduk. Kadının başı yana doğru sarkıyordu ve kesinlikle ölü görünüyordu, ancak Kindra'nın onu nasıl öldürdüğünü anlayamıyordum. Sonra kadının boynundan fışkıran kırmızı kanı fark ettim. Kan yavaş bir damlama haline gelmişti, ama bunun nedeni vücudundaki kanın çoğunun artık tekerlekli sandalyesinin altındaki brandayı kaplamasıydı.

Jim kadının başını yana eğerek boynunun ince derisinde küçük bir yırtık ortaya çıkarır. Üç yerden nabzını kontrol ettikten sonra Kindra'yı kazanan ilan eder. Elini havaya kaldırdığı anda Rose, baltayı kaldırıp sıgırının başını gövdesinden ayırır.

Jim, zarif bir yana kayma hareketiyle kıymetli İtalyan deri ayakkabılarını yaklaşan kızıl nehirden kurtarıyor. Bu noktaya kadar kimsenin kayıp düşmemiş olması mucize.

"Belki de brandayı değiştirmeliyiz," diyor Cat, neredeyse aynı şeyi düşünüyormuş gibi.

Ya da belki de oyalanıyor...

Dudaklarını yaladı ve etrafına bakındı, sonra son yirmi dakikadır yaptığı gibi başparmağının kenarını yolmaya devam etti. Ya çok kötü bir tırnak batması vardı ya da sinirden altına işemek üzereydi.

Kindra, Cat'e bir tırnak törpüsü fırlatırken, "Yardımanın için teşekkürler," diyor. "Yoksa o künt ucu derisinden geçiremezdim."

"Savaşacak sadece bir çift kaldı." Jim, kırmızı lekelerin ve su birikintilerinin üzerinden geçerek yerine doğru ilerliyor. "Sadece kana dikkat et, sorun olmaz."

Uşaklar cesetleri tekerlekli sandalyelerle götürürken, ben ayağa kalkıp sandalyelerin arkasındaki masanın üzerindeki iki torbaya doğru yöneldim. Kedi de yanıma koştu, muhtemelen torbaların içine bakarak hile yapmadığımdan emin olmak için. Beni çok iyi tanıyor zaten.

Önüme geçiyor ve kullandığı meyveli şampuanın kokusunu alıyorum. Gözlerimi kapatıp kokunun tadını

çıkarmak için birkaç milisaniyeye izin veriyorum. Daha uzun süre kalsam birileri fark edebilir.

"Bu botları çok beğendim," diye fısıldadım kulağına. "Odamıza geldiğinde mutlaka onları giy."

"Senin odana geleceğimi hiç söylemedim," diye fısıldadı karşılık olarak.

Kindra, "Bunu biraz hızlandırabilir miyiz acaba?" diyor. "Öğle yemeği yirmi dakika içinde hazır olacak ve bazılarımızın kıyafet değiştirmesi gerekiyor."

O karar vermekte çok uzun süre oyalanınca bir poşet alıyorum, bu da onun somurtkan dudaklarından bir homurdanmaya neden oluyor. Daha hızlı olmalıydı. Kalan poşeti de aldıktan sonra odanın önüne doğru yürüyoruz, orada iki taze Sığır çoktan yerleştirilmiş durumda.

Kindra elini havada salladı. "Şu rezaleti bir an önce başlatalım. Haydi!"

Çantamı açtığımda, elim büyüklüğünde camdan bir geyik heykeli buluyorum. Eğer elindeki kahverengi kağıdın içinde bir silah saklı değilse, bu iş benim için çok kolay. Geyiği yere indiriyorum, sonra boynuzlarından birini tutarak üzerine basıyorum. Ayakkabımın altında kristaller çıtırdıyor ve parmağım büyüklüğünde, pürüzsüz boynuz saplı, keskin ve sivri bir mızrak elde ediyorum.

"Noel birkaç hafta önceydi biliyorum ama kendimi oldukça neşeli hissediyorum." Avıma dönüp keskin ucunu adamın yanağına doğru sürüyorum. Kesik boyunca kan damlacıkları beliriyor.

Etraftan kıkırdamalar yükseliyor ve şakamdan oldukça memnun kalıyorum. Ta ki bana değil, Kedi'ye güldüklerini fark edene kadar.

Herkes ona baktığı için kendimi güvende hissederek şöyle bir göz attım, ama ne yaptığını görünce hiç komik bulmadım. Mia Khalifa'nın zarafetiyle, kocaman bir nane şekerini boğazına kadar sokuyordu.

"Bunu silah olarak kullanman gerekiyor, emmen değil," diyorum. "Bu gidişle bütün gün burada kalacaksın, o

yüzden sanırım öldürme işinde acele etmeme gerek yok."

Mavi gözlerini deviriyor ve emmeye devam ediyor.

Cat'in Dyson'ı erotik bir şekilde taklit etmesi bende korkunç bir cinsel gerilim yaratmadan önce dikkatimi önümdeki kıvranan adama çeviriyorum. O aleti hasar verebilecek kadar sivri bir uca dönüştürmesi en az on dakika sürecek. Bunu biliyorum çünkü her Noel'de nane şekerli kurabiye yapardım.

Aslında bu, onun kazanması için iyi bir fırsat sunuyor. Ben karşımda duran bu pisliğe işkence ediyormuş gibi yaparken, o da bıçağını bilemek ve ilk kurbanını öldürmek için zaman bulacak. Sonra da odama koşup iç çamaşırlarıma kadar soyunmadan önce deli numarası yapabilirim, böylece o da ağız becerilerini daha iyi kullanabilir.

Ama zaman geçiyor ve Cat hâlâ bir hamle yapmıyor. Benim kurbanım kanlı kafes desenlerinden oluşan bir sanat eseri; onunkisi ise hâlâ tamamen sağlam. Artık endişeli bile görünmüyor.

Kedi nane şekerini ağzından çıkarıp inceliyor. Ucu oldukça sivri, ama yine de ağzına sokup emmeye devam ediyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım kendi kendime.

Gergin ve bence öldürmeyi gerçekleştirecek cesareti yok. Kindra ve ben, gözlerindeki panik parıltısını fark edebilecek kadar onu iyi tanıyan tek kişiler olabiliriz, ama eğer bir şey yapmazsam herkes için bu durum açıkça belli olacak.

Yanına gidip ağzından kırmızı-beyaz çubuğu kaptım ve sığır gibi boğazına soktum. Tekrar tekrar. Sivri uç, dördüncü aşağı doğru savrulmaya kadar şeklini korudu, sonra adamın boynunun içinde kırıldı.

Kedi, hırıltılı sesler çıkaran kurbanının arkasında duruyor, ağzı açık ve gözleri faltaşı gibi açılmış. Rahatlamış mı yoksa sinirlenmiş mi anlayamıyorum.

"Bennett, vurmaya başlamadan önce menzilden çıkmak için yaklaşık üç saniyen var," diyor.

Çok sinirli. Kesinlikle çok sinirli.

"Tamam, sanırım bugünlük bu kadar yeter." Kindra ayağa kalktı ve Kedi öne atılıp gözlerimi tırmalamadan önce aceleyle aramızdan geçti. "Herkes on beş dakika temizlik yapsın, sonra öğle yemeği için yemekhanede buluşalım."

Sarışın arkadaşının omzuna kolunu doladı ve onu odadan çıkarmaya başladı. Eve de onlara katıldı, ancak özellikle dönüp bana kaşlarını çattı. Kapı arkalarından kapanmadan önce orta parmağımı kaldırarak selam verdim.

Ezra, Maverick'in kanlı brandaları toplamasına yardım ederken başını sallayarak, "Bu sefer gerçekten pot kırdın," dedi. "Onun avı yakalamasına izin veremez miydin? Çok yakındı."

Odadan insanlar çıkmaya başladı ama hâlâ çok fazla insan etrafta olduğu için Ezra'ya gerçeği söyleyemem; gerçek şu ki, bu sefer kaba davranmaya çalışmıyordum. Ona yardım etmeye çalışıyordum.

Ben de omuz silkip benden beklenen şeyi söylüyorum: "Çok uzun sürüyordu ve beklemekten bıktım."

"Öyleyse neden hedefini öldürmüyorsun, ha? Neden onun peşine düşüyorsun?"

"Sanırım daha ilginç hale getirmek için," diyorum. "Bilmiyorum."

Ezra brandanın köşesini düşürerek halıya kırmızı bir leke sıçrattı. Jim nefesini tutarak lekeleri incelemek için diz çöktü, tam o sırada Ezra bana çarptı.

"Bu çocukça saçmalıklara bir an önce son vermelisiniz. Kindra ve ben çok emek verdik—"

"Evet, evet, anladım. Çok çalıştınız, falan filan. Ben odama gidiyorum. Başım ağrıyor."

O daha bir şey söyleyemedi öfkeyle dışarı fırladım ve yalan söylemiyordum. Gerçekten kötü bir gerilim baş ağrısı çekmeye başladım. Niyetim bu sefer kötü değildi, yine de kötü adam olarak etiketlendim. Cat'i utançtan kurtarmak için elimden geleni yaptığım için kendimi suçlu hissetmeme izin vermeyecekler.

Şimdi tek yapmam gereken Cat'in beni anlamasını ummak.

Belki de yanılmıştım. Belki de avı öldürecekti. Gözlerindeki o parıltı panik yerine beklenti de olabilirdi.

İkinci kata çıkan merdivenlerin dibine vardığımda, Kindra yakındaki gölgelerden belirip bana beklememi söyleyerek bağırdı. Nefes nefese kalmış, demek ki buraya kadar koşarak gelmiş olmalı.

"Ezra zaten bana söylenmeye başladı," diyorum. "Ne söylemen gerekiyorsa, zaten duydum."

Başını salladı ve nefesini tutarken cilalı korkuluğu kavradı. "Hayır, öyle değil." Elini göğsüne götürdü, etrafına bakındıktan sonra yaklaştı ve "Kedi bana her şeyi anlattı," dedi.

Yirmi Birinci Bölüm

Kedi

kapısı Odamın aniden açıldı ve Bennett kapıyı çalmadan içeri daldı. Bunu bir ders olarak aklımda tuttum: Kapıyı kilitlemeliyim.

“Odanıza gelmememin bir sebebi var.” Yoluna çıkıp onu odadan itmeye çalıştım ama beni kenara itti. “Buna ima denir, Bennett.”

Davetli bir misafirin rahatlığıyla, kendini evinde gibi hissetti ve memnun bir iç çekişle yatağıma uzandı. Bacaklarını yatağa sürükleyip ayak bileklerinden çaprazlarken, kirli botlarını çıkarmaya bile zahmet etmedi.

"Az kalsın büyük bir hata yapacaktın," diyor.

“Ne yapacağımı bilemedim. Boğazım düğümlendi.” Küpelerimi kulaklarımdan çıkarıp komodinin üzerindeki küçük gümüş takı tepsisine attım. “Şeker çubuğu yeterince sivriydi, biliyorum, ama elimi yapması gerekeni yapmaya zorlayamadım.”

Bennett güldü ve başını salladı. "Hayır, bir orgide rahibe gibi donakaldığın halinden bahsetmiyorum. Kindra'nın beni yakalayıp her şeyi ona anlattığını söylemesinden bahsediyorum. Doğal olarak, onun 'aldatmaca'dan bahsettiğini sandım."

"Kindra'ya *birlikte olduğumuzu* mu söyledin?" Ağzım kuruyor ve bacaklarım neredeyse yere yığılıyor.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Bennett ve ben de Shorty'nin yatağın altına saklandığını görmek için döndüm. "Burada bir kediniz olduğunu unutmuşum. Sinsice yaklaşıp pençeleriyle kafa derimi yoğurmaya başlayacağını hiç beklemiyordum."

"Onun dışarı çıkmasına şaşırdım. Yabancılardan nefret eder."

Shorty'nin tırmaladığı yeri ovuşturdu. "Evet, neyse, o pis şeyleri benden uzak tutun. Onlardan nefret ediyorum. Kokuyorlar ve hiçbir işe yaramıyorlar."

Yatağın yanına diz çöküp Shorty'yi gölgelerden çıkarmaya çalışıyorum ki iyi olduğundan emin olayım, ama sarı gözleri bana dizginsiz bir küçümseme ve tam bir güvensizlikle bakıyor.

"Onu travmatize ettin," diye söylüyorum Bennett'e ayağa kalkarken. "Normalde yabancıları selamlamaz, şimdi muhtemelen asla selamlamayacak."

"Kediler bu yüzden berbat evcil hayvanlardır. Çok kaprislidirler."

"Kindra'ya birlikte ilişki yaşadığımızı söyledin, *şimdi de* kedilere pisliyorsun?" diye bağırdım ona. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Belki de motivasyonum eksik." Komodinin üzerindeki dekoratif kar küresini alıp elimde ağırlığını test ediyorum. "Doğru motivasyonla, öldürücülüğü gerçekleştirebilirim. Bunu biliyorum çünkü şu anda *çok* cinayet işleme isteği duyuyorum."

Bennett, ağır cam küreyi kafasına fırlattığımda kenara çekilmeye bile vakit bulamıyor. Küre başlığa çarpıyor ve kırılmadığında ikimiz de şok oluyoruz. Sadece yatağın üzerinden yuvarlanıp halının üzerinde gürültüyle duruyor.

Sırıttı ve yerine geri döndü—ki aslında *benim* yerim, çünkü ben kapıya en yakın yatak tarafını tercih ediyorum. "Kediler gerçekten berbat, bunu inkar etmeyeceğim, ama ona seviştiğimizi söylemedim. Bunun tek sebebi, o benden önce seninle ilgili endişelerini dile getirmeye başlamış olması."

"Endişe mi? Bana pek endişeli görünmedi. Biraz kenara çekil."

Şaşırtıcı bir şekilde, öyle yapıyor.

Tamamen mağara adamı olmadığım için botlarımı çıkarıyorum ve yatağa uzanıyorum. "Neyden endişeleniyordu ki?"

"Esasen, yaz kampında yaptığın gibi kaçıp gideceğinden endişeleniyor. Hazır değilsen öldürmek için baskı hissetmeni istemiyor, ama seni burada istiyor çünkü sana değer veriyor ya da buna benzer bir şey."

"Peki, tüm bunları sizin dikkatinize sunma ihtiyacı neden duysun ki?"

Omuz silkerek, "Bilmiyorum. Pek dinlemiyordum. Onun senin benim penisimi ağzına aldığını bilmediğini fark edince dikkatim dağıldı." dedi.

Küçük nimetlere şükürler olsun.

"Peki neden yaptın?" diye soruyor.

"Ne yap?"

"Kindra'ya neden boğulduğunu söyledin?"

Yan tarafıma dönüp ondan uzaklaştım, ona her şeyi itiraf etme nedenimi kabul edemiyordum. En azından *bu* konuda ona her şeyi itiraf edemiyordum. Kindra'yı ne kadar sevsem ve ona ne kadar güvensen de, Bennett'le ne yaptığımı ona anlatacak kadar cesur olamayabilirim.

Ve bir daha asla yapmayacağıma karar verdiğim şey.

"Hey, konuşabilir miyiz?" diye soruyorum ve sesimin nasıl çıktığından nefret ediyorum. Sanki bir pamuk yığınının içinden konuşuyormuşum gibi. Boğazımı

temizleyip tekrar deniyorum. "Ciddi ciddi konuşalım, yani. Beş dakika için şu alaycı konuşmalara bir ara verelim."

"Bakın, o lanet olası yolculukta bir şey kaptığımdan beri düzenli olarak test yaptırıyorum. Eğer garip bir enfeksiyon veya hastalık kaptıysanız, bunun benden kaynaklanmadığından emin olabilirsiniz."

"Bu da neyin nesi? Hayır! Ben... bizden bahsetmek istiyorum."

"Ah, tatlım, sevgili olduğumuzu bilmiyordum." Bana doğru yaklaştı ve kolunu bana dolamaya çalıştı, ama ben doğrulup uzanıp ellerini ittim.

"Alaycı atışmalar sona erdi, hatırlıyor musunuz? Ciddi söylüyorum. Bence her şeyi iptal etmeliyiz. Seks'in iyi olup olmadığını bilmemize gerek yok."

Yüzü hâlâ kayıtsızlık maskesi gibi, ama aradan sızan o kısa hayal kırıklığı parıltısını da fark ediyorum. Bunu o da benim kadar istiyordu. Hâlâ da istiyorum. Eğer saklamak zorunda kalmasaydık, bu kadar kötü olmazdı, ama bu sinsî işlerden nefret ediyorum.

Ayrıca, başka komplikasyonlar da var.

Boğazını temizleyip, umursamaz bir tavır takınmaya çalıştı. "Evet, yani, eğer öyle istiyorsanız. Fikrinizi neyin değiştirdiğini sormama izin var mı?"

Bunu dürüstçe cevaplamam, niyetimi belli etmeden olmaz, bu yüzden aceleyle bir yalan uyduruyorum. Dudaklarım aralanıyor ve beynim kafamdaki her şeyi tersine çeviriyor, böylece gerçekte hissettiklerimin tam tersini söyleyebiliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, aramızda hiçbir kimya yok."

"Hiç kimya yok, ha?" Yan tarafına döndü ve parmak uçlarıyla bacağını okşadı. "Beni kandırabilirdin. Ama aramızda *çok fazla* kimya var gibi görünüyor."

Kahretsin, oyunumu anladığı zaman nefret ediyorum. Çünkü haklı. Ona bakma, yanında olma ve ona bir şeyler

anlatma isteđi... dűşűncelerimi altűst ediyor ve beni korkutuyor.

Belki de burada en iyi politika dűrűstlűktűr. Bennett benim reddimi bir meydan okuma olarak gűrűyor ve meydan okumaların űstesinden gelmeyi seviyor. Ama ona gerçeđi, yani bađlanmaya bařladıđımı ve daha fazlasını istediđimi sűylersem, geri adım atabilir. Eđer Bennett Sűpermen ise, bađlılıđa benzer bir řeyin en ufak bir belirtisi bile onun zayıf noktası olacaktır.

"Kindra'ya donup kaldıđımı sűyledim űnkű kimsenin sana kızmasını istemedim," diye ađzımdan kaçırdım. "Bana yaptığın řeyi, beni aptal gibi gűrűnmekten kurtardıđını biliyordum ve birinin gerçeđi bilmesini istedim. Bana yaptığın řey için minnettar olduđumu, kızgın olmadıđımı bilmesini istedim."

"Bunun benimle sevişmekle ne alakası var?"

"Olanları gűrműyor musun? *Benim* kıcıımı kurtarmak için o ۆldűrmeyi aldın, ben de *senin* kıcıını kurtarmak için Kindra'ya itiraf ettim. Dinamik deđiřti, bu da aramızda duygusal bađ oluřma tehlikesinin olduđu anlamına geliyor."

"Her şeyi her zaman fazla mı analiz ediyorsunuz, yoksa bu yeni bir sorun mu?"

Ondan anlayış beklememin nedenini bilmiyorum.

Eli yukarı dođru ilerliyor, parmak uçları neredeyse vajinamın űzerindeki kot kumařa deđiyor. Ve ben de bunu istiyorum. Kahretsin, kıyafetlerimi yırtıp daha sert dokunmasını istiyorum. Bana ne oluyor bűyle?

Onun kıřkırtıcı řakalarına son vermek için elimi elinin űzerine koydum. "Lűtfen beni gűsűz bırakma. řu an gűlű olmam gerekiyor."

Dođrulup boynuma doğru nefes veriyor, ben de elini sıkıca tutuyorum. Dudakları tenimde geziniyor, duyamadığım kelimeler fısıldıyor, sadece içimde kilitli tuttuğum o gizli yanıma yűnelik nazik fısıltılar.

Ama içimdeki o parça gizli kalmak istemiyor. Sınırlarının içinde kıpır kıpır, özgür kalmak için yalvarıyor. Onun parmaklarını, ağzını, piercingli penisini istiyor.

Parmakları yarım yamalak tutuşumdan sıyrılıp tenimi sıkarken boynumu hafifçe ısırıldı. "Ne yapmamı istediğini söyle. Sadece söyle, bu odadan çıkacağım. Söz veriyorum. Ama beni istiyorsan, şimdi söyle." Tenimi emdi ve güçlü eliyle uyluğumu sıktı. "Söyle bana, yavru kedi. Ne istediğini söyle."

Ağzı tenime soneler yazarken düşünemiyorum. Beynim kapanıyor, sadece hissedebiliyorum ve bedenim onun dokunuşu için çılglık atıyor. Daha fazlası için. Her şey için.

"Kahretsin, Bennett," diye inleyerek söylüyorum. Onu aşağı itip tek bir hareketle beline oturuyorum. "Hadi yapalım. Hadi sevişelim. Eğer bağlanırsan, bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın."

Süveterimin etek ucunu kavrayıp olabildiğince yukarı çekiyor ama yeterince hızlı değil. Fikrimi değiştirmeden önce *hemen* çıplak olmam gerekiyor. Kucağından inip kıyafetlerimi çıkarırken o da aceleyle gömleğini çıkarıyor.

"Ya aşık olan sen olursan?" diye soruyor, çıplak bedenimi mavi gözlerindeki dizginsiz şehvetle süzerek. "Benden asla bıkmadığında ne yapacağız?"

Tekrar kucağına tırmanıp çıplak vajinamı kot pantolonunun üzerinden sürttüm. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Sen benim için fazla kaotiksin."

Beni aşağı çekiyor ve sol meme ucumu ağzına alıp emiyor. Hassas noktayı ısırıkça vajinamda zevk dalgaları yayılıyor.

"Endişelenmene de gerek yok," diye fısıldadı göğsüme doğru, sonra beni aşağı çekip elleriyle rastgele yoklamaya başladı. "Benim için çok fazla ilgiye muhtaçsın."

"Çok olgunlaşmamışsın," diye inliyorum, o da göğsümü sıkıp meme ucumu acı yüzeye çıkana kadar emerken.

Ağzından uzaklaşıp karın kaslarının üzerinden aşağı doğru kayarak, bel bölgesine kadar her bir çıkıntıyı yaladım.

Bennett inleyerek elini başımın tepesine koydu. "Ve sen de tam bir iğrençsin."

Gülümseyerek tenini hafifçe ısırdım ve vücudu irkildi. "Çok kibirlisin."

" *Saf* numarası yapman beni sinir ediyor."

Pantolonunun fermuarını açtım, sonra pantolonunu ve iç çamaşırını indirdim, kalın penisini ortaya çıkardım. Ayaklarına geldiğimde, botları ilerlememi engelledi. "Hiç terbiyen yok."

Doğrular botlarının bağcıklarını çözmek için uğraştı. İnce bağcıklar birbirine dolanıp düğümlendi. Homurdanarak botlarını çıkardı, neredeyse ayaklarını da beraberinde götürüyordu. Pantolonu ve iç çamaşırı da çıktı ve her şeyi yere fırlattı.

"Sen tam anlamıyla kibarlığın zirvasısın," diyorum.

"Hey, sıra bendeydi." Omuzlarımdan kavrayıp beni yatağa doğru itti ve kontrolü tekrar ele geçirdi. "Çok güzelsin, lanet olsun."

"Bu bir hakaret değil, bir iltifat." Bacaklarımdan arasına yerleşip bana aşağıdan bakarken ürperiyorum.

"Bunu gerçekten yapmak istediğinizden emin misiniz?"

Evet diyemediğim için başımı sallıyorum. Bu berbat bir fikir ve hâlâ fikrimi değiştirmek için zamanım var, ama vajinam şehvet düşkünü, susamış bir sürtük ve onun penisi de uzun, şişman bir su bardağı gibi.

Beni boğ .

"Ah, neredeyse unutuyordum!" Yatağından kalkıp pantolonuna uzandı. Ceplerini karıştırırken plastik hışırtısı duydum. Lanet olsun, prezervatif getirmişti, yani benim ona karşılık vereceğimi *biliyordu* . Gerçekten bu kadar tahmin edilebilir miyim?

Ama yatağa tekrar yaklaştığında, bunun hiç de prezervatif olmadığını görüyorum. Bu, oyun odasında boğazıma kadar soktuğum devasa nane şekerine benzeyen başka bir şey.

Aslında seks ve yemeğin iyi bir ikili olduğunu düşünenlerden değilim ama bal olayı gerçekten çok ateşliydi. Belki de yargılayıcı Janice gözlüklerimi bir anlığına çıkarırsam, yeni bir şey deneyebilirim.

Kalçasını tekrar bacaklarımın arasına kaydırды, sonra uzun kırmızı-beyaz çubuğu yüzüme doğru indirdi. "Onu tekrar emmeni görmek istiyorum."

Bu... bunun böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim, ama neyse.

Dudaklarımı aralayıp ona bakıyorum, o da nane şekerini dilime yerleştiriyor. Şekeri ağzımın içine ve dışına doğru hareket ettirerek, tat alma tomurcuklarımın üzerinde nazikçe gezdiriyor. Her nefes alışımда, serin ve naneli bir esinti ciğerlerimi kaplıyor.

Sonra onu hissettim. Onun penisi. Vajinama sürtünüyordu.

Gözlerimi kapatıp ağzımdaki nane şekerinin arasında inliyorum. Bu çok yanlış, ama kahretsin, kendimi durduramıyorum. Bunu istiyorum. *Onu* istiyorum.

Ağzımdan kalın çubuğu çekip geriye yaslandı ve onu vajinamın içine soktu. "Kahretsin, amın yenecek kadar güzel görünüyor."

Bacaklarımı araladım.

"Öyle mi istiyorsun, *yavru kedi* ?"

Dudaklarımı ısırıp başımı sallıyorum, dilinin klitorisimde yaratacağı tatlı sıcaklığı dört gözle bekliyorum, ama nane şekerini geri çektiğinde doğru cevap verip vermediğimi sorguluyorum. Bennett bana istediğimi vermesiyle tanınmıyor. Muhtemelen hayır demeliydim ki bunu bir meydan okuma olarak algılasın.

Ama adam sürprizlerle dolu olmaya devam ediyor. Yüzüstü yere uzanıyor ve dilini vajinamın içine doğru sürüyor. Titriyorum ve karşılık olarak inliyorum.

"Çok ıslaksın, daha yeni başladım." Tekrar bacaklarımın arasına dalıyor, yalayarak, emerek ve beni tahrik ederek acı içinde kıvrılmama neden oluyor.

"Lütfen beni orgazma ulaştır," diye yalvarıyorum.

"Yapacağım, ama seninle işim henüz bitmedi."

Giriş noktama inatçı bir şey bastırıyor ve içime ne sokmayı planladığını görmek için aşağıya bakmama gerek yok. O naneli şeker çubuğu ve içimi bir kış harikalar diyarına çevirmek üzere.

Kalçalarımı hafifçe yana eğiyorum, aslında ona izin veriyorum. Çünkü onun tereddüdü bana bir soru gibi geliyor. *Bu sorun değil mi? İyi misin ?* Bu ona hiç benzemiyor ve beni... özel hissettiriyor.

Cevabını kesinleştirdikten sonra, açgözlü ağzını klitorisime indirirken nane şekerini vajinama sokuyor. Şekeri yalamak için çubuğu içeri ve dışarı yavaşça hareket ettirirken, bacaklarım titremeye başlayana kadar beni emiyor ve yalıyor. Nane, içimde aynı anda hem serinletici hem de ısıtıcı bir his yaratıyor ve inanılmaz bir orgazmın eşiğindeyim.

"Hey, Kedi? Öğle yemeğine geliyor musun?" diyor Kindra... tam kapımın önünde.

Donakaldım.

Bennett donakalır.

Orgazmım bile uçurumun kenarında bekliyor ve sonrasında ne olacağını merakla bekliyor.

"İçeri girebilir miyim?" diye ekliyor.

"Bir saniye!" diye bağırdım. "Ben... şey, bir şeyin ortasındayım."

Bennett'e aşağıdan bakıyorum ve o, hâlâ bacaklarımın arasında olan başını sallıyor. Çenesindeki sakal vajina

dudaklarıma değiyor ve omurgam boyunca hoş bir his yayılıyor.

"H-hayır! Hayır! İçeri girmeyin! Ben... mastürbasyon yapıyorum."

"Ah... peki, işiniz bitince öğle yemeğine gelin sanırım. Ama ellerinizi yıkamayı unutmayın!"

"Tamam, yakında aşağı ineceğim!"

Bennett ve ben birbirimize baktık, sonra ikimiz de rahatlayıp derin bir nefes aldık, ayak sesleri koridorda uzaklaşınca. Anın mahvolduğunu dűřünerek doğrulmaya çalıştım ama o bacaklarımdan tutarak beni olduğum yerde tuttu.

"Bu işi halledip iimizdekileri dışarı atmadan buradan ayrılmayacağız," diyor. "Artık hiçbir kesinti yok. Artık hiçbir bahane yok. Öğle yemeğine benim benim içindeyken gideceksin, hepsi bu, anladın mı?"

Bacaklarımdan arasında kalan yüzüne bakıyorum. Bu, az önce sorduğu soruya benzemiyor. Bu bir emir ve cevabımın hiçbir ağırlığı yok.

Ama ben yine de başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Aferin kızım," diye hırladı ve ağzıyla klitorisim arasında vakum etkisi yarattı.

Başım geriye doğru eğildi ve yıldızlar gördüm. Sanki az önce beklemede kalmamışız gibi, bacaklarımdan arasında yeniden bir his dalgası yayıldı. Nane şekerini emme hareketiyle aynı anda içime soktu ve boşalmak üzereydim.

Zor.

Bunu hissediyor ve kasıklarıma doğru hırlıyor, bu da beni doruk noktasına ulaştıran hoş bir titreşim yaratıyor. Başımın arkasındaki yastıkları sıkıca tutuyorum ve bağırmamak için dişlerimi sıkıyorum. Jim malikaneye hiçbir masraftan kaçınmamış, ama duvarlar çok ince. Eğer ağzımı açıp Bennett'in bacaklarımdan arasında yaptığı Tanrı'nın işi için övgüler yağdırırsam, yemek salonundaki herkes beni duyacak.

Zevkle dolana kadar her iniltiyi yutuyorum. Artık daha fazla yudum alamayacak hale geldiğimde, kafasını itiyorum.

"Lanet olsun, bu konuda gerçekten ustasın," diye inledim. En son ne zaman bu kadar rahatlamış hissettiğimi hatırlamıyorum.

Nane şekerini içimden çıkarıyor ve hiç bu kadar boş hissetmemiştim. Ama bu his uzun sürmüyor, çünkü şimdi de aynı derecede sert, inatçı ve *yoğun* başka bir şey bana baskı yapıyor.

O bana girerken kendimi hazırlıyorum, hiç düşünmeden içime dalacağını bekliyordum ama şaşırtıcı derecede nazik. Aslında biraz fazla nazik. Penisinin başındaki piercing içime girip çıkıyor ama düşündüğüm gibi gerçekten de sert girmiyor.

Sonra nedenini öğreniyorum.

Hâlâ ön sevişme aşamasındayız.

Vücuduma tırmandı, dizlerini koltuk altlarımın hemen altına yerleştirdi. Dengesini sağlamak için yatak başlığına tutundu, sonra penisini ağzıma doğru indirdi. "Aç ağzını. Güzel yüzünü becermeme izin ver."

Ona bakarak dudaklarımı araladım ve ağzıma girerken dişlerimi sıktım. Penisinin ucunu boğazımın arkasına kadar itip orada tuttuğu anda gözlerimden neredeyse anında yaşlar akmaya başladı.

En azından nane tadı var.

Öğürme isteğimi olabildiğince uzun süre bastırıyorum, ama sonunda vücudum öğürüyor ve o kocaman nesneyi boğazımdan dışarı atmaya çalışıyor.

Bennett yanaklarımdan gözyaşlarını sildi ve gözlerimin içine baktı. "İşte bu kadar, yavru kedi. Boğul benimle. Kusmanı istiyorum. Gözyaşlarını istiyorum."

Bennett yine bana her zaman iğrenç bulduğum ve şimdi şüpheyeye düştüğüm şeyleri tanıtıyor. Henüz " *Bana zarar ver baba!*" diye bağırmaya hazır değilim ama çok yaklaştım.

"Şimdi seni alabilir miyim?" diye soruyor, boğazımın arkasına doğru hafifçe iterken sesi boğuk bir fısıltı gibi. "Vücudunu bencilce kullanabilir miyim? Sadece kendi zevkimi düşünerek seninle sevişebilir miyim?"

Nefes alabilmem için penisini boğazımdan çekiyor.

Ve ben de azgın bir sürtük olduğum için hepsine evet diyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Bennett

an Penisimin diline değdiği , başımın belada olduğunu anladım. Az kalsın boşalacaktım. Onu acımasızca becerme planlarım tamamen suya düştü.

İki pompayla işi bitiren bir ezik olarak tanınmak istemiyorum. Bazı çevrelerde dayanıklılığım ile bilinirim ve bu baştan çıkarıcı kızın New York'a benim başarısızlığım ile ilgili hikayelerle dönmesine izin veremem. Ama bu kızda bir şey var ki, benim cinsel gücümü doruk noktasına çıkarıyor.

"Dön ve kalçanı havaya kaldır," diyorum. Onu becerirken göğüslerinin sallanmasını izlemek sorunuma pek yardımcı olmayacak. Eğer bana sırtını dönmüşse, gözlerimi kapatıp onu rahatsız etmeden başka şeyler düşünebilirim.

Yan dönüp karnının altına birkaç yastık koyduktan sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Bana acıma," dedi. "Benden nefret ediyormuş gibi benimle seviş, Bennett."

"Bunu yapmak zor olmayacak," diyorum arkasına geçip saçlarını sıkılaştıran yumruğumun etrafına sararken. "Senden nefret ediyorum."

Başını geriye doğru çekiyorum ve omurgası güzelce kavisleniyor. İnce parmakları çarşafı kavırıyor, yırtıyor, parçalıyor ve tatlı bir acı kafa derisinde cızırtılar çıkarıyor.

Serbest elimle penisimi parıldayan girişine doğrultup zorla içeri sokuyorum.

"Nasıl bu kadar sıkı olabiliyorsun?" diye dişlerimi sıkarak sordum.

Ben öne doğru itip, onu kalınlığımla gererken nefesini içine çekti. Eli yana doğru savruldu ve yatağın diğer tarafındaki bir yastığı alıp dişlerinin arasına aldı. Sonra bana doğru geri çekildi ve son birkaç santimi de benim yardımım olmadan tamamladı.

Başım dertte.

Kalçaları, penisimin üzerinde sallanırken, ona çok çabuk boşalmadan veremeyeceğim zevki yakalamaya çalışıyordu. İçinde olmanın muhteşem olacağını biliyordum, ama vücudunun tüm etkisini tahmin etmemiş ve takdir etmemiştim. Her şeyini.

Ağızındaki yastığı bırakıp omzunun üzerinden bana baktı. "Biraz yardım eder misin?"

Saçından tutup yüzünü tekrar yatak başlığına doğru çevirdim. Eğer benimle doyasıya sevişmek istiyorsa, öyle olsun.

Elimi vücudundan yatak başlığına kaydırıdıktan sonra, içine giriyorum ve boğazından bir inilti geliyor. Ama durmuyorum. İyi olup olmadığını ya da nazik olmamı isteyip istemediğini sormuyorum. Benden onu sanki ondan nefret ediyormuşum gibi becermemi istedi, bu yüzden on beş saniye boyunca bunu alacak.

Gözlerimi kapatıyorum—görüntüler çok ağır—ve toplayabildiğim tüm nefretle ona saldırıyorum. Kalçalarımı her öne doğru itip hafifçe kıvırdığımda, boğuk bir çığlıkla ödüllendiriliyorum. Zevkten mi yoksa acıdan mı çığlık attığını anlayamıyorum ve artık umurumda değil.

Ama bu sesler bambaşka bir sorun. Her inilti, kasılan vajina duvarlarının ritmine göre penisimi sıkıştırıyor. Çıplak bir Grim'in görüntüsü bile artık orgazmımı engelleyemez.

Yatak başlığını bırakıp kalçalarını kavıyorum, onu doldururken kalçalarını kendime doğru çekiyorum.

"İçime mi boşalacaksın?" diye fısıldayarak ciyakladı. "Bennett! Ne halt ediyorsun?"

Kaçmaya çalışıyor ama ben kalçasını tam olması gereken yerde, pelvisime yapışık tutuyorum. Onu bıraktığımda, kalçalarında bir saat içinde morluğa dönüşecek kırmızı izler bırakmış oluyorum.

Hayal kırıklığıyla tiz bir çığlık atarak elini bacaklarının arasına soktu ve banyoya doğru acele etmeye çalıştı. Daha birkaç adım bile atamadan kolundan yakalayıp kendime doğru çektim.

"Hey, öğle yemeği yerken menimi bacaklarınızın arasında tutmanız gerektiğini söyledim. Başka türlü bu odadan çıkamazsınız."

"Bennett, tatlım..." Kahkaha atıyor. Gerçekten de kahkaha atarak elimi kolundan çekiyor. "Aklımdaki yakıcı bir soruyu cevaplamak için seninle seks yaptım. Soru cevaplandı ve vajinamda yakıcı sorular istemiyorsam, temizlenmeye gidiyorum."

Bu kaltak.

Onu banyoya kadar takip ettim, kapıyı yüzüme kapatmadan önce içeri girdim. "Çok hızlı geldiğim için mi böyle oldu? Bak, uzun zamandır seks yapmadım ve sen inanılmaz derecede ateşlisin."

Lavabonun yanındaki askıdan bir bez alıp ılık suyun altında yıkamaya başladı. Aynada, dudaklarını birbirine bastırarak kahkahasını gizlemeye çalıştığını görüyorum.

"Bana bir şans daha ver," diyorum. "Sana nasıl olduğunu göstereceğim. Hazırlıklı geleceğim."

"Bilmiyorum . . ."

"Hadi ama. Günlerdir beni sinirlendiriyorsun. Bir dahaki sefere hazır olacağım."

Elindeki bezi yüzüme doğru sallayarak beni odadan kovmaya çalıştı. "Lütfen, vajinamı rahatça yıkayabilir miyim? Başka bir öğünü kaçırmak istemiyorum!"

İç çekerek kapıya yöneldim. "Pekala, ama bu iş henüz bitmedi."

Ama öyle değil. Kediyle yalnız kalacağım ilk anda bunu telafi edeceğim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kedi

anda Yemek odasına adımımı attığım , herkesin gözünün üzerimde olduğunu hissediyorum. Herkesin Bennett'le birlikte olduğumu bildiğini hissediyorum.

Ve beğendim.

O kadar korkmuştu ki, bu kadar çabuk boşalmanın büyük bir soğukluk yaratacağından endişeleniyordu, ama ben kendimi hiç bu kadar özgüvenli ve arzu edilen hissetmemiştim. Bir kadın, sadece vajinasını kullanarak bir erkeğin ruhunu bedeninden çekip aldığında hissettiğinden daha büyük bir şey hissedemez.

İçimde çok uzun süre kalmadı ama şimdiden bir sonraki seferi düşünüyorum. Ama düşünmüyormuş gibi yapmalıyım. Eğer beni ne kadar çok istediğimi, beni delicesine becermesini ne kadar çok istediğimi bilirse, ilgisini kaybedecektir. Ve bu çok gerçek bir korku. Bu durumun her cinsel karşılaşmayla daha da korkunç hale gelmesinin nedenlerinden biri de bu. İçimdeki arzuyu gidermek yerine, çok sağlıklı bir bağımlılık yaratıyorum.

"Sizin için yer ayırdım!" diye sesleniyor Eve, duvara yakın bir masadan. Kindra ve Ezra'nın yanında oturuyor.

Masalarına doğru ilerlerken, sanki az önce bacaklarımın arasında kocaman, piercingli bir penis varmış gibi davranmamaya özen gösterdim. Öğle yemeği çoktan servis edilmişti ve her bir müşterinin önündeki neredeyse boş tabaklara bakılırsa, tatlı gelmeden önce zamanım azalıyordu.

Otururken, "Bugün menüde neler var?" diye soruyorum.

Kindra, Eve'in yanından eğilip bana el salladı. "Kuzu lolipopları, ve muhteşemler. Yaz kampında servis ettiği insan butu kızartmasından çok daha iyiler."

Daha iki günümüz var, bu yüzden fazla rahatlamamalı. Şef Maurice'in araya sinsi sinsi et parçaları sıkıştırmasını istemiyorsa, onu sürekli kontrol altında tutması gerekecek.

Ben üç kuzu etli lolipopun ikincisini bitirirken Bennett yemek odasına girdi. Orman yeşili bir Henley tişört giymiş ve kollarını yukarı sıyrarak kalın ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Beni nasıl sıkıca tuttuğunu ve içime nasıl yerleştiğini hatırladıkça dudaklarımdan hafif bir inilti çıktı.

"O kadar iyi olamazlar," diyor yanıma otururken. "Benim tabağım nerede lan?"

Ezra öne eğilip boğazını temizledi. "Öğle yemeği yemek istiyorsanız, öğle yemeği başladığında yemek salonunda olmalısınız."

"Neden Cat yemek yiyor da ben yemiyorum? O da burada değildi!" Kollarını göğsünde kavuşturup surat astı, sonra hatasını fark etti. Benim öğle yemeğinde olmadığımı nereden bilebilirdi ki, eğer benimle birlikte değilse? "Aşağı inmeden birkaç dakika önce kapısının kapandığını duydum, yani ondan çok uzakta olmadığımı biliyorum."

Tekrar rahatlardım ve haklı olduğunu anladım. Gerçekten de biraz haksızlık gibi görünüyor. Eğer bu iyilik hareketi şüpheli görünmeseydi, yemeğimin geri kalanını ona verirdim. Öte yandan, etkinlikte bana yardım etmişti...

Tabağı önüne doğru kaydardım. "Benimkinin geri kalanını alabilirsin."

Masadaki herkes yemeyi bırakıyor. Gözleri bana dikiliyor ve ağızları aynı anda kapanıyor. Sanki dünyanın en tuhaf ani protestosu gibi.

Herkesin şaşkınlığını ve bu aptala neden biraz iyilik yaptığımı açıklayamama durumumu fark eden Bennett, bir kez daha imdadıma yetişti. Tabağı önüme itti ve başını salladı. "Sadece şaka yapıyorum. Zaten o kadar aç değilim."

Yanımda midesi gurulduyor ama duymamış gibi yapıyorum. Eminim en azından ona tatlı vereceklerdir.

Herkes memnun bir şekilde sohbetlerine devam ediyor. Dikkatler bizden uzaklaşıyor ve ben de yemeğimi yemeye geri dönüyorum.

Eve, Maverick'e yaklaşırken fısıldayarak, "Son gecedeki partiyi kaçırmayacaksın, değil mi?" dedi. "Biraz keşif yaptım ve sanırım Maverick o öpücüğe yine de hazır olabilir."

Üçüncü lolipop ağızımda tatsız bir kurşun yığınınna dönüşüyor. Bunu bana yirmi dört saat önce söylemiş olsaydı, kontrol edilemez bir heyecan ve sorularla dolup taşardım. Şimdi mi?

Şimdi tamamen kafam karıştı.

"İlgilenmediğini sanıyordum," diye fısıldıyorum şu lanet olası et parçasını boğazımdan geçirdikten sonra. Bir yudum suyla ağızımı çalkalıyorum.

Bennett boğazını temizleyip bana doğru eğildi. "Hanımlar, ben de bu sır paylaşımına katılmak istiyorum. Nelerden bahsediyoruz?"

"Özel bir konu hakkında *konusuyoruz* ." Eve benimle onun arasına işaret etti. "Defolup *gidebilirsin* ."

"Bunun neresi eğlenceli?" Şeytani gülümsemesiyle ona bakıyor. Eskiden o kendini beğenmiş suratına yumruk atmak istediğim aynı gülümseme. Şimdi ise sadece masayı toplayıp o kendini beğenmiş suratının üstüne *oturmak* istiyorum.

Eve, Bennett'ı görmezden gelerek, "Öğle yemeğinden sonra bir eşli aktivite var," diyor. "Birlikte takım olmak ister misin?"

Kindra öne eğildi. "Ezra ile ortağım, bu yüzden kıskanmayacağım," dedi göz kırparak.

Tam ağzını açıp "Evet, kesinlikle" diyecekken Bennett benden önce konuşmaya başladı.

"Benimle ortaklık kuruyor."

Bu olayı gizli tutma çabalarım boşa çıktı.

Dönüp ona bakıyorum, telepatik olarak söylediklerini geri almasını diliyorum. Eğer birisi yaptıklarımızın - hâlâ yapmaya devam ettiğimiz şeyin - en ufak bir kokusunu bile alırsa, sanırım bunu asla unutamam. Bu, bir solucan kutusunu açmakla kalmaz. Bu, her bir solucanı, her bir bölümünü gösteren ve açıklayan bir diyagramla birlikte masaya serer.

Onlar bilecekler.

"Kabinde kaybettiğin bahsi hatırlıyor musun?" Bana bakıp göz kırptı. "Kaybettiğin takdirde bu yolculuğun geri kalanında ne istersem yapacağına söz vermiştin."

Ben öyle bir bahis yapmadım. Böyle bir bahis yapmadığımı biliyorum. Bennett de benim böyle bir bahis yapmadığımı biliyor.

Ama diğerleri bunu bilmiyor.

"Ah, doğru," diyorum hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak. "Lanet olsun... kaybettiğim bahis. Hey Kindra, son kuzu lolipopunu yiyecek misin?"

Kindra tabağını kenara çekiyor, ben de Bennett'in penisinin içinde olmadığı için düzgün çalışmayan deliğe yiyecek tıkmak için uzanıyorum. "Bekle, bana bahisten bahsetmedin. Nasıl bu kadar feci şekilde kaybettin de Bennett'in evcil hayvanı oldun?"

Onun kelime seçimleri, boynumda bir tasma varken Bennett'in haliya işediğim için kıcıma kırbaçla vurduğu sahneleri aklıma getiriyor.

Hastayım. Bir sorunum var.

"Hadi bakalım," diyor Bennett geniş bir gülümsemeyeyle. "Onlara hikayeyi anlat."

"O aptal bahsi sen yaptın, o yüzden bence sen anlatmalısın." Ona aynı derecede geniş bir sırıtışla baktım.

Bennett, yara izli kaşını kaldırarak sessizce bana sorular soruyordu. "*Hikayeyi benim uydurmamı gerçekten istiyor musun?*" der gibiydi bakışları.

Emin değilim. Hiç de değilim. Ama başka ne seçeneğim var ki? Masadaki herkes yine bize odaklanmış durumda ve her ağzımı açtığımda pot kırıyorum sanki.

"Pekala," diyor sonunda. "Soğukta benden daha uzun süre kalabileceğine bahse girdi. Hem de çıplak. Soğuktan ne kadar nefret ettiğimi bildiği için kazanacağından emindi ama onu tam üç dakika farkla geçtim."

"Evet ama sıfırın altında neredeyse on dakika geçirmek küçümsenecek bir şey değil," diyerek yalanı daha da büyütüyorum.

Eve gülerek, "Peki ya rövanş?" diyor. "Bugünkü meydan okuma da benzer."

"Ne kadar benzer?" diye sorduk Bennett'le aynı anda. Tahminimce ikimizin de aynı korkusu var: Yalanlarımızın ortaya çıkmasından korkuyoruz. İkimiz de soğuğa birkaç saniyeden fazla, hele ki dakikalarca dayanamıyoruz.

Garsonlar tabaklarımızı toplamaya başlarken Maverick, "Bu, kutup ayısı dalışının farklı bir versiyonu," dedi. Masamızda oturduğunu bile fark etmemiştim. "Fikri ben buldum, Jim ve Ezra da bunu hayata geçirdi. Fırtına beklediğimiz kadar şiddetli değildi, bu yüzden şuraya doğru gidiyoruz..."

Ezra peçeteyle ağzını sildi. "Her şeyi anlatma. Bazı şeylerin sürpriz olmasını istiyorum, özellikle de aniden soğuk havaya düşkünlük gösteren iki kişiyle karşı karşıya kalırsak."

Bennett'in eli masanın altında benimkini buluyor ve parmaklarımı güven verici bir şekilde sıkıyor. Ya da belki

de cezalandırıcı bir sıkma olması gerekiyor, çünkü gerçekten çok sıkı bastırıyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor hayatımda gördüğüm en yapmacık gülümsemeyle. "Aa, bak! Tatlı olarak kremalı turta. En sevdiğin değil mi Cat?"

Elini hızla çekip masaya çarptım. Gözlerimden yaşlar süzülürken ve acıyı yutmaya çalışırken, zar zor, "Bu etkinlik için nasıl giyinmeliyiz?" diyebildim.

Maverick, "Yolculuk için istediğiniz gibi giyinebilirsiniz, ancak her şeyin altına bir mayo giyin," diyor.

Bu havada mayo mu?

Kuzu etini yerken boğulmama izin vermeliydim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bennett

Mayo üstüme kot pantolonumu geçirirken kapımda hafif bir **bir** tıkırtı duydum. Çok çekingen sesti, Cat'ten başkası olamazdı. Düğmeyi ilikleyip kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtığımda, sanki tuzağa yakalanmış vahşi bir hayvan gibi bana bakarken buldum. Koridora doğru bir göz attı, sonra beni iterek geçti ve kapıyı hızla kapattı.

"Bu korkunç bir fikirdi," diyor odada volta atmaya başlarken. "Giyinirken aklımdan geçen tek şey buydu. Yapabileceğimiz en kötü şey buydu."

"Öyleyse birileri bizi aramaya gelmeden önce çabuk yapsak iyi olur." Ona doğru yaklaşıyorum ama elleri yukarı fırlayıp çıplak göğsüme dokunuyor.

"Hayır, sevişmekten bahsetmiyorum, o da berbat gerçi. Partner olmaktan bahsediyorum."

"Sanırım sevişmek için yeterli zamanımız yok." Başımı eğip dilimle boynunda daireler çiziyorum.

"Geçen sefer sadece on beş saniyeye ihtiyacın olmuştu," diyor nefes nefese inleyerek. "Gerçekten bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Seninle sevişmek her zaman kötü bir fikirdir, ama yine de yapmak istiyorum."

"Hayır, o değil!" Göğsüme vurup bana dik dik baktı. "Cidden tek bir şeye odaklanıyorsun. Odaklan! Yani bu aktivitede birlikte çalışmamızdan bahsediyorum. Ya yanlışlıkla bana 'kedicik' dersen?"

Tenine sürtünerek sııttım. "O zaman beni korusan iyi olur ve tahrik olmuş gibi değil de kızgınmış gibi yap."

Vücudu bir anlığına gevşedi, sonra tekrar kasıldı ve benden uzaklaştı. "Ciddi söylüyorum, aptal herif. Kaygımı penisini kullanarak bastırmaya çalışmaktan vazgeç."

"İşe yarıyor muydu?"

İçini çekti ve ayaklarına baktı. "Evet."

Kıkırdadım ve kıyafetimin geri kalanını almak için dolaba gittim. Henley tişörtü, bizi geçirecekleri cehennem için çok inceydi, bu yüzden derinliklerden kalın bir kazak çıkardım. Ayrıca yanımda getirdiğim iki paltoyu da aldım.

"Al, bunu giy," diyerek ikisinden daha iyi olanı ona uzattım.

Onu yakalıyor, sonra sanki bomba gibi inceliyor. "Neden? Montum var."

"Vücut ısınıızı tekrar yükseltmeye hiçbir faydası olmayacak ucuz bir palto. Size sunduğum paltoyu giyin ve teşekkür edin."

"Hepimiz markalı ürünler alacak paraya sahip değiliz, aptal herif." Tüylü pembe paltosunu üzerinden çıkarıp, onu gerçekten rahat ettirecek toprak tonlarındaki kıyafetine büründü. "Ama bu da oldukça sıcak tutuyor. Teşekkürler."

Söyledikleri beni çok etkiledi. Kardeşim ve nişanlısının bolca parası var, ama ben işverenlerim beni dışladığı için şu anda iki kuruşu bir araya getirmekte zorlanıyorum. Bu inzivadayken unutmaya çalıştığım bir sorun bu.

"Sandığınız gibi, paraya boğulmuş değilim," diyorum. "Üzerinizdeki paltoyu geçen kış ölü bir adamdan aldım. Cehennemde ona ihtiyacı olmayacağını düşündüm."

Kadın geri çekilip, sanki bir sonraki adımda bu paltoyla ölecekmiş gibi paltoya bakıyor.

"Merak etmeyin," dedim, "kan lekelerini temizledim."

Ben botlarımı giyerken o da ellerini inceliyor. "Pembe eldivenlerim bu renk kombinasyonuyla çok aptalca görünecek. Acaba ölü bir adamdan yedek bir çift daha mı buldun?"

Dolaba geri dönüp çantamdan eldivenlerimi çıkardım. "Bunlar yeterince uyumlu olmalı, ama üzülerek söylüyorum ki bunlar ölü bir adamdan alınmış eldivenler değil."

"Ne giyeceksiniz?"

Omuz silktim. "Eskiden ellerime sadece çorap geçirerek kardan adam yapardım, o yüzden sorun olmayacağını düşünüyorum."

Eldivenleri ellerime tutuşturdu ve başını salladı. "Sen al bunları. Ben pembe olanları giyebilirim."

"Nazalım sen." Eldivenleri cebime tıktırıyorum ve kapıya doğru yöneliyoruz.

Koridora adımımızı attığımız anda, aşağıdan gelen sesler kulağımıza ulaştı. Cat donakaldı ve kolumu sıkıca kavradı, beni de aynısını yapmaya zorladı. Çözüm ararken gözleri irileşti.

"Önce ben ineyim," diye fısıldadım. "Geç kalırsan seni beklemekte sakınca görmezler."

"Haklısın," diyor başını sallayarak. "Seni öylece bırakıp giderlerdi."

Gözlerimi devirip onu karanlık koridorda bırakarak merdivenlerden iniyorum.

Ezra, Kindra, Grim ve Maudlin Rose girişin yakınında duruyorlar. Merdivenlerin dibine ulaştığımda Grim bana bakıp el salladı.

"Bugün fiziksel sınırlarını test etmek için heyecanlı mısın?" diye soruyor, ben ona yaklaşırken. Bu, gülümsemeyle söylenmesini bekleyeceğiniz türden bir şey, ama Grim bunu çok sık yapmaz.

Ezra, "Bennett'in zihninde, fiziksel bir sınırlaması yok," diyor. "Öyle değil mi?"

" O kadar kibirli değilim." Rose'a dönüp başımla onayladım. "Günaydın Rosie. Bu havanın tadını çıkarıyor musun?"

Dudaklarını b z d  ve başını salladı.

"Ben de," diye mırıldandım.

"Cat nerede?" diye soruyor Kindra. "Diğer herkesi  nden gönderdik bile, kızak tekrar görünür görünmez yola koyulmamız gerekiyor."

Omuz silktim. "Bilmiyorum ve umurumda da değil. Muhtemelen yukarıda kedisiyle oynuyordur."

Kindra merdivenlere doğru bakarken, "Bu yolculukta çok fazla mastürbasyon yapmış," diyor. "Yoksa gerçek kedisi Shorty'yi mi kastediyorsun? Belki de onu biraz acele ettirmeliyim." Bir adım  ne atıyor, ama ben onun yoluna  ıkıyorum.

"Hayır! Yani, eminim *her an* aşağı inecek."

Son iki kelimeye özellikle vurgu yaptım ve umarım Cat beni duyar. Kindra'yı burada sonsuza kadar tutamam ve açıklamak zorunda olduğumuz son şey, Cat'in neden üst koridorun gölgelerinde durduğu. Neyse ki, birkaç saniye sonra ortaya çıkıyor.

" zg n m, hangi paltoyu giyeceğime karar veremedim," diyor merdivenlerden inerken. "Sonra bunu giymeye karar verdim ama uygun eldivenleri bulamadım."

"Bu Bennett'in paltosu değil mi?" diyor Ezra.

Bok.

"Hayır, kesinlikle benim," diyor Cat, sağ  n cebinde CARTER adı işlemeli bir palto giyen biri için biraz fazla kendinden emin bir şekilde.

Ona yanlış paltoyu verdim.

"Seni sinsi küçük sürtük!" İleri atılıp ceketin yakasını elimle kavrayarak kulağını biraz daha ağzıma yaklaştırdım. "Oynamaya devam et," diye fısıldadım, ama onun oyuna devam etme anlayışı, bana kocaman, korkmuş gözlerle bakmaktan ibaretti.

Ben kendi başımayım.

"Bu da yaptığımız başka bir iddia," diyorum. "Ona, odama gizlice girip bir şey çalabilirse, onu alabileceğini söyledim. En azından zevki iyi."

Beyni benim uydurduğum sahte senaryoyu kavrarken dudaklarını yaladı. "Doğru! Tek paltosunu alarak kurnazlık yaptığımı sanıyordum ama iki tane getirmiş."

Kindra yaklaşarak, "Kedi, neden onun aptal oyunlarına katılıyorsun?" diye sordu. "Bu sana hiç benzemiyor. Her zaman ondan kurtulmanın en hızlı yolunun onu görmezden gelmek olduğunu söyledin."

"Öyle mi?" Ona aşağıdan baktım.

"Evet, işe yaramadı, o yüzden farklı bir taktik denemeye karar verdim." Cat omzunu yana çevirip elimden kurtuldu. "Meğerse o, insan versiyonu herpesmiş ve asla geçmeyecekmiş."

"Uçuk mu yani?" diye fısıldadım. "Daha önce öyle dememiştin."

Kedi beni görmezden geldi ve yüzünde parlak bir gülümsemeyle kapıya doğru ilerledi. "Pekala, madem bu iş de halloldu, hadi gidelim!"

Herkes bana son bir sitem dolu bakış attıktan sonra arkalarını dönüp malikaneden çıktı. Her şakanın hedefi olmaktan biraz bıktım usandım. Cat'in bunu neden gizli tutmak istediğini anlıyorum ve ona katılıyorum, ama bir şeyler değişmeli. Cat'e ne kadar yaklaşırsam, diğer herkesten o kadar uzaklaşıyorum. İşler böyle devam ederse, yolculuğun sonunda Jüpiter'e sürgün edileceğim.

Bu etkinliği bitirdikten sonra, Cat ile uzun bir konuşma yapmamız gerekiyor. Soracağım bazı soruları beğenmeyebilir ve ben de onun bazı cevaplarını beğenmeyebilirim, ama işler böyle devam edemez.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kedi

Bennett, alana giderken yolculuk boyunca sessiz kaldı. Karşımda oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde asık bir ifadeyle loş ormana bakıyordu. Düşüncelere dalmış olduğu için, kimse bakmıyorken ayak oyunu oynamaya çalıştığımı bile fark etmedi.

Ya da belki de beni görmezden geliyor. Yatak odasında geçirdiğimiz zamanla kızığa bindiğimiz an arasında onda ne değişti acaba?

Raylar bir kayaya çarptı ve ben Kindra'nın omzuna savruldu. Çarpmanın etkisiyle ikimiz de acıyla bir çığlık attık. Bennett'in fark edip etmediğini görmek için ona baktım ama bana bakmadı bile.

"İyi misin canım?" diye soruyor Ezra, Kindra'ya. Omzuna dokunuyor ve gözlerinin içine bakıyor. Umursuyor, ki bu Bennett için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Bu beni rahatsız etmemeli. Sonuçta, ilişkimizi kimsenin dikkatinden uzak tutmak için bu kadar çaba sarf eden benim. Muhtemelen o da fazladan temkinli davranıyor.

Sağ?

Birkaç dakika sonra kızak, bembeyaz bir kar örtüsünün önünde durdu. Ağaçlar alandan kaldırılmış, geniş, dikdörtgen bir açıklık oluşturulmuştu. Konuklar merkezin yakınında dolaşüyor, birçoğu zaman zaman yere bakıyordu.

"Bizi bomboş bir tarlaya mı getirdiniz?" diye soruyorum.

"Kalk ayağa ve tekrar bak," diyor Ezra alaycı bir gülümsemeyle.

Ayağa kalktığımda açı değişiyor ve ne demek istediğini anlıyorum. Sahadaki insanlar yere bakmıyorlar. Dar bir su şeridine bakıyorlar.

"Belki de bu seferlik kenarda durayım," diyor Bennett.

Ezra onun kolundan tutup ayağa kaldırdı. "Maalesef olmaz. Bu bir eşli aktivite ve öğle yemeğinde kendine bir eş seçtin. Kedinin eğlencesini bozmak istemiyorsun."

"Daha önce teklif eden o ateşli kızla ortaklık kurabilir." Kardeşinin elinden kurtulmaya çalışır ama Ezra onu sıkıca tutmaya devam eder. "Bu benim eğlence anlayışına uymuyor, dostum. Bırak beni!"

Ezra onun dediğini yapar ve paltosunu bırakır, Bennett de kızaktan düşer. Güvenli bir yere geri dönme şansını kaçırmamak için hemen peşinden koşarız.

Açıklığın içine iyice girdiğimizde, iç çevreyi daha iyi görebiliyorum. Çevrede birkaç kütük ev göze çarpıyor. Bazıları dar, bazıları ise daha bodur ve şişman. Daha şişman binaların çatılarındaki havalandırma deliklerinden buhar yükseliyor.

"Bunların hepsi ne?" diye sordum Kindra'ya.

Etrafına bakarken o da benim kadar şaşkın görünüyordu. "Hiçbir fikrim yok. Ezra ve diğerleri bu işi hallettiler."

"Ama planlamaya dahil edilmedim," diye homurdanıyor Bennett.

"Evet, eğer Florida'da kadın peşinde koşmakla bu kadar meşgul olmasaydın, seni biraz daha dahil edebilirdik." Ezra, ona öyle sert bir bakış fırlattı ki, adamın ağzı kapandı.

Onun aleyhine yaptığım o küçük iğnelemeler genellikle bana hafif bir sevinç verirdi, ama bu sefer değil. Gözlerindeki o kırgınlık parıltısını başka kimse göremiyor mu? Belki de bu parıltı yeni bir şey, aramızdaki kısa ilişki yüzünden ortaya çıkmış bir şey. Belki de onu yumuşattım.

Belki de o acı kıvılcımı başından beri oradaydı ve biz kendimize o kadar dalmıştık ki onu göremedik.

Bu küçük ayrıntıyı sonraya saklıyorum. Şimdi gündeme getirirsem savunmaya geçecek ve hiçbir yere varamayacağım. Hatta tam tersine, geriye gideceğim. Henüz anlayamadığım bir nedenden dolayı zaten duvarlarını örmüş durumda ve ihtiyacım olan son şey alarm sisteminin çalmaya başlaması.

Ezra, dar su şeridinin kenarlarında dolaşan insanlara, "Herkes buraya toplansın," diye seslendi.

Ama yaklaştıkça, tek bir şerit olmadığını fark ediyorum. Birkaç şerit var ve her biri bir sonrakine eşit mesafede. Şeritler çok uzun değil, ama bu mesafeden ne kadar derin olduklarını anlayamıyorum.

Eve, bize doğru gelen grubun arasından beliriyor. Yanıma yaklaşıyor, kolunu benimkine takıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Geldiğine sevindim," diyor.

"Ne yaptığımızı biliyor musun?" diye soruyorum.

Başını salladı ve örgülü saçları kapüşonunun iç astarına sürtündü. "Hiçbir fikrim yok. Maverick'ten daha fazla bilgi almaya çalıştım ama Ezra'nın ayrıntıları sızdırırsa parmaklarını kıracağını söyledi."

"Maverick'ten bahsetmişken..."

"Ah! Doğru!" Beni gruptan uzaklaştırmaya başladı ama Ezra onu durdurdu.

Boğazını temizledikten sonra, "Hanımlar?" dedi. "Sakıncası yoksa, etkinliği açıklamak üzereydim."

Biz de ona aynı mahcubiyetle gülümsüyor, sonra gruba geri dönüyoruz.

Ezra etkinliğin kurallarını sıralarken dikkatimi vermeye çalışıyorum ama aklım sürekli Bennett ve Maverick'e

kayıyor. Eve, Maverick hakkında aklıma takılan tüm soruları cevaplayabilir ama neden artık umursamadığımı söyleyemez.

Yaz kampından sonra onunla tanıştığımdan beri Maverick benim takıntım oldu. Göz alıcı ve dişsiz bir büyükannenin bile dişini çürütebilecek kadar tatlı. Kindra ve Ezra ilk başta bunu desteklediler, ama bir noktada fikirlerini değıştirdiler ve ince bir şekilde çabalarımı başka birine yönlendirmem gerektiğini ima ettiler. Beni yakalamak istemeyen birine sürekli kendimi atmaya yetecek kadar çaresiz değılim, ama aynı zamanda ona olan hayranlığımdan da vazgeçmeye hazır değıldim. Yeterince fırsat verilirse sonunda bana karşı duygular geliştireceğini umarak, sadece onun yanında olmak için kendimi çeşitli durumlara soktum.

Bunu itiraf etmek kolay değıl ama Maverick'e olan takıntım neredeyse sağıksız boyutlardaydı.

İşte bu durum beni çok şaşırtıyor.

Maverick'e *duyduğum* takıntı.

"Cat, beni duyuyor musun?" Bennett parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Söylediklerini duydun mu?"

Etrafıma bakıyorum. Eve artık yanımda değıl ve herkes kendi gruplarına ayrılmış. Bennett ve ben, bowling pistlerinden uzakta ayakta kalan tek iki kişiyiz.

"Özür dilerim, dalgınlıktan dolayı böyle oldu," diyorum.

Bennett alaycı bir şekilde, "Beyniniz tek bir boş kutuyu bile içine alacak kadar büyük değıl, o yüzden kaybolmuş olamazsınız," dedi.

"Fark etmemiş olabilirsiniz, burada sadece biz varız. O terbiyesizliğı bırakabilirsiniz."

"Bu bir oyun değıl. Ben bir pisliğıim, unutma?"

Evet, kesinlikle bir şeyler farklı.

"Bennett, neyin var? Garip davranıyorsun."

"Belki de sadece bazı şeylerin farkına varıyorum, hepsi bu."

"Ne tür şeyler?"

Kindra şeritlerden birinden "Hadi şu işe başlayalım!" diye bağıyor. "İkiniz sıraya girmeden soyunmaya başlayamayız!"

Bennett'e döndüm. "Önce biz mi başlayacağız?"

"Hayır, hepimiz aynı anda gidiyoruz." Kolumu yakalayıp beni ilk şeride doğru sürüklemeye başladı.

"Ama ne yaptığımızı bilmiyorum," diye fısıldıyorum, onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken. "Önce sen gidebilir misin?"

"Hayır." Beni yolun başında durdurdu. "Üzerindeki kıyafetleri çıkar, yolun sonuna kadar yüz ve oradaki sığırları boğ. Çok üşürsen, pes et, ben de suya atlarım."

"Rakip değişikliği mi? Rakip değişikliğini nasıl yaparım?"

Ben kıpırdamayınca gözlerini devirdi ve ceketimin düğmelerini çözmeye başladı. "Sadece adımı bağır, hemen atlayıp günü kurtarırım. Her zamanki gibi."

Bana öfkeli bir bakış atarak ceketimi çıkarıp pantolonuma saldırmaya başladı.

"Hipotermiden ölmeyecek miyiz?" diye soruyorum.

Omuz silkerek, "İşte bu yüzden önce sen başlıyorsun. Böylece kendime işkence etmek isteyip istemediğime karar verebilirim." dedi.

Yüzmek zorunda kalacağımı bildiğim için inanılmaz derecede uzun görünen şeridin sonuna doğru bakıyorum; işçiler her dikdörtgenin ucuna sığırları yerleştiriyorlar. Sığırların elleri arkadan bağlı, ayakları ise suya kadar uzanan ağır bir zincirle sarılmış.

"Onları içeri çekmemiz mi gerekiyor?" diye soruyorum.

"Bunun için yeterli üst vücut gücüm yok."

"Anla bakalım, *yavru kedi* ."

Bu sevgi sözcüğü artık özlem ve şehvetle dolu değil. Şimdi ise küçümseme ve nefretle dolu. Kesinlikle bir şeyler ters gidiyor.

"Hey, belki de bu oyunda birbirimize güvenmek zorunda kalmadan önce konuşmal yız, ne dersin?" diyorum.

Botlarımın bağcıklarını  z meyi bitirdi ve bana baktı. "Lanet olası ayaklarını botlardan  kar."

Ben onun dediğini yapıyorum ve o da onları  karıyor.

"Günün nasıl geçti, Cat?" diye soruyor.

"Bu,  yle bir konuşma değildi ki—"

"Benimki de harikaydı. şimdi kıyafetlerini  kar. Herkesi bekletiyorsun."

Sıraya doğru baktım ve haklıydı. Bir sürü neredeyse  plak insan bana bakıyordu, her biri titriyordu ve perişan görünüyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ben de üzerimdeki kıyafetlerin geri kalanını  kardım, Bennett de aynısını yaptı. Artık hepimiz sadece mayolarımızla kaldığımıza göre, oyunlar başlayabilir. Kurallarını bilmediğim oyunlar...

"Hazır olun!" diye bağırıyor Ezra.

Bennett'e bakıp, içimden ona bir ipucu vermesi için yalvarıyorum.

"Hazır olun!"

Bennett sırttı.

"Gitmek!"

Dondurucu derinliklerin beni başıma kadar gömeceğini umarak suya atladım, ama daha göğsüme kadar suya girdiğimde ayaklarım yere çarptı.  ığlık atarak suyun içinde sürünerek nefes almayı hatırlamaya çalıştım. Bu sıcaklıklarda ciğerlerim çalışmak istemiyor.

Ama yavaşça ilerlerken, suyun dışarıdaki hava kadar soğuk olmadığını fark ediyorum. Aslında, şeridin ortasında neredeyse dayanılabilir bir sıcaklık var, bu da burada bir tür sıcaklık kontrolünün iş başında olduğunu düşündürüyor.

Ama yine de berbat bir durum. Soğuk, iğneler gibi tenime işliyor ve her nefes çok hızlı geliyor. Dışlerimi sıkıp birkaç adım öne doğru s r n yorum ve buz gibi su omuzlarımdan yukarı  kıyor.

"Bu bir yokuş!" diye seslendim Bennett'e.

"Ciddi misin?" diye karşılık veriyor ve gözlerini devirdiğini duyabiliyorum.

Merkezden uzaklaştıkça su sadece derinleşmekle kalmıyor, aynı zamanda çok daha soğuyor. Merkeze yakın buz gibi derinlikleri ısıtan her neyse, buraya kadar ulaşamıyor gibi görünüyor. Ve şimdi yüzmeye başlamam gerekiyor çünkü dip artık yok.

Yolun sonuna doğru ilerlerken, diğerlerinin ne yaptığını görmek için kenardan aşağıya bakmaya çalışıyorum. Belki herkesin sığırlarını suya nasıl indirdiğini görürsem, ben de aynısını yapabilirim. Ama bacaklarımın her vuruşuna ne kadar yukarı doğru itme gücü uygularsam uygulayayım, sadece kar ve simsiyah su görüyorum.

Bu sıcaklıklarda daha fazla kalamam. Dikenli iğneler kemiklerimi kesen kılıçlara dönüştü. Ortaya doğru yüzüp Bennett'ten yardım bekliyorum.

"Yanlış yöne gidiyoruz, kahrolası!" diye bağırarak kollarını ovuşturdu. "Sığırların olduğu yöne doğru yüzün!"

"Bunu yapmak zorundasın!" diye bağırdım. "Yeterince güçlü değilim!"

Başlangıç noktasına doğru geri dönerken, diğer kulvarlardan su sıçramaları geliyor. Yaklaştıkça Bennett elini bana doğru uzatıyor ve ben de uzanıp elini tutuyorum. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni sudan çıkarıyor, sonra da buz gibi soğuk suya atlıyor.

"Kahretsin!" diye kükredi, yolda hızla ilerlerken. "Lanet olsun! Bu karlı cehenneme lanet olsun!"

Omuzlarıma sıcak bir battaniye örtüldü ve arkama baktığımda Maverick'i gördüm. "Donacaksın," dedi. "Partnerin onu senin için hazırda bekletmesi gerekiyordu."

"Nereden geldi?" diye soruyorum. "Ve nasıl bu kadar sıcak?"

Maverick, daha önce fark ettiğim alçak binaya doğru başını salladı. "Bunlar buhar odaları. Etkinlik bittiğinde

içlerinde ısınabiliriz, ancak battaniyeler o sırada donarak ölmemizi engellemek için."

"Bu etkinliği ısıtmalı havuzda yapamaz mıydık?"

Sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz, şeridimin sonundan yüksek bir sıçrama sesi geldi. Bennett, sığırı derin kısma doğru itmeyi başarmıştı ve şimdi bana dik dik bakıyordu.

"Sıra sende!" diye seslenerek geri dönmeye başladı.

"Görünüşe göre ortağımın da biraz yardıma ihtiyacı var." Maverick, Ice Pick'in kel kafasının dalgalı sularda bir mantar gibi sallandığı kulvarına bakıyor. Kurbanının kafasını suyun altında tutmak için mücadele ediyor.

Maverick günü kurtarmak için koşarak uzaklaşırken, ben de battaniyeyi bırakıp zihnen suya geri dönmeye hazırlanıyorum. Sonundaki o herifi ne kadar çabuk boğarsam, o kadar çabuk ısınırım.

Görünüşe göre Bennett'in planı da bu. Boğma eylemini kolayca gerçekleştirebilir ve bu işi bizim için bitirebilirdi, ama beni aptal durumuna düşürmek istiyor.

"Sıcak battaniye için teşekkürler," diye mırıldanarak onu dışarı çekmek için kenara doğru adım attım.

Bana doğru gülümseyerek, "Önemli değil," dedi.

Elini bıraktım ve suya düştü. "Eyvah! Elim kaydı."

Eli ayak bileğimi kavradı ve ben de onunla birlikte suya düştüm.

"Görünüşe göre senin de ayakların kaymış," diyor ben su yüzüne çıkarken.

Vücut ısısı dalgalar halinde yayılıyor, bu da bana bir fikir verdi.

"Ezra, aynı anda suda olamayacağımızı mı söyledi?" diye soruyorum.

Bennett ne demek istediğimi anladı ve kızağa bindiğinden beri ilk kez sırttı. "Kesinlikle anlamadı. Hadi bin."

Sırtına atlıyorum ve o da dönüp bizi şeridimizin sonundaki sığır sürüsüne doğru götürüyor. Vücut ağırlığımızın birleşimi, Bennett'in adamın omuzlarına baskı

yapmasını ve onu su altında tutmasını kolaylaştırıyor ve vücut ısıımızı paylaştığımız için düşük sıcaklıklarda daha uzun süre dayanabiliyoruz.

Kindra kendi kulvarından "Hile yok!" diye sesleniyor.

"Hadi bakalım," diye homurdandı Bennett, sadece benim duyabileceğim şekilde. Altındaki adam üzerindeki tutuşunu gevşetti. "Onlara bunun benim fikrim olduğunu söyle. Hatta, biri seni bana dokunurken görmeden önce bırak."

"Bu mu mesele?" diye soruyorum dişlerimi sıkarak. Onların gevezelik etmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Bunu gizli tutmak istememden mi rahatsız oldunuz?"

"Biraz öne eğil. Şu pisliği boğmama yardım et." Tekrar tutuşunu değiştiriyor ve neden zorlandığını anlıyorum. Sığır zincirleri tekmeleyerek kırmış ve şimdi alt vücudunu kullanarak yukarı doğru itiliyor.

Öne doğru eğiliyorum ama pek faydası olmuyor. Adam burun deliklerini su yüzeyinin üzerine çıkarıp nefes alabiliyor.

"Yanımı bırakman ve bu işi bitirmeme yardım etmen gerekecek," diyor Bennett sonunda. "Şu zincir için aşağıya yüz. Onu boynuna dolayacağım ve işi biraz daha çabuk bitireceğim."

"Soruyu cevapla. Bunu sır olarak saklamak istememden rahatsız mısın?"

Bennett boğazından hırıltılı bir inilti çıkararak adamın kafasını tekrar suyun altına itti. "Şu zavallı herifi öldürmeme yardım edersen, aklına takılan her soruyu cevaplayacağım. Şimdi yüz!"

Sırtından kayarak indim ve hemen pişman oldum. Soğuk bir duvar vücudumu delip geçti ve nefesimi kesti. Aslında, dalmak için derin bir nefes almak bu noktada neredeyse imkansız görünüyordu. Ama denedim. Alabildiğim kadar havayı içime çektim ve aşağı doğru daldım.

Tamamen suya daldığımda soğuk neredeyse daha katlanılabilir oluyor. Belki de bu yüzden birçok insan soğuk

suda boğuluyor. Elim zincirin ucuna dolandığında yüzeye çıkıp o buz gibi havayı tekrar hissetme düşüncesi neredeyse dayanılmaz geliyor. Ama yine de yukarı çıkıyorum, bu savaşı sona erdirecek silahı teslim etmeye hazırım.

Adamın serbest ayaklarına dokunmamaya dikkat ederek ayağa kalktım ve zinciri Bennett'in eline ittim, ardından tekrar sırtına tırmanmaya çalıştım. Onun sıcaklığını istiyordum, ama daha da önemlisi, ona yakın hissetmek istiyordum.

Artık o tuhaf tavrın hayal ürünü olmadığını, onu gerçekten rahatsız eden bir şey olduğunu bildiğime göre, aramızdaki uçurum bana düşündüğümde daha fazla rahatsızlık veriyor.

İçimde hâlâ bir saplantı var, ama artık Maverick'e odaklanmıyorum. İster beğeneyim ister beğenmeyeyim, yeni bir sorunum var.

Bennett'e aşığım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Bennett

Tüm öfkem elimdeki zincire geçiyor. Kalın metal halkaları boynuna gittikçe daha sıkı sarıyorum, zincirin nerede bittiğini ve ellerimin nerede başladığını ayırt edemeyene kadar çekiyorum. Su yüzüne çarpıyor ve açık ağzını, irileşen gözlerini bozuyor.

"Ölmek üzere mi?" diye soruyor Cat kulağıma ve sıcak nefesinin beni ürpertmesinden nefret ediyorum.

"Neredeyse," diyorum.

Zinciri tekrar sıkıca kavrayıp vücudunu daha aşağıya itiyorum, böylece bir daha nefes almak için yukarı çıkamıyorum. Ölüm sancıları içinde, tamamen gevşemeden önce son bir kez yukarı doğru itiliyor. Saniyeler sonra, yüzeye baloncuklar yükseliyor.

"İşi bitti. Hadi buradan defolup gidelim." Zinciri bıraktım ve adam olduğu yerde kaldı.

Arkamı dönüp çıkışa doğru yönelirken kedi beni daha sıkı kavradı. "Ama ağzı... ağzı hâlâ kıpırdıyordu."

"Ölümcül nefes alma." Ayaklarım yere değiyor ama ona sırtımdan inmesini söyleyemiyorum. "Vücut ne zaman duracağını bilmiyor."

Kalp de aynı şekilde davranmaz.

Göğüslerinin sırtıma baskı yapma şeklinden zevk almamalıydım. Onun öldürme korkusunu yenmesine yardım etmek istememeliydim. O benim için bir endişe kaynağı olmamalıydı, çünkü ben onun sadece kirli, kahrolası sırrıyım.

Ama kapatamıyorum.

"Hesabı alabilir miyiz?" diye bağıriyorum yol boyunca, ama birinci olup olmadığımızı görmek için beklemiyorum. Kedi hâlâ sırtıma sıkıca yapışık halde, bizi sudan çıkarıp buharlı kulübelere doğru yola koyuluyorum.

"Aklımdan geçenleri okudun," diyor Cat kulağıma ve eminim bu sefer ürperdiğimi hissetti. Soğuktan titrediğimi varsayacağım.

Ağır kapıyı hızla açıp Kediye kulübenin içindeki tahta bir banka bıraktığımda ayaklarımı hissetmiyordum. Kimse bizi rahatsız etmeden önce arkamı dönüp kapıyı kilitledim.

Kedi, askıdan bir sabahlık alıp kollarını içine geçirirken gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sanırım bu kulübeler sadece bizim için değil, herkes için olmalı."

"Evet, birden fazla var. Bunlara da sığabilirler. Konuşmak istedin, o zaman konuşalım." Uygun bir tane bulana kadar cübbelerin arasında arama yaptım. Sonra yanına, banka oturdum, başımın arkasını sedir duvara yasladım ve şiddetli titremeler arasında iç çektim. Odanın ortasındaki taşlardan ve ateşten gelen sıcaklık, uyanan uzuvlarıma acı verici sızılar gönderdi.

"Ya insanlar soru sorarsa?" diyor Cat.

Gözlerimi kapatıyorum. "Öyleyse sen onlara cevap ver."

"Yani bizden bahsediyorum. Bu sefer hangi yalanı uydurabilirim? Neden kendimizi bu kulübeye, yalnız başımıza kilitledik?"

"Onlara gerçeği söyleyin."

"Ben yapamam. Sen de yapamazsın."

"Öyleyse, gidebilirsiniz," diyorum kapıyı işaret ederek. "Sizi burada tutmuyorum. Kilit sadece içeride olmayanlar için çalışıyor."

"Kilitlerin nasıl çalıştığını biliyorum, Bennett."

"Kendini tuvalete kilitleyip paniğe kapılan kızın sözleri bunlar."

Hayır, kilitlerin nasıl çalıştığını hiç anlamıyor. Anlasaydı, en başından beri beni savunmasının ötesine geçmezdi. Şimdi ikimiz de mahvolduk.

"Bu neden gizli kalmak zorunda?" diye soruyorum.

Sözlerini bir türlü toparlayamadan sonunda, "Nedenini biliyorsun," dedi.

"Utandığın için mi? Bunun sebep olmadığını söylüyorsun ama bence öyle."

Kadın bankın kenarını kavrayıp öne doğru eğildi ve odanın ortasındaki küçük ateşe baktı. "Sanırım bir bakıma utanıyorum. Sadece... bizi tanıyan herkese kararlarımı açıklamak istemiyorum."

Kapı çalındı, ardından Ezra'nın sesi duyuldu. "İçeride her şey yolunda mı?"

"İyiyiz!" dedi Kedi, onun duyabileceği kadar yüksek sesle. Hatta malikanenin bodrumundaki Sığırlar bile duymuş olabilir. "Konuşuyoruz."

Kindra kapı aralığından, "Konuşmak mı?" diye sordu. "İkiniz neden böyle bir şey yapmaya kalkıştınız ki? Hem de arabulucu olmadan?"

Kedi kapıyı işaret etti ve bana " *Gördün mü ?*" der gibi bir bakış attı.

"İyi olduğumuzu söyledi, şimdi defolun gidin!" diyorum ve bu onları kapıdan uzaklaştırmaya yetiyor. Bunu, uzaklaştıklarında alttan süzülen ışıktan anlıyorum. "Hepimiz birbirimizle dalga geçiyoruz," diye fısıldıyorum. "Şakalar yeni bir şey olmazdı."

Başını salladı. "Bundan daha fazlası. Sorulara cevap vermek zorunda kalacağım ve sen benden daha kötü durumda olacaksın. *Ona zarar verme.*" Bennett. *Onu aldatma, Bennett .*" Kadın alaycı bir şekilde güldü ve

ayağının ucunu toprağa sürdü. "Gerçekten de bununla mı uğraşmak istiyoruz?"

Bazı şeyler buna değer.

Söylemek istediğim bu ama dudaklarım kelimeleri bir türlü çözemiyor. Sadece alevlerin solgun tenine yaydığı parıltıyı izleyebiliyorum.

"Öyleyse ne yapmak istiyorsunuz?" diye soruyorum bunun yerine.

"Bilmiyorum. New York'ta olsaydık işler çok daha kolay olurdu. Burada sürekli gözetim altındayız."

Kapıya bir kez daha vuruldu. Bu sefer gelen Ice Pick'ti. "Hey, içeri girebilir miyim acaba? Diğer terleme odaları oldukça dolu."

"Sürekli kesintiler hiç yardımcı olmuyor," diyorum Cat'e. "Bunu malikanede devam ettirelim. Akşam yemeğinden önce birkaç saatimiz olacak."

Kapıyı açmak için ayağa kalktığımda kedi başıyla onayladı.

"Döndükten bir saat sonra yüzme havuzunda buluşalım," diyorum. "Bundan sonra bir süre kimsenin suya yaklaşmak isteyeceğinden şüpheliyim."

Yüzme havuzundaki kontrol paneline gidip o berbat ekranları kapatıyorum. O yapay güneş ışığı kayboluyor, yerini gerçeklik alıyor. Ve gerçeklik karanlık, karlı ve soğuk. Tavan lambaları da aynı panelden çalışıyor, bu yüzden onları da kısıyorum. Bu odaya ne kadar az dikkat çekersem o kadar iyi.

Felaket olayından sonra herkes oldukça yorgundu, bu yüzden güvende olmalıyız. Cat ve ben tek başarılı boğulma denemesini gerçekleştirdik. Diğer tüm Sığırlar hipotermiden öldü, katılımcılar ise buhar kabinlerinde

ısındılar. Herkes şu anda odalarında olmalı, soğuktan korunmak için uyumalı ve Kindra'nın herkese uyuma ve ısınma fırsatı vermek için düzenlediğı geç akşam yemeğinin hayalini kurmalıdır.

Ama Cat öyle değıl. Eğer planımıza sadık kalırsa, her an o cam kapılardan içeri girebilir.

Uzun bitkilerin arkasına gizlenmiş bir niş içinde bulunan jakuzilerden birinin kenarında şampanya ve ince cam kadehleri ayarlıyorum. Odanın meraklı gözlerden bir nebze olsun mahremiyet sağılayan tek yeri burası.

İşte mesele de bu. Yaptığımız işlerin gizliliğinden hoşlanmadığım anlamına gelmiyor bu. Aksine, işin içine bir eğlence unsuru katıyor. Ama bunun ardındaki mantığı onayladığımı söylesem yalan olurdu.

Ya da sonsuza dek gizli kalacak.

Zaman çizelgeleri üzerinden düşünmem de benim için pek iyiye işaret değıl. İlişkiler, bağıllık ve duygular hiçbir zaman dikkate alınacak şeyler olmadı. Bir gün bir kızla birlikte olsam, ertesi gün arkadaşım onunla birlikte olsa, bu asla sorun olmazdı. Hatta bazen ikimiz de aynı kızla aynı anda birlikte olurduk. Umursamazdım.

şimdiye kadar.

Etkinlikte Maverick'in Cat'in omuzlarına sıcak bir havlu sardığını görünce, bunun başlangıçta tahmin ettiğimden çok daha fazlası olduğunu anladım. Çünkü işte o anda kıskançlığın yakıcı iğneleri göğsüme saplandı.

Onu kız kardeşi gibi görüyor ve Ezra'nın da ona bunu söylediğini duydum, ama sıcak kumaşı açıkta kalan tenine örterken ona bakış şekli... Diyelim ki, eğer onu kız kardeşi olarak görüyorsa, bu çok ensest bir bakıştı. Eğer bir gün o gizemli kız kardeşimle tanışma şansım olursa, bakışlarım onun meme uçlarında bir hava kilidi oluşturmayacak.

Nemli odanın kapısı hışırdayarak açıldı. Kedi içeri girdi ve sanki hemen arkasında biri varmış gibi aceleyle havuza doğru koştu. Adını söyleyemeden suya atladı ve tüm kıyafetleriyle birlikte su altında kayboldu.

"Bu da ne?" diye fısıldayarak izlemeye devam ettim.

Sessizce köpek yüzme stiliyle havuzun kapıya bakan tarafına doğru ilerler, sonra kenarına tutunarak aşağıya bakar. Ve orada, karanlık bir figür yanından geçene kadar buzlu cam duvarını izleyerek bekler.

Buz Kıracağı, buzlanmamış olan kapıya doğru sendeleyerek ilerler ve içeriye bakar. Buz Kıracağı, gölgeli odada kediyi aramaya devam ederken, kedi başını suyun altına sokar. Avının burada olmadığına ikna olan Buz Kıracağı, yoluna devam eder.

"Sahil güvenli, Ariel," diyorum su yüzüne çıktığında.

Sesin nereden geldiğini görmek için hızla dönerken çığlık atıyor ve neredeyse boğuluyor.

Ona el sallayıp şampanya şişesini kaldırdım. "Biraz alkolün iyi geleceğini düşündüm."

"Şampanyadan daha sert bir şeye ihtiyacım var," diyor sırlıklam vücudunu havuzdan çıkarırken. Vücut hatlarına yapışan pembe sweatshirt onu tekrar suya itmekle tehdit ediyor, bu yüzden ona yardım etmek için acele ediyorum.

Karaya ayak bastıktan sonra, kıyafetlerini çıkarmasına yardım edip onu jakuziye götürüyorum. Romantik ortamı tedirgin gözlerle inceliyor.

"Bunların hepsi de ne?"

"Önce ben," diyorum. "Buz Kıracağı'ndan neden kaçıyordun?"

Çalkantılı suya adımını atıyor, sonra içini çekerek kendini suya indiriyor, sadece başı suyun üzerinde kalıyor. "Merdivenlerden indiğimi gördü ve bana doğru gelmeye başladı. Tekrar flört etmeyi denemek istediğini düşünerek, ona yetişmeden önce ondan kaçmaya çalışırken neredeyse boynumu kırıyordum."

"Ah, kediciğimin bir hayranı mı var?" diye sırıttım. Suyu daldım ve söylediği bir sonraki şeyle suyu neredeyse kaynatmaya başladım.

"Görünüşe göre, o tek kişi değil. Eve, Maverick'in aramızda bir şeyler olmasına o kadar da karşı

olmayabileceğini söyledi."

Boğazımdan yükselen sahiplenici sözleri yutuyorum ve kayıtsız görünmeye çalışıyorum. "Öyle mi? Bu bilgiyle ne yapmayı planlıyorsun?"

İnce omuzları, su seviyesini zar zor geçecek şekilde hafifçe yukarı kalktı. "Bilmiyorum. Ama buraya gelme sebebimiz bu değil. Konuşmak istediğini söyledin, o halde konuşalım."

Söylemeyi planladığım şey—ona aşık olduğumu ve bunun ne anlama geldiğini düşünmemiz gerektiğini—şimdi o kadar da akıllıca görünmüyor. Herkesin şakalarının hedefi olmaktan bıktıysam, kendimi bu kadar kolay tuzağa düşürmeyi bırakmalıyım. Ona gerçek duygularımı söylersem sadece gülecek. Özellikle de şimdi onun saplantısı ulaşılabilir bir mesafedeyken.

Ben de suya bakıp hiçbir şey söylemiyorum.

"Vay canına, seni gerçekten bir şey rahatsız ediyor," diyor ve sesinde hiçbir küçümseme yok.

"Önemli değil. Sadece benimle ilgili bir sorun."

Biraz daha yaklaştı ve elini bacağıma koydu, sonra neredeyse anında kolunu çekti ve bunun yerine sırtımı okşamayı tercih etti. İkinci hareket de birincisi kadar garipti.

"Bu konuda pek iyi değiliz," diyor hafif bir gülümsemeyle.

"Ne? Birbirimizi teselli mi edeceğiz? Olabilir."

"Nasıl yani?"

Kolumu beline doladım ve onu kucağıma çektim. Neredeyse pişman olacağım bir hareketti bu, çünkü kaygan teninin uyluklarıma değmesi bile penisimi sertleştirmeye yetiyordu. Fark ettiyse de, bir şey söylemeyecek kadar kibardı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak gözlerinin içine bakıyorum. Eğer bunu istiyorsam -ki istediğim giderek daha da belirginleşiyor- biraz daha çaba göstermem gerekecek. Maverick'i açık sözlü olduğu için seviyor, belki de ben de

kendi kapağımı aralayıp ona en azından *bir şeyler* göstermeliyim.

Ama ona karşı hislerimi değil. Hikâyemin o kısmını okumasına henüz hazır değilim. O sözler, inzivanın sonunda kapatmak zorunda kalacağım bir bölümün içinde gömülü kalabilir.

“Annem...” Kelimeler boğazımda düğümleniyor, gerçekleriyle beni boğuyor. Annemin durumu hakkında Ezra'ya yalan söylemek başka bir şey, kendime yalan söylemek başka bir şey. Birine gerçeği söylemek onu gerçek kılıyor. “Annem ölüyor.”

Sözler, farkına varmadan ağızımdan dökölüyor ve durum onları neredeyse değersizleştiriyor. Bir bakıma, Cat'i Maverick'ten daha çok sevmesi için manipüle etmek amacıyla içimi döküyorum. Ama bir bakıma da, bunları ona anlatıyorum çünkü o, farkında olmasa bile, kırıldığımda beni yeniden bir araya getirebilecek kişi.

Cat eğilip beni kollarına aldı ve başını omzuma yasladı. “Bennett, çok üzgünüm. Hepimiz onun bir bakım evinde olduğunu biliyorduk, ama Ezra onun durumundan hiç bahsetmedi.”

“Çünkü bilmiyor.”

“Şaşırmadım, sürekli küstahça davranıyorsun ve gözlerinde öfke dolu bir ifade var.”

“Sonunda herkes ölüyor. Bunun beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum ama etkiliyor.”

“Hayır, annenin durumunu kastetmiyorum.” Parmakları suyun altında sırtımda tembelce daireler çiziyor. “Sen bir adada yalnız bir adamsın. Her şey için kendine bağımlısın.”

“Erkeklerin yapması gereken şey bu değil mi?”

“Hayır, aptal herif.” Boynuma doğru kıkırdadı ve bu alaycı söz, dudaklarından dökölürken bir sevgi sözcüğüne dönüştü. “Kimsenin böyle bir fırtınayı tek başına atlatması beklenmemeli. Başkalarının seni önemsemesine izin vermek sorun değil.”

"Kimsenin beni önemsemesine engel olmuyorum."

"Ama öylesin."

"Nasıl?" Boynumu yana eğerek ona aşağıdan bakmaya çalıştım.

"Eğer acı çektiğini insanlara söylemezsen, nasıl umursayabilirler ki?"

Alaycı bir şekilde, "Acıma duygusundan bahsediyorsun. Kimsenin bana acımasını istemiyorum," dedim.

"Açıkçası, sana acımıyorum. Seni önemsiyorum."

Sözleri kalbime dikenli kancalar gibi saplanırken bana sokuluyor. Kız orada kendini evinde gibi hissediyor.

Keşke kalsaydı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Kedi

İlık Bennett beni kollarında tutarken su tenimde fokurdayarak akıyor. Hareket etmekten korkuyorum, dudaklarımdan fazlasını hareket ettirip cevap verirsem yarattığı illüzyonu bozmaktan korkuyorum. Söylediğim kelimeler bile tuzaklarla dolu gibi geliyor. Tek bir yanlış adım atarsam, savunmasını devreye sokup beni uzaklaştıracak ve ona yaklaşamayacağım.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Bu bir tür bunama," diyor. "Beyni esasen küçülüyor ve artık fazla zaman kalmadı. Kişiliğindeki hızlı değişimlere uyum sağlamaya çalışıyorum, ama her ziyaretimde farklı bir insanla karşılaşıyormuş gibi oluyorum. Annemi artık nadiren görüyorum. Yani, fiziksel olarak aynı görünüyor, ama..."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum konuşmaya devam etmeyince.

"Yapıyor musun?"

Duvarları yeniden yükseliyor ve onları durdurmanın bir yolunu bulmalıyım. Ateşkes istiyorsam, bu savaşın şartlarını kabul etmeliyim ve bu da duvarlarımı indirmem gerektiği anlamına geliyor.

Onun neler yaşadığını nasıl anladığımı açıklamam gerekecek.

"Ben her zaman tek çocuk değildim," diyorum. "Büyük bir ağabeyim vardı."

"Demans hastası mı?"

"Hayır, serebral palsiydi. Oldukça ağır bir hastalıktı. Hiç yürüyemedi ya da konuşamadı ve hayatının büyük bölümünü tekerlekli sandalyede geçirdi, ama o benim kardeşimdi ve onu çok seviyordum."

Omuzları biraz gevşiyor ve beni daha da yakına çekerek kollarını bana sarıyor, böylece onun kollarında tamamen rahatlayabiliyorum. "Bana ondan bahset."

Bennett'in beni tutuş şekli ve kardeşim hakkında daha fazla şey öğrenme isteği, içimdeki gergin bir şeyi çözdü. Boğazımdaki düğüm çözülene kadar gevşedi ve rahatladı.

"Adı Seth'ti. Benim gibi sarı saçlı ve mavi gözlüydü, ama kirpikleri benimkinden çok daha dolgundu."

"Kirpikler mi? Eminim bütün kadınların gönlünü kazanmıştır."

Boynuna yaslanıp kıkırdıyorum. "Ah, hemşireler onu çok severdi, bu kesin. Kendini kelimelerle veya hareketlerle ifade edemezdi, ama gözlerinde çok fazla yaşam vardı. Kulağa çılgınca gelebilir, ama iletişim *kurabiliyordu* . Sandalyesinin etrafında oynadığımda veya eline ya da kucağına bir oyuncak koyduğumda, neşe olurdu. Babam üst kattaki banyoyu yenilemeye çalışırken tavandan düştüğünde ise endişe olurdu. Gözleriyle konuşurdu."

"Onun kaybıyla nasıl başa çıktınız?"

Derin bir nefes alıyorum ve doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Hiçbir şey, ailemin kardeşimin yokluğunda hissettiği ve hissetmeye devam ettiği acıyı ifade edemiyor gibi görünüyor.

"Sanırım bu konuyla hiçbir zaman gerçekten başa çıkamadık," diyorum. "En azından sağlıklı bir şekilde değil. Annem odasını kilitledi ve masrafların bir kısmını

karşlamak için tüm tıbbi ekipmanlarını sattı. Annem ve babam sanki hiç erkek kardeşim yokmuş gibi davranıyorlar, bu da benim için zor çünkü bir *erkek* kardeşim vardı."

"Senin bir erkek kardeşin olduğunu hiç bilmiyordum," diyor. "Sanırım Kindra da bilmiyor. Birkaç kez tek çocuk olduğunu söyledi."

"Bunu pek çok kişiye anlatmam."

"En yakın arkadaşın da dahil mi?" Parmakları çenemin altına yerleşip yüzümü kaldırıyor, böylece mavi gözlerine bakıyorum. "Tatlım, anlaşılan adada yalnız değilim."

"Belki de kısmen yanılmışımdır. Belki de adalar, insanların arada bir ziyaret etmesine izin verirsiniz o kadar da kötü değildir."

"Yapacağımız tek şey bu mu?" diye soruyor. "Sadece ziyaret mi edeceğiz? Çünkü artık pek emin değilim."

Sözleri aklımda yankılanıyor ama Bennett bizi jakuzinin diğer tarafına götürdüğü için cevap vermeye vaktim olmuyor. Kollarında dönüp koltuğa oturuyorum, yüz yüze geliyorum; o da beni pazularının arasına alıp üzerime eğiliyor, dudakları benimkine çok yakın. Gözlerimi kapatıyorum ve o beni öpüyor.

Ve bu öpüşme, daha önce paylaştığımız hiçbir öpüşmeye benzemiyor.

Kırılmanlık yakınlığa dönüşüyor ve öpüşme içimde bir kıvılcım çakıyor. Vahşi, dizginsiz ve sıcak bir tutkuyla dolu. Bal ve nane gibi. Bildiğimiz nefretten arınmış, yabancı bir şeyle dolu.

Bu tehlikeli.

Onu itip uzaklaştırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Beni öyle öptüğünde, o kadar derinden hissettiğimde, nefes alamıyorum ya da düşünemiyorum. Beni, ihtiyaçtan ibaret, akıldan yoksun bir kütleye dönüştürüyor.

"Bennett, ne diyorsun?" diye soruyorum.

Gözlerini kapatıp alnını benimkine dayıyor, ama kelimeler onun gösterebileceğinden daha fazla kırılmanlık

gerektiriyor gibi görünüyor. Beni kızdırmak yerine, sessizliği bana güven veriyor. Sonuçları ne olursa olsun, aynı fikirdeyiz.

"Ben de," diye fısıldadım.

Bennett inleyerek beni bıraktı ve yanıma çöktü. Kapıyı görmesini engelleyen sarkık monstera bitkisine bakarken, "Gerçekten de hiçbir şey olamayız, değil mi?" diye sordu.

"Bunu nasıl başarabileceğimizi anlamıyorum," diye fısıldıyorum ve gözyaşlarım tekrar akmaya başlıyor. Göğsümdeki acıyı unutmak için, yanağımın içini sıkarak başka bir acı hissine odaklanıyorum.

"Bunu sır olarak saklamaktan nefret ediyorum, ama eğer tek yol buysa, o zaman—"

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bunu sır olarak saklamayı sevmiyorum. Eğer kız arkadaşlarına muhteşem bir seks yaşatamazsan, bunun ne anlamı var ki?"

Bennett sırttı. "Akıl almaz, değil mi?"

"Başlama."

"Hadi bakalım, yavru kedi. Biraz övgü kimseye zarar vermez."

"Okşanmaya en son ihtiyaç duyacağınız şey egonuzdur."

"Penisimi mi ilk sıraya koymalıyım?"

İnleyerek koluna vurdum. "Ciddi bir konuşma yapmaktan gerçekten aciz misin? Endişelenmeye başladım."

"Tamam, tamam." İçini çekip sustu, ama bir soru onu rahatsız etmeye devam etti ve sormak zorunda kaldı. "Yani... madem hiçbir şey olamayız, Maverick'i mi seçeceksin?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Yani, aramızda yaşananlar kafamda bazı şeyleri değiştirdi."

"Sağ."

Sözlerimiz arasındaki boşlukları daha fazla sessizlik dolduruyor ve üzerimize bir huzursuzluk çöküyor. Tutkulu anlarda sorun yaşamıyoruz, ancak sevgililer arasında çok

kolay geçen sessiz anlar, aşabileceğimizden emin olmadığımız bir engel parkuru yaratıyor.

Bennett'in elleri belimi kavradı ve beni kucağına çekti, böylece onun üzerine oturmuş oldum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum ondan uzaklaşmaya çalışırken, ama beni bırakmıyor.

Gözlerimin içine bakarken eli daha da sıkılaşıyor ve neredeyse korkuyorum. Orada tanımadığım bir ateş var. Ve bana yöneltilmiş.

"Gözlerimin içine bak ve beni istemediğini söyle, Cat. Bunu yapabilir misin?" Kalçaları yukarı doğru hareket ederek sertleşmiş penisini bikini altına bastırdı. "Ben yokken beni düşünmediğini söyleyebilir misin? Ben odadayken beni aramadığını söyleyebilir misin?"

Bütün bunları ve çok daha fazlasını yapıyorum, ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Bu, kendimizi herkese ifşa etmenin çözüm olduğı anlamına gelmiyor.

"Ya işler yolunda gitmezse?" diyorum. "O zaman ne olacak? Arkadaş grubumuzu bölmek zorunda kalacağız ve bu da Tanrı bilir ne kadar süre onların sorularına ve yorumlarına katlandıktan sonra olacak."

"Ya işler yolunda giderse?"

O kalçalarını tekrar hareket ettirirken gözlerimi kapatıp inlememi bastırdım.

"Öyleyse bana doğruyu söyle," diye emrediyor. "Sorularımı yanıtla. Şimdi bensiz bir gün geçirmenin kalbini paramparça etmeyeceğini söyle."

Kalınlığı tekrar bana değıyor ve gözlerim neredeyse şaşı oluyor. Bu adil değıl. Önümde orgazm vaadi varken ne duymak isterse onu söyleyeceğini biliyor.

Evet, bu oyunu iki kişi de oynayabilir.

Omuzlarından tutup kalçalarımı hareket ettiriyorum. "Beni düşünüyor musun, Bennett? Benim seni düşünüp düşünmediğimi bu yüzden mi öğrenmek istiyorsun?"

Elleri kalçalarımaya yapışmış, hareketlerimi engellemeye çalışıyor. "Ne yapıyorsun, yavru kedi? İtaatsizlik etme."

"Ah, çok itaatsizim." Hızımı artırıp biraz daha hızlı öğütüyorum. Su ve ısı aramızda çalkalanıyor. "Şimdi söyle bana, ne tür şeyler düşünüyorsun ? Kirli şeyler mi? Yoksa tatlı şeyler mi?"

Dudaklarımdan bir inilti dökülürken dişlerini sıktı. Elimde değil. Sürtünme inanılmaz bir his veriyor.

" Beni bir odada mı arıyorsun?" Boynunu ısırp hayatım buna bağıymış gibi onu beceriyorum. "Lanet olsun, arıyorsun, değil mi?"

O soruları kendim cevaplamamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, çünkü cevaplar beni onun bakışlarındaki o sıcaklık kadar korkutuyor.

"Böyle devam edersen beni gelmeye zorlayacaksın," diyor.

Sırıttım ve ona doğru hareket etmeye devam ettim. Bu, özgüvenim için inanılmaz bir şeydi. Sanırım daha önce hiçbir erkeği boşalmaya bu kadar teşvik etmemiştim.

"Küçük kedi, eğer beni böyle orgazma ulaştırırsan, beni utandırdığın için seni daha sonra cezalandırmak zorunda kalacağım."

"Beni soyup dizinin üstüne mi yatıracaksın?" diye kulağına fısıldadım. "Nasıl yapacağını söyle. Beni nasıl cezalandıracağını söyle."

Eli aramızdan kayıyor ve göğsümü sıkıyor. "Bu dayak sadece başlangıç. Bir derse ihtiyacın var ve bunu unutmamanı sağlamak istiyorum."

Ona daha sertçe sürtünüyorum ve o nefesini tutuyor.

"Ciddi söylüyorum, Cat. Bu işi bırak artık," diyor.

O beni daha sıkı kavradıkça kalçalarım yuvarlanıp sallanıyor. Penisini çelik gibi sert, tenim ise elektriklenmiş gibi. Su, aramızdaki kıvılcımı iletiyor ve hisleri o kadar yoğunlaştırıyor ki, ben de orgazm olmaktan korkuyorum.

Yüzünü göğüslerimin arasına gömüyor, kalçalarımı neredeyse hiç hareket ettiremeyene kadar beni sert vücuduna bastırıyor. Penisi titriyor, tenime sürtünerek inlerken hafif bir kalp atışı gibi atıyor ve boşalıyor. Saniyeler sonra beni bırakıyor ve yüzümdeki saçları kenara itiyor.

“Ah, yavru kedi.” Derin bir nefes alıp verdi. “Başın belada.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bennett

Kediyi omzuma alıp koridora taşıırken kaymamaya . Bu **çalışıyorum** kadına yapmam gereken şeyler, bu jakuzinin sağlayabileceğinden biraz daha fazla alan ve çok daha fazla mahremiyet gerektiriyor.

"Kıyafetlerim!" diye kıkırdayarak söylüyor Kedi. "Hâlâ yerdeler. Ya biri bulursa?"

"Onlara senin Batı'nın Kötü Cadısı olduğundan şüphelendiğimi, bu yüzden üzerine su döktüğümü ve teorimin doğru olduğunu kanıtladığımı söyleyeceğim." Kalçasına bir tokat atıyorum ve kalçası başımın yanında titriyor. Isırmak için sabırsızlanıyorum.

Ana salona yaklaşırken erkek sesleri kulağıma geliyor ve şampiyonluk kemeri gibi omzuma astığım ödülü alıp dışarıya, herkesin önüne çıkmaya canım çekiyor. Ama Cat'in bana karşı gerildiğini hissediyorum ve bunu yapamıyorum. Onun güvenini boşa çıkaramam. Onu ayağa kaldırıyorum, o da dudağını ısırp bana bakıyor.

"Şimdilik bu işin ne olduğunu anlayana kadar sessiz kalalım, tamam mı?" diye fısıldıyor.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

Önce aramızdaki odayı, sonra da üst kattaki odaları işaret etti. "Biliyorsun... Sanırım sevişiyoruz, ama bunun ötesinde bir şey olup olmadığını hâlâ bilmiyorum."

Onun topun tamamen kendi sahasında olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum. Sanki canı istediğinde oynayabileceği, aşık bir köpek yavrusuymuşum gibi. Asıl sorun bu işte.

Birkaç adım ilerledikten sonra köşeyi dönüp baktığımda Maverick ve Jim'i merdivenlerin yanında gördüm. Başka biri olsaydı benimle gizlice kaçabilirdi, ama Maverick'i gördüğü an, jakuzide söylediklerine rağmen beni unutacak.

"Kim o?" diye fısıldadı kedi.

İçimden bir ah çekip, kendisinin de görmesi için işaret ettim.

Parmak uçlarında yaklaşıp köşeden dikkatlice baktı. Maverick'i görür görmez vücudu gerildi ve neredeyse geriye doğru sıçradı.

"Kahretsin," diyor. "Birlikte dışarı çıkmamızın hiçbir yolu yok, dikkat çekeceğiz. İkimiz de mayo giydik, bu bile yeterince şüpheli görünüyor."

Sözleri içimdeki hassas bir noktaya dokunurken, yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

"Evet, sen önden git," diyorum. "Kapını açık bırak, ortalık sakinleşince ben de içeri girerim."

Başını sallamadan önce gözlerinde beliren o kararsızlık anını sevmiyorum. Maverick hakkında kararsız olduğunu söylemiş olabilir, ama bana karşı daha da kararsız gibi görünüyor.

Köşeyi dönmek için kendini hazırlamasını izlerken duygularımı yutuyorum. Her geçen saniye onu daha çok istediğimi itiraf etmek zor, ama istiyorum. Sadece bedenini değil, her şeyini.

Kardeşinden bahsettiğinde anladım. Sesindeki acıyı duyunca ben de onun için acı çektim. İçimde bir şey onun acısını dindirmeyi ve bir daha asla acı çekmemesini

sağlamayı arzuladı. Empati benim için yabancı bir duygu değil, ama aşk ilişkileri söz konusu olduğunda öyle. Ne kadar korkutucu olsa da, kendimi bunu ondan daha çok keşfetmek isterken buluyorum ve bu her şeyden daha korkutucu.

Kadının melodik sesi, iki adamı selamlarken kulaklarıma ulaşıyor ve ben de bir haşere gibi gölgelerde saklanırken dişlerimi sıkıyorum. Hafifçe gülüyor ve en yakın duvara yumruk atmak istiyorum. Maverick'in az önce söylediği şey *o kadar da* komik olamazdı.

Köşeye biraz daha yaklaştım ki dinleyebileyim, ama çok uzaktalar. Sesleri kulağıma geliyor, ama kelimeler boğuk mırıltılar ve mırıltılar şeklinde. Kahrolası şu ahşap ve ses emici özellikleri. Ne hakkında konuştuklarını duymak istiyorsam, daha da yaklaşmam gerekecek.

Bir yere yetişmem gerekiyormuş gibi köşeyi dönüyorum, bakışlarımın Cat'te çok uzun süre kalmamasına dikkat ediyorum. Aslında bu bir başarı, çünkü hâlâ o minicik bikinisiyle. Maverick ise parıldayan göğüslerine o kadar odaklanmış ki beni fark etmiyor, bu da bir avantaj.

Merdivenlerden çıkmaya başlarken Jim bana hafifçe el salladı. Ben de karşılık olarak el salladım ve çıkmaya devam ettim, ama en üst kata ulaşmadan önce adımları seslendi ve şimdi mahsur kaldım. O tırabzana tutunup bana doğru gelirken ben de en üstte bekledim.

"Akşam yemeği iptal edildi, maalesef," diyor Jim. "Yani tamamen iptal edilmedi, ama resmi bir akşam yemeği daveti olmayacak. Şef, akşam için sınırlı bir oda servisi menüsü sunmayı kabul etti."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, çoğunlukla öyleydi. Etkinlikten sonra birkaç misafir kendilerini biraz kötü hissetti, bu yüzden Ezra ve ben herkese geceyi istedikleri gibi geçirmeleri için izin vermenin en iyisi olacağını düşündük. Ya böyle yapacaktık ya da sabahki gezileri iptal edecektik."

Başımı yana eğip ona baktım. "Gezi mi?"

"Evet, son iki günü eğlence dolu planladık. Sabah avlanmaya gideceğiz, ama adada yaptığımız kadar görkemli olmayacak."

"Karanlıkta avlanmak mı? Emin misin, akıllıca bir şey mi?" Merdivenlerden aşağıya doğru baktım ve gözlerim Cat'e takıldı. "Her zamankinden daha fazla kadınıımız var ve içlerinden birinin zarar görmesini istemem."

Jim kıkırdadı ve başını salladı. "Bayan Novak'ın sığırların kurbanı olması durumunda ne kadar üzüleceğinizi hepimiz biliyoruz, ancak sizi temin ederim ki güvenlik önlemleri alındı. Tüm av alanı kameralarla donatıldı ve tüm misafirlerin güvenliğini sağlamak için etkinlik boyunca kameralar izlenecek. Yaz kampında yaşadığımız gibi bir sorun daha yaşamak istemiyoruz."

Şaka yapıyor olabilir ama ben gerçekten Cat'in sağlığı konusunda endişeliyim. Avlar çok çılgınca olabiliyor.

"Ormanda kaybolduktan sonra, Cat'in donmuş ormanda bir daha yürüyüşe çıkmak isteyeceğinden şüpheliyim." Hafifçe gülüyorum. "Muhtemelen bu sefer de katılmayacak zaten."

Jim başını salladı ve merdivenlere baktı. "Hayır, bence katılmaya kesinlikle niyeti var. Az önce Maverick'le de bunu konuşuyordu. Onu okçuluk pratiği yapması için atış poligonuna götürmeyi teklif etti."

Damarlarımda erimiş lav gibi öfke akıyor. Tenim ısınıyor ve alnımda hafif bir ter beliriyor. Birkaç yıl önce bize geldiğinde Maverick'i kanatlarımızın altına aldık ve şimdi sadece işimi elimden almakla kalmadı, kızı da elimden almak üzere.

"Evet, göreceğiz bakalım," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Affedersin?"

Jim'e baktım ve gülümsedim. "Önemli değil. Hiçbir şey." Ona el sallayarak veda ettim ve odama gittim. "Görüşürüz, Jimbo."

"Bu *Jim* ," diyor arkamı dönerek. "Biliyorsun, bana Jimbo denmesinden *nefret ediyorum* . Çok... kaba bir isim."

Onu görmezden gelip yürümeye devam ediyorum. Aşağıdaki iki geveze sevgilinin yanından geçerken merdivenlere bir bakış bile atmıyorum, ama geçerken Cat'in bakışlarının beni delip geçtiğini hissediyorum. Kendine istediği kadar yalan söyleyebilir, ama ben gerçeği biliyorum. Hissettiğim şey tek taraflı bir tutku değil. Bu saplantı iki yönlü ve bu inzivanın sonunda bunu bana itiraf ettireceğim.

Hatta bunu herkese itiraf ettireceğim.

Ama bunların hiçbirini yapmadan önce, onu Maverick'in pençelerinden kurtarmam gerekiyor.

Odamın kapısı arkamdan tık diye kapanıyor. Dolaba doğru aceleyle gidiyorum, mayomu çıkarmak için acele ederken neredeyse tökezliyorum. Cat'in hâlâ giyinmesi gerekiyor ve muhtemelen Maverick'le birlikte olacağı için yüzünü boyamak için zamana ihtiyacı olacak, ama bu yüzden acele ediyorum. Maverick'in kız hakkındaki fikrini neden değiştirdiğini öğrenmek istiyorsam, kız etrafta yokken onunla konuşmam gerekiyor.

Özellikle de işleri iyice sabote etmek ve onun beni seçmesini sağlamak istiyorsam.

Paltomu giyerken, yatak odasının kapısının tık diye kapandığını duydum. Birkaç dakika sonra, duşu açarken duvardaki borulardan bir uğultu sesi geldi.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyorum ayakkabılarımı bağlarken. "Seni kendime ait kılmak için bana gereken tüm zamanı ver."

Ve o benim olacak. Bu konuda kararımı verdim. Paylaşmak istemediğim bir kadın bulmam çok uzun sürdü ve şimdi bulduğuma göre, onu bırakmayı reddediyorum. Onu yatağa zincirleyip, beni sevecek kadar delirinceye kadar orgazm ettirmem gerekirse, bunu yapacağım.

Ne gerekiyorsa yapacağım. Ve bu bugün başlıyor.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bennett

bulmak Onu zor, ama sonunda Maverick'i ahırda buldum. Ancak kızağı hazırlamak yerine, harika bir şey olan kar motorlarından biriyle uğraşıyordu. Kar motoru ise çok daha az romantikti.

"Ormandan geçerken biraz fazla karanlık, değil mi?" diye soruyorum yaklaşırken.

Maverick başını kaldırıp gülümsedi ve ben de onun bembeyaz dişlerini yamuklaşana kadar yumruklamak istedim. "Cat'i okçuluk pratiği yapmaya götürüyorum. Sen de katılabilirsin."

"Sadece ikinizin olmasını istemediğinden emin misin?" Kaşımı kaldırıp cevabını bekledim.

"Hayır. Bunu neden isteyeyim ki?" Kar motorunu ahırdan yavaşça çıkarıp lastiklerin kara değmesini sağladı. "Biliyorum, bana karşı bir ilgisi var ama ben onu şöyle görüyorum—"

"Küçük kız kardeşim. Doğru."

"Evet." Bana doğru döndü. "Ama eğer onu başka bir şekilde görseydim, bu bir sorun olur muydu?"

Bana karşı kullandığı ses tonunu hiç beğenmedim ve bu ani düşmanlığın nereden geldiğini de anlamadım. Kollarımı

göğsümde kavuşturup duruşumu düzelterek ona burada asıl yavru olanın kendisi olduğunu hatırlattım.

"Hayır, sorun olmazdı," diyorum başımı sallayarak. "Ama eğer sorun olsaydı, bu sorun olur muydu?"

"Eğer bu durumun bir sorun olması bir sorun olsaydı, bu bir sorun olur muydu?"

Gözlerimi kırpiyorum. "Tamam, bu gizemli saçmalıklar yeter. Cat'e mi kur yapıyorsun yoksa ne?"

"Bennett..." Maverick içini çekip botunun ucuyla bir kar yığınının dokundu. "Bak, ona karşı nazik olmaya çalışıyorum çünkü ona çok zorluk çıkarıyorsun. İkinizin arasına girmekten herkes bıktı. Bu artık tam zamanlı bir iş oldu."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve duyduklarıma inanamadım. Müdahale mi? Ona zorluk mu çıkarıyoruz? Cat ve ben, seviştiğimizi insanların anlamasından endişeleniyorduk, ama bunu o kadar iyi saklıyoruz ki, her zamankinden daha dengesiz olduğumuzu düşünüyorlar.

"Bekle, yani ona acıdığın için mi randevuya çıkıyorsun?" diye soruyorum, beynim onun söylediklerinin geri kalanını algımlarken. "Ona karşı hiçbir şey hissetmediğin halde, ondan hoşlandığını düşünmesini mi sağlayacaksın? Bu biraz saçma değil mi?"

"Ben de öyle dedim ama herkes bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Diğerleri? Sizler bizim hakkımızda *toplantı* mı yapıyorsunuz? Bu ne saçmalık?"

Maverick ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Katılıyorum. Her şey berbat. Ama Kindra onun için gerçekten endişeleniyor, ben de öyle. Aldığı seçme redlerinin artmasından beri çok depresif."

Depresyonda mı? Hiç de öyle görünmüyor. Hatta bana başarısız seçimlerden bile bahsetmedi. Maverick bunları biliyor da ben neden bilmiyorum?

İçimdeki giderek büyüyen kıskançlık boşluğunu daha da dolduruyor.

"Peki ya umutlarını yükselttikten sonra onu yıkmak zorunda kalırsanız ne olur?" diye soruyorum. "Bu planın faydadan çok zarar getireceği anlaşıyor."

"Tekrar ediyorum, aynen bunu söyledim."

"O yüzden yapma," diyorum. "Onu dışarı çıkarma. Bırak ben yapayım."

Maverick daha cümlem bitmeden başını sallamaya başladı. "Kesinlikle hayır. Ezra ve Kindra herkese ikinizi birbirinizden uzak tutmaları için kesin emirler verdi ve Kindra'nın gazabını göze alamam. Onu sinirlendiğinde gördün mü?"

Ürperiyorum, çünkü evet, yaşadım.

Ama *bir* şeyler yapmalıyım. Eğer Maverick Cat'e kur yaparsa, Cat pes edecek ve eğer onu öperse, onu öldürmek zorunda kalacağım. Şu an beni çok sinirlendiriyor, ama Ezra ve ben onu gayri resmi küçük kardeşimiz gibi görüyoruz ve onu gerçekten öldürmek istemiyorum.

"Bunu yapma, Maverick. Kindra ve Ezra ile ben ilgilenirim."

"Eve, Grim ve Ice Pick de mi? Bir de Jim'i unutamazsınız."

Bu işin ne kadar derinlere indiğini fark edince alaycı bir şekilde güldüm. Cat'in herkesin bizi ölümüne kovalayacağı yönündeki endişeleri şimdi o kadar da uydurma görünmüyor. "Peki ya Rosie? O da bu işin içinde mi?"

Maverick ellerini ceplerine soktu. "Şaşırtıcı bir şekilde, hayır. Tüm süre boyunca başını salladı, ama ikinizi birbirinden uzak tutma planına neden karşı çıktığını söylemeyi reddediyor."

"Konuşmayı reddediyor... Asi kız, konuşamıyor."

"Bunu yapabilir, ama onu sadece Grim anlıyor. Grim'in söylediğine göre, o da bu konuda onunla konuşmak istemiyor."

"Yani herkes benden nefret ediyor," diyorum. "Bunu mu söylüyorsun bana?"

Maverick topuklarının üzerinde sallanıp karlı zemine baktı. "Nefret çok güçlü bir kelime."

Başımı sallayıp, ağzımdaki acı yalnızlık tadını tükürmek için başımı çevirdim. Belki de Cat, "Bir adada yalnız bir adamsın" derken çok da yanılmamıştı. Ama buraya nasıl geldiğim konusunda yanılıyordu. Yalnız olmayı ben seçmedim. Hayatımdaki insanlar bu seçimi benim yerime yaptılar.

Arkamı dönüp uzaklaşırken Maverick arkamdan sesleniyor. Durmuyorum. Ne anlamı var ki? Onların uşağı olmaya ve Cat'i ona aşıkmiş gibi kandırmaya kararlı. Ona zarar vermek *istiyorlar* . Bana değil. Ama yine de korunmaya ihtiyacı olan kişi ben miyim?

Beygir gücüyle alev alev yanan öfke, konağa doğru geri dönerken gözlerimi kör ediyor. Ona zarar gelmeden önce onu durdurmalıyım. Gözlerindeki o kalplerle neler olup bittiğini göremeyecek.

Ön kapıya vardığımda onu hala görmemiştim. Onu kaçırmadığımı biliyorum çünkü ahıra giden tek bir yol var. Bu da demek oluyor ki muhtemelen hala odasında, küçük randevusuna hazırlanıyor.

Onu durdurmalıyım, ama nasıl? Eğer ona gerçeği söylersem, Maverick'in acıdığı için ilgiliymiş gibi davrandığını söylersem, bu onu mahvedecek. Onu tanıdığımdan beri ilk defa bunu istemiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum.

Elbette benimle birlikte.

Boş ön salonda hızlı adımlarla yürüyorum, sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Eğer onu benimle kalmaya ikna edemezsem, her zaman onu rehin alabilirim. Yatakta bağlıyken nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Kusursuz bir güzellik. Ama bu diğerlerinin gözünde pek de iyi bir izlenim bırakmaz, bu yüzden o fikirden vazgeçiyorum.

Kapısının önünden geçerken kolu hafifçe oynattım ve kilitsiz olduğunu gördüm. Akşamı gözde genç adamla geçirme planlarına rağmen, lekelenmiş sevgilisiyle (yani benimle) planladığı buluşmayı unutmamış gibi görünüyor.

Odasına girdiğimde yatağın üzerine yayılmış bir kıyafet görüyorum, ama Cat banyoda olmalı çünkü onu göremiyorum. Kapalı kapının arkasından bir gürültü ve bir küfür geliyor, şüphelerimi doğruluyor. Saniyeler sonra bir saç kurutma makinesi çalışmaya başlıyor.

Meşgul olduğu için, onu sabote etmenin ve burada kalmasını sağlamanın bir yolunu bulmak için odayı şöyle bir gözden geçiriyorum. Konuşmak çok daha kolay olurdu, ama yine de gözlerindeki acıyı görme düşüncesine katlanamıyorum. Ayrıca teselli ödülü olmak da istemiyorum. Ona gerçeği söylersem, neredeyse kesinlikle kollarımın arasına koşacak, ama ben böyle kazanmak istemiyorum.

Seçilmek istiyorum.

Yatakta duran sütyen ve külot takımı dikkatimi çekiyor ve yaklaşıyorum. Minik pembe tangayı kaldırıp dantel parçasını parmaklarımın arasından geçiriyorum. Anında ereksiyon oluyor.

Banyo kapısına doğru bir göz attım, acaba penisimi okşayıp onu küçük randevusunda meniyle ıslanmış külot giymeye zorlayacak kadar zamanım var mı diye düşünüyordum ki, sonra kedi yatağa atladı ve aklıma daha iyi bir fikir geldi.

Hayır, kediye mastürbasyon yapacak değilim. *O kadar sapık değilim.*

"Hey, ufaklık," diye fısıldadım yaklaşırken. "Annenle aramı düzeltmeme yardım edeceksin şimdi."

Kocaman siyah kedi bana bakıp kuyruğunu sallıyor. Kedinin pembe sütyeninin üzerine oturuyor ve patisini yalamaya başlıyor. Kaba dili dışarı çıkıyor, pati pedlerini birkaç kez yalıyor ve tekrar ağzına giriyor. Bu onu tam

olarak tatmin etmeyince, orada ne varsa kemirmeye başlıyor.

"Bir şey mi canını sıkıyor dostum?" Yatağın yanına oturup patisini elime aldım. En büyük pati diğerlerinden daha sıcaktı ve ortasından bir kıymık batıyordu. "Lanet olsun, çok rahatsız görünüyor. İzin ver de yardım edeyim."

Kediyi kucağıma çekiyorum ve patisinden kıymığı çıkarırken mırıldanıyor. Bu hayvanları ne kadar iğrenç ve aşağılık bulsam da, Kedi onları seviyor—özellikle de bu kediyi—bu yüzden ona yardım etmek zorundayım. Tahta parçası çıkarıldıktan sonra, orada olduğunu bile anlayamıyorum.

"Sen tam bir inatçı küçük veletsin, değil mi?" Banyodaki saç kurutma makinesi kapanırken çenesinin altını kaşıyorum. "Görünüşe göre harekete geçmemiz gerekiyor."

Kediyi kazağımın altına saklayıp, Kedi beni odasında görmeden aceleyle odama geri döndüm. Onun kayıp olduğunu fark ettiğinde, Shorty'yi aramak için Maverick ile olan planlarını iptal edecek, ama sadece onu kaçırdığımı görmezse. İşte o zaman devreye girip onu kendim "bularak" günü kurtaracağım.

Bu gerçekten de harika bir plan. Ne ters gidebilir ki?

Otuzuncu Bölüm

Kedi

bakıp Aynaya , vanilya kokulu dudak parlatıcısını dudaklarıma sürerken bu durumdan nasıl kurtulacağımı düşünmeye çalışıyorum. Bu akşam Maverick'le gidemem. Bennett'le daha çok vakit geçirmek istiyorum. Sonunda bir yere varmaya başlamıştık ve şimdi bu oldu.

Ama hayır diyemem. Maverick'e büyük bir hayranlık duyduğum bir sır değil ve herkesin bildiği kadarıyla hala ona aşığım. Beni bir etkinliğe davet ettiğinde geride kalmak son derece şüpheli olurdu.

Banyodan çıktım ve giyinmek için yatağa yöneldim. Hazırlanmayı bitirdiğimde Bennett'ı yatağında otururken bulmayı ummuştum, ama sanırım fikrini değiştirdi. Onu suçlamıyorum tabii ki.

Muhtemelen bu durumu benim Maverick'i ona tercih ettiğim şeklinde yorumluyor, ama gerçek bundan çok uzak. Bennett istediğim adam. Sadece bunu ne kadar çok istediğimi bilemez. Etrafımda olmadığı zaman onu ne kadar özlediğimi öğrenemez. Sanki tüm hayatımı benden eksik bir parçayla yaşadım ve şimdi onun bu boşluğu ne kadar iyi

doldurduğunu bildiğime göre, her zaman doldurulmak istiyorum—çift anlamlı bir ifade.

Sadece daha fazla zamana ihtiyacım var, hepsi bu. Kindra'ya bunu anlatmak, hayatımda vereceğim en zor konuşmalardan biri olacak ve Bennett'in tarafı da daha kolay olmayacak. Aradaki fark şu ki, o herkesin ne düşündüğünü umursamıyor.

Ama ben öyle düşünüyorum.

Yatağın üzerinden kaldırırken soluk pembe sütyenime siyah kürk yapışmış. İyice silkeliyorum ama zaten önemli değil. Kimse beni böyle görmeyecek. Maverick bir hamle yapabilir ama ben nazlanmak zorundayım. Çünkü kalbim artık başkasına ait.

Giyinirken, "Kısa boylu kızım, gel annene sarıl," diyorum. "Buna ihtiyacım var."

Bennett'in hâlâ kolonya kokan paltosu da dahil olmak üzere, kıyafetleri üst üste yığmayı bitirdiğimde, Shorty hâlâ ortaya çıkmamıştı. Dizlerimin üzerine çöküp her zaman güvenilir olan "*pspsps*" sesine uzandığımda bile, o sevimli küçük yüzünü göstermedi.

"Büyüleyici cazibeme karşı koyabilirsiniz belki ama anlaşmalara asla hayır diyemezsiniz!" diye neşeli bir ses tonuyla söylüyorum.

Hemen şifonyere koştum ve ortadaki çekmecedен kokulu kedi ödüllерinin bulunduğу küçük tüpü çıkardım. İyice çalkaladıktan sonra, ağır küçük patilerin bana doğru geldiğini duymayı bekleyerek arkamı döndüm.

Ama o görünmüyor.

Göğsümdeki kalbim biraz daha hızlı atıyor ama paniği bastırıyorum. Küçük çocuk bazen biraz zor olabiliyor ama hâlâ odamda. Olmak zorunda. Sanki birdenbire başparmakları çıkıp da kapıyı açmış gibi değil.

Komodinin üzerindeki telefonumu alıp el feneriyle yatağın altına, şifonyerin altına ve dolabın içine baktım ama zavallı kedim hiçbir yerde yoktu. Hemen banyoya koştum.

Su dolu olduğu için en sevdiği oda değil ama bazen ben hazırlanırken gizlice içeri giriyor.

O da orada değil. Banyo, bıraktığım gibi bomboş.

Mantıklı kalmaya çalışmama rağmen panik beni sarıyor. Ya odamdan çıkarsa? Daha da kötüsü, ya malikaneden çıkarsa? Zavallı yavrum soğuk havaya uygun değil ve malikanenin pahalı mobilyaları da kedi idrarına dayanıklı değil. Tuvalet eğitimi almış ama tek tuvalet kabı bu odada, o ise henüz orada değil.

Aceleyle salona girdim ve Bennett'in kapısını çaldım. Cevap vermesi çok uzun sürdü, ama sonunda görüldüğünde şikayet edecek halim kalmamıştı.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. "Shorty kayıp. Sanırım kedimi kaybettim."

"Hey, hey, panik yapma. Eminim buralarda bir yerlerdedir." Bennett koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapatırken kolunu omzuma doladı. "Hadi odana gidelim ve onu bulalım."

Bana yardım edeceğini söylediği anda içim rahatladı ve odama doğru ilerledik. Bennett, benim zaten baktığım tüm bariz yerleri aramaya başladı. Yatağın ve şifonyerin altı. Dolap ve banyo. Benimle aynı şanssızlığı yaşadı. Shorty burada değildi.

Özellikle Bennett kollarını bana doladığında gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Göğsüne yaslanıp ağladım, sümüklerim tişörtüne bulaşsa da umursamadım.

"Oyunculukta berbatım. Kişisel asistanlıkta berbatım. Arkadaşlıkta da berbatım çünkü en yakın arkadaşım ile bile birlikte olduğum adam hakkında konuşamıyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Ve şimdi bir kediye bile bakamıyorum. *Kediye* , Bennett. Bu türü seçtim çünkü berbat etmesi en zor olanı, ama yine de başardım."

Bennett beni yatağa götürüyor ve yanıma oturuyor, ama beni kucaklamıyor ve ağlamama izin vermiyor. Çenemi eliyle kavrayıp bana bakmaya zorluyor.

"Oyunculukta berbat değilsin," diyor. "Hatta o kadar iyisin ki, kamptaki herkes senin benden her zamankinden daha çok nefret ettiğini düşünüyor. Birkaç oyuncu seçimi yönetmeninin senin değerini görememesi ne fark eder ki? Ben görüyorum. Reddedilmelerin hepsi umrumda değil."

Sözleri tatlı olsa da, akıllara bir soru getiriyor: "Reddedilmelerden nasıl haberdar oldunuz? Size hiç bahsetmedim."

Bennett omuz silkip gözlerini kapattı. "Maverick'le konuşmuş olabilirim ve o da onlardan bahsetmiş olabilir."

"Maverick'le mi konuştun?" diye neredeyse bağırarak sordum. "Ne halt *ediyordun* , Bennett?"

Bana bakarken çenesini sıktı. "Küçük aşkının bunu anlamasından mı korkuyorsun? Bennett'in kirli penisini içine soktuğunu öğrendikten sonra seni istemeyeceğinden mi korkuyorsun?"

"Bunun için vaktim yok," diyerek kapıya doğru yöneldim. "Kedimi bulmalıyım."

Kapıyı hızla açarken neredeyse Maverick'e çarpıyordum. Koridorda duruyordu, yumruğunu kapıyı çalmaya hazır bir şekilde kaldırmıştı. Odama geri sıçradım ve içeriyi iyice görmeden kapıyı sertçe kapattım.

"Saklan!" diye fısıldayarak Bennett'e doğru bağırdım.

Çılgın bir çizgi film karakteri gibi odanın bir ucundan diğer ucuna koşuyor, sonra yatakla duvar arasına dalıyor. Aşağı inerken komodine çarpıyor ve lamba sendeledikten sonra kenara dayanıyor.

Kapıyı açmadan önce derin bir nefes alıyorum.

"İçeride her şey yolunda mı?" diye soruyor Maverick, ben küçük aralıktan içeri bakarken.

Ona gülümseyerek baktım. "Ah, evet. Her şey harika. Sadece... kedim kayıp olduğu için gidemiyorum."

"Onu bulmana yardım etmemi ister misin? Çok uzağa gitmiş olamaz." Maverick odama zorla girdi. Bu anı çok

uzun zamandır hayal ediyordum, ama şimdi bir kabus gibi yaşıyor.

"Muhtemelen bir yerlerde uyuyordur," diyorum, yatağın diğer tarafını ya da altını kontrol etmeden önce aceleyle önüne geçerek. "Eminim yakında gelecektir."

Maverick odanın ortasında durdu, sol kaşını kaldırarak beni inceledi. "Yani endişeli değilsin ama atış antrenmanına katılamayacak kadar mı endişelisin?" Ceketimin eteğine dokundu. "Zaten giyinmişsin bile."

"Kedinin kaybolduğunu fark etmeden önce giyindim. Şimdi gidemem. Anlıyorsun, değil mi?" Gözlerimi kırıştıtarak ona sessizce yalvardım, konuyu kapatmasını istedim.

Ama gitmek yerine elimi tuttu ve beni yatağa doğru yönlendirdi. Yine, hayalini kurduğum an şimdi bir kabus gibi bir ışık altında belirdi. İstediğim adam şimdi yatağın arkasında sinmişti, artık istemediğim adam ise beni oraya doğru yönlendiriyordu.

Ve bu trenin bir sonraki virajda raydan çıkmasını nasıl engelleyeceğimi bilmiyorum.

"Biliyor musun?" dedim. "Belki bana otuz dakika verebilirsin. Kedimi bulayım, sonra ahırda buluşalım."

Maverick durur. "Yatağının altında biri mi var?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve donakaldım. "Hayır. Bunu neden düşündün ki?"

Arkamı dönüp bir çizme ya da koyu renkli bir saç teli görüp görmediğine bakıyorum ama Bennett'ten hiçbir iz göremiyorum. Sonra duyuyorum. Yatağın düzenli aralıklarla hafifçe gıcırdaması... sanki biri nefes alıyormuş gibi.

"Şey, bu muhtemelen Shorty. Gizem çözüldü!" Maverick'i kapıya doğru ittim. "Yakında ahıra ineceğim. Yardımanız için teşekkürler."

Kapı aralığında kendini hazırlıyor ve ben onu itip geçirecek kadar güçlü değilim. Hızla yanımdan geçerken neredeyse koridora düşüyorum. Yatağın yanından dönüp durduğunda, gözleri fal taşı gibi açılmış halde, sadece

ayakta durup izleyebiliyorum, ama elini uzattığında harekete geçmek zorunda kalıyorum.

"Ona zarar vermeyin!" diye bağırarak yatağa doğru koştum.

Ama tekrar doğrulduğunda, elinde Bennett'in gömlek yakası yoktu. Lambanın kablosunu tutuyor ve başını sallıyordu.

"Daha dikkatli olmalısın. Bu yangına neden olabilirdi." Elindeki kabloyu tutuyor. Shorty'nin kemirdiği yerlerden bakır tel görünüyor.

Gülümsedim ve çılgılığı bastırmak için alt dudağımı ısırdım. "Pekala, bizi alevler içinde ölümden kurtardığına göre, ahırda görüşürüz."

Dönmek üzereyken, Bennett'in botunun yatağın altından görüldüğünü fark ettim. Maverick arkasını döndüğü anda ona takılıp düşecekti, bu yüzden ilerlemesini durdurdum.

"Bir dakika, yatağımın ne kadar rahat olduğunu gördün mü?" Onu öne doğru çektim ve yatağa düştü. "Gerçekten yumuşak, değil mi?"

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben onu tekrar yere indiriyorum.

"Hayır, tam etkisini görmek için gerçekten üzerine uzanman gerekiyor. Hadi gel." Onu yatağa doğru ikna ediyorum ve isteksizce kabul ediyor. "Adamım, bu lüks yataklara gerçekten çok para harcamışlar, değil mi?"

Sırtüstü uzanıp ellerini göğsünün üzerinde kavuşturuyor, sanki bir tabutun içindeymiş gibi. Bu sırada, geçen her saniye ölümü daha çok istiyorum.

"Evet... yatak harika." Oturur pozisyona geçer. "Kime zarar vereceğimden endişeleniyordun?"

"Ha?"

"Yatağın kenarına gittiğimde, 'Ona zarar verme' dedin. Kime zarar vereceğimden endişeleniyordun?"

"Ah, o... kedi. O kabloyu fark edince ona zarar vermek isteyeceğinizden endişelenmiştim."

"Sizce ben savunmasız bir hayvana zarar verecek türden bir adam mıyım?"

Başımı salladım. "Hayır."

Ellerini uzatarak sessizce soruyu soruyor.

O halde neden?

İkna edici bir cevabım yok.

"Cat, herkes senin için çok endişeleniyor. Bana neler olup bittiğini anlatabilir misin? Belki anlarsak sana yardımcı olabiliriz."

"Neden herkes endişeleniyor? Ben iyiyim."

"Öncelikle, burada geçirdiğiniz zamanın çoğunu odanıza kapanarak geçirdiniz. Bennett'in sürekli etrafta dolaştığını biliyoruz, bu yüzden onu uzak tutmaya çalışıyoruz."

"Bu geceki plan bunun için miydi?" diye soruyorum, bu komplonun ne kadar derinlere uzandığını fark ederek. "Beni acıma duygusuyla bir randevuya çıkararak neşelendirmeye mi çalışıyorsunuz?"

Maverick geriye çekilip içini çekti. "Kızma. Rosie ve ben bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüştük. Ve bu sefer Bennett de senin iyiliğini düşünüyordu."

"Bennett bundan haberdar mıydı?"

Başını salladı ve yüzünü elleriyle kapattı. "Çok aptalcaydı. Buna asla katılmamalıydım."

Bir yanım bu ihanete kızgın, ama diğer yanım da Maverick'in Bennett'ı yatağımın altında bulmasından hâlâ endişeli. O taraf ağır basıyor. Eğer odamdan çıkarsa, bu acınası randevunun yarattığı karmaşayı unutabilirim.

"Bunu kabul etmemeliydin, bunda haklısın," diyorum, "ama ardındaki gerekçe tatlıydı. Eğer işine yararsa, Kindra'ya seninle benim sevgiliden çok arkadaş daha iyi olduğumuzu söylediğimi ilet."

"Sana zarar vermek istemedim, Cat."

Gülüyorum çünkü bu çok komik. Şu an canımın yanması *gerekirdi* . Gözlerimden yaşlar akması ve yakalanmak istemeyen bu adamın peşinden koştuğum için utanmam

gerekirdi. Şimdi ise kovalanmak istemeyen bir adamı yakaladım.

"Zamanla iyileşeceğim," dedim Maverick'e olabildiğince ciddi bir yüz ifadesiyle. "Sadece odana git ve yaptıklarını düşün."

Bana bakıyor ve onu suçlamıyorum. Umursamaz tepkim pek doğru değil. "İyi olduğundan emin misin? Seni hâlâ okçuluk avına götürebilirim ve arkadaş kalmak istiyorum."

Cevap veremeden, korkunç bir koku bize doğru geldi. Pislik kokusu burnumu yaktı ve bu mükemmel zamanlamalı osuruğu için Bennett'e daha sonra teşekkür etmem gerekecek.

"Bak, gitmek istemememin asıl sebebi midemin... Şey, kokusundan anlıyorsun işte." Utangaç bir gülümsemeyle elimi dağılmayan osuruk bulutunun üzerinden geçirdim. Hatta koku daha da yoğunlaşmıştı.

Maverick'in burnu kırılıyor ve midesinin bulandığını hissediyorum. "Sen misin? Doktor çağırmamız gerekmiyor mu? Kedi... sanki içten içe ölüyormuşsun gibi kokuyorsun."

"Evet, sanırım tuvalete gitmeliyim."

Bennett'in tarafındaki yataktan kalkmak için giderken, "Bunu zaten yapmış gibi görünüyorsun," diyor.

"Hayır!" diye bağırdım. "Bu tarafa gelin."

Yataktan kayarak kalktım ve elimi ona doğru uzattım; tam o sırada duyulabilir bir osuruk sesi yer döşemelerini sarstı.

"Senin götün kukla oynatmaya meraklı mı, çünkü bu sanki şuradan gelmiş gibiydi..." Yatağından kalkar, eğilir ve altına bakar.

Ve işte böylece, Bennett ile olan gizli ilişkim artık sır değil.

Otuz Birinci Bölüm

Bennett

yemek Kahvaltıda fazladan pastırma bir hataydı. Bunu şimdi itiraf edebilirim. Takıntılı olduğum kişinin takıntısı kalbini alt üst ederken yatağın altına saklanmanın stresi de işleri kolaylaştırmadı tabii ki.

"Bennett?" diyor Maverick, gözleri Sid the Sloth'un yan görüşünü bile görebilecek kadar açılmış. "Neden onun yatağının altındasın lan? Ve neden...? Kahretsin, altına mı sıçtın?"

"Hayır, aptal herif. Erkekler böyle osurur. Papatya ve güneş gibi kokmadığı için özür dilerim. Şimdi beni buradan çıkar. Bacağım uyuştı."

Yardım teklif etmek için Cat'in iznine ihtiyacı varmış gibi ona bakmak için döndü. Cat başını sallayınca, şaşkın bir bakışla bana döndü ve uzattığım elimi tuttu. Tanrıya şükür kraliçe bugün cömert davranıyordu.

Yatağın altından çıktıktan sonra, tekrar yatağın üzerindeki yerime yığılıyorum. Çünkü *orası* benim yerim ve o yakışıklı çocuğun bir daha oraya oturmasına asla izin vermeyeceğim.

Bana ve Cat'e baktı, sonra dudaklarını yaladı. "İkinizden biri şu anda neler olduğunu açıklamak ister mi? Yani"—

Cat'e döndü—"odanıza gizlice girdiği için gözlerini oymanız gerekmez mi?"

"Gizlice içeri girmedim. Kapıyı kilitlememişti."

"Bennett!" diye ciyakladı kedi. "Ne halt ediyorsun?"

Omuz silktim. "Sır açığa çıktı tatlım. Ya da şöyle mi demeliyim... *yavru kedi* ?"

Maverick sendeliyor. "Kendimi başka bir boyutta gibi hissediyorum."

Kedi onun elini kavrayıp onu yatağa oturtuyor ve ben de Maverick'in teninin onun tenine değmesine izin verdiği için suratını dağıtmak istiyorum. Ama öfkemi dizginliyorum ve onu kendime ait kılmak üzere olduğumu hatırlatıyorum.

"Sevişiyoruz," diyorum.

Kedi, inleyerek kızaran yüzünü elleriyle kapattı.

Maverick gözlerini kırıştırdı, sonra tükürüğü boğazına kaçtı. "Tekrar söyler misin?"

"Yani, madem ısrar ediyorsun." Fermuarıma uzanıyorum.

Kendimi göstermeden önce, Cat ellerini sallayarak telaşla yanıma koştu. Parmaklarımı fermuarımdan uzaklaştırdı ve bana dik dik baktı. "Şu beş saniyeliğine de olsa büyüyebilir misin? Lütfen? Bu çok ciddi!"

"İçeride her şey yolunda mı?" diye sordu kapının dışından bir kadın sesi.

"İyiyiz" demek için ağzımı açıyorum ama Cat avucunu dudaklarımın üzerine sertçe kapatıyor.

"Evet, her şey harika!" diye bağılıyor.

Kadın ağırlığını kaydırırken kapının dışındaki halı hışırdadı. "Emin misin? Bir erkek sesi duydum. O pislik içeride seni rahatsız etmiyor, değil mi?"

"Ah! Bu sadece Maverick!" diye bağırdı Cat, eli hâlâ ağzımı kapatmış halde. "Beni ok avına götürmek için almaya geliyordu ama şimdi gidemiyorum çünkü kedim kayboldu."

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor kadın. Kindra içeri girmek için izin istemezdi, Rosie de isteyemez. Diğer birkaç kadın da Cat'i bu kadar yakından tanımıyor, bu yüzden içeri giren kişi Eve olmalı.

"Şey, bir dakika!" Cat elini ağzımdan çekip odanın etrafına bakındı. "Bennett, yine saklanman gerekiyor," diye fısıldadı.

Gözlerimi devirerek yataktan kalktım ve banyoya gittim.

"Ya tuvalete gitmesi gerekirse?" diye fısıldıyor Maverick.

Yürümeye devam ediyorum. Benim lanet olası sorunum değil. Bana kalsa, herkese söyler ve işi bitirirdik.

Kapı arkamdan tık diye kapanıyor, ardından Cat'in Eve'i içeri almak için odasının kapısını açma sesi geliyor. Dışarıda neler olup bittiğini göremiyor olmaktan nefret ediyorum. Özellikle de Maverick'in ellerinin ne yaptığını. Eğer ona dokunursa, yarın birkaç parmağı eksik olacak.

Cat, kedisinin kayıp olması nedeniyle Maverick'le pratik yapamadığına dair uzun uzun anlatmaya başlıyor ve Maverick de onu destekliyor, bu da beni şaşırtıyor. Onu böyle saçmalıklara ortak olacak biri olarak hiç düşünmemiştim. En azından ilk başta öyle düşünmemiştim. Sanırım yeterince baskıyla herkes her şeyi yapmaya ikna edilebilir.

"Kediniz kayıp mı?" diye soruyor Eve. Bir an duraksadıktan sonra devam ediyor: "Başka biri kedi getirdi mi? Çünkü yan odadan bir miyavlama sesi duyduğuma yemin ederim."

"Yok artık..." diyor Cat ve sinirli olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yok. Bunu telafi etmem gerekecek. "Peki, kayıp kedi gizemi çözüldüğüne göre, sanırım sonunda gidebilirim, Maverick. Neden aşağı inip bizim için kızıağı hazırlamıyorsun?"

"Ah, şey... Kar motorunu çoktan çıkardım," diyor Maverick.

Kedi içini çekti. "Ama sence kızak biraz daha romantik olmaz mıydı?"

Kapıyı açıp kendimi zorlamamak için kot pantolonumu sıkıca kavradım. "*Kediye kızmış* ," diye kendi kendime telkin ettim. "*Sadece beni sinirlendirmek için yapıyor.*"

"Romantik, değil mi?" diyor Eve. "Sanırım aranızdaki kıvılcımı yeniden bulmuşsunuz?"

"Buna benzer bir şey," diyor Maverick.

"Şey, sizin *randevunuza* engel olmayacağım. Sadece kız arkadaşımı görmek ve güvende olduğundan emin olmak istedim. Siz burada olduğunuz sürece Benson için endişelenmemiz gerektiğini düşünmüyorum."

Maverick ve Cat aynı anda "Bennett" diyorlar.

"Doğru. Bu adamın derdi ne ki?" diyor Eve gülerek. "Yakışıklı erkeklerin tam birer pislik oldukları meşhurdur, ama bu adam işin suyunu çıkardı. En azından Maverick'i seçerek doğru kişiyi bulmuşsun."

"Şey, biz sadece arkadaşız, o yüzden—"

"Tatlım, bana öyle davranma," diyor Eve. "Adam zaten gözlerinde kalpler olduğunu biliyor, bu yüzden nazlanmana gerek yok."

Eğer yumruklarımı daha da sıkarsam, parmaklarımı kıracağım.

Eve sonunda, "Pekala, ben gideyim," dedi. "Korunmayı unutmayın."

Ah, kesinlikle korunmaya ihtiyaçları olacak. Eğer bu "randevuyu" gerçekten yapacaklarını düşünüyorlarsa, benim kahrolası öfkemden korunmaya ihtiyaçları olacak.

Kedinin odasının kapısı açılıp kapanıyor.

"Tehlike geçti," diye seslendi Maverick yatak odasından.

Banyo kapısını açıyorum. Maverick'in içine girerken, "Onu asla dışarı çıkaramazsın," diyorum.

"Artık başka seçeneğim yok," diyor bir adım geri çekilirken. "Bana kızmayın. Bunların hiçbirisi benim fikrim değildi, unutmayın?"

"O zaman bunu bir seçim haline getir. Ya benimle ok avına gider ya da hiç gitmez."

Cat boğazını temizleyip aramızdan ayrıldı. "Affedersiniz ama kendi kararlarımı verebilecek *yeteneğe* sahibim, yoksa ikiniz de unuttunuz mu?"

Ona doğru döndük, ikimizin de ağzı itiraz etmek için açılmıştı, ama o elini kaldırdı.

"Sessiz olun. İkiniz de çenenizi kapatın artık." Bana dik dik bakarak yerime mıhladı. "Lanet olası kedim nerede?"

"O benim odamda." Haliya bakıyorum. Bu tür bir utancı daha önce sadece bir kez hissetmişim, o da annemin beni Food Network izlerken mastürbasyon yaparken yakaladığı zamandı.

Bakın, kendimi savunmak gerekirse, yemek fotoğrafları çekmek diye bir şey var.

"Sana aşık olduğum herkesçe biliniyor," diyor Cat, Maverick'e. "Seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Ama bir daha bir kadına acıma duygusuyla kendini sunarsan, erkekliğinin tamamını kesip Şef Maurice'in onunla inanılmaz bir şey yapmasına izin vereceğim."

Maverick yutkunarak boğazından bir çıtırtı duydu. "Şey, anladım."

"Şimdi zavallı kedimi Bennett'in odasından alacağım, sonra da Bennett'le ok avına gideceğim. Her şey yolunda mı?"

Zafer kazanmış gibi hissederek gülümsedim, ama Maverick hemen yüzümdeki gülümsemeyi sildi.

"Bu planın tek bir sorunu var," diyor. Atış poligonundaki kameralardan bahsediyor ve birilerinin sürekli onları izlediğini açıklıyor.

Kindra ise şu anda patlamış mısır ve şarap eşliğinde gözetleme odasında saklanıyor.

Maverick, "Bunu senin için gerçekten çok istedi," diye ekliyor.

Kedi içini çekip yatağın kenarına oturdu. "Neden bu kadar karmaşık olmak zorunda?"

Maverick yanına oturmaya gidiyor ama sonra yumruklarımı sıktığımı fark edip önüne geçmeyi tercih ediyor. "Böyle olmak zorunda değil. Neden herkese söylemiyorsun? Evet, ilk başta şok olacaklar ama—"

"Şaşırdılar mı? Şaşıracaklarını mı düşünüyorsun? Keşke bekleyebileceğim tek şey bu olsaydı."

"Herkesin bize çok kızacağından korkuyor," diyorum. "İlk başta saçmaladığımı düşündüm ama herkesin bizi nasıl ayırmaya çalıştığını gördün."

Maverick elini saçlarının arasından geçirdi. "Evet, ama sen tam bir pisliksin dostum. Hepimiz Cat'i önemsiyoruz ve onun zarar görmesini istemiyoruz."

"Bekleyin!" diye bağırdı Cat ve biz de ona bakmak için döndük. "Bir fikrim var."

Otuz İkinci Bölüm

Kedi

Kızakın arkasında Maverick'in yanına sokulurken onun **tutuyorum** paltosunun kolunu sıkıca . Öğleden sonra geç saatler, henüz akşam yemeği vakti değil ama sanki gece olmuş gibi. İçimden bir ah çekip başımı güçlü bir omuza yaslıyorum.

Atların toynakları sertleşmiş kara vuruyor. Çarpık dallar hafif esintiyle gıcırıyor ve koşum takımları minik çanlar gibi şıkırdayarak ses çıkarıyor. Soğuk, yüz maskemin içinden geçiyor, bu yüzden buzlu duvara çarpmamak için elimi kaldırıyorum. Hafif rahatsızlığa rağmen, bu tam anlamıyla romantik bir manzara.

"Çok mu üşüyorsun?" diye soruyor Bennett ve ben de sessiz olmasını hatırlatmak için eldivenli parmağımı ağzıma götürüyorum. Homurdanıyor ve kolunu bana sarıyor.

Şey, kolunu bana dolamaya çalıştı. Maverick biraz daha uzun ve zayıf olduğu için Bennett'in kıyafetlerine sığması epey zor oldu. Ama ben onun kaslı vücudunu ceket ve pantolona sokmaya çalışmasını izlerken hiç şikayet etmedim.

Bütün kameralar varken, bunun en iyi plan olduğunu düşündüm. Bennett Maverick gibi davranırken, gerçek

Maverick Shorty ile birlikte odamda. Şimdi Kindra kıskançlıktan çatlayabilir ve küçük planının işe yaradığına inanabilir, ben de Bennett ile daha fazla zaman geçirebilirim. Belki biraz da kafam karışır.

Kızak atış poligonunun yanına yanaştı ve Bennett arkadan malzemelerimizi ve sığırlarımızı toplarken ben de arabacıya telsizi uzattım.

Burnunun köprüsünün üzerinden geçen bir yara izi olan tıknaz ufak tefek adama, "İşimiz neredeyse bittiğinde sizi arayacağız," dedim. "Bu size atları koşumlamak için yeterli zaman verecektir."

Adam bana başıyla selam verdi, sonra şıkır şıkır sesler çıkararak ormanın içinden geri döndü; ben de orada durup onun gözden kayboluşunu izledim.

Arkamdan birkaç homurtu geldi ve dönüp baktığımda Bennett'in getirdiğimiz sığırlardan biriyle boğuştuğunu gördüm. Kırmızı tulumlu adam Bennett'e karşı çırpınıyor, dengesini bozmak için tüm ağırlığını kullanıyordu ama Bennett ondan çok daha güçlüydü. Kırmızı tulumlu adamı ayaklarının üzerine bıraktı ve ona dik dik baktı.

"Normal insanlar gibi normal hedeflerle pratik yapamaz mıydık?" diye soruyorum.

Bennett, bağlı adama doğru savurarak sağlam bir sağ kroşe ile çenesine vurdu. Adam hafif bir gürültüyle kara düştü. Eldivenli elini silkeledikten sonra Bennett bana döndü.

"Eğer büyük liglere hazır değilsen, illa da büyük vuruşlar yapmamıza gerek yok, ama hazırlıklı olmak, hazırlıksız yakalanmaktan daha iyidir." Adamın karnına tekme atar. "Bu senin işin. Eğer onu öldürmek istemiyorsan, öldürme."

Homurdanarak belinden eğildi ve adamı omzuna aldı. Ancak bu hareket, kaslı vücudunu saran gergin kar kıyafeti için fazla geldi ve duyulabilir bir güçle iç dikişlerden bazıları yırtıldı.

"Maverick için yeni bir ceket alacağım," diyor Bennett. Adamı atış poligonunun sonundaki saman balyası hedeflerine doğru taşıyor, sonra da sonuncusunun önüne bırakıyor. Ormanın sessizliği bir başka yırtılma sesiyle bozuluyor.

"Ve biraz da pantolon," diye mırıldanıyorum, ama beni duyamayacak kadar uzakta.

Yanımızda getirdiğimiz ikinci hedefle de aynı işlemi tekrarlıyor; adamı yolun sonuna kadar taşıyor, sonra da bir saman balyasının önüne bırakıyor. Onu yere sermesine gerek kalmıyor. Sığırı sadece inliyor ve titriyor. Artık savaştaki gücü kalmamış.

Bennett yanıma geri döndü ve ben de elindeki arbaleti almak için elimi uzattım. Bana aşağıdan baktı, gözlerinde alaycı bir gülümseme vardı, görebildiğim tek şey buydu. Kameraların ve meraklı gözlerin yüzünü görmemesi için tüm süre boyunca maske takacağına dair ona söz verdim.

"O kadar çabuk değil, yavru kedi. Bir silah kullanmadan önce, önce doğru şekilde kullanmayı öğrenmelisin—"

Elinden arbaleti kaptım, nişan aldım, emniyet kilidini açtım ve uzaktaki bir saman balyasına ok fırlattım. Tam isabet etmedi ama yeterince yakındı.

"Çiftlikte büyüdüm, şehir çocuğuyum. Yaylı tüfek kullanmayı biliyorum." Silahı indirip ellerimi tekrar eldivenlerime soktum. "Kahretsin, neden bu kadar soğuk?"

Bennett öylece durup göz kırpmıyor.

"Başka bir tane yükle," diyorum. "Çok üşüyorum, yükleyemiyorum."

Kendine gelerek başka bir oku yüklemeye başladı. "Sen çiftlikte büyüdün, değil mi?"

"Evet. Tavuklar ve atlar. Küçükken birkaç keçim vardı. Babam çiftlik sahibi olmayı hayal ediyordu ama hiçbir zaman büyük bir başarı elde edemedi."

"Yetiştirdiğiniz tavukları hiç yediniz mi?"

"Sürekli," diyorum. "Bu yüzden okulda gerçekten eğlenceli bir Carrie vakası yaşadım. Annem bana yiyeceklerimizi yetiştirmenin bazı insanlar tarafından tabu olarak görüleceğini hiç söylemedi, bu yüzden bunu gizlemedim. Arkadaşım sandığım kızlar beden eğitimi dersi için giyinirken başıma bir şişe kırmızı parmak boyası döktüler. Bana katil dediler."

Doldurulmuş arbaleti bana uzattı ve arkama geçti. "Çocuklar gerçekten acımasız."

"Evet, öyleler." Yayı kaldırıp ok attım. Ok bu sefer hedefi ıskaladı ve saman balyasını tamamen kaçırdım.

Bennett yayı alıp tekrar gerdi. Arkama geçti, kollarını bedenime doladı ve silahı sabit tutmama yardım etti.

"Ateş ederken ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Titriyorsun."

"Üşüyorum."

"Öfkelisin."

Gülerek kollarının arasında döndüm. "Hayır, değilim. Kendi duygularımın ne olduğunu gayet iyi bilirim."

Ama benimle birlikte gülmüyor. Mavi gözlerinde en ufak bir mizah belirtisi yok ve atış alanlarını çevreleyen stadyum ışıkları sayesinde onları oldukça net görebiliyorum. Hafif bir rahatsızlık hissederek, kollarının arasında çırpınıyorum ama beni bırakmıyor. Bunun yerine, beni döndürüyor ve elimdeki yayı kaldırıyor.

Sıcak nefesi kapüşonumdan içeri süzülürken, "O çocuklar kafana boya döktüğünde nasıl hissettiğini hatırlıyor musun? Şimdi de aynısını hissetmeni istiyorum. Sonra da o acının tamamını cıvataya yükleyip fırlatmanı istiyorum," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. Bu çok saçma bir egzersiz.

Tetiği geri çekiyorum ve sürgü ileri fırlıyor. Tam uzaktaki bir ağaca saplanıyor.

Bennett arbaleti alıp tekrar dolduruyor ve ellerime geri tutuşturuyor. "Hisset, karşı koyma. Kendine güvenin varken

isabetli atışlar yapıyordun. Şimdi sarsılmışsın. Hissettiklerini bastırmaya çalışıyorsun. Bırak olsun."

İçimden bir ah çektim, dişlerimi sıktım ve silahı tekrar kaldırdım. Ama yapamıyorum. On iki yaşındaki halime geri dönmek istemiyorum. Alay edilmenin ve aşağılanmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istemiyorum.

Yaylı oku indiriyorum. "Bennett, ben—"

"Eğer bu işe yaramazsa, başka bir şeye yönel. Öfkeni yönlendir. Biliyorum, o öfke içinde var."

"Belki sana karşı," diye homurdanıyorum.

"Beş kadın."

"Ne?"

"Senin için seçtiğim adam beş kadına tecavüz etti."

Derin bir nefes alarak sokaklara baktım ve kırmızı tulum giymiş, buruşmuş bir figür gördüm.

Bennett sözlerine şöyle devam ediyor: "Onun da bir tipi var. Zayıf ve yaşlı olanları seviyor. İşini bitirdiğinde bile onları öldürmüyor. Kemiklerini kırdıktan sonra bile..."

"Bilmek istemiyorum."

"Bunu duymanız gerekiyor. Yaylı hedefe doğrultun."

Ok yayını kaldırıp saman balyasına nişan alırken göz kapaklarımdan bir damla yaş süzüldü.

"İlk kurbanı, saldırı sırasında seksen yaşındaydı. Adı Rhonda ve bir daha asla yürüyemeyecek."

Sürgüyü ateşledim ve bu sefer balyaya isabet etti.

Bennett arbaleti kaptı, tekrar doldurdu ve bizi sıradaki saman balyasına götürdü. "Sıradaki atışınız Greta için. Meme kanseri atlattı. Bunca şeye katlandıktan sonra, hiçbir kadının hak etmediği bir cehenneme soktu onu."

Ok fırladı ve bu sefer mükemmel bir atış oldu. Tam isabet.

Bir cıvata daha takıp bizi Sığırların olduğu şeride bir adım daha yaklaştırıırken, ne yaptığını anlıyorum. Beni yol boyunca yönlendiriyor, sona ulaştığımızda atış yapmamı umuyor.

"Bunu yapamam."

"Evet, yapabilirsin." Yaylı oku ellerime tutuşturdu ve tartışmaya yer bırakmadı. "Yapabilirsin, yapamazsın diye düşünmeyi bırak ve bizim gibi düşünmeye başla."

"Belki de sorun bu," diyorum. "Yaptıklarınız beni çok etkiliyor, ama dışarıdan bakan biriyim. Gerçekten sizden biri değilim ve sanırım bunu asla kabul etme zamanı geldi."

"Saçmalık. Sadece potansiyelinden korkuyorsun."

"Ne potansiyeli? Başarısız olma potansiyelim mi? Çünkü son zamanlarda yapabildiğim tek şey bu gibi görünüyor."

"Çünkü henüz denemediniz."

Yayı tekrar ellerine veriyorum. "Çünkü bu geri alınamayacak bir şey değil. Bu bir hayat, Bennett."

Yayı bana dayadı. "Sence umursamış mıydı? Hayatları umursamış mıydı? Şimdi yap şunu. Vur onu."

"HAYIR."

"Vur onu, Kedi."

"HAYIR!"

Düşünmeden döndüm ve silahı ateşledim. Sürgü sıgırın omzuna saplandı, ama yanlış omzuna. Pembe tulumlu adamı vurdum.

Adam burnundan tiz bir çığlık atarken, "Aman Tanrım," dedim. "Özür dilerim!"

İleri atılıp adamın önünde diz çöktüm. Omuzlarını öne doğru çekerek, hemen arkasındaki hedefi ortaya çıkardım.

Bennett ıslık çalar. "Tam isabet!"

"Bu şaka değil!" diyorum. "Ona yardım edin! Kanıyor!"

Adamın altında endişe verici bir hızla kırmızı bir su birikintisi oluşuyor... ve bu benim suçum.

Bennett cebinden bir bıçak çıkarıp adamın dudaklarını kapatan süper yapıştırıcıyı kesmek için kullandı. Ne yazık ki, bu sırada adamın alt dudağını da kesti. Sarılaşmış et parçası titredi ve adamın her çığlığıyla kan aktı.

"Aman Tanrım, durumu daha da kötüleştiriyorsun!" diye bağırdım.

Adamın çığlıkları arasında Bennett, "Ona ne yaptığını anlat," diyor. "Gerçeği söyle, seni yaşatacağım."

Adamın kızarmış göz kapakları aramızda dolaştı, sonunda bana takıldı. "Yeğenim," diye hıçkırdı. "Onu ben..."

"Bilmek istemiyorum!" Yay okunu daha da derine sapladım ve o da bir çığlıkla cümlesini tamamladı.

Bennett bıçağı adamın boğazına dayadı. "Dedim ki, *ona söyle* ."

Adam bağılıyor, sonra dikkatini bana veriyor. "Altı yaşındaki yeğenimi zorla..."

Bıçağı Bennett'in elinden zorla alıp adamın boğazına sapladım.

Otuz Üçüncü Bölüm

Bennett

Kedi bıçağı tekrar geriye doğru çektiğinde yaradan kırmızı **bir** fiskiye fışkırıyor ve mavi gözlerinde şaşkın bir ifade beliriyor. Sonunda başardığı için şok geçiriyor. İlk avını öldürmüş.

"Şimdi durma," diye fısıldıyorum. "Sür bakalım, yavru kedi. Dalgalara bin ve devam et. Öfkeni besle."

Nefesi hızlı ve kısa aralıklarla geliyordu, ama çılgına dönmek yerine bıçağı yere bıraktı ve bana döndü. "Aman Tanrım," dedi nefes verirken. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman—"

Önce kendi maskemi, sonra da onun yüz örtüsünü indirip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Kameralar umurumda değil. İki saniye sonra kendini kaybedecek ve onu tekrar sakinleştirmem gerekiyor.

"Bak bana," diye fısıldadım uzaklaşırken. "Harikaydın. Mükemmeldin. O gitti, tatlım, ve *sen* başardın. Dünyayı karanlık bir lekeden arındırdın, ama henüz işimiz bitmedi."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık bir şekilde başını çevirip yaptığı işe bakıyor. Nefes alışverişi biraz hızlanıyor.

Çenesini kavrayıp başını bana doğru çevirdim. "Yavaşla yoksa hiperventilasyon geçireceksin. Benimle birlikte nefes

al." Elini göğsüme koydum, sonra derin bir nefes alıp yavaşça verdim ve o da beni takip etti. "Acı çekmedi. Öyle bir hassasiyetle kestin ki bir dakikadan kısa sürede kan kaybından öldü."

Kedi başını diğer tarafa çevirip kara kustu.

O bana yaslanıp titrerken suçluluk duygusu omurgamı sarıyor. Ağladığından oldukça eminim ve bu benim hatam. Onu bu kadar zorlamamalıyım, ama kendi güçlü yönlerinin farkına varamamasından o kadar bıktım ki. Belki de o gün için yeterince şey yaptı. Belki de çok fazla şey yaptı.

"Kızağı çağırmamı ister misiniz?" diye soruyorum.

Başını salladı, benden uzaklaştı ve eldivenli parmaklarıyla yanaklarını sildikten sonra yüz örtüsünü tekrar kaldırdı. "Hayır, işimiz bitmedi, unutma?" Hâlâ ağlayarak eğildi ve arbaleti aldı. "Ne kadar çok yaparsam o kadar kolaylaşır, değil mi?"

Ona başımla onay veriyorum.

"Arkamdan çekilin," diyor. "Bunu tek başıma yapmaya henüz hazır değilim."

Son yolun başında duruyor. Ben arkasından adımımı attığımda, yolun sonundaki Sığır kıpırdanmaya başlıyor. Bacakları ileri geri sallanıyor ve yumruğumun beynine düşürdüğü sisi dağıtmak için gözlerini kırpmıyor. Kafasına doğrultulmuş bir yay ile Ölüm Meleği'ni fark etmemiş.

Tanrım, şu an inanılmaz derecede azdım.

"Beş kadın demiştiniz, değil mi?" diye soruyor.

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Doğru söylüyorsun, tatlım. Beş kadın."

"Bana onların isimlerini söyle."

Her kadının adını söylüyorum. Rhonda. Greta. Elizabeth. Jane. Marianne. Onların önemi var. Beynine yaylı ok doğrultmuş o adi herifin ise hiçbir önemi yok.

Kedi çenesini ve arbaleti aynı anda kaldırır. Kolunu gererek ateş etmeye hazırlanır.

"Bu onlar için," diyorum. "Bu, hepsi için, ayrıca yakalanmasaydı zarar vermeye devam edeceği kadınlar için

de. Bir insanı öldürmüyorsunuz. Bir canavarı yok ediyorsunuz."

Kedi tutuşunu ayarlıyor.

"Yapabilirsin. Sadece tetiği çek ve işini bitir." Omuzlarından sıkıca tuttum ve gücümü ona aktardım.

Derin bir nefes alıyor, duruşunu ayarlıyor, başını yana eğiyor ve ateş ediyor.

Adamın başı yana doğru savruldu ve arkasındaki saman balyasına kıpkırmızı bir kan sıçradı. Bacakları düzleşti ve önünde bir dans eder gibi hareketlendi, sonra yan tarafına düştü ve karda kıvranarak karı kırmızıya boyadı.

Kedi kutlama yapmıyor. Normalde büyük bir şey başardığında yaptığı gibi zıplayıp çığlık atmıyor. Başardığı ve henüz yapması gerekenlerin ağırlığı onu yere basmaya yetiyor. Bir yırtıcı hayvan edasıyla karda diz çöküyor, sonra arbaletine bir ok daha yerleştiriyor.

"İyi bir atış değildi," diyor. "Acı çekiyor."

"Öyleyse bitir onu, yavru kedi. Onun terör saltanatına son ver ve kendi terör saltanatına başla."

Elinde silahla ayağa kalktı ve nişan aldı. Bu sefer arkasında durmadım. Gururlu bir öğretmen gibi, öğrencimin dersini kendi başına uygulamasını izledim. Yüzüne sakinliğin yerleşmesini ve kan arzusunun onu ele geçirmesini izledim.

Onun tetiği çekmesini izliyorum.

Cıvata şerit boyunca hızla ilerleyip adamın göğsüne saplandı. Adam nefes nefese kaldı ve bacaklarını çırttı, bu sırada Cat savaş makinesine bir ölüm füzesi daha yükledi. Artık titremiyordu ve sessiz kalmasına rağmen, konuşmayı seçseydi sesinin titreyeceğinden şüpheliyim.

"Eyvah, biraz genişten vurdum," diyor ayağa kalkarken.

Bir kez daha nişan aldı, derin bir nefes aldı ve ateş etti. Bu sefer, ok tam adamın bacaklarının arasına isabet etti ve kayboldu. Adamın dudakları yırtılırken yapıştırıcı da koptu ve adam çığlık attı.

"Yaramaz, yaramaz kedi yavrusu," diyorum. "Avinla oynamamalıydın."

"Onu dik tut. Kıçını bana doğru çevir."

Bana iki kere söylemesine gerek yok. Hemen yolun sonuna kadar koşuyorum.

Adamın durumu oldukça kötü ve eminim ki, şişmiş karnının altına yeterince kar yığıp kıçını ona doğru çevirene kadar çoktan ölmüş olacak. Göğsüne isabet eden kurşun karnını kanla doldurdu ve biraz kontrol edilemez durumda.

İyi bir kız gibi, ben tekrar arkasına geçene kadar bekledi, sonra silahını kaldırıp tekrar ateş etti ve mermiler tam onun kıçına isabet etti. Ne yazık ki, adam hiç tepki vermedi, bu da onu doğrudan cehenneme gönderdiğimiz inancımı daha da pekiştirdi.

İşinin bittiğini anlayan Cat, yere oturup arbaleti fırlattı. Adrenalin etkisi geçmeye başlamış olmalıydı.

"Ben yaptım," diyor. "Gerçekten yaptım. Ben... Ben onu öldürdüm."

Yanına oturup onu kendime doğru çekiyorum. "Kesinlikle öyle yaptın. Diğer adamı da sen öldürdün, bunu unutma."

"Kahretsin, yaptım değil mi?" Cat maskesini indirir, dudaklarını yalar ve etrafına bakar. Hafif bir kıkırdama ağzından çıkar ve ağzını kapatır. "Yeğeninden bahsettiğinde, birden çıldırdım. Sonra o yaşlı kadınları düşününce... Çok fazla geldi. Sadece... rol yaptım."

"Sen küçük, mavi gözlü bir şeytandın, işte buydu. Bıçak nasıl hissettirdi? Yoksa arbaleti mi tercih ettin?" Saçlarını yüzünden çekiyorum. Şu anki bakışlarının hiçbir anını kaçırmak istemiyorum. Her cevabına açım. Onun nasıl hissettiğini bilme ihtiyacı beni çıldırtıyor.

İki kurbanına, *kendi* kurbanlarına şöyle bir baktı. "Yaylı tüfek benim için daha iyiydi. Dürüst olmak gerekirse, attığım hiçbir atıştan ıskalamadım. Onun acı çekmesini istedim."

"Biliyorum." Burnunun ucu fazla pembeleşmiş olan burnuna bir öpücük konduruyorum, sonra maskesini tekrar kaldırıyorum. "Kızağı çağırmaya hazır mısın?"

"Evet, arayabilirsin ama önce şu bıçağı göreyim."

"İlk adamla iş bitti." Bir elimle cesedini işaret ederken diğer elimle cebimden telsizi çıkarıyorum. "Aslında, kızağı arasan iyi olur. Birileri sesimi tanıyabilir."

"Ha, doğru."

Yandaki düğmeye basıp arabacıya gitmeye hazır olduğumuzu bildiriyor. Yarım saatten az bir süredir burada olmamıza rağmen geri dönmek istememiz onu çok sinirlendirmiş olmalı. Ama burada oyalanmanın bir anlamı yok. Görevimi tamamladım ve şimdi onu yatak odasına götürüp ısıtmak istiyorum.

Cat'in bir katile dönüşmesini izlemek içimde bir şeyler değiştirdi. Artık ona farklı bir gözle bakıyorum. Korunmaya muhtaç uysal bir şey değil. Kendi ayakları üzerinde durmayı başardı ve şimdi insanların *ondan* korunması gerekecek.

Bir yanım Kindra'nın tüm bunları izlediğini umuyor. Arkadaşının ne kadar güçlü olduğunu anlarsa, sonunda ona birlikte olduğumuzu söylediğimizde belki de geri adım atar. Yakında durmayı planlamıyorum ve Cat bir noktada gerçeği itiraf etmek zorunda kalacak. Bu, ona ihtiyacı olan cesareti sağlayabilir.

Kedi bıçağı alıp geri döndü ve önümde çömeldi. Telsizi bana geri verdikten sonra bıçağı kasıklarına doğru indirdi.

"Vay canına!" diye bağırdım, hayatımda yaşadığım en iyi vajinanın elinden bıçağı kaparken. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Burada soyunamam. Donarak ölürüm."

"Soyunmak mı? Neden... ah."

Gözlerinde tanıdık bir açlıkla bana bakarken, beynim sonunda neler olup bittiğini kavradı. Birçoğumuz gibi, bu kızın da beyni tam olarak doğru çalışmıyordu ve şimdi haklı cinayet onu tahrik ediyordu. Bu yaygın bir yan etki.

"Daha az konuş." Bıçağı ayaklarının dibine fırlattım, sonra düğmeleri ve fermuarı açıp, penisim kameralardan gizli kalacak şekilde serbest kalana kadar eşyalarımı yerinden oynattım. Ayrıca sol kalçamda çok belirgin bir ananas dövmesi olduğu için kalçamı da pantolonumun altında saklamaya özen gösterdim.

Günahkarlar Sığınağı'nı bir şekilde anmam gerekiyordu.

Kedi kar pantolonunu kesmeyi başarıyor, ancak eşofmanına geldiğinde zorlanıyor, muhtemelen bacaklarının arasına ikinci bir kesik açmaktan korkuyor. Bu olasılıktan tiksinererek bıçağı elinden alıyorum ve pantolonunu derisinden uzak tutarak bir açıklık oluşturun.

"Kahretsin, sanki Jack Frost vajina dudaklarımı yalıyor," diyor. "Beni ısıt!"

Ön sevişmeye zaman yok. Olsa bile, ona karşı çok açım. Bıçağı bizden uzağa fırlatıp onu sırt üstü yatırıyorum. Azgın bir hayvan gibi, onu yere sabitleyip içine giriyorum. Penisimin etrafında sıcaklık yayılıyor ve göğsünden bir inilti kopuyor.

"Kahretsin, piercingi unuttum," diyor. "Ve boyutunu da."

"O zaman bu kadar ıslak olman iyi bir şey sanırım."

İnleyerek bileklerini kavradım ve başının üstüne sabitledim. Aramızdaki kumaş katmanları işleri zorlaştırıyordu ama onu yerinde tutarak daha derine doğru ilerledim.

Duvarları beni sıkıca kavıyor, çekiyor ve omurgamdan bir zevk dalgası geçiyor. Kalçalarını sallıyor ve her santimini inleyerek alıyor, bu da kafa derimi yakıyor.

Gözleri geriye dönene ve ruhu neredeyse bedeninden ayrılana kadar onu daha sert bir şekilde beceriyorum. Nefesimiz benimkine benziyor ve birbirimize sürtünürken hafif bir sis oluşturun, her ikimiz de araba gelmeden önce bitirmek için yarışıyoruz.

Oyunun kuralı bu değil mi zaten? Bu yüzden onları aramak istedi. Bu yüzden onlar yolda olana kadar sevişmek

istememedi. Bilinçaltımda, küçük kediciğim yakalanmak istiyor sanırım.

"Çok yaklaştım, Bennett," diyor nefes nefese inleyerek, bu da testislerimin kasılmasına neden oluyor. "Boşaltmama izin ver. Lütfen."

Uzaktan, at ayak sesleri benim itişlerimin ritmine göre yankılanıyor. Henüz duymadı ama duyduğunda aklı başına gelebilir ve her şeye bir son verebilir. Bileklerini bırakıp ellerimi başının iki yanına, kulaklık gibi koyuyorum. Daha fazla kaldıraç gücüne ihtiyacım varmış gibi davranıyorum ama sadece kendime birkaç dakika daha kazandırmaya çalışıyorum. Yaklaştı. Bana sadece birkaç dakika yeterli.

Açı yardımcı oluyor ve onu biraz daha sertçe beceriyorum, her birkaç itişte kalçalarımı hareket ettirip öne doğru eğilirken klitorisini sürtünmeyle tahrik ediyorum. Gözlerime bakarak eldivenini çıkarıyor ve elini pantolonunun içine sokuyor. Ama bu bana yetmiyor. Boşaldığında yüzünü görmek istiyorum. Her tatlı sesi duymak istiyorum, yüz maskesiyle boğulmasını değil.

Elimi uzatıp maskesini yırtarak aşağı indirdim. Anlık dalgınlığım, ona giderek yaklaşan raptiyelerin şıkırtısını duyma fırsatı verdi.

"Bennett, durmalıyız," diye fısıldıyor, ama kalçaları hâlâ bana sürtünüyor. "Neredeyse geldiler."

Eğilip yanağını okşadım. "O zaman acele etsen iyi olur. Benim penisime boşalana kadar durmayacağım."

"Yapamam!" diyor.

Bence yapabilir.

Ellerimi omuzlarına götürüp düzenli bir ritimle ona sürtünüyorum. Bir eliyle göğsüme bastırarak sessizce beni kurtarmam için yalvarıyor, ama yapmayacağım. Bu sefer değil. Bu sefer onu mahvedeceğim.

"Önce kim gelecek?" diyorum. "Kedi yavrusu mu, yoksa kızak mı?"

Bir eliyle klitorisini okşarken, diğer eliyle de ceketimi sıkıca kavırıyor. Ama artık beni itmiyor. Aksine, beni

kendine daha da yaklaştırıyor.

"Kahretsin, geliyorum," diye fısıldıyor. "Ağzımı kapat, ağzımı kapat—"

Tam çığlık attığı anda avucumu aralanmış dudaklarının üzerine sertçe bastırdım. Gözleri irileşti ve yuvarlandı, burnundan nefes alırken elimde zevk çığlıkları attı.

Bu arada ben de kendi savaşımı veriyorum. Ve kaybediyorum. Onun geldiğini duymak, görmek ve hissetmek çok fazla ve onu dolduruyorum. Atlar kokularını alabileceğim kadar yaklaştığında bile, derinlere doğru itip kendimi boşaltıyorum.

"Sen inanılmazsın, Cat. Ananaslar senin yanında sönük kalır." Ondan uzaklaşıp kendimi bir yere sakladım.

"Meyve pazarını ele geçirdiğime sevindim," diyor. "Şimdi de kızak gelmeden önce kendimi düzgün bir hale getirmeme yardım edin."

Sinsi bir sırtışla doğrulup saçını düzeltmesine yardım ettim. Ayağa kalktığımızda kızak durdu.

"Sanırım ikiniz de güzel bir akşam geçirdiniz?" diye sordu arabacı, ben de Cat'i kızağa bindirirken.

Bana yan gözle baktı, sonra sırttı. "Öyle diyebilirsiniz."

Arabacı iki cesedi görünce ıslık çaldı. "Sanırım o ikisi görmedi."

Kedi, ortalığı harap etmiş manzaraya bakıyor. "Hayır, yapmadılar." Bana bakıp gülümsüyor. "Ama hak ettikleri bir akşam geçirdiler."

Cat'in yanına oturuyorum ve sürücü atları ileri sürüyor. Şimdi eğer herhangi bir aksilik olmadan konağa geri dönebilirsek, mükemmel bir akşam olacak.

Otuz Dördüncü Bölüm

Kedi

Kızak yerde sarsılarak ilerlerken, Bennett'e göz attım. Son birkaç gündür, çoğu kişiden sakladığı bir yönünü gördüm. Kırılıyordu. Nazikti. Bana baktı ve engelleri aşmam ve ilk avımı yapmam için elinden gelenin fazlasını yaptı. Hatta atış poligonundan ayrıldığımdan beri üç kez yeterince sıcak olup olmadığını sordu ve hatta ceketini bile teklif etti. Ceketinin onun kılık değiştirmesi olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım.

İşte o anda gözlerinde acı belirdi.

“Belki de ahıra vardığımızda buradan çıksam iyi olur,” diye fısıldıyor kulağıma. “Kindra kamera kayıtlarını izliyorsa, muhtemelen malikanenin ön kapısında bekliyordur.”

Ona hayır demek istiyorum, bunu yeterince uzun süre sakladığımızı ve artık gerçeği açıklamaya hazır olduğumu söylemek istiyorum. Ama yapamıyorum. Kelimeler göğsüme saplanıp kalıyor, karanlık atlar ağaçların arasından fırlayıp ahır görünür hale gelirken beni parçalayıp duruyor.

Bennett, itiraz edip etmeyeceğimi ve ona hayır, konağa gel deyip demeyeceğimi görmek için bekliyor. Bunu yapmayınca, gözlerindeki acı geri geliyor. Öne eğiliyor.

"Kızağı burada durdur," diyor. "Geri kalan yolu ben yürüyeceğim."

Arabacı başını salladı ve atları ahırın hemen dışında durdurdu. Bennett, bıçağını hatırladığından emin olmak için ceplerini kontrol etti—diğer her şeyi atış poligonunda bırakmıştık—sonra yanımdan sıyrılıp kızaktan indi.

Yanımdan geçerken uzanıp elini sıktım. "Her şey için teşekkür ederim. Gerçekten, B-Maverick."

Yüzünü buruşturdu, sonra aşağı atladı.

Neden her şeyi daha da kötüleştirmek zorundayım?

Tekrar arkama yaslanırken, arabacı atlara seslendi ve kızak ileri doğru sarsılarak hareket etti. Arkama baktım, Bennett'in orada durup benim uzaklaşmamı izlediği hüznü ve romantik bir an bekliyordum. Bunun yerine gördüğüm şey son derece iç karartıcıydı. Kızak izlerinin arasında ağır ağır ilerlerken, çok yalnız görünüyordu.

"Kızağı durdurun!" diye bağırdım ve arabacı atları yavaşlattı.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Kararlılığımı ortaya koydum ve duruşumu sergiledim. "Hayır, ama öyle olacak."

Sarhoş bir adamın buz pateni üzerindeki beceriksizliğiyle kızaktan yuvarlanarak düştüm ve kendimi ayağa kaldırdım. Bennett birkaç metre ötede durup, üzerimdeki karları silkelerken beni inceliyordu; üstelik kıyafetlerim birbirine uymuyordu bile, çünkü paramparça olmuş pembe pantolonum ve Bennett'in bej rengi paltosunu giymiştim.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Birlikte geri dönemeyiz. Bu intihar görevi olur."

"Biliyorum." Şoföre döndüm. "Atlari ahıra geri götürün. Hava soğuk ve bugünlük yeterince yoruldu. Biz yürüyerek geri döneriz."

Gerçek bir arabacı, resmiyet gereği durup emin olup olmadığını sorardı, ama bu adam eski bir suçlu ve sıcak bir yere geri dönmekten çok mutlu. Daha fazla teşvike ihtiyaç

duymadan, ben talimatımı bitirmeden önce bile atları tekrar hareket ettirmeye başladı.

Bennett bana doğru yaklaşıyor ve ben bekliyorum. Bir şey görmek istiyordum ve şimdi kesinlikle görüyorum. Duruşu tamamen farklı. Ben içindeyken kızak uzaklaşırken, omuzları düşük ve gözleri yerde, çok yenilmiş görünüyordu. Şimdi, bana doğru yürürken, omuzları dik ve gözleri yukarıda. Bana bakıyor.

Ben onu etkiledim, o da beni etkiledi. Değişim inkar edilemez ve bunu kendi içimde hissediyorum. Biz bir alev ve bir barut fiçisi olabiliriz, ama bunlar sadece yıkım yoluna mahkum şeyler değil. Doğru şekilde bir araya gelirsek, havai fişek olabiliriz.

Yanıma vardığında beni kollarına aldı ve eğildi. "Üşüyeceksin yavrum. Neden kızağı almadın?"

"Belki de seninle birkaç dakika daha yalnız kalmak istedim..." Parmak uçlarımda yükselip yüz maskesini indirdim, böylece onu öpebildim. Ama küçük bir öpücük Bennett için yeterli değildi. Beni kendine daha da yaklaştırdı ve beni öptü, bacaklarımda arasında zevk kıvılcımları uçuştı.

Ya da belki de o rüzgar esintisidir, çünkü kar pantolonumu paramparça ettim.

"Birkaç dakika yetmeyecek," diyor dudaklarıma doğru. "Geceyi seninle geçirmek istiyorum."

Kalbim elli kat giysinin arasından gümbür gümbür atıyor ve eminim o da her korku dolu çarpıntıyı hissediyor. "Gecenin tamamı mı? Yani, bütün gece mi?"

Gözlerini devirdi. "Hayır, sadece karanlık kısmı."

"Her zaman karanlık."

"O zaman sanırım sonsuza kadar orada kalmak zorunda kalacağım."

Göğsüne vurup kıkırdadım, o da çeneme doğru sırttı ve boynumu öpücüklerle boğdu, sorduğu şeyin korkusunu unutmuştum. Kesinlikle ciddi olamaz. Çok riskli.

El ele tutuşarak, gece yarısı öpüşme seansından gizlice dönen iki aşık genç gibi kütükten yapılmış malikaneye doğru yürümeye başladık. Veranda ışıkları görünmeye başlayınca avuçlarım terlemeye başladı ve Bennett'in eldivenlerin arasından korkumu hissedememesine şükrettim. Yollarımız ayrılacak ve o da kimse çok yaklaşmadan içeri gizlice girmeli. Berbat bir güvenlik kamerası monitöründe Maverick gibi görünebilir, ama biri bize on metre yaklaşırsa, aradaki farklar apaçık ortaya çıkar.

Malikanenin önündeki büyük bir ışık, etrafımızı saran bir keşif çemberi oluşturuyor ve biz de bu çemberden uzak durmaya özen gösteriyoruz. Gökyüzünden kar yağımaya başlarken, tam önünde durup birbirimize sarılıyoruz.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Seninle gurur duyuyorum," diyor. "Artık kendini yabancı gibi hissetmene gerek yok. Artık tamamen bizden birisin."

Onun—teknik olarak *Maverick'in* —paltosuna doğru gülümsüyorum. Belki de bu ani huzur duygusu oradan geliyor. Gerçi orgazm da kesinlikle yardımcı oldu.

Ama sonra, benim için çoğu zaman olduğu gibi, huzur uzun sürmüyor.

Eve verandadan seslenerek, "Siz iki aşık hâlâ mı sevişiyorsunuz?" diye sordu. "İçeri gelin, sıcak bir yer!"

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime. Bennett'e baktım. "Yapman gerekiyor—"

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum." İcini çekti, başını salladı, alnıma bir öpücük kondurdu ve gölgelerin arasına daha da çekildi.

Köşeyi dönüp tamamen ışığa adım attığımda midemde bir boşluk oluştu. Eve'in ışıl ışıl gülümsemesi ve parmak sallaması bile, onun yüzünü gördüğümde hissettiğim acıyı dindiremedi.

Benim yüzümden. Ona zarar *veriyorum* .

Bunca zamandır herkes Bennett'in kalbimi kıracağından korkuyordu, ama burada asıl kötü adam benim.

Eve ve Kindra beni çevreleyip içeriye götürüyorlar. Hızlı sorular ve aşırı övgülerle beni boğuyorlar, boğuluyorum. Hiçbir şeye cevap verme şansım bile olmuyor.

Ana salona girerken ellerimi havaya kaldırdım. "Arkadaşlar, benim için heyecanlandığınız için çok minnettarım, ama biraz yorgunum. Yarın bunun hakkında daha uzun uzun konuşabilir miyiz?"

Dudakları aniden kapandı ve aralarında endişeli bir bakış geçti. Kindra yüz maskemi indirdi ve ellerinin tersini yanaklarıma bastırdı.

"İyi misin?" diye soruyor. "Yani, yapılacaklar listenizden iki önemli etkinliği daha çıkardın ve bundan pek de heyecanlı görünmüyorsun."

Kapının yanındaki pencerelerden birinin önünden sarı bir şey hızla geçti—Maverick'in paltosu. Saniyeler sonra, Bennett'in yüzü camın arkasından belirdi. Geriye doğru adımladım, vücudumu öyle bir açıyla konumlandırımdı ki Eve ve Kindra ön kapıya sırtlarını dönmek zorunda kaldılar.

"Aslında, sanırım yeniden enerji kazandım," dedim kızlara. "Neden mutfağa gidip bir şeyler yemiyoruz?"

"*Şimdi mi ?*" diyor Kindra. "İki kişiyi öldürdükten ve hoşlandığın kişiyle birlikte olduktan sonra, yemek mi istiyorsun?"

Eve, sesinde hafif bir hayranlık tonuyla, "Vay canına, çok soğuksun," dedi. "İlk dozdan sonra bir hafta boyunca yemek yiyemedim."

Yemek şu an aklımdaki en son şey olduğu için zoraki bir gülümseme takınıyorum. Onları sadece ön salondan uzaklaştırmam gerekiyor.

"Eh, dünyada her türden insan var." Birkaç adım geri çekildim. "Kızlar, geliyor musunuz, yoksa tüm kirli detayları bir patates püresi yığınınına ve bir bardak köpüklü içeceğe mi anlatmalıyım?"

"Bubbly mi? Harika, ben de varım," diyor Kindra.

"Ben de!" Eve kolumu tuttu ve yemek odasına doğru yürümeye başladık.

Omzumu çevirip geriye doğru şöyle bir baktım ama Bennett artık pencerenin dışında değildi.

Koridorda ağır ağır ilerlerken zihnim karmakarışık. Ağzım otomatik pilotta çalışıyor, konuşmanın doğru noktalarında uygun cevaplar veriyor. Şef Maurice'den ılık bir kase çorba alıp yemek salonunda yerimize oturduğumuzda bile beynim ve ağzım birbirinden bağımsız çalışıyor.

Bennett'ın yakalanmadan odasına dönüp dönmediği konusunda endişelenmeyi bırakamıyorum. Ama onun için mi yoksa kendim için mi daha çok endişeleniyorum?

Bu durum beni olmak istemediğim birine dönüştürüyor ve işlediğim cinayetlerden bahsetmiyorum. Bencil oldum, sadece kendimi ve ihtiyaçlarımı düşünüyorum. Artık yalan söylemek benim için çok kolay, hatta güvendiğim insanlarla konuşurken bile. Kendimi artık tanıyamıyorum.

Eve, çorbadan bir kaşık alırken, "Hangisi daha heyecan vericiydi? Seks mi yoksa öldürmek mi?" diye soruyor. Sanırım minestrone çorbası, ama tam emin değilim.

Şampanyadan bir yudum alıp kaşığımınla kaseyi karıştırıyorum. "İkisi de farklı nedenlerle heyecan vericiydi, ama Bennett'le birlikte olmak muhtemelen daha önemli."

Kaşıklar şangırdadı ve Eve neredeyse şampanya kadehini devirdi. "Bennett?" diye sordu kadınlar hep bir ağızdan.

"Maverick!" Kendi kendime içimden şöyle diyorum: "*Maverick*'le seks kazanır."

Eve kaşlarını ve bardağını kaldırdı. "Tam da şunu söyleyecektim..."

Kindra başını sallayarak, "Ve ben de bodruma koşup bir deli gömleği almaya hazırlanıyordum," diyor. "Bennett'le birlikte olduğun gün seni akıl hastanesine yatıracağız."

“Haklısın, haklısın. Ben de bu sözüne katılıyorum.” Eve içeceğiinden bir yudum aldı, sonra çorbayı tekrar inceledi. “Bu etkinlik için insan etini yasakladığını söylemiştin, değil mi?”

“Evet,” diyor Kindra. “Neden?”

Eve kaşığını bize doğru eğiyor ve burnundaki piercingin parıltısı ortaya çıkıyor.

“Ah, kahretsin,” diye inledi Kindra. “Önce Cat, Bennett'le yattığını söyledi, şimdi de bana tekrar yamyamlığa kandırıldığımı söylüyorsunuz. Kilo vermeye bile çalışmıyorum ama herkes şu anda yediğim yemekleri midemde tutmayı imkansız hale getiriyor.”

Kadınlar çorba kaselerini kenara itip kıkırdamaya devam ediyorlar, ama ben rol yapmayı bile beceremiyorum. Çünkü bu, kaçınmak istediğim an. Alay konusu olmak. Farkında olduklarından çok daha derinden yaralayan küçük şakalar.

Hiçbir şey söylemeden masadan uzaklaştım ve gözyaşlarımı görmeden yemek salonundan hızla çıktım.

Otuz Beşinci Bölüm

Bennett

dönmek Odamıza geri ve Maverick ile yer değiştirmek kolaydı. Gözlerinde yaşlarla koridorda koşan Cat'i teselli edememek mi? İşte bu, hayatımda yaşadığım en zor şeylerden biriydi.

Ama ben gözlerimi halıdan ayırmadım ve yürümeye devam ettim. Kindra ve Eve hemen arkamdan geliyordu ve bana ölümcül bakışlar fırlatma fırsatını kaçırmadılar. Görünüşe göre onları kızdırmadan var olamıyorum. Cat'in odasına kadar onu takip ettiler ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Çok meraklı olduğum için bunu kaçıramam, karnım her şeyi istiyor diye çılgık atsa da, etrafın güvenli olduğundan emin olduktan sonra odama geri dönüyorum. Banyonun akustiği harika ve kızlar banyoda sohbet etmeyi çok seviyor, bu yüzden önce oraya gidiyorum.

Ama şansım yaver gitmiyor. Nerede durursam durayım, kulağımı hangi yüzeye dayarsam dayayayım, onları duyamıyorum.

Dedikodu peşinde koşan bir iblis gibi odanın içinde uçuşuyor, kulağımı her duvara dayıyorum. Kadın seslerinin alçak uğultusu ahşabın arasından geçiyor ama tek bir

kelime bile anlayamıyorum. Çaresizlik içinde eski içki bardağı numarasını bile deniyorum ama bu sadece seslerini daha da boğuyor.

Tam kapı koluna uzanıp, kapısının önünde yere yatıp, altındaki incecik yarığa kulağımı dayamak niyetindeyken, deliliğimin ne kadar derin olduğunu fark ettim. En dibe vurmuş ve lanet olası bir kürek almıştım.

"Kendine gel dostum," diyorum başımı sallayarak ve Cat'in üzerime çöken sis perdesini dağıtmaya çalışarak.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

Odayı şöyle bir gözden geçirirken, gözüm komodinin altına kaymış seramik ananasa takıldı. Küçük kız onu sağa sola savurmuş ve odanın ortasına düşürmüş olmalı. Onu yerden aldım ve sııttım.

Aşağıya indiğimde mutfak neredeyse bomboştu. Tek başına çalışan bir kişi lavabonun başında, sabunlu su denizinde bir yığın kase ve şampanya kadehini ovuyordu. Uzun gümüş bir hazırlık masasında, bir sıra metal tepside yarının yemeklerinin içeriği duruyordu. Ve yiyeceklerin miktarına bakılırsa, belki de ertesi günün yemekleri de.

"Mültecileri mi almayı planlıyoruz yoksa?" diye soruyorum, kapağı kaldırıp bir sürü bıldırcın sürüsünü ortaya çıkarırken. "Tanrım, neden daha büyük bir kuş seçmiyorsunuz? Ben bundan daha büyük şeyler sıçıyorum."

Şef Maurice odaya aceleyle girerken homurdanarak, "Amerikalılar porsiyon büyüklüklerinden anlamıyor," dedi. Her zaman bir yere geç kalıyormuş gibi görünüyordu.

"*Amerikalılar* , ne demek istiyorsunuz? Asıl adınız Andrew ve siz de Ohio'da doğup büyüdünüz," diye alaycı bir şekilde söylüyorum. "Bu küçük yavru kuşlar kimseyi doyurmaz."

Şef el havlusunu tezgâhın üzerine fırlattı, sonra bana döndü. "Bana kalsa, gerçek parmaklardan yapılmış parmak sandviçler, kızarmış diz kapağı çorbası, haşlanmış sırt eti ve deri parçaları serpilmiş dondurma yapardık, ama hayırseverimiz insan eti kullanmama izin vermedi, o yüzden tavuklarınızın tadını çıkarın ve çenenizi kapatın."

"Haklısın."

Kış kampında yamyamlığı ortadan kaldıran Jim değildi, tamamen Kindra'nın işiydi ve açıkçası ben bununla ilgili bir sorun görmüyorum. İnsanlarda kolesterol seviyesi çok yüksek.

Şefin yardımcısı yemekleri bitirip, personel odalarına giden arka bölüme çekiliyor. Şef hariç, kendi odaları yok ama hiçbirisi gerçekten şikayet edemez. Geldikleri bazı hapisanelerle karşılaştırıldığında, o sıkışık ranzalar lüks konaklama yerleri sayılır.

Şef kapaklı tencerelerden biriyle meşgulken, ben de mutfakta dolaşıp dolapları karıştırıyorum. İstedığımı büyük olasılıkla soğuk hava deposunda bulacağım, ama Maurice'in şimdiye kadar gördüğüm en büyük hindiye sataşmayı bitirmesini beklemeyi tercih ederim.

"İşte bu daha iyi," diyorum o devasa kuşu hareket ettirirken.

Şef, yağlı parmağını bana doğru salladı. "Hayır, bu bu gece için değil. Yarın için de değil. Bu, son gecede maskeli balo ziyafeti için. Sadece biraz lezzet katıyorum ki marine olsun."

Elleri etin üzerinde geziniyor, baharat karışımını deriye masaj yaparak yediriyor. Her baskı uyguladığında, etten tereyağı kıvamında bir karışım sızıyor.

Kahretsin, neden ereksiyon oluyorum?

Kuşu doğru süre boyunca masaj yaptığından emin olduktan sonra, tencerenin kapağını kapatıp her şeyi soğuk hava deposuna taşıyor. O geri döndüğünde ben çoktan mutfaktan çıkmış oluyorum.

O içerideyken hindiyi çalamam ki, sonuçta.

Ve o hindiyi çalmayı planlıyorum.

Kediyle ilgili yaşanan tüm bu olaylar beni gerçek hayattaki sorunlarımdan uzaklaştırdı, ama şimdi bu dikkat dağıtıcı şeylerden de uzaklaşmam gerekiyor. Daha az karmaşık bir şeye ihtiyacım var ve yemek asla karmaşık değildir.

Yemek salonuna geri döndüğümde, köşe masalardan birine yerleşip beklemeye başladım. Şef mutfaktan çıktığında, arkasını dönmedikçe beni görmeyecek ve onu yeterince uzun zamandır tanıdığım için durum farkındalığının tamamen eksik olduğundan eminim. Arkasını dönmeyecek.

Birkaç dakika sonra, sanki o anı kendim yazmışım gibi, Şef Maurice mutfaktan ağır adımlarla çıktı ve yemek salonuna doğru ilerledi. Salonun ortasında durup kalça arasına bir şeyler sokmaya başlayınca nabzım hızlandı, ama sonra parmaklarını koklayıp yoluna devam etti. Akşam geç saat olduğu için, Jim istese bile mutfağa geri dönmeyecekti, yani ortalık sakindi.

Oturduğum yerden kalkıp sessizce mutfağa geri döndüm. Hazırlık masası boştu; tencereler buzdolabına veya dondurucuya kaldırılmıştı. Işıkların çoğu kapalıydı ve duyulan tek sesler musluktan ara sıra damlayan su ve soğuk hava depolarının uğultusuydu.

Burası o kadar sessiz ki, buzdolabına açılan devasa metal kapıyı açtığımda tüm malikanenin beni duyacağından endişeleniyorum. Ama işin eğlenceli yanı da bu zaten. Yakalanma korkusu.

Tabii, kardeşin, onun sevgilisi ve gelecekteki sevgilin seni ananasla sevişirken yakalamadıkça ve bunu asla unutmaman gerek.

Dişlerimi sıkarak, tüm tedbirleri bir kenara bırakıp kapıyı hızla açıyorum. Buz gibi hava içeriye doluyor ama bu gülünç. Bu buzdolabı Alaska'nın yanında hiç kalır.

Hindi arka rafta duruyor. Kenarından biraz marinat döküldüğü için hindi olduğunu biliyorum ve kokusu beni

cezbeden bir parfüm gibi. Yaklaşıyorum ve tepsiyi raftan indirip yere koyuyorum.

Tavanın kapağını kaldırmak, bir kadının iç çamaşırlarını çıkarmaya benziyor. O kalkan yırtılıp atıldığı an, savunmasızlıkla karşılaşıyorum. Yumuşak, pürüzsüz... ve soğuk bir savunmasızlık.

Soğuk.

Daha önce hiç sıcaklık hakkında düşünmemiş olmam garip, ama belki de bu ilgimin sebebi budur. Ya da belki de bunu ancak şimdi fark ediyorum ve bu yüzden beni rahatsız ediyor.

"Kahretsin." Hindiye bakıp kaşlarımı çattım.

Bu benim *olayım* ! Yemek yemeyi çok seviyorum. Cat ile birlikte olana kadar, yemek yemekten neredeyse kadınlarla birlikte olmaktan daha çok zevk alıyordum.

Kedi . . .

Acaba bu hindiye tavadan koparıp odama götürüp biraz sevişmek için bu kadar çabalamamın sebebi o mu? Çünkü kesinlikle istiyorum. Sadece... Sanki aldatmak gibi geliyor. Bu hindiyle sevişmek, Cat ile olan ilişkimize ihanet etmek gibi geliyor.

"Bu tam bir fiyasko," diye mırıldanıyorum. "Kendine gel."

Ama kahretsin, yapamıyorum. Bu yumuşak kuş eti yığının ne kadar yok etmek istesem de, bir şeyler ters gidiyor. Bir şeyin doğru mu yanlış mı olduğuna hiç önem vermeyen biri olarak, bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Mutfakta bir şey gürültüyle patladı ve neredeyse yerimden sıçradım. Yakalanmadan önce hindinin üzerindeki kapağı hızla yerine koydum. Tereddütümü sonra hallederim.

Dolaptan dışarı adımımı attığımda, hazırlık masasının hemen diğer tarafında kıpır kıpır sarı saç tutamını görünce yüzümde bir gülümseme belirdi. Bu Cat'ti ve alt rafta bir şeyler arıyordu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyorum.

Anüsüne canlı bir tel bağlasaydım, daha yükseğe zıplayacağını sanmıyorum. Çığlık atarak elini kalbine koydu, sonra bunun ben olduğumu anlayınca rahat bir nefes aldı.

"Aman Tanrım," diyor ve tekrar eğiliyor. "Hayal oyununa devam etmek zorunda kalacağımdan endişeleniyordum. Bana yardım eder misiniz? Bir kaseye ihtiyacım var."

Kurutma rafına doğru gidip içinden bir tane alıyorum. "Böyle mi?"

Kadın başını sallayarak baktı, sonra da kaseyi almak için ayağa kalktı.

Onu tam ulaşamayacağı bir mesafede, başının üstünde tutuyorum. "Ne için ihtiyacın var? Sen ve diğer tavuklar zaten yemediniz mi?"

"Yemek yiyemedim. Sürekli..." Parmak uçlarından inip elini indirdi. "Yemek yiyemedim işte."

Kaseyi parmaklarının arasına kaydırıyorum. Onu sadece sinirliyen kızdırmak eğlenceli, ezilmişken değil. Ve bir şeyler yolunda değil. Şimdi daha yakından baktığımda, gözlerinin etrafındaki kızarmış, şişmiş cildi görebiliyorum. Makyajla kapatmaya çalışmış ama renk yine de belli oluyor. Omuzlarına sıkıca sardığı özgüven pelerini de biraz düşmüş.

"Birlikte bir şeyler bulalım," diyorum. "Ben de yemek yemedim. Maverick'e olan biten her şeyi anlatmak zorundaydım, olur da sorgulanırsa diye, sonra da gözden uzak durmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Kolumu omzuna dolayarak onu kocaman bir buzdolabına götürdüm.

İçeri girerken, "Bu akıllıca bir hareketti," diyor. "Şimdi tek yapmam gereken Maverick'ten nasıl ayrılacağımı ve bu oyunu nasıl bitireceğimi bulmak."

"Bitirelim mi?"

"Evet, bir daha asla geri dönmeyecek şekilde."

İçimde panik filizleniyor ve korku alt bağırsaklarıma sert bir yumruk indiriyor. Metal rafa tutunup acının geçmesini

bekliyorum. Eğer her şeyi bitirmek istiyorsa, *her* şeyi mi yoksa sadece Maverick kısmını mı kastediyor? Sadece şimdilik ara vermek mi istiyor... yoksa sonsuza dek mi?

Kahretsin, kadınlar böyle mi hissediyor? Tüm bu sorular ve belirsizlikler... Çoğu zaman bu kadar dengesiz görünmelerine şaşmamalı. Lanet olsun, ben de dengesiz olurdum.

Şu anda aklımı kaybetmeye başlıyorum.

"Elbette biz değiliz," diye ekliyor, bir konserve kutusunu alıp etiketi kontrol etmek için çevirirken.

"Ah?"

"Şey, yani, eğer çöp atmayı planlıyorsam, buradayken durmamız gerekecek..."

"Öyleyse yapma."

Bana baktı ve fasulyeleri tekrar rafa koydu.

"Onunla ayrılma," diye ekliyorum. "Artık o da işin içinde olduğuna göre, bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz."

"Anlamadım."

Düşüncemi kanıtlamanın bir yolunu arıyorum; özellikle de bu gece onun odasında kalmama izin verecek olan noktayı. Raflardan bir kavun, bir portakal ve bir elma alıyorum, sonra da iki boş tava kapıyorum.

"Bunu yapıp beni izletecek misin?" diye soruyor. "Eşlik etmemi ister misin? Altmışlardan birkaç şarkı biliyorum."

"Ha ha."

Ona arkasını dönmesi için işaret ediyorum, o da gözlerini devirip itaat ediyor. İtaatkarlığına bayılıyorum ama dürüst olmak gerekirse, beni asıl etkileyen şey o küstahlığı.

Sırtı bana dönükken, kavun ve elmayı bir tavaya, portakalı da başka bir tavaya koyuyorum. Tavaların kapaklarını kapattıktan sonra, ona tekrar bana dönmesini söylüyorum. Dönüyor ve ben de tavaları sallıyorum. Meyveler içeride şıkır şıkır ses çıkarıyor.

"Şimdi bana hangi tavada portakal olduğunu söyle," diyorum.

Soldaki tavayı işaret ediyor ve ben de kapağı kaldırıyorum, işte karşımda... portakal. Kahretsin.

"Tamam, şanslı bir tahmindir ama demek istediğimi anladın." Meyveleri ve tavaları yerine koyuyorum. "Eğer herkes senin odanda Maverick'le seviştiğini düşünürse ve Maverick de benim odamdaysa, bunu nasıl bilecekler?"

"Sanırım bunu az önce gösterdim."

"Kapaklı bir tencerede değil, bir odada olacağız."

"Ve meyve değil, insan olacağız." Başını salladı, bana bakmaktan kaçındı. "İşe yaramayacak, Bennett."

"Deneyemez misin?" Elini tutuyorum ve sonunda gözlerime bakıyor. "Lütfen?"

Benimle aynı fikirde olmaya çok yakın. Sadece biraz itmeye ihtiyacı var.

Eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. Çok sıcak, çok yumuşak. Elimle ensesine dokunarak öpüşmeyi derinleştirdim. Kollarımın arasında kasları gevşedi ve dudaklarımız ayrılırken iç çekti.

"Hayır, Bennett," diye fısıldıyor alaycı bir gülümsemeyle, ve en azından şimdi gülümsüyor. "Bana yiyecek bir şeyler bulmama yardım et. Gerçekten açım."

İçimden bir ah çekerek razı oldum ve ilgisini çeken bir şeye, bir torba üzüme ulaşana kadar kavanozların ve paketlerin arasında seçim yapmasına yardım etmeye başladım.

"Bekle, neden buradaydın?" diye sordu ağzına yeşil bir üzüm atarken. Isırdı ve ağzı büzüldü. "Kahretsin, bunlar çok ekşi."

Pişirmeyi planladığım hindiye tutan tavaya şöyle bir göz attım. "Şey, aynı şey. Ben... açtım."

"Öyleyse biraz sandviç yapalım. İkimizin de yemeğe ihtiyacı var, en azından burada güvendeyiz." İçeriden ihtiyacımız olan malzemeleri alıyor—mayonez, hardal,

peynir, jambon, marul ve domates—ve ben de onu mutfağa kadar takip ediyorum.

Saçlarını atkuyruğu gibi sıkılaştırıp işe koyuldu; kalın ekmek dilimlerinin üzerine bolca sos ve sebze sürdükten sonra üstüne jambon ve peynir yerleştirdi. İşini bitirince sandviçleri bir tabağa koydu ve birini önüme itti.

"Masaya oturup yemek yemek istemiyor musun?" diye soruyorum.

Sandviçini aşağı indiriyor. "Yani... ya şöyle olsaydı—"

"Sağ."

Bir lokma alıp çiğniyorum ve lezzetli olan yemeğe minnettar olsam da, aynı zamanda çok rahatsızım. Burası o kadar sessiz ki, dişlerimin her bir yiyecek parçasını nasıl parçaladığını duyabiliyorum. Nefesim, fırtına gibi içeri ve dışarı giriyor. Midem ödülünü kabul ederken gurulduyor ve Kedi kıkırdayarak sandviçini bırakıyor.

"Bunu neden garip hale getiriyoruz?" diyor.

"Çünkü tuhaf." Hazırlık masasının üzerinden eğilip dudağındaki mayonez lekesini siliyorum. "İşte bu yüzden insanlar bundan bu kadar nefret ediyor. Kıyamet alametleri getiriyoruz."

"Ne?"

"Biliyorsunuz, İncil'de aslanın kuzuyla birlikte yattığı anlatılır. İşte biz de öyleyiz."

"Kuzuyla yatıyorum, aptal herif, onu parçalamaya niyetim yok."

Yutkundum ve içecek bir şey aradım ama o kadar ilerisini düşünmemiştik.

"Aynı şey," diyorum şampanya kadehlerini alırken. Biraz daha aradıktan sonra dolapta bir şişe Jack Daniel's ve birkaç kutu ılık kola buluyorum. Her birimize birer kadeh dolduruyorum. "Demek istediğim, herkesin hemen anlamasını bekleyemezsin. Biraz zaman alacak."

"Biliyorum, ama burada harcayacak vaktimiz yok. Bunu artık unutamaz mısın?"

Ah, canım acıdı .

Omuz silktim. "Konu kapanmıştır."

Belki de böyle olması en iyisi.

Otuz Altıncı Bölüm

Kedi

ne Ben halt *ediyorum* ?

Merdivenlerden yukarı çıkarken beynim sürekli bunu haykırıyor, çünkü yapmak istediğim şeyle aslında yaptığım şey çok farklı. Ben Bennett'le birlikte olmak istiyorum. Bunun yerine, inci tanelerini tutan bir kedi sever kadın gibi saat dokuzda yatağa gidiyorum.

Aşağıdaki yakışıklı çocukla birlikte olmamalıyız. Arkadaşlarımız ne düşünecek ?

Tanrım, şu an kendimden nefret ediyorum.

Sonra beyaz tişörtümdeki hardal lekesini fark ediyorum ve nefretim daha da artıyor. Beş yaşında mıyım ben? Göğüslerimin biraz lezzete ihtiyacı olduğunu mu sandım? Gerçi kimse onları yakında tadacak değil.

İnleyerek arkamı döndüm ve merdivenlerden aşağı indim. Bu lanet olası bluz için çok para ödedim ve sarı bir lekenin, son maaşımın neredeyse dörtte birini alan bir şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Yemekhanedeki bardan biraz soda alıp her şeyi yoluna koyabilirim.

Belki Bennett beni baştan çıkarmak için orada olmayacak. Kirlettiğimiz bulaşıkları yıkadıktan sonra,

mülkün etrafında bir yürüyüş yapmak istediğini söyledi. Daha doğrusu, malikanenin iç kısmında bir yürüyüş. Dışarıda yürüyüş yapmak için çok soğuk.

Merdivenlerin dibine vardığımda, ikinci katta bir yerde bir kapı açılıp kapandı. Birkaç dakika sonra, gülümseyen Maudlin Rose koridordan koşarak geçti ve pembe çiçeklerden yapılmış bir kolye takmış halde merdivenlerden aşağı fırladı.

Hepsi bu. Sadece çiçekler.

Grim de ondan çok uzakta değil. Kaslı bacakları altında piston gibi hareket ediyor ve her ince adımında sanki alkışlıyormuş gibi ses çıkarıyor.

Bakmak istemiyorum.

Bakmak istemiyorum.

Ama kahretsin, yine de yapıyorum.

Koşarken, cinsel organı ve testisleri birbirine ve ulaşabileceği her şeye çarpıyor; bu da yıllarca kabuslarıma girecek bir ses yaratıyor.

Merdivenlerden hızla inip ana salonda koşuştururlarken, burada ağzım açık ve gözlerim Helen Keller'in mucizesini andıran bir şey için dua edercesine dikilmiş durduğumu fark etmiyorlar. Ciddi anlamda. O kadın çok şeyin üstesinden geldi, ama aynı zamanda bazı görsel dehşetlerden de kurtuldu.

Rosie ağzını açıyor ve ne yaptığını anlamam biraz zaman alıyor. Boğazından hiçbir ses çıkmıyor ama midesi kasılıyor ve hayatımda hiç bu kadar geniş bir gülümseme görmemiştim. Gülüyor. Sessiz ama artık kesinlikle anlaşılıyor.

Kadın sessizce kıkırdayarak iki büklüm olurken, Grim ona yetişip onu kendine doğru çekti.

"Ah, *sevgilim* , seni yakaladım şimdi," diye hırladı kulağına, ve şimdi kendimi rahatsız hissediyorum.

Böylesine özel bir ana şahit olmamalıydım, ama nasıl kaçacağımı bilmiyorum. Hareket edersem beni görecekler,

ama etmezsem görmeyecekler. Ve hangi sonucun daha kötü olduğunu bilmiyorum.

Boğazımı temizleyip yemek odasına doğru döndüm, umarım beni görmezden gelirler ve devam ederler diye düşündüm. Ancak o kadar şanslı değildim.

"Ah, Catarina!" diyor Grim. "Rosie seninle konuşmak istiyor, vaktin varsa."

Dönüp gözlerimi kırpıştırarak onlara baktım. Gözlerimle ne yapmalıyım? Nereye bakacağımı bilmiyorum. "Ş-şey? Biraz... meşgul görünüyorsunuz?"

Yere bakacağım.

"Saçmalık, saçmalık. Çok vaktinizi almaz. O çok az konuşan bir kadın." Kendi kendine yaptığı küçük şakaya hafifçe güldü. "Daha yakına gelin ki onu daha net duyabilesiniz."

Mecbur muyum?

Bundan kurtulmanın bir yolunu göremediğim için yutkundum ve onlara doğru yürüdüm. Ancak yaklaştıkça, yere bakmak artık bir seçenek olmaktan çıktı. Rose'un göbeğinden daha aşağıya bakarsam, sol gözüm garip bir şekilde büyük bir çift testisle doldu ve sağ gözüm Rhode Island büyüklüğünde bir çalılıkla örtüldü.

Kadınların kasık kıllarına sahip olmasına karşı değilim, ama Rosie gibi minyon bir kadında vajina kelimenin tam anlamıyla bir kunduz barajına benziyor. Çok fazla kıl var.

"Kalbinin sesini dinlemen gerektiğini söyledi," dedi Grim ve ben de onların cinsel organlarının beni içine sürüklediği zihinsel girdaptan kendimi kurtardım.

"Affedersiniz?" Rose'a baktım.

Bana gülümsüyor—bu çok sık olan bir şey değil—ve elimi tutuyor. Yumuşak teni tenime değdikçe annemi hatırlıyorum. Kalçaları ve göğüsleri açıkta olsa da, o nazık dokunuş bana evimi hatırlatıyor.

Duygusal Rose elimi tutuyor ve kalbimin üzerine koyuyor, sonra da bana başıyla onay veriyor.

“Gördünüz mü?” diyor Grim. “O, sizin ne istediğinizi dinlemenizi istiyor. Gürültüyü kesin. Bu gezegende çok uzun süre kalmayacağız, öyleyse neden mutsuzluğunuza zaman harcıyorsunuz? Ona, size mutluluk getiren şeylerden daha fazla dikkat ve önem veriyorsunuz. Başka bir günü boşa harcamayın, diyor. Yaşayın.”

“Bütün bunları mı söyledi?” Rosie’ye baktım ve gözleri yaşlarla parıldarken tekrar başını salladı.

Rose, Grim'e döner, elini tutar ve avucuna bir şeyler yapar. Yüz ifadesi neşeden ciddiyete dönüşür ve Grim, bana dönmeden önce ona başıyla onay verir.

“Diyor ki...” Ona tekrar bakıyor, iletmek istediği mesajdan emin değilmiş gibi görünüyor, ama kadın bir kez daha avucunu kullanarak söylemek istediğini iletiyor. “Diyor ki, sadece bir aptal aşktan kaçır ve eğer doğru yolu seçmezsen, onun gözünde ölü olursun.”

Dikkatimi bana gülümseyen ve göz kırpan Rose'a çevirdim. “Şey, tamam,” dedim. “Teşekkür ederim sanırım? Ben şimdi gideyim. Siz ikiniz, eee, kendinize dikkat edin.”

Grim, Rose'un elini tutar ve hafifçe okşar. “Elbette. Ama akşamın geri kalanında meşgul olacağız, bu yüzden lütfen bizi bir daha rahatsız etmeyin.”

Kaba biri ama benden hiçbir şikayet almayacak.

Geri çekilmek doğru hareket gibi görünüyor, ama çıkarken onların eşyalarına bakmak istemediğim için dönüp tekrar mutfağa doğru yöneliyorum. Yemek salonunun arkasındaki bara doğru aceleyle giderken, Rosie'nin sözleri beynimde yankılanıyor.

Özellikle, tek bir kelime.

Aşk.

Mesajının geri kalanını çözmek oldukça kolaydı. Bennett'ı seç ve başkalarının ne düşündüğünü dert etmeyi bırak. Bu kısım mantıklıydı, her ne kadar dışlanma tehdidine rağmen tavsiyesini uygulayamasam da. Ayrıca, kalbimin sesini dinlemezsem arkadaşlığını kaybedeceğim

tehdidinde bulunması ne kadar ikiyüzlüce, çünkü tam da bunu yaparsam başıma geleceğinden korkuyorum.

Kindra arkadaşlığımızı tamamen bitirecek kadar ileri gitmezdi ama bana olan saygısını da yitirirdi. Bir şekilde bu daha da kötü. Ona hayranım. Adını ya da görünüşünü bilmeden önce bile bir idolümdü. Bu kadın inandığım her şeyi temsil ediyor ve onu tanıdıktan sonra hayranlığım daha da arttı. Onun bana karşı aynı duyguları beslemesini asla ummuyorum—her açıdan onun tam zıttıyım—ama kazandığım saygıyı kaybetmek beni mahvederdi.

Yani durum Maudlin Rose'un anlattığı kadar basit değil. Kesinlikle değil.

Ama aşk mı? Pff, asla. Ara sıra lise dönemindeki takıntılarım dışında hiç aşık olmadım, ama bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama sanırım o farklı bir şey. O yokken nefes alamıyormuş gibi hissetmeliyim, ama gayet iyi nefes alıyorum. Onsuz olma düşüncesi içimdeki hassas şeyleri ezmeli, ama kendimi her zamankinden daha güçlü hissediyorum. Elbette, ona yakın olma isteği içimde sürekli var, ama bu isteği gideremezsem derimi tırmalama ihtiyacı duymuyorum.

Bara ulaştığımda, soda tabancasını kaptım ve göğsüme doğrulttum, ama sonra geri çektim. Tişört tezgahın üzerinde olursa bu çok daha kolay olacak. Etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, bluzu yırtıp bara bıraktım. Tabancanın ucunu parlak sarı lekeye doğrultup tetiğe bastım... ama hiçbir şey olmadı.

Lanet olsun. Sanırım tekrar soğuk hava deposuna gitmem gerekecek. Orada birkaç şişe maden suyu gördüm, eminim onlar da aynı işi görecektir.

Bardan tişörtü kapıp mutfağa koştum; mutfak, Bennett'le bıraktığımız gibi karanlık ve bomboştu. Onun kokusu hâlâ buradaydı—bergamot, sandal ağacı ve hafif bir vanilya kokusu—ve gözlerimi kapatıp o kokuyu içime çektim.

Çink . Çink-çink-çink .

Gözlerimi açıp sesin geldiği yöne döndüm.

Çink-çink-çink .

Kesinlikle hayal görmüyorum ve ritimde tanıdık gelen bir şeyler var. Gömleğimi odanın ortasındaki uzun gümüş masanın üzerine bırakıp, hafif metalik tıkırtılara doğru yöneliyorum.

Buzdolabının kapısı hafifçe aralık duruyor, bu garip çünkü biz kapatmıştık. Bunu hatırlıyorum çünkü içindeki yiyeceklerin bozulmaması için kolu tekrar kontrol etmiştim. Bu kapılar sağlam, bu yüzden kendiliğinden açılmış olamaz.

Bir adım daha ileri attım ve olduğum yerde donakaldım. Bennett, soyunma odasının zemininde elleri ve dizleri üzerinde duruyordu ve... ileri geri hareket ediyordu?

Kıskançlık göğsümü ısıtıyor ve ne yaptığımın farkına varmadan ona bağıryorum: "Seni kahrolası hilebaz!"

Anlayamadığım bir şeyler bağıryor ama ne dediği umurunda değil. Sadece kiminle yattığını bilmek istiyorum ve—

Bennett ayağa kalkıp pantolonunu iliklemeye çalışırken, neyle seviştiğini gördüm.

O bir insan değildi.

Tam bir *fiyaskoydu* .

Peki neden hâlâ ihanete uğramış gibi hissediyorum?

"Yürüyüşe çıkacağını sanıyordum!" diye bağırdım.

"Şşş!" Bennett öne atılıp elimi ağzıma kapatmaya çalıştı ama çiğ kümes hayvanı etinin cildime değmesi düşüncesi bile beni anında geri çekilmeye itti. "Böylece bağırmaya devam edersen bütün malikaneyi buraya getirirsin. Sessiz ol."

"Bana bu kadar ilgi duymanın sebebi bu mu? Çünkü ben mi cıvıldıyorum? Tıpkı bir *kuş* gibi, Bennett?"

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Hayır, hayır. Öyle değil—" Hasar kontrol modundan öfkeye geçti. "Bekle, neden bu kadar umurunda? Bunun bir kenara bırakılmasını istediğini

sanıyordum. Benden, sen benden utanmayı bırakana kadar oturup beklememi mi bekliyorsun?"

"Ne beklediğimi bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi!" diye fısıltıyla bağırarak, kirletilmiş cesedi işaret ettim. "Bunu nasıl beceriyorsunuz ki? Vücudu bomboş bir boşluktan ibaret!"

"Gerçekten mi soruyorsunuz?"

Aslında değildim, ama şimdi merakımı uyandırdı. İçimden bir ah çektim. "Lütfen açıklayın."

Hindinin ağzından yuvarlak bir meyve çıkarırken utanç ve gurur arasında kalmış gibi görünüyor. "Birkaç ay önce, yemekten hoşlanan insanların olduğu bir mesaj panosundaydım. Neyse, bir adam bana kavunla ilişkiye girmeyi denememi önerdi ve ben de denemeye karar verdim. Bu kavun hindinin içine sığacak kadar küçüktü, bu yüzden tam buraya bir delik açtım."

"Tamam, bu kadar yeter."

Bennett omuz silkerek, "Onun tamamen saçmaladığını düşünmüştüm. Yani, terapistiyle nasıl birlikte olduğunu sürekli övünüyordu, bu yüzden belki de sanrıları vardır diye endişelenmişim, ama hayır, haklıymış. Tutarlılık—" dedi.

"İyiyim, teşekkürler," dedim.

Ağzını kapatıyor.

Bunların hiçbirisiyle ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden başımı sallayıp gitmek için döndüm.

"Bir dakika bekle." Kolumu tuttu ve beni kendine çevirdi. "Burada soru sorma hakkı olan biri varsa, o da benim. Neden benim eşyalarım herkesin gözü önünde dururken malikanede böyle dolaşıyorsun?"

Ağzım açık kaldı ve gülmek zorunda kaldım. "Senin malın mı? Senin lanet olası *malın mı* ? Parmağıma yüzük takıp soyadını almaya zorlasan bile, asla senin malın olmam."

"Yüzüğü boş ver. Eğer sikimi içine sokarsam, o benimdir."

“Birincisi, iğrenç. İkincisi, eğer malikanede çırlıçıplak dolaşmak istiyorsam, yaparım.”

"Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

Kolumu bırakıyor ama ben kıpırdamıyorum. Çünkü haklı. Anlamıyorum.

“Kedi, benden asla korkmana gerek yok. Anladın mı?”

Başımı sallıyorum.

“Sana asla zarar vermeyeceğim. Asla. Ama eğer bu malikanede çıplak dolaşırsan, vücuduna bakan her erkeğe zarar vermek zorunda kalacağım. Sen suçsuzsun, ama eğer sadece bana ait olan kısımlarını görürlerse, beni mecbur bırakacaksın.”

Bana doğru adım attı ve bu bir tehdit gibi geldiği için bir adım geri çekildim. Kalçam duvara çarptı ve gidecek hiçbir yerim kalmadı.

“Onları avlayacağım,” diye devam ediyor. “Onları yere yatırıp çıplak ellerimle gözlerini kafalarından çıkaracağım. Çığlık atıp nedenini sorduklarında, onlara günah işlediklerini ve bana ait olanı arzuladıklarını söyleyeceğim. Yani hayır, belki size *sahip* değilim ama yine de benimsiniz.”

Bu delilik. Annelerimizin bizi uyardığı adamlar işte bunlar. Benim gibi bir kızın Bennett gibi bir adamla birlikte olması durumunda neler olacağını dramatik bir şekilde anlatan koca televizyon kanalları var.

Ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Kollarımı boynuna dolayarak yukarı sıçradım ve o da beni kalçamdan yakaladı. Az önce bir hindi-kavun meleziyle korunmasız ilişkiye girmiş olması artık umurumda değil. Onun *benimle* korunmasız ilişkiye girmesini istiyorum.

"Amerika Birleşik Devletleri'nin ana karasına dönene kadar beklemek istediğini sanıyordum?" diyor, ben arkama uzanıp sütyenimin kopçasını açarken.

“Evet.” Sütyeni yere fırlattım. “Ama şu anda istediğim şeyle ihtiyacım olan şey çok farklı.”

"Yemekle seviştiğim için kızmadı n mı?"

"Evet, ama şimdi azdım. Sonra kızaağım." Elimle tişörtünün eteğine uzandım, o da kollarını kaldırdı.

Ama ben tişörtü geri çekerken durdu. "Benimle bir şeyler denemek ister misin?"

"Bir şey denemek ister misin? Mesela ne?"

Sırıttı ve beni bir kez daha öptü. "Odanda buluşalım."

Otuz Yedinci Bölüm

Kedi

Bu hindi. Koca tavayı göğsüne yaslayıp odama girmeden önce bile bunu kesin olarak biliyorum. Ama yanında misafir getirmesini beklemiyordum.

"Maverick?" diye bağırdım, neredeyse çıplak bedenimi örtmeye çalışırken. Bennett'in uyarısı kafamda yankılanıyor ve zavallı adamın gözlerini kaybetmesini istemiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bennett'e bakıyor. "Bana açıkladı ama yine de anlamadım."

Bennett tencereyi şifonyerin üzerine koyar. Parlak metal tarafı bir geyik heykeline çarparak yere düşmesine neden olur. Neyse ki kırılmaz ve Bennett onu yerine geri koyar.

"Çok basit," diyor. "Cat ile geceyi geçirmek istiyorum. Bu da demek oluyor ki sen de benim odamda geceyi geçirmelisin."

"Bu, senin odanda uyumam gerektiği anlamına mı geliyor? Neden benim odamda kalamıyorum?" Maverick ağırlığını değiştiriyor ve bana bakmamaya çalışıyor. Bennett ona da aynı uyarıyı yapmış olmalı. "Eğer sevişme sesleri duyarlarsa, insanların benim burada olduğumu varsaymalarına engel olmaz mı?"

"Lütfen ona öyle demeyin," diyorum.

"Tava ne işe yarıyor?" diye soruyor Maverick. "O sevişmenin bir parçası değil, değil mi?"

"Lütfen daha fazla soru sormayın," diye zar zor konuşabiliyorum. Bütün bu utanç ses tellerimi mahvediyor. "Onun odasında uyuyabilir misin?"

Maverick derin bir nefes verip elini saçlarının arasından geçirdi. "Sanırım öyle, ama yarın gecedен sonra bu işin bitecek olmasına çok sevindim."

"Yarın akşam mı?" diye Bennett'le aynı anda sorduk.

"Bu inziva programının iki gece daha sürmesi planlanıyor," diyorum, "son gün herkes havaalanına gidecek."

"Ah, doğru. Bunu daha önce tartıştıklarında siz burada değildiniz," diyor Maverick. "Bu gece yağan kar sadece başlangıç ve kalkış günü olması gereken günde görüş mesafesi sıfıra inecek. Jim bizim mahsur kalmamızı istemedi, bu yüzden işleri bir gün erken bitirmenin en iyisi olacağını düşündü. Herkes kabul etti ve Ezra herkesin uçuşlarını ayarlamak için şehre gitti. Her şey halledildi."

"İyi haber verdiğin için teşekkürler. Şimdi defolup gidebilirsin." Bennett onu kapıya doğru itmeye başlar, ama adam topuklarını halıya saplar.

Kapı eşiğinden içeri itilirken, "Bekleyin, bu tava ne için?" diyor.

Bennett kapıyı onun yüzüne kapatıp bana döndü.

"Hayır, ciddi söylüyorum," diyorum. "Tava ne işe yarıyor?"

Bana gülümsüyor ve gözlerinde yaramazlık parıltısı belirliyor.

"Hindiyle sevişmiyorum, Bennett."

Omuzları düştü. "Ah, bu kadar dar görüşlü olma sakın."

"Hayır, değilim. Bacaklarım kapalı. Soğuk, yapışkan tavuk derisini vajinamın yakınına bile yaklaştırmayacağım."

"Onu senin vajinana sokmayı planlamamıştım."

Anüsüm içeri doğru çekiliyor. "Çık dışarı."

Bana doğru birkaç adım atıyor ve ben de bir yastık kapıp kalkan gibi tutuyorum. Anlamaya başladığım bir şey varsa o da dokunuşunun bende bir etki yarattığı. Öpüşleri hafıza kaybı ilacı gibi, beynimi karıştırıyor ve öz saygımı unutturuyor.

Eğer bana büyüsünü yaparsa, pes edip kendimi aşağılayacağım.

“Küçük kedi, böyle yapma.” Yaklaşıp yatağa oturdu. “Bak, eğer rahat değilsen, ben bırakırım.”

“Hayır, yapamazsın!” Yastığı kafasına fırlattım. “Sadece beni öpeceksin ve dilinle beni ikna edeceksin.”

Daha da yaklaştı ve vücut ısısı açıkta kalan tenime çarptı. “Eğer yapmak istemiyorsan, yapmayız.” Elleri battaniyenin altına girdi ve uyluklarımı okşadı.

Tüylerim diken diken oldu ve o sıırttı. Bu, devam etmesi için ihtiyacı olan tüm teşvikti. Parmakları yukarı doğru ilerledi, ince satenin altındaki karnımda gezindi. Bana dokunurken gözlerimin içine baktı.

“Ben iyi bir adam değilim. Asla iyi bir adam olamayacağım. Ama senin için kusursuz olacağım.” Eğilip karnımı öptü. “Senin için kendimi susturacağım ve itaat edeceğim.” Dudakları aralandı ve tenimi ağzına çekti. Dili, tam o anda boşalacağımdan emin olana kadar etrafımda döndü. “Asla iyi bir adam olamayacağım, yavrum, ama *sana* iyi davranacağım.”

Ellerimi omuzlarında gezdirirken hafif bir inilti çıktı ağzımdan. Bacaklarını arkasına doğru uzattı ve battaniyeyi kenara çekerek uyluklarımı öptü.

“Hayır dersen, cevap hayır demektir.” Sıcak nefesi ıslak öpücük izlerinin üzerinden geçerken, geceliğimin içine serin bir esinti gönderdi.

Yüzüstü yatarken, ağzı vajinama bir nefes kadar yaklaşıp yaklaşıyor. Dilinin hassas tenimle birleşmesinin sıcaklığını beklerken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Eğer benim fantezimi gerçekleştirmek istemiyorsan, senin fantezilerinden birine ne dersin?" Külotumu kenara çekip dilini dudaklarımın arasında gezdirdi. "Tanrım, seni her öğünde yiyebilirim."

"İşte bu," diyorum. "İşte bu benim fantezim. Bana doymayan bir adam."

"Görev tamamlandı."

Tekrar bacaklarımın arasına dalıyor ve ben geriye yaslanıyorum. Beni yalarken ve hassas klitorisimi özenle okşarken, zevkten kendimi kaybetmeliyim. Yani, inanılmaz derecede harika hissettiriyor. Ama aklım sürekli onun önerisine geri dönüyor.

Hindi etinin hangi kısmını tam olarak kıcıma sokmayı planlıyordu? Ve onu nasıl geri almayı düşünüyordu? Göğsüme sıçma senaryosundan mı bahsediyoruz? Yani... bu fantezi ne kadar ileri gidebilir?

"Bennett?"

"Hım?" Ses bedenimde titreşim yaratıyor ve ayak parmaklarım tekrar kıvrılıyor.

"Sorularım var. Hindiyle ilgili..."

Beni sürekli yalıyor, sadece başını çevirip "İstedğini sor" diyor.

"Pekala, 'nerede' sorusunun cevabının tamamen yanlış olduğunu biliyorum, ama 'ne' ve 'nasıl' soruları hala kafamı karıştırdı."

İki parmağını içime sokuyor ve başparmağıyla klitorisimi nazikçe masaj yapıyor. "Bacak. Bu bir süreç."

"Açıklamak."

Derin bir iç çekip doğruldu. "İnmek mi istiyorsun yoksa stratosfere fırlayıp otuz saniye boyunca tüm vücut fonksiyonlarını kaybetmek mi? Eğer ilki ise, sus ve bırak da seni orgazma ulaştırayım. Eğer ikincisi ise, bana kıcını ve biraz da güvenini ver."

Dudaklarımı ısırıyorum. Bu çok zor bir karar.

"Peki?" diyor.

"Beni aceleye getirme!"

Bedenimden ayrılmış gibi hissetmemi sağlayan bir orgazm yaşamak cazip geliyor, ama tekrar söylüyorum, çiğ kümes hayvanı eti.

"İlla hindi budu mu?" diyorum. "Çekmecede birkaç anal boncuk var. Eğer yeterince büyük değillerse, çantamda gerçek bir popo tıkacı var. Biliyorsun, tam da bu amaç için icat edilmiş seks oyuncağı?"

"Hindi budu olmalı."

"Birçok nedenden dolayı güvenli değil. Hatta tabanı bile geniş değil. Genişliğin tam tersi. Ya et koparsa? Onu benden nasıl çıkaracağız?"

"Ey imansızlar," diyor başını sallayarak. "Size hiçbir şeyin temas etmemesi ve her şeyin güvenli bir şekilde çıkarılabilmesi için bir prezervatif getirdim. Geri kalanına gelince, bana güvenmek zorundasınız."

Komodinin üzerindeki tavaya göz attım. Bennett onunla sevişirken kuşu yakından göremedim ama devasa metal tabutun büyüklüğüne bakılırsa oldukça büyük bir ceset olduğunu tahmin ediyorum. Kıçımın içine oldukça büyük nesneler soktum ama bu kadar büyük bir şey soktuğumu sanmıyorum.

Ama sonra Bennett'e bakıyorum ve neredeyse o orgazmı tadabiliyorum.

"Bunu yaptığıma pişman olmama sebep olma," diyorum dört ayak üzerine çökerken.

Hindi budu için acele edeceğini bekliyordum ama o bunun yerine bana doğru koştu. Elleri kalçalarımı okşadı, tenime dokunduktan sonra duyulabilir bir çatırtıyla sertçe vurdu. İnledim ve başımı yastıklara bıraktım.

"Kalçaların çok mükemmel," diye fısıldıyor ısırmadan önce. Dişleri etime saplanıyor ama acıdan çok zevk veriyor. Anlık sıkışma hissi bile vajinamın kasılmasına neden oluyor.

Külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp yere fırlattı. Shorty yatağın altından fırlayıp külotu şifonyerin altına saklarken gülmemeye çalıştım.

Ama Bennett arkama geçip anüsümün üzerine tükürünce tüm mizah kayboldu. Başparmağı bu hassas bölgeye dokunurken, "Rahatlamalısın," dedi.

Yataktan kalkıyor ama benim için hazırladığı şeyi yaparken onu izlemiyorum. Ne kadar büyük olduğunu ya da onu içime nasıl sokmayı planladığını bilmek istemiyorum. Odak noktam, daha önce hiç yaşamadığım türden bir orgazm vaadi.

Plastik hışırdıyor ve saniyeler sonra, soğuk bir şey anüsümün üzerine basıyor. Korktuğum kadar büyük değil, ama tahmin ettiğimden çok daha sert. Kemikli ucuyla bana doğru geldiğini tahmin ediyorum, ama bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değilim.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Kendimi hazırlıyorum ve yastığı ısıtıyorum.

Otuz Sekizinci Bölüm

Bennett

Henüz iki parmakdan fazlasına hazır değil, ama sorun değil. Onu yavaş yavaş alıştıracağım. Kemiği hassas gül goncasına sürüyorum, o kas halkasının kasılıp gevşemesini izlemekten zevk alıyorum.

"Korkma yavrum. Canın acıyorsa, söylemen yeterli, durdururum. Söz veriyorum. Sadece benimle konuşman gerekiyor. Nasıl hissettiğini anlat."

Ben kemiği daha fazla baskıyla anüsüne bastırırken o çarşafı sıkıca kavradı. "Sanırım o taraftan yaklaşıyorsan tabanı genişlemiş," dedi yastığın içine.

"Ah, diğer uç hedef, ama sen henüz hazır değilsin."

Bu düşünceyle anüsü kasılıyor.

Sırıttıyorum ve kemiği nazik, ritmik bir kuvvetle kalçasına bastırıyorum ama içeri itmiyorum. Vücudu hazır olduğunda ve zihni istekli olduğunda, benim çok az çabamla teklifimi kabul edecektir.

"Bacaklarını aç ve kalçanı biraz kaldır," diyorum ve o hiç tereddüt etmeden itaat ediyor. Elimle sarı saçlarını okşuyorum ve boynunu uzatarak onu öpüyorum. "Kahretsin, çok itaatkârsın. İyi kızlar ödüllendirilir."

Kalçasına bir şaplak attım, sonra sırt üstü yattım ve altına kayarak vajinasını ağzıma birkaç santim kadar yaklaştırdım. Ne yapmayı planladığımı anlayınca hafifçe inledi.

"Şimdi yüzüme otur," diye emrediyorum.

Kalçalarını inleyerek aşağı indiriyor ve ağzım cennetle buluşuyor. Vajinasından damlayan tatlı ve tuzlu zevki tadarken, nihai hedefi neredeyse unutuyorum. Bir elimle kalçalarının arasına uzanıp tatlı noktayı buluyorum, sonra da penisimi oraya yerleştiriyorum.

"Kahretsin," diyor dişlerini sıkarak. "Zaten çok yaklaştım."

Şükürler olsun ki, değilim. Bugün kaç kere boşaldığımı düşününce, hâlâ ereksiyon olabildiğime şaşırdım, ama Cat, o küçük mavi hapın yaşayan vücut bulmuş hali. Sadece bir bakışı bile beni sertleştiriyor.

Başımı yana çevirdim. "Daha önce başka biriyle birden fazla kez birlikte oldun mu, yavru kedi?"

Başını salladı.

"Çünkü sen benim için yaratılmışsın." Dilimi dudaklarının arasından geçirdim ve uylukları titremeye başladı. "Senin ilk aşkınım ve son aşkın da ben olacağım."

"Evet, bunu istiyorum. Sadece seni," diye fısıldadı.

O, zevke kapılmış, anlaşılmaz şeyler söylüyor ve ne demek istediğini ne de anladığını bilmediği saçmalıklar savuruyor, ama bu onaylama beni altüst ediyor. Kalbimi çevreleyen duvarları yıkıp geçiyor, bir şekilde kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyor. Ve bunun doğru olmasını istiyorum.

"Bana gel." Klitorisini emip anüsünü hindi buduyla masaj yapıyorum. "Yüzüme boşal, yavru kedi."

Kalçalarını dudaklarımın ve dilimin üzerinde sallayarak aşağı doğru bastırıyor. Yaklaştıkça daha da rahatlıyor ve ben de onu daha çok açılmaya teşvik etmek için ovuyorum. Kelimenin tam anlamıyla. Bacakları başımın etrafında sıkışıyor ve kemikli uç kalçasının içine giriyor. Vücudu

tekrar geriliyor, hindi bacağına daha da içeri çekiyor ama ben etli ucundaki tutuşumu koruyorum.

"Kahretsin, geliyorum!" diye bağıyor. Zevkini gizlemeye bile çalışmıyor.

Kolumu beline doluyorum ve orgazmına ulaşması için vajinasını dudaklarıma iyice bastırıyorum. Diğer elimle de hindi budu yerinde tutuyorum. Onu hareket ettirmeme gerek yok. Şu an için ihtiyacı olan tek şey bu dolgunluk hissi, ama bu, onu bekleyenlerle kıyaslanamaz bile.

Orgazmın etkisinden kurtulurken, elini arkasına uzatıp hindi budu çıkarıyor ama ben eğlenenin henüz bitmesini istemiyorum.

Elimi onun elinin üzerine koydum. "Çıkarabilirsin ama ben izlerken geri takmanı istiyorum."

Onu çıkarıyor, sonra sırt üstü uzanıyor. Bacaklarını bitişik tutarak, bir kolunu uyluklarının arkasına doluyor ve kemikli ucunu kalçasına sokmaya başlıyor.

"Ha-ah, yavru kedi. Diğer uçtasın."

Hindi bacağına ters çevirip geniş, etli başını hissettiğinde gözlerinde bir panik beliriyor. Fuarlarda ve eğlence parklarında servis edilen jambon büyüklüğündeki bacaklar kadar büyük değil ama yine de ortalama bir dildodan daha büyük. Sadece bir profesyonelin başarabileceği bir mücadele ama ona güveniyorum.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diyor. Gözlerinde bir şüphe beliriyor ve bu güvensizlik hissi içimi burkuyor.

Yatağın baş tarafına doğru ilerlemek, muhteşem bir manzaradan mahrum kalmak anlamına geliyor ama onu rahatlatmak için yapmam gereken bir fedakarlık bu. Pozisyonumu düzelterek yanına uzanıyorum, sonra saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum.

"Acele etme. Hiç telaş yok." Ona daha da yaklaşp boynunu öptüm, sonra da ağzımı kulağının içine yerleştirdim. "Vücudunu gevşet, sonra hazır olduğunda o daracak anüsünü benim için becer. Doğru motivasyonla çok sabırlı bir adam olabilirim ve senin mükemmelliğin bana

gereken tüm motivasyon. İçine sığmasa bile, denediğin için çok iyi bir kızsın."

Bacaklarındaki tutuşunu yeniden ayarladıktan sonra ayaklarını yatağa indirdi. "Yardıma ihtiyacım var." Dizlerini ayırdı ve kalçalarını sallayarak poposunu yukarı kaldırdı. "Arkama geç ve bacaklarımı geriye doğru tut."

"Memnuniyetle."

Arkasına geçiyorum ve bu açıdan, ayak bilekleri başının arkasında ve anüsü tavana dönükken, her şeyi görebiliyorum. Vajinasında tahrik parıltısı var ve parmaklarını vajinasının içinde gezdirip et füzmesini çevreleyen prezervatifi yağlarken neredeyse inliyorum.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum," diyor. "Çok tuhaf hissettiriyor."

"Bu iğrenç bir şey ve ben bayılıyorum. Şimdi durma. Ne kadar pis olabileceğini görmek istiyorum."

Göğüs uçları sertleşiyor ve ipek geceliğe bastırıyor. O muhteşem göğüslerini görebilmek için geceliği yırtıp atmak istiyorum ama o anı bozmak istemiyorum. Bunun yerine, o nefis kıvrımların ipucuna ve daha özel yerlerinin engelsiz görüntüsüne razı oluyorum.

Yatağın üzerine kara bir gölge atlıyor. O lanet olası kedi, ama Kedi henüz onu fark etmedi. Gözleri kapalı ve elleri mucizeler yaratmakla meşgul. Ama şişmiş göz bebekleri ve kıpır kıpır burnu bir göstergeyse, ikimiz için de her şeyi mahvetmek üzere.

Çünkü o, o lanet olası hindi kokusunu alıyor.

Dişlerimi sıkarak bacağıma uzattım ve ayağımla onu uzaklaştırmaya çalıştım, ama o başparmağıma savuşturdu ve sanki onu gücendirmiş gibi baktı. Sessiz bir yana adımla benden tamamen uzaklaştı ve çiğ ete doğru yavaşça yaklaştı. Bir adım daha atsa, bıyıkları parmaklarını gıcıklayacak kadar yakına gelecekti.

Bu kara iblis, keyfimi kaçırmak için doğrudan cehennemden gelmiş olsa da, ona zarar vermek istemiyorum, bu yüzden onu odanın öbür ucuna

tekmelemek söz konusu bile değil. Sadece gitmesini istiyorum. Ayağımı kullanarak, onu yataktan itmeye bir kez daha çalışıyorum.

Bu sefer başarılı oldum ve Shorty yataktan kaymaya başladı. Ne yazık ki, pençelerini bacağıma saplayarak ve canı pahasına tutunarak kendini kurtardı. Sonunda tutunma yerini bırakıp yere düştüğünde, yırtılan derimin sesi Cat'in hırıltılı nefesini bastırdı.

"Bu neydi?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diye dişlerimi sıktım. "Kedi yataktan düştü ve düşerken kendini tutmaya çalıştı."

"Yorgan mı yırtıldı? Kindra beni öldürecek!" Doğrulamaya çalıştı ama ben göğsünü aşağı doğru ittim ve kürek kemiklerini acı verici derecede sertleşmiş penisime bastırdım.

"Sorun yok. Yırtılmadı. Ödeyeceğim. Lütfen durmayın." Kelimeler ağızımdan tutarsızlık ve ihtiyaç dolu bir şekilde dökülüyor.

Kedi dudaklarını yalıyor, sonra tekrar rahatlıyor.

Yatağın kenarından aşağıya doğru bakarken Shorty kulaklarını başına yapıştırmış bir şekilde bana dik dik bakıyor. "*Sakın bana bulaşmaya kalkma* ," diye düşünüyorum ve kedi dikkatini komodinin üzerindeki tavaya çeviriyor. "Boş ver. Benim sorunum değil."

Sorunlarım çok uzakta.

"Ah, kahretsin," diye fısıldadı ve ben de bacaklarının arasına baktım.

Tamamen şaşkınlığıma rağmen, bunu gerçekten yapıyor. Saf bir kararlılıkla iç organlarını hareketsiz hale getirmiş ve hindi budu doğal savunmasını aşmasına izin vermiş. Ama sadece içeri itmiyor. Hayır. Onu hareket ettiriyor. *Hissediyor* .

Ve bundan keyif alıyorum.

İçine giriyor, sadece kemikli ucu kalçasından dışarı çıkıyor. Midem kasılıyor. Daha önce iki kez boşalmamış

olsaydım, şimdi yine kendimi rezil ederdim.

"Kahretsin, daha önce hiç bu kadar dolu olmamıştım," diye inliyor. "Lanet olsun, beni geriyor. Ne kadar daha böyle kalabileceğimi bilmiyorum."

Ve işte bu benim sıram.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Kedi

Bana ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmemi ama **söylüyor** yapabileceğimi sanmıyorum. Elimle kemiği çekmekten çok korkuyorum. Bütün hindi budu yutacağım, hem de boğazımla değil. Arkamdan çekilirken ne yapacağımı bilmiyorum. Çekip çıkarayım mı yoksa ona mı güveneyim?

Ona güven ...

Yapmam gerekenin bu olduğunu söyledi, bu yüzden onun eli elimi kavradığında kalçamdan çıkıntı yapan kemiği tutmayı bıraktım.

"İçine sızmasına izin vermeyeceğim," diyor. "Şimdi dört ayak üzerine çök ki seni tamamen doldurabileyim."

Yavaşça ellerimin ve dizlerimin üzerine dönerken, o hindi budu yerinde tutuyor ve bu inanılmaz derecede garip bir his. Et, kalçamda o kadar çok yer kaplıyor ki vajinama doğru itiyor ve baskı yapıyor. Eğer Bennett benimle sevişmeyi planlıyorsa, nasıl içeri gireceğini bilmiyorum. Hiç yer yok.

Boşta kalan eliyle kalçamı okşadıktan sonra ayağa kalktı ve bir eliyle hâlâ sıkıca tuttuğu geçici popo tıpasıyla

pantolonunu çıkardı. Arkamdan gelen sıcaklığı hissederken yastığı dişlerimin arasına alıp ısırdım.

"Ah, yavru kedi... nefes kesicisin," diyor ve ardından hindi budu aşağı doğru eğik bir şekilde daha fazla baskı uyguluyor. "Eğer canını acıtıyorsam bana haber ver, çünkü amacım bu değil. Ama eğer seni memnun ediyorsam?"

Elini zevk bölgemde gezdiriyor ve ben inliyorum.

"Eğer sizi memnun ediyorsam, tek kelime etmenize gerek yok, çünkü zaten anlayacağım."

Sesindeki alaycı gülümsemeyi duyuyorum ve bu vajinamı kasıyor. Arkama yerleşiyor, bir eli hâlâ o hindi budu sıkıca tutuyor ve kalın penisi girişime değdiğinde şaşırtıcı bir güçle yastığın tüylerini dişlerimin arasına alıyorum.

Sonra tüm bu süre boyunca söylediklerini hatırlıyorum. Sadece bir kelime söylemem yeterli, duracak. Ve kahretsin, ona güveniyorum. Gerçekten de güveniyorum. Derin bir nefes alıp rahatlıyorum ve onun hoş karşılanan girişini bekliyorum. Saniiyeler sonra, içime giriyor.

Onun delici aleti açıklığımdan geçerken nefesim kesiliyor. Yavaşça ilerliyor ama inanılmaz bir baskı var. İçimde daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum. İnanılmaz şeyler. Vahşi, kontrolden çıkmış, dengesiz şeyler.

Çarşafı tırmalayarak ağzımı açtım ve iki kısımdan oluşan bir çığlık, bir kısımdan oluşan boğuk bir inilti çıkardım. Kulağıma hiç de seksi gelmiyordu ama Bennett bundan hoşlanıyor gibiydi.

"Bağırmaya devam et, yavrum. İşte bu kadar," diyor içime girip çıkarken. "Bu hisse alış ve ne zaman boşalmak istediğini bana söyle."

İç kaslarım hindi budu kavrayıp çekiyor, ama Bennett kemiğe tutunmayı başarıyor ve hindi içeri kaymıyor. Bu gerçekten büyük bir rahatlama.

Korkularımdan biri yatışınca, ona karşı koyacak cesareti buldum. Çünkü daha fazlasını istiyorum. Onun her santimini istiyorum ve o en fazla yarısını veriyor.

Kalçalarımın uçları nihayet onun güçlü uyluklarıyla buluştuğunda inleyerek tekrar geriye doğru sallandım.

"Lanet olsun, haline bak." Kalçama vuruyor ve sol eliyle kalçamı kavlıyor. "Açgözlü küçük sürtük, değil mi? Sana yaptıklarım için çok açgözlüsün. Seni becermeye hazır mısın?"

İnleyerek tekrar onun üzerine doğru sallanıyorum.

"Söyle," diye hırlıyor. "Benden yalvar."

"Lütfen benimle seviş," diye yalvarıyorum ve çaresizliğim tamamen gerçek.

İleri doğru hamle yaptı, kalçalarım tekrar uyluklarıyla değdi ve omurgamda kıvılcımlar uçuştı. Bu zevkli sarsıntılar damarlarımdan, ciğerlerime ve doğrudan beynime ulaştı. Sırtım gerildi ve neredeyse kendimden geçtim.

Kıçımın içindeki et onun penisinin üzerine baskı yapıyor ve birinin nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını ayırt edemiyorum. Bildiğim kadarıyla, iç organlarım tamamen boşaldı ve bu yataktan bir adli tıp uzmanı tarafından kaldırılacağım. Buna razıyım. Bennett beni böyle becermeye devam ederse, bu doluluk hissini yaşamaya devam edersem, zaten zevkten öleceğim.

Arkasına yaslanıyor, bana yeni bir deneyim açısı sunuyor ve ben tekrar yastığı ısıyorum. Penisinin ucu iç organlarıma sürtünüyor. Meme uçlarım ipeğe değiyor ve Bennett kalçama vurduğunda acı kalçamdan sekerek geri dönüyor. Baş döndürücü bir duygu seline kapılıyorum ve bunun asla bitmesini istemiyorum.

"Kahretsin, hazırım," diye inledim. "Boşalmak istiyorum."

"Kendine dokun. Amcığınla oyna." Bennett kalçamdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Öyle sert boşalmanı istiyorum ki, içimde kalmak için mücadele etmek zorunda kalayım."

Alt karın bölgemde oluşan yoğun baskıyı göz önünde bulundurursak, bu çok gerçekçi bir olasılık.

Elimi bacaklarımın arasına sokup, birkaç dakika önce yaşadığım orgazmdan dolayı hala çok hassas olan klitorisimi buluyorum. O benim boşalmamı istiyor ve ben de tekrar boşalmak istiyorum, ama şimdi farklı bir tür baskı hissediyorum.

Başarı baskısı.

Zihnimi olabildiğince boşaltarak, dikkatimi vücudumda titreşen hislere çeviriyorum. O aşırı hassas noktanın biraz üstünü ovuşturursam, his o kadar yoğun olmuyor. Neredeyse... hoş. O hissin sonunu yakalayıp tutmaya çalışıyorum ama kayıp gidiyor.

"Sorun ne?" diye soruyor Bennett. "Durmanız mı gerekiyor? Rahatsız mı oldunuz?"

Onu susturmak için geriye doğru yaslanıyorum. Onun endişesini takdir etsem de, bu benim daha hızlı boşalmamı sağlamayacak. Ama onun penisi işe yarayabilir, bu yüzden itmeye devam etmesi gerekiyor.

"Sadece benimle seviş," diyorum. "Durma. Lütfen, durma."

O tekrar ritmini buluyor ve ben de bedenimin bulmacasına geri dönüyorum. Tekrar boşalmak istiyorum ve kalçalarının her itişinde orgazmı hissedebiliyorum. Tam orada, çok yakın, ama bir türlü ulaşamıyorum.

Çekmeceye doğru işaret ederek, "Emilio'yu getir," dedim. "En üstte olması gereken küçük olan o."

Bennett hiç tereddüt etmeden benden çıktı ve beni neredeyse boşlukta bıraktı. Ardından çekmeceye uzanıp küçük gümüş kurşunumu aldı, bu sırada kemiğimi sıkıca tutarak çok utanç verici bir hikayeye acil servise gitmememi sağladı. Küçük oyuncağı elime bıraktı ve hiç vakit kaybetmeden tekrar içime girdi.

Ayarlar arasında gezinip en nazik olanı buluyorum; tam da orgazmımı yakınımnda tutacak kadar güçlü ama zavallı klitorisimi uyuşturacak kadar titreşim vermeyen bir ayar. Onu kendime bastırırken, onun sallanma hareketleri elimi

de hareket ettiriyor. Sarsıntılar çok hızlı, itişleri inanılmaz derecede derin ve birdenbire imkansızı başarıyorum.

"Aferin sana kızım," diye inledi. "Beni iyice ıslat, kedicik."

İstesem de istemesem de fark etmez, çünkü oluyor. Baskı acı verici bir doruğa ulaşıyor. Bacaklarım titriyor. Nabzım daha önce hiç hissetmediğim yerlerde gümbür gümbür atıyor ve bu beyni alt üst eden orgazmı besleyen şey dışında tüm duyularımı kaybettiğimden oldukça eminim. Ayak parmaklarımın eklemleri ateşli bir hızla kasılıp gevşerken keskin ağrılar saplanıyor. Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Hiçbir şeyin üzerinde kontrolüm yok.

Benden sıcak bir sıvı fişkırıyor ve Bennett hırlıyor.

"Tanrım, *ne kadar da* pis birisin." Her heceyi sert bir hareketle vurguluyor.

Bacaklarım artık beni taşıyamıyor. Vücudumdaki kemikler eriyor ve Bennett beni akıl almaz bir şekilde becermeye devam ederken yatağa gömülüyorum. En kötü yanı mı? Vibratör bacaklarımın arasındayken düştüm ve hâlâ boşalıyorum.

"Yapamam, yapamam," diyorum.

En azından öyle demeye *çalışıyorum* ama boğazım kasılıyor ve beni duyup duymadığından emin değilim.

Ama zaten önemli değil, çünkü iki eliyle kalçalarımın kavrayıp boşalırken kendini içime gömüyor. Beni yerimde tutarken, kolumu hareket ettirmeye çalışıyorum. Elim iki bedenin ağırlığının altında kayıyor, şişen vajina dudaklarımın arasında sıkışmış o vızıldayan şeytana doğru koşuyor. Bir saniye daha zevk felcine katlanmak zorunda kalmadan elimi savuruyorum.

"Bu da neydi böyle?" diye hırıltılı bir sesle sordum. "Cidden. Bu neydi böyle?"

Bennett yan tarafına dönüp bana gülümsedi. Kaşındaki küçük yara izi hiç bu kadar seksi görünmemişti, o alaycı gülümsemesi ise çok şehvetliydi. O mutluluk hormonları

vücudumda ateşli bir hızla dolaşmaya başladı ve ona onu sevdiğimi ve bir daha asla onsuz olmak istemediğimi söylememek için kendimi zor tuttum.

Tanrım, ne kadar yakışıklı!

Elini uzatıp yüzümü elleriyle kavradı. Ancak o zaman anladım ki artık o kocaman bağeti tutmuyordu.

Anüs büzülmesi anında gerçekleşir.

O da aynı şeyi fark edip doğruldu. Eli kemiğe gitti ve kemiği tuttuğunda rahat bir nefes aldım.

"Şimdi rahatla, ben de yavaş yavaş bunu senden çıkaracağım," diyor.

Elimi kaldırıp arkama doğru uzandım. "Bundan sonrasını ben hallederim. Ben senden daha çok kıcımdan bir şeyler çıkarma konusunda tecrübeliyim."

Başka bir teşvike ihtiyacı olmadığı için yatağa geri uzandı, ben de yavaşça banyoya gittim.

Ayaklarım soğuk fayanslara çarpıyor ve kapıyı kapatmadan önce Bennett'e son bir kez bakıyorum. Sonra çömelip rahatlamaya çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, onu tutup çekmeye başlamak konusunda biraz gerginim. Prezervatif sayesinde et tek parça halinde çıkacak, bu yüzden bir şey bırakmaktan endişelenmiyorum. Daha çok içeride kalması gereken bir şeyi dışarı çekmekten endişeleniyorum.

Henüz paniklemedim ama o kaygı dolu hisler gözümün ucuyla beni rahatsız etmeye devam ediyor.

"Endişelenmene gerek yok," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Sadece bir hindi budu. Poponda. Çok daha kötü olabilirdi."

Olabilir mi? Daha da kötü olabilir mi? Çünkü biraz çekme cesaretini topladım ve o kahrolası şey iyice sıkışmış durumda.

Sırt üstü uzanıyorum, alnım ter içinde kalmaya başlıyor. Bu, Kindra ile alışverişe gittiğim ve kokteyl elbisesine sıkıştığım zamandan bile daha kötü. Kurtulmak için elbiseyi

yırtmak zorunda kalmıştım, ama bugün hiçbir şeyi yırtmaya asla niyetim yok.

Kasık bölgemin altındaki tüm kaslarımı gevşeterek tekrar bacaklarımın arasına uzandım. Tam bir dehşet içinde, şimdi daha da az kemik çıkıntısı olduğunu fark ettim. Parmaklarımı zar zor etrafına sarabiliyorum!

Ağlamaya başlıyorum. Kendimi tutamıyorum.

" Ağız geniş olmayan hiçbir şeyi asla kullanma." Kolumu yüzüme örterken inleyerek ölüm diledim.

Başka seçeneğim olmadığını görünce, yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Kalçamdan dışarı fırlayan son umut kırıntısını sıkıca tutarken, kapıya doğru yavaşça yaklaşıyorum. Yeterince yaklaştığımda, dudaklarımı küçük yarığa dayayıp ağzımı açıyorum.

"Bennett, Kindra'ya arabaya ihtiyacımız olduğunu söyle. Acil servise gitmem gerekiyor."

Kırkınıc Bölüm

Bennett

girdiğimde Yardımcımla birlikte Cat'in odasına , bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Tabii ki önce banyo kapısını çarparak kapatıyor. O h    banyoda, son derece savunmasız bir halde duruyor.

"Talimatlar bu kadar mı zordu?" diye kapının ardından bağırdı. "Kindra dedim, Grim ve Rosie demedim!"

"Hey, sessiz olun yoksa b   n konak buraya gelir." Yaşı ı ifte d   p, " *     dilerim* ," diye mırıldandım, sonra kapalı banyo kapısına d   d   m. "Rosie bir savaşı ta falan bir s   re sağlık g   revlisiydi, o y   zden size yardımcı olabileceğini d   ş   nd   m."

"Sanırım bu, o lanet olası hastaneye gitmekten daha iyi." diye homurdandı kedi.

Rose yanımdan ge   meye alışı tı, ben de ge   mesine izin verdim ama Grim onu takip etmeye alışı ınca n   ne ge   tim.

Yaşı ı adamın narin omzuna hafif    elimi koydum. "Bekle. Onun g   t   ne bakmana imkan yok. Burada kalmalısn."

"B   yle şeylere bakmak istemiyorum," diyor tiksintiyle kaşı larını çatarak. "Ancak Rose'un bir sese ihtiya ı var, bu y   zden ben gidemezsem o da gidemez."

Banyo kapısı, Cat'in başını gösterecek kadar aralandı. "Aslında vücudumdaki *hiçbir* şeye *kimsenin* bakmasını istemem. Teşekkürler. Bana nasıl çıkaracağımı söyleyemez mi?"

Maudlin Rose'a bakıyorum. Başını sallıyor ve Grim'in elini tutuyor, sonra parmağıyla avucunda bir şeyler yapıyor.

"Diyor ki..." Adam onay almak için ona bakar ve kadın da elindeki hareketleri tekrarlar. "Hayır diyor."

"Neden?" diye mızızlandı kedi.

"Panik yapma, tatlım," diyorum. Sonra da başkalarının önünde tatlı dilli konuştuğum için kendime kızıyorum, özellikle de Grim bana sanki sikimden bir sürü arı çıkarmışım gibi bakarken. "Ha, defol git. Rosie'ye sürekli göz kırpiyorsun."

Yanakları kızardı ve ben de kendi utancımı bastırmaya çalıştım. Öte yandan, eğer Cat'i istiyorsam -eğer onu gerçekten istiyorsam- buna alışmam gerekecek.

"Gördüğünüz gibi, biz..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum ama Cat imdadıma yetişiyor.

"Bir bağlantı kurmaya çalışıyoruz," diyor.

Rose ellerini çenesinin altına kenetleyip Cat'e gülümsüyor. Her şey çok tatlı, ta ki Cat'in poposundan oldukça büyük bir kümes hayvanı uzantısı çıkıntı yapana kadar. Daha doğrusu çıkıntı yapan değil de, göz ucuyla bakan bir şey diyebiliriz.

"Ona yardım edebilir misin, edemez misin?" diye soruyorum Rose'a.

Kadın parmağını kaldırıp yatağa doğru gitti. Kocaman ıslak lekeyi görünce kaşları kalktı ve bizi alkışladı. Sonra yastıklardan birini kavrayıp beyaz kılıfını çekti. Islak lekelerle dokunmamaya dikkat ederek kılıfı yatağın üzerine koydu ve uzun, ince bir şerit haline gelene kadar katlamaya başladı. Memnun bir şekilde yanıma ve Grim'e döndü.

Kadın, kumaşı omzuna örttükten sonra elini uzatır ve adam da elini uzatır. Bu açıdan ellerini daha net

görebiliyorum. Kadın, anlatmak istediğini ifade etmek için işaret dili, dokunuşlar ve göz hareketleri arasında geçiş yapar ve adam onu gayet net bir şekilde duyar.

Grim ona başıyla onay verdi ve bana döndü. "Bana gözlerimi bağlayacak, böylece hanımınızı göremeyeceğim ve benim aracılığım ile hasta ile iletişim kuracak. Bu sizi tatmin ediyor mu?"

Hayır, pek sayılmaz. Grim'in, Cat'in savunmasız bir durumda olduğu sırada onunla aynı odada bulunma düşüncesi bile...

"Evet, işe yarıyor," diyorum.

Onu kurtarma ihtiyacım, ona sahip olma isteğimin önüne geçiyor. Özellikle de aşağıya bakıp içten içe nasıl paniklediğini gördüğümde. Kız bunu saklamakta çok iyi, ama benden saklayamaz. Şimdi değil. Ve bir daha asla.

Rose, Grim'in ince kafasına göz bağını iyice bağladıktan sonra, hepimiz dikkatlice, yerde yatan hastanın üzerinden atlayarak banyoya giriyoruz. Cat muhtemelen gerçeklikten kopmuş bir halde tavana bakıyor.

Yanına diz çöküp elini tuttum. "Hey, gerçekten çok üzgünüm," diye fısıldadım ama görünüşe göre yeterince alçak sesle değil, çünkü Grim'in ağzı açık kaldı.

Kapıyı kapatmak için acele etti ama ben gördüm ve şaşkınlığı beni şaşırtmadı. Sevgi sözcükleri ve özürler benim uzmanlık alanım değil ve bu, çoğu insanın bende gördüğü bir yanımdan değil. Hatta bu yönümün bende bu şekilde olduğunu bile bilmiyordum. Biraz iğrenç hissettiriyor ama sonra ona bakıyorum ve bir şekilde... iyi hissettiriyor.

Boş ver gitsin.

Boğazımı temizledim ve kusursuz yüzüne her zaman düşen ince saç tellerini kenara ittim. "Özür dilerim. Bu benim hatam ve eğer bir daha benimle birlikte olmak istemezsen, bunu tamamen anlarım."

"Bacaklarımda arasındaki KFC restoranını kapattıktan sonra bunu yapabilir miyiz?" diye soruyor Cat.

Grim yerinde kıpırdandı. "KFC hindi değil, tavuktur." Bakışlarımı hissetmiş olmalı, çünkü ellerini kaldırıp, "Bunları Rosie söylüyor, ben değil," dedi.

Rose'a bakıyorum ama yüzünde bir gülümseme belirmiyor. Sanki doğum yapacakmış gibi Cat'in önünde diz çöküyor. Grim yanına oturmayınca, gri pantolonunu hafifçe çekiştiriyor ve Grim onu bulana kadar el yordamıyla arıyor. Cat'in bacağına biraz fazla yakın oturuyor ama ben dişlerimi sıkıyorum.

Bırak da yardım alsın, aptal herif .

"Ah, beni sıkıyorsun," diyor Cat ve haklı olduğunu fark ediyorum. Elini çok sıkı sıkıyorum. Bu ne zaman oldu?

Rose, Cat'in dizlerine hafifçe vurup bacaklarını açmasını işaret etti. Cat gözlerini kapatıp dudak büzdükten sonra aynen öyle yaptı. Rose dudaklarını büzdü ve felaket bölgesine bakarak gözlerini kırptırdı.

"Ne? Kötü mü?" diye soruyorum.

Grim'in elini yoklayarak bir mesaj iletiyor.

"Bu kesinlikle iyi değil." Kadın mektubunu bitirene kadar bekliyor. "Ama bu da kötü değil."

Kediyle birlikte derin bir rahatlama nefesi aldık.

"Cinsel organlarınız için kayganlaştırıcı nerede?" diye soruyor Grim. "Rose, parmakla penetrasyon ve ön taraftan —" Bir süre daha duraksıyor. "Hayır, yanlış duydum. *İçten* manipülasyonla."

"Ah, kahretsin. Bayılacağım galiba," diyor Cat.

Diğer elimi onun elinin üzerine koyup minik avucunu arasına aldım. "Bana bak, yavrum. Bayılmayacaksın. Bizden birisin, unutma? İşler zorlaştığında biz bayılmayız."

" Biz de hindi parçalarını popolarımıza sokmuyoruz, ama işte buradayız," diye mırıldanıyor Grim.

Bunu görmezden geldim.

"Grim, genital kayganlaştırıcı komodin en üst çekmecesinde," diyorum Cat'in gözlerinden gözlerimi ayırmadan. "Beyaz tüp, mavi yazılar."

"Duyularımdan birini kaybetmek zorunda kaldığım bir durumda bunu nasıl bulacağımı bilmiyorum ama halledeceğim." Ayağa kalkıp kapıyı el yordamıyla arıyor.

"Hemen geri döneceğim," diye fısıldadım Cat'e.

Bana başıyla onay verdi.

"Otur aşağı, yaşlı adam," dedim Grim'in yanından geçerken ve o da sendeleyerek Rose'un yanındaki yerine geri döndü. "Eldiven lazım mı?" diye seslendim omzumun üzerinden.

Bir süre sessizlik olur ve Grim, "Kendi yemeğini getirmiş, teşekkür ederim," der.

Kayganlaştırıcıyı alıp Rose'a uzattım, sonra tekrar Cat'in yanına oturdum. Her şeye rağmen durumu gerçekten iyi idare ediyor. Bu arada, kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Ondan bana güvenmesini istedim ve o da güvendi. Sonra gidip her şeyi mahvettim. Muhtemelen yürüyebilecek hale gelene kadar bana kızmayacak.

Rose ince ellerini steril eldivenlere geçirdikten sonra (eldivenler kendi küçük tek kullanımlık poşetlerinde gelmişti), Grim'in kayganlaştırıcıyı sürebilmesi için ellerini uzattı. Grim'in görme yeteneğinin olmaması ve Rose'un da konuşamaması bir engel oluşturduğu için, Grim'in Rose'un ellerini bulmak için yaptığı beşinci denemede tüpü elinden kaptım.

Eldivenli parmaklarına biraz kayganlaştırıcı dökerken, Grim'in sesini kullanarak gerçek duygularını bana anlatamadığı için kaşlarını çatıyor. Ama beden dilini çok iyi biliyor, çünkü mesajı son derece açık.

Grim'i nasıl küçümsemeye cüret edersin ? Bakışın bunu söylüyor.

"Şey, şimdi ne yapıyor?" diye soruyor Cat. "Vay canına, bu hiç de rahat bir durum değil."

Rose arkasına yaslanıp tavana bakıyor ve sanırım neden bu kadar sinirli olduğunu anlıyorum.

"Benimle konuşmaya çalış," dedim Rose'a. "Seni onun kadar iyi anlamadığımı biliyorum, ama tamamen aptal da değilim."

Bana doğru başını eğdi, ifadesiz bir bakışla.

"Bak!" diye bağırdım. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Az önce 'Ha, tabii ki!' dedin."

Rose'un kaşları kalktı ve bana bir kez daha baktı.

"Şimdi de 'Hmm, fena değil' dedin."

Rose yenilgiyi kabullenmiş bir şekilde içini çekti ve bana baktı. Sonra konuşmaya başladı.

Ellerini kaldırır ve yumruk yapar. Aynı anda çenesini sıkar ve dudaklarını ince bir çizgi haline gelene kadar büzüştürür. Tüm vücudu kaskatı kesilir. Sonra başını şiddetle sallar, ardından nefes veriyormuş gibi yapar ve—

"Rahatlıyor," diyorum. Kediye bakıyorum. "O senin rahatlamayı istiyor."

Rose başını salladı, kısa gri bukleleri başının etrafında bir kasırga gibi savruldu. Başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti yaptıktan sonra, tekrar Cat'in bacaklarının arasına girdi. Aşağı uzanıp başını salladı.

"Gerginleşmeyi bırakmalısın, yavrum," diyorum.

Kedi alaycı bir şekilde güldü. "Bunu söylemek senin için kolay. John Coffey büyüklüğünde bir hindi budu kışına sokulmuş olan sen değilsin. Kuş canavarı *doğurmak* üzere olan da sen değilsin! Bunu bana sen yaptın!"

Kesin olan bir şey var. Bu seyahatten sonra kesinlikle vazektomi yaptıracağım.

Rose, rahatlamak için tekrar hareketler yapıyor ama Cat çoktan pes etmiş durumda. Alnından yeni bir ter damlası akıyor ve elleri yapış yapış olmuş. Pes edip yenildiğimizi kabul etmeden önce denenecek tek bir şey kaldı.

"Kedi, sana adada verdiğim o özel içeceği hatırlıyor musun?"

Kırk Birinci Bölüm

Kedi

Sislerin arasından nihayet yüzerek çıkmadan önce kaç saat **bilmiyorum** geçtiğini ama Bennett'in kollarında uyanıyorum. Başım onun göğsünde, kolum ise sıcak beline sarılı.

Başımın üstünden yumuşak bir mırıltı sesi geliyor. Gözlerime yapışmış uykuyu silmek için gözlerimi kırpıştırıp loş sabah ışığında gözlerimi kısıyorum. Shorty, Bennett'in başının hemen üstünde derin uykuda.

Beklemek.

Kısa boylu. Sabah ışığı. Odam.

Bennett.

Doğrulamak için hareket ettim ve kalçamda derin bir ağrı yayıldı. Dün gece yaşananların anıları zihnimde canlandı ve nasıl bittiğini hatırlayınca irkildim. Yerde, sayıklama noktasına kadar uyuşturulmuş haldeyken Rosie bana hayatımın en rahatsız edici anüs gıdıklamasını yapmıştı. Neyse ki hastaneye kaldırılmadım.

Ama şimdi utanç verici bir popo tıkcacından daha büyük endişelerim var. Kindra bana ava katılacağıma dair söz verdirdi ve o da bugün. Bennett'ı odasına geri götürmeden önce odama gelirse—

"Bennett," diye fısıldadım omzuna hafifçe vurarak. "Bennett, uyan."

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve sanki yatağın yandığını bağırmışım gibi etrafına bakındı. "Ne oldu? İyi misin? Ne lazım? Ben getireyim."

Tanrım, hayatımın geri kalanında o boğuk sabah sesiyle uyanmak istiyorum.

Shorty yatağın ucuna koşar ve ani hareketlerden rahatsız olmuş gibi Bennett'e bakar. Ancak çok da rahatsız olmamıştır, çünkü dudaklarını yalar, yutkunur ve Bennett'in ayaklarının dibine yerleşir.

"İyiyim," diyorum, "ama birileri beni aramaya gelmeden önce odamdan çıkmanız gerekiyor. Arama bu sabah yapılacak."

İçini çekip gözlerini kapattı. "Gerçekten hâlâ bunu mu yapıyoruz?"

"Ne? Saklanmak mı, yoksa avlanmaya mı çıkmak?"

"Saklanıyorum."

"Evet, hâlâ saklanıyoruz. Ve Kindra'ya her şeyi itiraf edecek cesareti bulana kadar da saklanmaya devam edeceğiz."

"Maverick, Rose, Grim—üç kişi zaten biliyor ve durumu oldukça iyi idare etmiş gibi görünüyorlar."

Çıplak bedenimin üzerindeki örtüleri kenara attım, sonra yataktan kaydım. "Evet, ama bunlar Kindra değil."

Yan tarafına döndü, sonra dirseğiyle kendini destekledi. "Tam olarak neyden korkuyorsun? Şaka yapmasını istemiyorsan, ona söyle. Yani, benim için hiç işe yaramadı ama senden *hoşlanıyor*."

"Bu o kadar basit değil, Bennett." Odada dolaşp, dikkatlice belimden eğilerek yerdeki kıyafetlerini topluyorum. "Bugün son gün. Yarın ayrılıyoruz. Yirmi dört saat daha dayanamaz mıyız?"

Bennett içini çekip başını salladı. "Neye ihtiyacın varsa, yavrum."

Gözlerinde yine o acı dolu ifade var. Artık görmek zorunda kalmamak için kıyafetlerini başının dibine atıyorum. Çok uzun süre bakarsam dayanamayıp kalmasını söyleyebilirim ve bunu yapamam.

Bennett, "Peki bugünün tam olarak nasıl geçmesini bekliyorsunuz?" diye soruyor. "Kindra ve Ezra bizi ayrı tutmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar. Muhtemelen sizi ve Maverick'i bir araya getirecekler."

Çekmeceyi karıştırıp en sıcak ve en rahat iç çamaşırlarımı arıyorum. "Bu bizim lehimize olabilir." Tek ayağımın üzerinde zıplayıp, hoş olmayan açık pembe tonundaki bir çift büyük beden külotu giyiyorum. "Sen ve Maverick yaz kampında birlikte avlanmıştınız. Bu ikiliyi tekrar bir araya getirin, ben de size eşlik ederim."

"Tanrım, entrikalar çevirmeni çok seviyorum," diyor giyinirken.

"Harika, ama kabinin geri kalanı bizi aramaya gelmeden önce odanıza acele edin."

Giysilerini kaptı, yataktan kalktı ve odamdan çıkmadan önce bana bir öpücük verdi. Heyecanımı bastırdım ve sakın kalmam gerektiğini kendime hatırlattım. Eğer önümüzdeki yirmi dört saati atlatabilirse, her şey yoluna girecek.

Kindra, kış avı için kurulan ana kamptaki derme çatma silah deposuna girdiğimden emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor. Bana giyebileceğim yedek bir kar pantolonu getirdiği için minnettarım. Pantolonuma kestiğim deliği tamamen unutmuştum. Şimdi kıyafetim, birbirine uymayan kar ekipmanlarından oluşan karmakarışık bir yığın.

Kindra, "Erkeklere karşı birlikte hareket etmek istemediğinden emin misin?" diye soruyor. "Bence sen, ben

ve Eve, Ezra, Bennett ve Maverick'e karşı kafa kafaya mücadele etsek eğlenceli olurdu. Ayrıca, bu sayede sen ve baş düşmanın yollarının kesişmemesini de sağlamış olurduk."

"Ah, sanırım iyiyim." Her şekil, boyut ve kalibrede silahla dolu bir masaya doğru adımlıyorum. Elim tanıdık arbalete doğru uzanıyor ve onu yığından alıyorum. "Mermileri nerede saklıyorlar?"

Kindra bana gülümsedi ve koyu renkli gözlerinde yaşlar birikti. "Ah, Cat. Bu günü senin için çok uzun zamandır umuyordum. Sonunda silahını ele geçirdin." Beni kucakladı ve ben o kadar şok olmuştum ki ona karşılık veremedim bile. Geriye yaslandı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Ben senin için cıvataları getireceğim. Sen burada kal."

Yan odadan yavaşça uzaklaşıp, içi cıvata dolu bir çantayla geri döndü. Homurdanarak çantayı masanın üzerine kaldırdı.

"Biraz ağır," diyor. "Bunu taşımak için Maverick'e ihtiyacınız olabilir."

"Gerek yok," diye bir ses arkamdan geldi ve dönüp baktığımda Bennett'i gördüm.

Göğsümdeki kalp atışlarım hızlanıyor ve bu sadece çenesindeki o sakal izleriyle son derece yakışıklı görünmesinden kaynaklanmıyor. Bana iyilik yapmayı teklif ediyor ve bu kesinlikle Kindra için alarm zilleri çalmasına neden olacak.

Kindra çantayı kendine doğru çekti. "Asla olmaz. Kedinin bugün avlanamaması için onları 'kaybedeceksin'. Asla olmaz, *sana* da lanet olsun."

Ezra kulübeye girer ve nişanlısı ile kardeşinin arasına hızla girer. "Ne bu telaş, ikiniz? Bugün eğlenceli olması gerekiyor. Bu gereksiz çekişmeleri çocuklara bırakalım, olur mu?"

"Önemsiz bir tartışma mı?" diyor Kindra, ona doğru dönerek. "Onun öldürme girişimlerini engelleyecek, bunu

biliyorsun! İlk öldürmesini gerçekleştirmesinin tek nedeni, Maverick'in ona gereken zamanı ve sabrı göstermesiydi. Bennett bu tür bir özeni gösteremez. Ona saldıracak, Ezra. Ya da daha kötüsü, öldürme girişimlerini sürekli engelleyecek."

Bennett yüzünü buruşturuyor ve acı gözle görülür bir seviyeye ulaştığında onu teselli etmek istiyorum. Çünkü övgü ona ait, ama o bunu reddetti ve bunun sorumlusu tamamen benim.

Bir şeyler yapmalıyım.

"Ateşkes sağladık," diye ağzımdan kaçırdım.

Üçü de bana doğru dönüyor ve her birinin yüzünde farklı bir ifade var. Kindra gücenmiş, Ezra şok olmuş, Bennett ise önceden belirlenmiş bir hikaye olmadığı ve doğaçlama yapacağım için panik içinde.

"Evet. Konuştuk," diyorum. "Dün gece."

Kindra, "Dün gece Maverick'le birlikteydin," diyor. "Eminim ki tüm malikane senin zevk çılgınlıklarını duydu."

Bennett, Kindra ve Ezra'nın arkasından başını yana eğdi. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "*Ne halt ediyorsunuz ?*" der gibiydi o bakış.

Bok.

Bir parmağımı kaldırıyorum. "Doğru, ama ondan önceydi. Gömleğimdeki hardalı temizlemek için mutfığa gittim ve Bennett oradaydı. İşte o zaman konuştuk."

Kindra'nın kaşları çatıldı. "Hardal mı? Kedi, akşam yemeğinde çorba yedik."

İki kere bok.

"Belki de zerdeçaldı. Hiçbir fikrim yok." Yaylı tüfeği omzuma astım. "Gömleğimde bir leke vardı, onu temizlemeye gittim ve işte o zaman Bennett'ı gördüm. O zaman konuştuk ve av için ateşkes yaptık. Bu sorgu da neyin nesi?"

Üzerimdeki baskı o kadar ağırlaştı ki, tenim acı verici bir sıcaklığa ulaştı. Başka bir şey sormadan ve beni tekrar

yalan söylemeye zorlamadan önce, kulübeden dışarı fırladım. Soğuk hava yüzümü okşadı, dışarı çıktığım anda beni rahatlattı. Derin bir nefes aldım ve binanın diğer tarafına doğru hızlı adımlarla yürüdüm, orada yalnız başıma yere yığıldım. Yalan söylemek genel olarak en sevdiğim şey değil, ama değer verdiğim birine yalan söylemek? Bu gerçekten berbat bir şey.

Arkamdan karda ayak sesleri çıtırdadı. Bennett'i görmeyi bekleyerek döndüm, ama Eve uzun bacaklarıyla, tasarımcı kar kıyafetleri içinde yanıma geldi.

"Hey, her şey yolunda mı?" diye soruyor. "Buraya koşarak geldiğini gördüm ve iyi olduğundan emin olmak istedim."

"İyiyim. Sanırım sadece gerginim." Sümük donmadan önce eldivenimi burnumun altından geçirdim ve sonra ona döndüm. "Bu soğuk gözlerimi sulandırıyor. Ağlamıyorum."

Eve dudaklarını büzdü ve kaşını kaldırdı. "Tatlım, biz burada öyle şeyler yapmayız. Duygularını bastırmanın ne zaman moda olduğunu bilmiyorum ama biz öyle yapmayız. Şimdi içindekileri dışarı vur ve seni bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu söyle."

Gözlerinin içine bakıyorum ve haberi ona bir deneme süreci olarak vermeyi düşünüyorum. Onunla yakın arkadaş olma yolundayız, ama Kindra-Cat seviyesinde yakın değiliz. Eğer beni tamamen reddetmezse, belki Kindra da reddetmez.

"Size gerçekten çok tuhaf bir şey yaptığımı söylesem ne olurdu? Bu, hakkımdaki düşüncelerinizi değiştirebilir."

"Burada neyden bahsediyoruz? Kahve lavmanına bağımlı olmak gibi tuhaf bir şey mi? Yoksa Mary Kay Letourneau gibi bir şey olmak istemek gibi tuhaf bir şey mi? Çünkü bunlardan birini görmezden gelebilirim, diğerini ise o kadar değil."

"Ne? Hayır. Bunların hiçbirisiyle alakası yok." Derin bir nefes verdim. "Ya senin zararlı olarak değerlendireceğin bazı... cinsel tercihlerim olsaydı?"

"Eskiden vajinama ampul sokup kırılana kadar sıkılmaktan zevk alırdım. Bundan daha mı kötü?"

Ağzımı açıp kapatıyorum. "Çok fazla sorum var."

Omuz silkerek, "Ampülü bir poşete koyuyorsun, böylece..." dedi.

"Aslında iyiyim." Başımı sallıyorum. Lafı dolandırmak beni hiçbir yere götürmüyor, bu yüzden doğrudan söylemeliyim. Ama ona her şeyi anlatmak için ağzımı açtığım anda Kindra köşeyi dönüp bize doğru geliyor.

"Cat, gerçekten çok üzgünüm," diyor. "Tekrar gitmeyeceksin, değil mi? Kalırsan ben de susacağım."

"Ah, kahretsin." Yere yığıldım ve acıdan yüzümü buruşturunca hemen pişman oldum. "Kindra, hiçbir yere gitmiyorum. Eve, popoma bir şey soktum."

"Maverick *anal seksten* hoşlanıyor mu?" diye fısıldıyor Eve. "Çok... sıradan biri gibi görünüyor."

"Ya da zerdeçal," diyor Kindra alaycı bir gülümsemeye. "Özür dilerim, kendimi tutamadım."

Sonunda yüzümde bir gülümseme belirdi. "Sorun değil. Aslında Bennett'le konuşurken bir sandviçi paylaştım ve bunu söylemeye çok korktum. Hardal da bu yüzden tişörtüme bulaştı."

Kindra'nın diline bir soru takıldı ama ağzını kapatıp yuttu. Ne sormak istediğini zaten biliyordum. Silah deposundayken, gömleğimdeki hardalın Bennett'le konuşmadan önce orada olduğunu söylemiştim. Yalanım gereği mutfağa girmemin tek sebebi buydu. Bunun mantığını anlamak istiyor ama şimdi sormaya çok korkuyor. Bu da benim lehime işliyor, her ne kadar kendimi kötü hissetmeme neden olsa da.

Ama kendimi berbat hissetmeyi hak ediyorum, o yüzden tekrar söylüyorum, sorun değil.

Eve yanıma oturdu. Kindra'ya baktı ve onun da oturmasını işaret etti. "Rahatımıza bakalım. Jim henüz

gelmedi ve bu inziva kampları hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da onsuz başlayamayacağımızdır."

"Hayır, kesinlikle yapamayız," diyor Kindra diğer tarafıma otururken. "Yani... gerçekten Maverick ve Bennett ile avlanmayı mı planlıyorsun?"

"Bennett mi?" Eve'in omurgası dikleşti. "Neden bu denklemin bir parçası? Peşinden gidebileceği başka arkadaşları yok mu?" Elini göğsüne koyup güldü. "Ah, dur. Bennett işte. Tabii ki yok."

Kindra ve Eve kahkaha krizine girdiler ve birkaç gün önce onlara seve seve katılmış olmamdan utanıyorum. Ama şimdi kahkahaları canımı yakıyor. Eve haklı. Bennett'in pek arkadaşı yok ve bunun kısmen sorumlusu da kendisi.

Ama sadece kısmen.

Komedi oyununu sürdürmek için onlarla birlikte gülüyormuş gibi yapıyorum, ama yukarı bakıp Bennett'in kulübenin kenarında durduğunu görünce gülümsemem kayboluyor. Tam bize bakıyor.

Ve her şeyi duydu.

Kırk İkinci Bölüm

Bennett

Ezra, silah masasından başını kaldırıp, ben cephaneliğe tekrar girerken bir lastik levyesi indirdi. Yay okları dolu çantayı kapının yanına bıraktım ve metal duvara yaslandım. Cat, hikayesini korumak için sadece rol yapıyor olsa da, acımasız şakalarına gülmesi yine de canımı sıkmişti.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor Ezra. "Biraz sinirli görünüyorsun."

Başımı salladım ve yüz ifademi daha nötr bir hale getirdim. "Hayır, her şey yolunda."

"Herkes söyleyince işler kolaylaşacak, biliyorsunuz."

Başımı hızla çevirip ona doğru baktığımda boynumdaki omurlar çıtırdadı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ah, Bennett, Bennett, Bennett." Dilini şaklatıp yaklaştı. "Benden hiçbir şey saklayamayacağını ne zaman anlayacaksın? Okyanuslarca uzakta büyümüş olabiliriz, ama damarlarımızda aynı kan akıyor. Bazen seni kendinden daha iyi tanıdığımı düşünüyorum."

Beynim yanlış çalışırken çenem kasılıp gevşiyor. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Aranızdaki çekimden mi bahsediyorsunuz? Yoksa karşılıklı olmasından mı?"

Ona dik dik bakıyorum. "İkisi de."

Sinsi bir gülümsemeyle yanıma geldi ve duvara yaslanarak bana katıldı. "Çekim anında oldu. Hayır, itiraz etme. Oradaydım, yoksa unuttun mu?"

Ağzımı kapatıyorum.

"O zaman harekete geçseydiniz, şimdi bu kadar karışıklık içinde olmayabilirdik," diye ekliyor. "Şüphelerimi Kindra'ya söylemedim ama Cat bunun onu nasıl etkileyeceğini düşündü mü?"

"Kimi etkileyecek? Kindra'yı mı?" Gözlerimi devirdim. "Cat'in *tek* endişesi bu. Öğrenirlerse herkesin onu dışlayacağını düşünüyor ve bu yüzden benden bunu gizli tutmamı istedi."

"Bizi suçlayabilir misin?" Ezra ifadesiz bir bakışla bana dik dik baktı. "Kadınlar söz konusu olduğunda neredeyse babamız kadar berbat birisin. Kindra'nın arkadaşını korumak istemesini gerçekten suçlar mıydın?"

"Cat'in endişelendiği diğer kısım da bu. Herkesin bana çok kötü davranacağını ve ona zarar vermemem gerektiğini söyleyeceğini düşünüyor."

"Haklı. Kesinlikle yapacağız, ben de dahil."

"Burada olduğumuz süre boyunca ona hiç zarar vermedim. Hatta, her fırsatta onu kurtardım ve ona yardım ettim." Hala yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa bakındım, sonra sesimi fısıltıya indirdim. "Ve bundan hoşlandım, Ezra. Ona bakmaktan ve onu memnun etmekten hoşlandım—"

Elini kaldırıyor. "Bu konuda sorun yok dostum. Sadece bilinmesi gerekenleri konuşalım."

"Onu önemsiyorum. Söylemek istediğim bu kadar."

Kolunu omzuma attı. "Vermen gereken tek cevap bu. Gerisi zamanla gelecek. Bazılarının bunu kavraması

diğerlerinden daha uzun sürebilir ve Kindra için kabullenmek zor olabilir, ama gelecek."

"Peki, artık bildiğimize göre, Kindra'yı yoldan uzak tutmaya çalışabilir misiniz?"

Ezra bana gülümsedi. "Hiç şansı yok."

"Hadi ama, ne kadar da çabuk unuttun senin o küçük aşk macerandaki rolümü?"

"Evet, ama Kindra benim bildiğimi ve ona söylemediğimi öğrenince başım belaya girecek. Eğer sürekli orada yaşamak istemiyorsam, işlerinize olabildiğince az karışmalıyım. Aşık bir adam olarak, eminim anlarsınız."

Duvara tekme atıp silah masasına gidiyorum. "Aşık olmaktan kim bahsetti ki? Biz sadece sevişiyoruz."

Kindra kulübeye girerken, "Bennett *kiminle* yatıyor acaba?" diye soruyor. "Bana söyleyin de ona en yakın CDC'de kalacak yer ayırtayım."

Kulaklarıma kadınsı kıkırdamalar ulaştı ve arkamı döndüğümde Kindra'nın arkasında Cat ve Eve'i gördüm. Cat'in geniş sırtışı gözlerine ulaşmıyordu ve kahkahası son derece yapmacıktı.

Peki neden kalbimde bu kadar hassas bir nokta bırakıyor?

"Hayır, cidden, Bennett kim?" diye soruyor Cat, arkadaşının arkasında dururken. "Ben de bilmek istiyorum." Gözleri kısılıyor, çenesindeki kaslar seğiriyor, dişlerini sıkıyor ve bana dik dik bakıyor.

Ezra, köpek kulübesinde kendine yer açsa iyi olur.

Cat'e bakıyorum. "Güzel, zeki, esprili ve yatakta hiçbir kadın ona yaklaşamaz. Ona aşık değilim ama muhtemelen en çok yaklaştığım an bu. Bir daha asla yaklaşamayacağım. Bir adada yalnız bir adam gördü ve yanından geçip gitmedi. Ona katıldı." Bakışlarımı sırayla diğer üçüne çeviriyorum. "Sizinle tanışmaya hazır olduğunda tanışacak ve sizden tek ricam, saçma sapan yorumlarınızı kendinize saklamanız.

Benimle dalga geçmek istiyorsanız, geçin, ama onu işin içine karıştırmayın. Anlaştık mı?"

Kedinin çenesi gevşedi. Ezra başını salladı, Eve ve Kindra birbirlerine baktılar.

"Şimdi... bu herkese yeter mi, yoksa size bir resim mi çizmem gerekiyor?" Silah masasına dönüp üflemleri tüfeği ve birkaç dartı alıyorum. "Hadi başlayalım."

Elimde aletlerimle, şaşkın ve sessiz kalabalığın arasından sıyrılıp dışarı çıktım. Buz gibi bir rüzgar kapüşonumun içine girdi ve ben de kapüşonu yüzüme iyice sıktım.

Birkaç dakika sonra kızak açıklığa girdi. Koyu renkli atlar durdu, sonra başlarını öne eğip uyuklamaya başladılar; Jim, Ice Pick ve Maverick arabadan indiler. Jim ve Ice Pick silah deposuna doğru yavaşça ilerlediler, ama ben Maverick'i onları takip etmeden önce kenara çektim. Kulübeden yeterince uzaklaştığımızda, küçük bir ağaçlık alana girdiğimizde durdum. Sarı paltosunu kavrayarak onu bana doğru çevirdim.

"Ezra biliyor," diyorum sesimi alçak tutarak.

Maverick gösterişli Pit Vipers şapkasını çıkarıp bana dik dik baktı. "Ben, Grim, Rose ve şimdi de *Ezra mı* ? Avın sonunda sır herkesin ağzından çıkacak!"

"Sessiz olun." Etrafa göz gezdirdim ama neredeyse herkes cephaneliğin içindeydi. Dışarıda sadece birkaç isimsiz kişi dolaşıyordu. "İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var. Ben, sen ve Kedi birlikte avlanacağız."

Yüzü düştü. "Aslında tek başıma avlanmak istiyordum." Bana baktı ve gözlerimdeki öfkeyi fark etti. "Ama bu da iyi."

"Bak, biliyorum can sıkıcı ama sonunda sıra sana gelecek. Bir gün, bir kız arkadaş edinmek için bizden birine bir planımıza katılmamız için yalvaracak olan sen olacaksın. Şu an sıra bende, ama sıra sana geldiğinde arkada olacağım. Anlaştık mı?"

"Nedense bu pek olası değil," diye mırıldanıyor. "Ne yapmam gerekiyor?"

Gülümsedim ve elimi sırtına vurdum. "Kolay iş. Başkaları varken, Cat'in aşırı düşkün erkek arkadaşı rolünü oynayacaksın. Yalnız kaldığımızda ise, Cat ve ben avlanırken sen gözcülük yapacaksın."

"Ah, kahretsin, çocuk bakıcılığı yapmak istemiyorum."

"Bu çocuk bakıcılığı değil."

"Peki ya avcılık?"

Başımı geriye doğru eğip inledim. "Dostum, sadece şu anki işe odaklan, yol boyunca birkaçını öldürürüz, tamam mı? Adada kullandığımız aynı düzeni kullanacağız. Sen onlara ok at, Cat de işlerini bitirecek."

"Sırayla yapabilir miyiz?"

Yumruklarım sıkılıyor ve konuşmayı bırakana kadar ona yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Tamam. Sırayla vurabiliriz."

Kedi silah deposundan çıkıp etrafına bakındı. Ne arıyorsa onu göremedi, ama sonra gözleri bana takıldı. Gülümsemesi anında belirdi.

El sallayarak ve her birkaç adımda bir pantolonunu düzelterek bize doğru aceleyle geliyor. Kindra'nın ona bir pantolon ödünç vermesi çok nazik bir davranıştı, ama pantolon pek de iyi uymuyor. Alaska çalılıklarında dolaşmak istiyorsa kemere ihtiyacı olacak.

Maverick'e döndüm. "Kemer takıyor musun?"

Başını salladı.

"Bunu bana ver."

"Ne?"

"Beni duydun. Çabuk ol." Ona hareket etmesi için işaret ettim ve şaşırtıcı bir şekilde hareket etti. Kar pantolonunu dizlerine kadar indirdiği sırada Kedi yanımıza geldi.

"İnsanların birlikte olduğumuzu düşünmesi için beni görünce soyunmasına gerek olduğunu sanmıyorum," diyor, onu baştan aşağı süzerek. Bana bakıyor ve gülümsemesi

yumuşuyor. "Bu arada söylediklerin için teşekkürler. Lanet olası kardeşine anlattığın için seni affediyorum."

Kirpiklerine biraz kar düşüyor ve orada kalıyor. İleri adım atıp karı silmek istiyorum ama Kindra ve Eve silah deposundan çıkıp elimi durduruyorlar.

Maverick kemeri avucuma bastırıyor ve ben de onu Cat'e veriyorum.

"Bu ne için?" diye soruyor. "Yaylı tüfeği kullanacaktım. Yani, eğer siz kullanacaksanız kemeri de kullanabilirim sanırım—"

"Pantolonun için, aptal," diyorum.

Gözlerinde acı beliriyor. "Affedersiniz, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Boğazımı temizleyip ona bakmadan geçtim, o da arkasını dönüp neden kaba davrandığımı anladı.

"Sanırım ateşkes bozuldu?" diye soruyor Eve. Kediye dönüyor. "Onu zorla mı uzaklaştırmamız gerekiyor?"

Cat başını salladı ve kemerini kalçalarına sıkıca bağladı. "Hayır, bence bu bizim tarzımız. Ateşkes sadece öldürmeler için. Ben onun yoluna çıkmayacağım, o da benim yoluma çıkmayacak. Ama yine de birbirimize sataşmaya devam edeceğiz. Bu asla değişmeyecek."

Gözlerindeki yaramaz parıltı beni neredeyse tahrik ediyor.

Kindra, "Avdan önce son bir kez kontrol etmeye geldik," diyor. "Kedi, gerçekten bunu istediğinden emin misin?"

Kedi bana bakıyor. "Kesinlikle eminim."

Kindra içini çekti. "Tamam, kaltak. Ama ne olursa olsun, bana ihtiyacın olursa buradayım. Sadece söylemen yeterli, içeri dalıp onu kovalayacağız."

Maverick, Cat'e yaklaşıp kolunu onun omzuna atıyor. Bunu neden yaptığını anlıyorum ve beynimin mantıklı kısmı minnettir. Ama beynimin mantıklı kısmı da küçük ve şekilsiz. Mantıksız taraf ise büyük, değişken ve Maverick'ten bunu talep etmesine rağmen bu manzaraya inanılmaz derecede kızgın.

"Ben burada olduğum sürece korkacak bir şeyiniz yok, hanımlar," diyor. "Onun bedenini koruyacağım"—ona doğru bakıyor—"ve kalbini de."

"İğrenç ama senin adına sevindim," diyor Kindra yüzünü buruşturarak. Cat'in elini tutup sıkıyor. "Bugün sahada bol şans. Beni gururlandır."

"Teşekkürler anne." Kedi gözlerini devirdi, sonra Kindra'yı kucakladı.

Keşke Kindra ve Eve biraz kenara çekilseler de Maverick Cat'in kişisel alanından uzaklaşsa. Kolu neredeyse omzuna yapışmış durumda ve parmak uçları daha da aşağıya inerse, cesedini teşhis etmek için dış kayıtlarına ihtiyaç duyacaklar.

Kindra ve Cat ayrılırlar ve Cat, silah deposunun hemen dışında duran Jim ve Ezra'ya doğru yürümeye başlayan iki kadına hafifçe el sallar. Ezra yaklaşırken Kindra'ya bir balta uzatır ve Kindra ağırlığını test etmek için baltanın ağırlığını elleri arasında gezdirir. Küçük grup konuşmaya başlar, ancak ne dediklerini duyamıyorum. Çok uzaktalar.

Kediye bakıyorum. "Bugün şöyle işleyecek," diye başlıyorum ama o pembe bir eldiven kaldırıp başını sallıyor.

"Yardıma ihtiyacım yok. Siz ikiniz istediğinizi öldürün, ben de istediğimi öldürürüm."

"Bana da uygun geliyor," diyor Maverick ve ben de koluna vuruyorum.

"Hayır, bu iyiye işaret *değil* . Ben—" Durup boğazımı temizledim. "Onu atış poligonuna *götürdüğünüzde* hedefler sabitti. İyi bir nişancı ama şimdi ağaçların arasından sıyrılıp kaçmaya çalışan hareketli bir hedefe nişan alması gerekiyor." Yerdeki dart tabancasına işaret ettim. "Sen ve ben sırayla sakinleştirici iğne atacağız ve avlanacağız. Kedi sadece avlanacak. Eğer hoşuna gitmiyorsa, müdürle konuş. Şimdi git bir silah bul ve işin bitince burada buluşalım."

"Kedi benimle gelmeli değil mi?" diye soruyor. "Biliyorsun, inandırıcı olması için."

Cat'in kolunu tutup onu kendime doğru çektim. "Hayır. Tam burada kalabilir."

Cat, cephaneliğin dışında toplanan kalabalığa şöyle bir göz attı, sonra elimden kolunu çekti. "Haklı olabilir, Bennett. Bugün için yeterince şüphe uyandırdık. Dört kişi biliyor ve bu dört kişi bile fazla."

"Nasıl isterseniz öyle yapın," diyorum omuz silkerek, "ama eğer Maverick'le birlikte o cephaneliğe girerseniz, sayıyı altıya mı, yediye mi çıkarmam gerekebilir?"

"Beni şantaj mı ediyorsunuz?"

Maverick parmağını kaldırıyor. "Şey, bu şantaj olmaz çünkü o..."

"Sus be Maverick!" diye aynı anda söylüyoruz Cat'le birlikte.

Ellerini kaldırıp bir adım geri çekildi. "Siz ikiniz eğlenin. Ben kendi işime bakacağım."

"Bekleyin, hayır, özür dileriz!" diye bağırarak onun peşinden koştu. "Bennett, bak ne yaptın!"

Kadın, yalvarışlar fısıldayarak onu silah deposuna kadar takip etti. Ben de dayanabildiğim kadar ağaçların arasında kaldım, sonunda onların peşinden gittim. Neredeyse kapıya varmıştım ki Eve yoluma çıktı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Kusursuz kaşlarından birini kaldırıp beni baştan aşağı süzdü. "Onlara bir an bile yalnız kalma fırsatı veremez misin? Senin derdin ne, Benson?"

Dilimi dişlerimin üzerinden geçirip boynumdaki gerginliği atmak için boynumu kütürdettim. "Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum. Onu ne zamandır tanıyorsun, dört gündür mü? Ben aylardır tanıyorum. Eğer kendimi onun kahrolası götüne yapıştırıp insan kırkayaklarının bir sonraki versiyonunu yaratmak istiyorsam, bunu yaparım ve sen ya da yeni küçük arkadaşın buna hiçbir şey yapamaz."

Bana alaycı bir gülümsemeye baktı. "Bunu göreceğiz."

Seslerimizi duyan Cat, çıkmakta olan tartışmayı sonlandırmak için aceleyle binadan dışarı fırladı. Maverick'in onu takip etmediğini görünce ancak biraz rahatlayabildim.

Eve çok hızlı hareket ediyor—benden çok daha hızlı—ve kolunu Cat'in koluna geçiriyor. "Avda size üçünüze katılmamda sakınca var mı? Sanırım Kindra ve Ezra biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyabilirler."

Kedinin mavi gözleri gözlerime dikildi. İçimden ona hayır demesi, aklına gelen her türlü bahaneyi uydurması için yalvardım, ne kadar saçma olursa olsun. Gizliliğimizi koruduğu sürece uydurduğu her hikayeye razıyım.

Eğer Maverick'in bütün gün ona dokunmasını izlemek zorunda kalırsam, içimden patlayacağım.

Cat dudaklarını yaladı, boğazını temizledi ve Eve'e tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Neden olmasın ki? Aramıza hoş geldin."

Kahretsin.

Kırk Üçüncü Bölüm

Kedi

Bennett ve ben, Eve ve Maverick'in arkasında, bazı yerlerde dizlerimize kadar ulaşan kar yığınları ve sık çalılıkların arasından yavaşça ilerliyoruz. Henüz günün erken saatleri olduğu için güneş, bulut örtüsünün arasından sıyrılıp üzerimize ışık saçmaya çalışıyor. Ancak hava hala oldukça soğuk. En azından manzara buna değer.

Bennett'e bakıyorum. Bu yolculuğun berbat kısımlarını bile o katlanılabilir kılıyor. Şu an sinirli olsa bile.

Eve'in bizimle gelmesine izin verdiğim için sinirlenmiş. Ellerini ceplerinde tutmasından ve gözlerini benden başka her şeye dikmesinden anlıyorum. Başka seçeneğim yoktu ve durumu düzeltmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Yola çıktığımızda Eve'e, ateşkesimiz hakkında Bennett ile özel olarak konuşmam gerektiğini söyledim. Böylece aramızda en azından birkaç adım mesafe koymayı başardık.

Bennett biraz daha yavaşlayınca ben de onun temposuna ayak uydurdum. Maverick ve Eve, boğazını temizleyip bana yaklaştığında bile bunu fark etmemiş gibiydiler.

"Malikaneye döndüğümüzde seni cezalandıracağım," diye fısıldıyor. "Seni yatağa bağlayacağım ve belindeki

kemerle bana yalvarana kadar kırbaçlayacağım."

"Ya hoşuma giderse?" Omuzumla ona hafifçe çarptım.

Duraklıyor, Eve ve Maverick'e bir bakış atıyor, sonra kolumu kavrayıp beni ağaçların arasına çekiyor. Ormanın derinliklerine doğru sendelerken botlarımız kar ve devrilmiş dallar üzerinde gıcırıyor.

"Bennett, gittiğimizi fark edecekler," diyorum ama o yavaşlamıyor. "Hey, dur!"

Sonunda yapıyor, ama benim söylediğim için değil. Bana bakarken elleri havaya kalkıyor. Döndüğümde, elinde ince bir bıçakla tam başına doğrultmuş Eve'i görüyorum.

"Onu bırak," diyor Eve. Biraz daha yaklaşıp yana çekiliyor, ona nişan alıyor. "Herkes senden korkuyor olabilir, ama benim korktuğum tek kişi annem. Şimdi kolunu bırak yoksa bu bıçağı gözlerinin birine saplarım."

Bennett homurdanarak kolumu bıraktı ve beni arkasına itti. Maverick patikadan bize doğru koştu. Eve'in elindeki, hâlâ Bennett'in başına doğrultulmuş bıçağa bakışları takıldığında neredeyse bir ağaca çarpıyordu.

"Vay canına!" diye bağırdı Maverick. "Ormanda bolca hedefimiz var. Birbirimize saldırmamıza gerek yok."

"Bunu o lanet olası arkadaşına söyle." Eve bıçağı indirip, paltosunun altında gizli olan alet kemerine soktu. "Bir kadın dur dediğinde, dur demek istiyor. Bu yoruma açık bir şey değil."

Bennett sırtıttı, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aa, aramızda bir feminist mi var?"

"Hayır, *aptal herif*. Rıza feminist bir mülk değil. Ortak insanlık onuru. Bu yüzden kavramı anlayamıyorsun, şaşılacak bir şey yok." Eve elini bana doğru uzattı. "Hadi gel, Cat. Benimle yürüyebilirsin."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Bennett sözümü kesti.

"Belki de seninle gelmek istemiyordur. Hiç bunu düşündün mü? Ne *istediğini* sormayı hiç düşündün mü?"

Gözlerini devirip alaycı bir şekilde güldü. "Belki de rıza konusunda ders alması gereken sensin."

Onu görmezden geliyor, başının üzerinden bakıp doğrudan ruhuma bakıyor. "Hadi gidelim, Kedi."

Dudaklarımı yaladım ve gözlerimi kırıştırdım. Bacaklarım kıpırdamıyor ve artık ne yapacağımı bilmiyorum. "Ben—"

"Eve, hadi patıkaya geri dönelim," diyor Maverick. "Bu ikisi sürekli kavga ediyor. Bu onların normali."

"Ama bu normal değil!" Eve öfkesini Maverick'e yöneltti. "Ciddi misin bu kızın peşinde? Onu koruyamıyorsan, hiç öyle görünmüyor."

Maverick'in yeşil gözleri irileşti. "Onu koruyabilirim!"

"Öyleyse neden sürekli günü kurtarmak için koşan ben oluyorum?" diye bağıyor Eve. "Geçen her saatte, onu güvende tutmak için anlaştığımız şeyi yapanların sayısı azalıyor gibi görünüyor. Şu anda sadece ben ve Kindra kaldık!"

"Evet, o küçük toplantılarınızdan haberdar oldum," diyor Bennett. "Güzel deneme."

Eve, bir cadı çılgılığı gibi Bennett'e doğru atılır, ancak Maverick ellerini beline dolayarak onu yerinde tutar. Bennett'in bir adım geri çekilmesi takdire şayandır; daha önce hiçbir tehdit karşısında ondan böyle bir tepki görmemiştim.

"Ona söylemelisin, Cat," diye yalvarıyor Maverick, kollarındaki kasırga gibi dönen şeyi kontrol altında tutmaya çalışırken.

Eve, kollarının arasında irkilerek ona baktı. "Ne söyleyeceksin?"

Bennett bana bakıyor, gözleriyle ağzının söyleyemediği soruları soruyor.

Benden ne yapmamı istiyorsunuz? Neye ihtiyacınız var? Bunu nasıl düzeltebilirim? Ve gerçek şu ki... düzeltemez. Kimse bunu düzeltemez.

Benden başka kimse yok.

"Ben Bennett'im," diyorum, sesim o kadar alçak ki Bennett bile duymuyor.

Eve, Maverick'e karşı mücadele etmeye devam ediyor ve artık Maverick'in tüm dikkati onun üzerinde. Eve ayağıyla geriye doğru hamle yaparak Maverick'in kaval kemiğine vuruyor ve Maverick yere düşüyor. Maverick onu bırakmamaya çalışıyor, ancak Eve çenesine bir darbe indirdiğinde Maverick bayılıyor.

"Aman Tanrım," diyor Bennett gülerek. "Maverick'in böyle yere serildiğini hiç görmemiştim. Ezra buna asla inanamayacak."

Ama şimdi Eve'in odağı değişti ve doğrudan Bennett'e doğru geliyor. Ona doğru yaklaşırken onu tanıyamıyorum bile. Normalde kahverengi olan gözleri siyah olmuş, göz bebekleri irislerinin her zerresini kaplamış ve çenesinin sertliği kadınsılığından çok uzak görünüyor.

O çok korkutucu.

Yine de Bennett'in önüne geçiyorum. Şu anda yaşanan her şey benim suçum. Herkese karşı dürüst olma cesaretini gösterseydim, Bennett bu kadar nefret dolu bakışın hedefi olmazdı ve kesinlikle bu psikopat siren ona doğru hızla yaklaşmazdı.

"Kedim, tatlım, kenara çekilmen gerekiyor," diyor önümde dururken.

Başımı salladım. "Bunu yapamam, Eve. Ona zarar veremezsin."

"Elbette yapabilirim ve yapacağım da. Onunla işim bittiğinde, bir daha asla seninle uğraşmaya cesaret edemeyecek. Kelimenin tam anlamıyla."

"Bu korkunç olurdu," diyorum, "çünkü benimle dalga geçmesinden hoşlanıyorum. Ve..." Derin bir nefes alıyorum. "Ve benimle sevişmesinden de."

Eve kapüşonunu geri çekip başını salladı. "Özür dilerim, sanırım seni doğru duymadım. Onunla mı *yatıyorsun* ?

İsteyerek mi?"

Şu an ona saldırmak için çok şokta, bu yüzden risk alıp Bennett'ı yanıma çekiyorum. "Evet. Kulübede mahsur kaldığımız gecedan beri birlikte oluyoruz." Sonra da, işi sağlama almak için ekliyorum: "Rızaya dayalı seks."

Bennett elini kaldırır ve parmaklarıyla ona hafifçe el sallır.

"Baskı altında mıydınız?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Ücret karşılığı mı oynuyorsun?"

"Hayır. Onunla birlikte oluyorum çünkü... istiyorum. Çünkü ondan hoşlanıyorum."

Maverick yerde inliyor ve ancak o zaman onun orada olduğunu hatırlıyoruz.

"Kahretsin." Eve aceleyle yanına gitti, sonra bana baktı ve sessizce, "*Biliyor mu?*" diye sordu.

Bennett, "Bunu ilk öğrenen o oldu," diyor. "O gece siz kızlar güvenlik kameralarını izlerken, Maverick'i değil, beni onunla sevişirken izliyordunuz. Kimse bilmesin diye bana kıyafetlerini ödünç verdi."

Eve yere oturdu. "Bunu anlamak için biraz zamana ihtiyacım var." Bana baktı. "Ondan nefret ettiğini sanıyordum. Hatta *onun senden* nefret ettiğini sanıyordum."

Yanına giderken, "O nefret, yanlış yönlendirilmiş cinsel gerilimdi," dedim. Yanına oturdum ve eldivenli elini tuttum. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim Eve, ve bunu yapmam için geçerli bir nedenim yok. Herkes Bennett'ı nasıl görürse görsün, o dünyanın en aşağılık insanı değil. Aslında çok..."

"Tamam, yeter bu kadar," diyor Bennett. "Şövalyeliğimle ilgili hikâyelerle kötü şöhretimi lekelemenize izin vermeyeceğim."

Eve ona baktı, sonra tekrar bana baktı. "İsteyerek mi? Gerçekten mi?"

Bennett'e gülümsedim. "Evet, memnuniyetle."

"Yani o, birlikte olduğu kızıdan ve ne kadar harika olduğundan bahsederken, aslında senden bahsediyordu..." Başını salladı ve örgülü saçları paltosuna değdi. "Peki Kindra? O biliyor mu?"

"Hayır, yapamaz. Henüz değil." Bennett yaklaşp Maverick'in ayağı kalkmasına yardım etti. "Cat, bunun onun için doğru zaman olduğunu ona söylemeli ve kimsenin onu buna zorlamasını istemiyorum. Sen bile."

"Sanki başka bir evrendeymişim gibi hissediyorum. Gerçekten de seni koruyor. Aman Tanrım," diyor Eve.

Bennett, Maverick'in çenesinde oluşan morluğu incelerken ıslık çaldı, sonra Eve'e döndü. "Onu korumak konusunda kesinlikle haklısın, ama eğer yanında başka insanlar da olacaksa, senin de orada olmanı istiyorum. Yanında bir kolun var."

Ayağı kalkp Maverick'in yanına gitti. "Hey, bunun için özür dilerim," dedi. "Ama anlarsın, değil mi?"

"Anlıyorum," diyor. "Hepimiz değer verdiğimiz insanlar için en iyisini isteriz. Ama bir dahaki sefere kendi yakınlarınızdan biri söz konusu olduğunda bu kadar sert davranmasanız iyi olur."

Bennett ayağı kalkmama yardım ederken Eve'e, "Bunu sakladığım için beni affedebilir misin?" diye sordum. "Hazır olduğumda sana söyledim. Sadece..."

"Tatlım, daha fazla bir şey söyleme." Beni kucaklayıp yanağıma nazik bir öpücük kondurdu. "Eğer seni mutlu ediyorsa, endişelerimi kendime saklarım, ama eğer seni ağlatırsa, kahvaltıda kafasını tepside görmek istemiyorsan bana söyleme."

"Teşekkürler, Eve," dedim.

Başını salladı. "Hâlâ Kindra'ya söylememen mantıklı gelmiyor. Bana karşı yeterince iyi davranıyor ve onu arkadaşım olarak görüyorum, ama sıcaklığını sadece birkaç kişiyle paylaşıyor. Bunu gördüm. Ve sen de onlardan birisin. Şakalardan endişeleniyorsan..."

"Bu işin bir parçası, ama tamamı değil," diyorum.
"Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Nasıl isterseniz öyle yapın." Eve omuz silkerek, "Eğer sır olarak kalmasını istiyorsanız, sır olarak saklarım." dedi.

Derin bir nefes aldım, ama bu his kısa sürdü çünkü uzaktan ağaçların arasından kırmızı tulumlu biri hızla geçti. Bennett dart tabancasını omzuna astı ve bana baktı.

"İlk avına hazır mısın?" diye soruyor.

Uzaklara, peşimizden geldiğimizi bilmeyen uzaklaşan figüre bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hadi yapalım."

Başlamadan önce Eve kolumu tuttu ve beni kendine doğru çevirdi. "Bunu sadece ikiniz mi yapmak istiyorsunuz?" diye sordu. "Gerekirse Maverick ve ben araya girebiliriz."

Başımı salladım. "Hepinizin orada olmasını istiyorum. Desteğinize ihtiyacım olacak."

"O zaman onu alacaksın," diyor Maverick. "Hadi gidip şu şerefsizi yakalayalım."

Hep birlikte ormana doğru dönüp daha derinlere doğru ilerliyoruz.

Kırk Dördüncü Bölüm

Bennett

İzleri takip etmek ilk başta oldukça kolaydı... Ama bir noktada avımız bizi takip ettiğimizi fark etti ve biraz daha akıllı davrandı. Ayak izleri sonunda kendi üzerine geri döndü ve onu tamamen kaybettik. Şimdi ormanın ortasında, hiçbir ipucu bulamadan duruyoruz.

Maverick geri dönmemizi önerdi, ancak Cat ve Eve hâlâ birkaç saatlik gün ışığı olduğunu savundular. Maverick ise öğle yemeği vakti olduğunu ve acıktığını söyledi. Sonunda kızlar kazandı.

"Belki de geri dönüp ağaç tepelerine bakmalıyız," diye öneriyor Cat. "Daha yüksek bir yere çıkmış olabilir. Eğer biri beni avlıyor olsaydı ben de aynısını yapardım."

Eve başını kaldırarak, "Geri adım atmamıza gerek kalacağını sanmıyorum," dedi.

Bakışlarını takip ediyoruz ve işte orada, başımızın yaklaşık 3 metre yukarısında ve solumuzda, hedefimiz ince bir çam ağacının gövdesine tutunmuş bize bakıyor. Ağzını açıyor ve bir şeyler bağıyor, ama onu anlayamıyoruz.

Dört çift bot karda yol açarak ağacın dibine doğru yarışıyoruz. Sığır daha yükseğe tırmanmaya çalışıyor ama yerçekimi ve fizikle olan mücadelesini kaybediyor.

Omuzumdan uyuşturucu tabancasını çekip sakinleştirici oku hazırladım. "Düşmekten ölebilir," dedim gruba. "Eğer öyle olursa, bunun bir 'öldürme engellemesi' olmadığı konusunda hemfikir miyiz?"

"Evet, Bennett," diyor Eve. "Artık neler olup bittiğini bildiğime göre, birçok tuhaf şey anlam kazanıyor. Mesela o gün oyun odasında olanlar. Onu koruyordun, değil mi?"

Cevap vermiyorum. Sadece elimi sabit tutarak, yirmi metre yukarıda titreyen kırmızı kalçalara nişan alıyorum.

Fwoop !

Ok, haznesinden fırlıyor, kırmızı tüylü ucu rüzgarda çırpınıyor, ta ki iğne hedefini bulana kadar. Sığır bir eliyle geriye uzanıp oku kalçasından çekiyor, ama hasar çoktan verilmiş. Sakinleştirici, çarpma anında vücuduna girmişti ve şimdi sadece beklememiz gerekiyor.

Silahlarımızı indirip yakındaki çam ağaçlarının dibine oturuyoruz, o herifin düşüp de hiçbirimizi ezmemesi için yeterli boşluk bırakmaya özen gösteriyoruz. Adam çok iri görünmüyor ama o yükseklikten düşerse ağırlığı oldukça fazla olabilir ve can yakabilir.

"Bir dakika," diyor Eve. "Eğer Cat'in silahı bir arbaletse, neden şimdi onu vurmuyor? Yakın dövüş ihtiyacı yok."

"Kedi özel bir katil," diyorum. "İşi bitirmeden önce biraz ön sevişmeye ihtiyacı var."

"İkiniz de biraz mahremiyet istemediğinizden *emin* misiniz?" Maverick huzursuzca kıpırdandı.

"Öyle bir ön sevişme değil," diyor Cat. "Sadece ne yaptıklarını bilmem gerekiyor. Sinirlenmem lazım."

Eve gözlerini gökyüzüne dikti. "Tulumunun rengi yeterli değil mi?"

"Hayır, sanırım anlıyorum," diyorum. "Suçlarını o kadar sık duyuyoruz ki, onları tanımlamak için kullanılan genel terimler aynı ağırlığı taşıyor. Duyarsızlaştık. Cinsel saldırı korkunç bir şey, ama bu terim bile yeterince kötü

hissettirmiyor. Peki ya suçu duymak? Kurbanın adını duymak? İşte o zaman..."

Gökyüzünden hızla gelen kırmızı bir bulanıklık, karlı toprağa doğru ilerleyerek sesimi susturdu. Adam yere çarptığında çığlık bile atmadı, ama Cat, Eve ve Maverick attı. Cat neredeyse kucağıma atlayacaktı.

Yerdeki adam öksürdü, sonra yan tarafına dönmeye çalıştı. Gerçeği fark edince gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bacaklarım! Bacaklarım! Göğsümden aşağısını hissedemiyorum!"

Belinden ikiye bükülmüş, ayakları başının yanında duruyor. Bacaklarını hissetmemesi muhtemelen iyi bir şey. Bacaklarının büküldüğü doğal olmayan açılar hiç de hoş hissettirmiyor olmalı. Ağır sakinleştiriciler bile panik halini dindiremiyor.

"Suçlarını anlat bakalım, aptal herif," dedim yanına yaklaşırken. "Ne yaptın?"

Dudaklarını yaladı, dudakları kanla kaplandı. Dilinin bir tarafı eksikti, muhtemelen çarpma anında ısırılmıştı. "Bunu o istedi, dostum. Bunu kendisi istedi. O kaltak bana beş içki ısmarlattı ve sürekli üzerime yapıştı. Ben hiçbir şey yanlış yapmadım!"

Cat beni kenara itti ve yaklaştı. Çömeldi ve yüzüne baktı. "Ölüyorsun. Seni burada bırakırsak saatlerce acı çekersin ama *öleceksin* . Sana günahlarını itiraf etme ve daha merhametli bir son elde etme şansı veriyorum."

"İtiraf edeyim... günahlarımı mı itiraf edeyim? Sen ne haltsın? Ölüm Meleği mi?" Adam, kurtulmak için kollarını yanlara doğru açarak tutunmaya çalıştı. İşte o zaman paramparça olmuş bacaklarını fark etti. "Kahretsin! Ölüyorum. Öleceğim. Öleceğim. Öleceğim—"

Bacağımyı geri çekip botumun çelik burun kısmını çenesine indirdim. Kafası yana doğru savruldu ve sustu.

Eve, "Onu öldürdün," diyor, ama adam tekrar inliyor.

Kedi yüzünü ona doğru çevirdi, ama odaklanmamış bakışları endişe vericiydi. Onu ölümün eşiğinden itmedim, ama tam eşiğine getirdim.

"Kadınları incitti, tatlım," diyorum. "Boynuna bak. Çok az yaprağı olan çiçek dövmeleri var. Eminim bir anlamı vardır."

"Bana tecavüzle suçlayan o kaltaklar," adam ağzı kanla dolu bir şekilde hırıltılı bir sesle konuştu. Başını yana eğip tükürdü ama sözleri hâlâ anlaşılmazdı. "Onlar istediler. Üçü de. İlk iki jüri doğru karar verdi. Beni serbest bıraktılar."

"Kedi, avı kendim öldürmeden önce yaklaşık üç saniyen var," diye hırıldadı Eve arkamızdan.

Eve'in uyarısına aldırmış etmeyen Cat, adamın yakasını kavrayıp boş bakışlarına dik dik baktı. "İsimleri neydi?"

"Ne önemi var ki? Onlar kurban değil, kurban benim!" Cat'in yüzüne tükürdü ve ben de artık dayanamadım.

Kediyi kenara itip adamın sağ kolunu kavradım. Maverick de aynı fikre sahipti, çünkü adamın sol kolunu tuttu ve birlikte, bacakları aşağıda sarkmasaydı ayakta durabileceği bir pozisyona kaldırdık.

"Küçük kedi, şu arbaleti doldur ve bileklerinden ağaca çivile."

Kedi işine koyulur, ardından adamın bileğinin alt kısmına doğru bir ok fırlatır. Adam acıyla inler ve kolunu kurtarmaya çalışır, bu da acıyı daha da şiddetlendirir.

"Diğer tarafı da," diyorum ona.

"Hayır, yeter artık!" diye bağırdı adam.

Bu, kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Maverick, kıpırdayan kolunu yerinde tutarken Cat bir ok daha fırlatıp onu ağaca sabitledi. Hepimiz bu sözde çarmıha gerilişimizi hayranlıkla izlemek için bir adım geri çekildik ve adam çılgık atıp başını sağa sola sallarken, iki siyah kuş bize katıldı. Kuzgun mu yoksa karga mı olduklarını bilmiyorum ama her iki durumda da ölümün habercileriydiler.

İki kuştan daha cesur olanı daha yakına zıplar, sonra yukarı doğru kanat çırparak adamın başına konar. Başını yana eğerek adamın ağzının etrafındaki kana bakar, ardından gagasıyla üst dudağını gagalar.

"Ah! Kahretsin!" diye bağırdı adam ve dördümüz de güldük.

"Hadi bakalım, küçük kuş dostum," diyor Kedi, ikisinden daha ürkek olanına. "O koca pisliğin sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz. Kendine bir parça et al."

Eve kıkırdadı. "Sen bir Disney prensesi gibisin, sadece daha karanlıksın."

Küçük kuş öne doğru zıplar, sonra arkadaşına katılır. Kırmızı tulumun üzerine yapışır ve adamın boynundan aşağı süzülen kanı gagalar. Birkaç isabetli vuruştan sonra, kuş bir parça et koparır ve parçayı yutmak için başını geriye doğru eğer. Bu sırada adam sürekli bağıırır.

"Sanırım buradaki işimiz bitti," diyor Cat. "Bırakalım kuşlar işini bitirsin. Hava soğuk ve kuşlar aç."

Kolumu beline doladım ve onu yanıma çektim. "Eğer bunu istiyorsan, o zaman bunu yapacağız."

Maverick ve Eve de aynı fikirde oldular ve tekrar yola koyulduk.

Dördümüz karanlık çökene kadar avlandık. Cat, pembe tulumlu bir kadını vurarak hepimizi şaşırttı ve ağaçların arasından geçen hareketli bir hedefi vurma yeteneğinin olmadığı hakkındaki düşüncemi çürüttü. Eve onu bıçakla öldürdü. Maverick ve ben birini öldüremedik, ama sorun değil. Biz, kiralık katiller olduğumuzu düşünürsek, kızların muhtemelen asla elde edemeyeceğinden daha fazlasına sahibiz.

Ben bir kiralık *katildim* . Yolculuktan döndüğümüzde ne yapacağımı bilmiyorum.

Başlangıç noktasına doğru ilerlerken Cat fısıldayarak, "Seni rahatsız eden ne?" diye sordu. Maverick ve Eve

birkaç adım önde yürüyor, pusulayı kimin tutacağı konusunda tartışıyorlardı.

İş sorunlarım hakkında Cat ile konuşmak istemiyorum açıkçası. İşsiz bir adam pek de çekici sayılmaz. Ayrıca kimseye malzeme vermek de istemiyorum. Kim arkadaşını, hasta annesinin başının üstüne bir çatı bile sağlayamayan bir adamla çıkmaya teşvik eder ki?

Ben de Cat'e gülümsedim ve başımı salladım. "Hiçbir şey yok, yavrum. Sadece bu akşamki maskeli baloyu düşünüyorum."

"Aman Tanrım!" diyor Eve ve Maverick ile birlikte yürümeyi bırakıp bize haber veriyorlar. "Bunun bu akşam olduğunu tamamen unutmuşum. Bu... her neyse, bununla nasıl başa çıkacaksınız ikiniz?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Cat. Kolunu Eve'in koluna takıyor ve Maverick de benimle aynı adımlarla yürümeye devam ediyor. "Bunu hiç düşünmemiştim. Maverick, Bennett'ten neredeyse otuz santimetre daha uzun, bu yüzden herkes bu kadar yakinken yer değiştirmesi imkansız."

Eve, "Kindra'nın da bu gece için bir planı var ama bana ne olduğunu söylemiyor," diyor.

"Evet, bana bir şeyden bahsetti," diye ekliyor Maverick. "Cat ile benim uyumlu olup olmadığımızdan emin olmak istedi."

"Ah!" Kedi elimi hızla çekti ve ancak o zaman elini sıktığımı fark ettim.

"Özür dilerim," dedim elini tekrar tutarken. "Seni incitmek istemedim. Sadece katlanması zor..."

Eve bana baktı. "Vay, gerçekten de durumun çok kötüymüş."

Evet, öyle düşünüyorum.

"Belki de ayrılabiliriz," diyor Cat. "Baloda Maverick'ten ayrılıp arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu söyleyebilirim. Sonra da odama gidip Bennett'le takılabilirim."

"Ve tüm topu kaçırmak mı?" diye soruyor Eve.

“Evet,” diye aynı anda söylüyoruz Cat ile. Tüm o cinayetlerden sonra, aklımızda aynı şey olduğu açıkça belli: sıcak bir duş ve ateşli bir seks.

Maverick, "O kişi olmak istemem ama Kindra ve Ezra baloya çok emek verdiler. Bence en azından siz de katılmalısınız," diyor.

“İtiraf etmekten nefret ediyorum ama haklı. Ezra her iki durumda da umursamayacak, ama Kindra senin orada olmanı isterdi.” Ciddi olduğumu görmesi için saçlarını gözlerinden uzaklaştırdım. “Senin için kendimi tutacağım ve eğer seni ve Maverick'i birlikte görmek çok fazla gelirse, balodaki işin bitene kadar odana geri dönüp aptal kedinle takılacağım.”

“Belki de o noktaya gelmeyiz,” diyor Eve. “Öncelikle Kindra'yı meşgul tutmamız gerekiyor. Ben bununla başa çıkabilirim ve eminim Ezra da—”

Başımı salladım. "Ezra hiçbir entrika işine karışmak istemiyor, Kindra'yı biraz daha yakından tanısaydın sen de istemezdin."

“Bana kızan ilk kişi olmayacak bu.” Eve omuz silkerek, “Ama Kindra'nın herkesin beklediği gibi tepki vereceğini sanmıyorum. Maverick, sen de var mısın?” diye sordu ve ona döndü.

"Buradan direkt Teksas'a uçuyorum, bu yüzden Kindra'nın bana kızması önemli değil," diyor Maverick.

"Rosie de yardımcı olacak," diye ekliyor Cat. "Grim onun emrettiği her şeyi yapıyor, bu da bizim tarafımıza iki kişi daha katıyor."

Hepsi böyle söyleyince, belki de yapılabilir.

“Cat, bir fikrim var!” diyor Eve, ama açıklama yapamadan av alanının başlangıcındaki açıklığa giriyoruz. Cat'e yaklaşıyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor, sonra da silah deposunun yanında duran Kindra ve Ezra'nın yanına koşuyor.

Cat'in yüzünde bir gülümseme belirdi ve bana baktı. "Partiden bir saat önce Eve'in odasından beni al. Geç

kalma."

Ben daha soru sormaya fırs bulamadan, arkadaşını karşılamaya koştı.

Kırk Beşinci Bölüm

Bennett

dururken Eve'in kapısının önünde nefes almakta zorlanıyorum, hem de sadece boğazıma sıkıca bağlanmış siyah kravat yüzünden değil. Hayatımda ilk defa randevu öncesi heyecanı yaşıyorum.

Terli avuçlarımı siyah takım pantolonumun üzerinden sildim, sonra kapının yanındaki aynaya baktım. Ezra'nın ısrarla kullanmamı istediği saç spreyi sayesinde saçlarım yerinde duruyordu. Kapıya doğru döndüm ve yumruğumu kaldırıp kapıyı çaldım.

“Bekle,” diye fısıldadı Maverick. “Bunları unutuyorsun.”

Rastgele bir buket elime tutuşturuyor. Eve'in odasına giderken yolda karşılaştığımız vazolardan rastgele çiçekler alarak, alelacele bir araya getirmiştik. Güzel olduğunu söyleyemem, bana sadece kurumuş bitki kokusu gibi geliyor, ama belki Cat bu jesti takdir eder.

Solmuş çiçekleri göğsüme bastırarak elimi tekrar kaldırdım ve kapıyı çaldım. Saniyeler sonra kapı açıldı.

Eve, göz kamaştırıcı, yere kadar uzanan gümüş bir elbiseyle karşımızda duruyor. İnce askılar omuzlarından aşağı dökülüyor ve sırtını çaprazlıyor; bizi odasına

yönlendirmek için dönüyor. "Banyoda son rötuşları yapıyor," diyor. "Hemen çıkacak."

Omurgamı bükülmez bir çizgiye dönüştüren gerginliği hafifletmek için boynumu kütletiyorum. Avuçlarımda daha fazla ter birikiyor ve buketi Maverick'e geri veriyorum ki onları bir kez daha kurulayayım.

"Aman Tanrım, ne kadar tatlı," diye fısıldadı Eve. "Bu senin fikrin miydi?"

Gözlerimi devirip Maverick'ten buketi tekrar alıyorum. "Evet."

"Şuna bir bakayım." Elimdeki demeti alıp komodine doğru süzüldü. Üst çekmeceyi açtıktan sonra içeride biraz kurcaladı ve gölgelerin arasından birkaç renkli kurdele çıkardı. Çiçekleri yatağın üzerine yerleştirdi, sonra renklerin çiçeklerin üzerinde nasıl görüldüğünü inceledi.

"Pembe onun en sevdiği renk," diye fısıldıyorum.

Eve ve Maverick yavaşça bana doğru döndüler.

"Ne? Onu sürekli giyiyor, o yüzden fark ettim."

Eve, pembe kurdeleyi gruptan çekip sapların etrafına bağlarken gülümseyerek, "Gerçekten de kötü *durumdasın* ," diyor. "Bunu Cat için çok sevdim."

Teşekkürümü mırıldanarak dile getirdim ve çiçekleri elinden kaptım. Tam o sırada banyo kapısı açıldı ve Cat odaya girdi.

Biri konuşursa da duymam. Soluk pembe bir elbiseyle bana doğru gelen Cat'ten hiçbir şey duymam. Parıldayan saten vücudunu sarıyor. Yan taraflarında birer yırtmaç var ve attığı her adımda muhteşem bacaklarını ortaya çıkarıyor. Belindeki şeffaf yapay elmaslar ışığı yakalayıp tavana ve zemine göz kamaştırıcı renklerden oluşan bir gökkuşağı yansıtıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Şu an olduğundan daha güzel hiç görünmedin."

Elimi uzatıyorum ve o da parmaklarını avucumun üzerinde gezdiriyor. Onu kendime çekerken, etrafımızda

izleyiciler olmasının umurumda olmadığını fark ediyorum. Tatlı sözlerimi sonradan bana geri çevirseler bile, umurumda olmayacak. Bu kadını burada, şimdi öpmezsem, içimde patlayacağım. Şu anki en büyük endişem bu.

Eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, istemsizce gülümsemesine bayıldım. Ellerim saçlarına dalmak istiyordu ama onları belinde tuttum. Saçlarını bu kadar mükemmel bir şekilde şekillendirmek için ne kadar zaman harcadığını bilemedim ve bu anı bozmak istemedim.

Geri çekilip gözlerinin içine baktım. "Senden nasıl uzak duracağım bilmiyorum, tatlım."

"Umarım buna gerek kalmaz," diyor Eve. "İşte tam da bu noktada devreye biz giriyoruz. Akşam yemeği saat yedide başlıyor ve balo salonu sekizde açılıyor. Akşam yemeği konusunda hiçbir şey yapamayız ama balo farklı bir konu. Hepimiz vardiyalı çalışırsak, Kindra'yı en üstteki batı köşesinden uzak tutabiliriz, böylece siz ikiniz orada huzur içinde dans edip eğlenebilirsiniz."

"Köşede ne var?" diye soruyorum.

Kedi kıkırdadı ve bana baktı. "Şöyle söyleyeyim, Eve ve ben, Kindra'nın izniyle tabii ki, biraz yeniden dekore ettik."

"Kindra'nın büyük sürprizi, Cat ve Maverick'i baloda kral ve kraliçe ilan etmektir. Onu bu fikirden vazgeçirdik ve ihtiyaç duyanlar için birkaç özel oyun alanı kurmanın eğlenceli olabileceğini söyledim. Fikri çok sevdi. Sizler de orada, herkesten uzakta, güvenli bir şekilde olacaksınız." Eve, kendinden oldukça memnun bir şekilde sırtıyor.

"Kindra, Kedinin nerede olduğunu öğrenmek istediğinde ne olur?" diye soruyorum.

Eve'in gülümsemesi kaybolur. "Onu bütün zaman boyunca orada tutamazsın Bennett. Tanrı aşkına. Biraz sosyalleşmesi gerekecek ama ikinizin de stres atmanız gerektiğinde gidebileceğiniz bir yeriniz olacak."

Bu kadın içimdeki tutkuyu fazlasıyla hafife alıyor.

"Peki bu durumda ben ne yapacağım?" diye soruyor Maverick.

"Ne istersen yapabilirsin. Eğer Kindra seni Cat olmadan görürse, tuvalete gittiğini veya odasına bir şey için koştuğunu söyle yeter." Eve elini havada salladı. "Bilmiyorum. Anlık bir çözüm bul."

"Pekala," diyor, ama ben ikna olmadım.

Ama önemli değil. Hiçbirinin önemi yok. Şu an kollarımda bir tanrıça tutuyorum.

"Peki, yemekhaneye gitmeye hazır mıyız?" diye soruyorum.

Eve parmağını kaldırarak, "Henüz değil. Sizin için bir sürpriz daha sakladım, ama işareti beklememiz gerekiyor." dedi.

Sanki önceden planlanmış gibi, biri kapıyı çaldı. Eve, uzun örgülü saçları arkasında savrulurken, sese doğru sendeleyerek ilerledi. Saçlarının bazılarında minik taşlar parıldıyordu ve Eve başını kapı ile çerçeve arasındaki boşluktan uzattığında bir tanesi yere düştü. Bir şeyler söyledikten sonra kapıyı ardına kadar açtı ve karşısında Grim ve Rose'u gördü.

Eve geniş bir gülümsemeyle, "Her şey hazır," diyor. "Beni takip edin."

Yüzme havuzundaki hoparlörden cızırtılı bir ses geliyor ve ardından Maverick'in sesi duyuluyor. "Yapabilir misin—" Geri besleme cızırtısı duyuluyor ve mikrofonu indiriyor.

Eve, kürsünün yanında çömelmiş halde, sivri topuklu ayakkabılarıyla dengesini koruyarak bir şeylerle uğraşıyor. Maverick mikrofonu tekrar kaldırdığında, o korkunç ses çıkmıyor.

"Test, test." Mikrofonu ağzından uzaklaştırıp boğazını temizledi. "Herkes dikkatini kapılara çevirsin, ilk çiftimizi

duyurmak istiyorum. Bay Bennett Carter ve Bayan Catarina Novak için herkes ellerini birleştirsin.”

Grim, Rose ve Eve ellerini çırpıp minik konfeti topları patlatıyorlar, biz de Cat'le onların arasından geçiyoruz. Bu aptalca ama Cat'e baktığımda yüzündeki gülümsemeyi görünce ben de gülümsüyorum. O mutluydu ben de mutluyum, kendimi aptal gibi hissetsem bile.

“Şimdi herkes ilk dans için bir eş bulsun,” diyor Maverick. Eğilip ışıkları kısarken Eve de şarkıyı başlatmak için aceleyle ses sistemine geri dönüyor. Saniyeler sonra, hoparlörlerden romantik bir melodi yankılanıyor.

Grim ve Maudlin Rose birbirlerine sokulurken Eve, Maverick'i yakalayıp havuz ile duvar arasındaki ince beton şeridin üzerine çekiyor. Ben de ellerimi Cat'in beline koyup onu sıkıca kucaklıyorum, yanağımı kıvrırcık saçlarının üzerine yaslıyorum.

Cat bilmiyor ve muhtemelen ona asla söylemeyeceğim ama ben dans etmiyorum. Ne olursa olsun, içki kasesinin başında oturup herkese içki içirmeyi tercih ederim. Ama Cat için dans ederim. Ne zaman isterse, cevabım evet olacak çünkü onunla böyle hareket etmek harika hissettiriyor.

Şarkı sona yaklaşırken, Cat burnunu yakama sürtüyor. Aramızdan uzanıp parmaklarımı çenesinin altına koyuyorum. Başını yukarı kaldırıyor ve gözlerindeki yaşları görüyorum. Neden ağladığını sormaya gerek yok. Zaten nedenini biliyorum.

Ağlıyor çünkü bunu gizli tutmak zorunda olduğumuz için kendini kötü hissediyor. Ağlıyor çünkü kalbi çok büyük ve beni üzdüğünden endişeleniyor. Ama en önemlisi, bize gerçekten özel bir an yaşatmak için çok zahmete giren harika arkadaşlarımız olduğu için ağlıyor.

“Bu bana yeter,” diyorum. “Sonsuza dek değil, ama şimdilik bu yeterli.”

Bu durum onun daha da çok ağlamasına neden oluyor ve şarkı bittiğinde herkes bize bakıyor. Maverick aceleyle ışık

düğmesine koşuyor ve Eve gözlerini bana dikmiş bir şekilde bize doğru geliyor.

“Ona ne yaptın?” Gözlerini kırpıştırıp başını salladı. “Özür dilerim, eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez. Demek istediğim, Cat'in sorunu ne?”

“Ben sadece...” Başını kaldırıyor ve ben dudağımı ısıyorum. Su geçirmez maskara kullanmalıydı. “Çok mutluyum.”

“Ah, canım, gel buraya!” Eve, pahalı elbisesine bulaşan rimelini korumaya özen göstererek onu göğsüne çekti. Bana baktı. “Bennett, herkesi yemek salonuna götür. Ben onu temizleyeceğim, sonra birlikte içeri gireceğiz.”

Bu planı beğendim. Bu sayede Cat ve Maverick'in isimlerinin bir çiftmiş gibi anons edilmesini duymak zorunda kalmayacağım.

Başımı sallayarak herkesin beni takip etmesini işaret ettim. Umarım Cat bu gece sadece bu gözyaşlarını döker.

Kırk Altıncı Bölüm

Kedi

sonra Eve dağılmış makyajımı düzelttikten , akşam yemeği için yemek odasına koştuk. Kindra, Maverick ve Bennett'in tam karşısında, kendi yanında bize birkaç yer ayırmıştı. Eve oturmadan önce gizlice yer değiştirmeye çalıştı ama Kindra buna izin vermedi.

Bundan sonra akşam yemeği sorunsuz geçti. Hafif salataların ardından, telaffuz bile edemediğim çeşitli lezzetlerden oluşan tadım tepsileri geldi. Şimdi baloya gitmeden önce ana yemek ve tatlıyı da bitirmemiz gerekiyor.

Kindra masanın altından ona tekme atarak, "Bennett, benimle ayak oyunu oynamayı bırak," dedi.

Onun aradığı şeyin benim ayağım olduğunu bilerek ona dik dik baktım.

"Uçuş planlarının hepsi halledildi," diyor Ezra. Bennett'e böyle bir şey yapmayacağını söylemiş olmasına rağmen, kardeşinin üzerindeki baskıyı biraz azaltmaya çalışıyor. "Tek sorun, New York uçuşunda ikimizin ekonomi sınıfında oturması gerekiyordu, bu yüzden Cat ve Bennett'i oraya yerleştirdim."

Kindra neredeyse bir milföy hamuruna boğulacak gibi oldu. "Kesinlikle hayır." Ağzından kırıntılar fırladı ve boğazında kalanları boğmak için şarap kadehine uzandı. "Ben Cat ile ekonomi sınıfında oturacağım, sen de kardeşinle oturabilirsin. Onu bütün uçuş boyunca onun eziyetine maruz bırakmayacağım."

"Sorun değil," diyorum, Ezra'nın bizim için yapabileceği azıcık şeyi yaptığı için minnettarım. Gerisi bana kalmış. "Av için ateşkes ilan ettik ve birbirimize tahammül etmeyi öğrendik, değil mi Bennett?"

Kindra'ya tatlı tatlı gülümsüyor. Biraz fazla tatlı. Eğer biraz geri adım atmazsa, Kindra onun içini hemen görecek. "Eğer o da aynısını yaparsa, ben de kaba yorumlarımı kendime saklayabilirim. Değil mi, *tatlım* ?"

O alaycı iğneleme yine kelimelerin arasında, ama yine de doğrudan vajinama işliyor. Kolçaksız sandalyemin kenarlarını sıkıca kavıyorum. "Evet, ağzımı kapalı tutabilirim."

Ama bacaklarım değil. Eğer benden bunu söz vermemi isterse, veremem.

Kindra elinin tersini alnıma koydu. "İyi misin? Belki uçmadan önce bir doktora görünmen iyi olur."

"Bak, ciddiylim," diyorum. "İstedığımız zaman gayet iyi anlaşıyoruz."

"Neden isteyezsiniz ki?"

Bu soruyu cevaplamak zorunda kalmadan önce, odanın diğer tarafındaki kapılar ardına kadar açıldı ve Şef Maurice içeri girdi. Üzerinde büyük bir kubbe bulunan gümüş renkli bir servis arabası önünde süzülüyordu. Arabayı durdurduğunda kapağı kaldırdı ve ortaya çıkardı...

Kocaman bir hindi.

Sıradan bir dev hindi değil, *dev* hindi. Bunu, bacaklarından birinin kasap ipiyle sabitlenmiş olmasından anlıyorum.

Bennett'e bakıyorum ama o da muhtemelen aynı şeyi düşünerek bana bakıyor. Onun siktiği hindi, yani benim göt deliğimin içinde olan hindi, az sonra tüm gruba servis edilecek.

Bennett peçetesini gömleğinin içine sokarken ve Frankensteinvari uzantıyı işaret ederken, "Şu hindi budu benim!" diye bağırdı.

"Birdenbire, iştahım kaçtı," diye homurdanıyor Grim başka bir masadan.

Rosie sadece omuz silkip tabağını hazırladı.

Artan bir dehşetle, Şefin odanın içinde dolaşp hindi etinden parçalar kesip beyaz etleri açık tabaklara koymasını izliyorum. Garsonlar arkasından yavaşça ilerleyip, etin yanına kabarık patates kümeleri ve ızgara sebze şişleri bırakıyorlar. İnsanlar yemeye başlıyor ve ben de sadece izleyebiliyorum, o karkasa neler yaptığımızı hatırlıyorum.

Şef masamıza geliyor ve Kindra'nın tabağına et parçaları düşerken kendi kendime Bennett'in teknik olarak hindiye değil, kavuna sataştığını söylüyorum. Bunu mezara kadar götürsem de sorun olmaz, değil mi?

Sağ?

Artık çok geç, çünkü çiğniyor ve yutuyor.

Bennett'in en ufak bir pişmanlık duymadığı, hindi budu burnuna götürüp koklamasından anlaşılıyor. "Bilmiyorum, Cat. Birazcık göt gibi kokuyor. Ne dersin?"

Bacağını bana doğru uzatıyor ve gülsem mi çığlık atsam mı bilemedim, bu yüzden öne eğilip kokladım. "Belki biraz lastik gibi."

Kıkırdayarak eti ağzına doğru çekti ve bir ısırık aldı. Gözleri geriye doğru döndü ve dudaklarını şapırdattı.

Boğazımdan hafif bir inilti yükseldi ama şarap kadehimi kaptım ve o hindi budu gün ışığına çıkmadan yuttum. Yine de, o hindi budu yerken bana bakış şekli...

"Kedi? Kedi, dünyada mısın?" Kindra beni hayal dünyamdan dürterek uyandırdı. "Hindi hakkında ne

düşünüyorsun?"

"Henüz denemedim."

"Çok *doyurucu* ," diyor Bennett. "Ağzınızı açın ve tıka basa yiyin."

Kindra ona yüzünü buruşturarak baktı. "Kaba olma."

Bu arada, onun devam etmesini istiyorum. Aramızdaki cinsel şakaları açıkça dile getirmesi çok tahrik edici, özellikle de Kindra'nın bunu anlamasının imkansız olduğunu bildiğimde. Yani, kim oturup da arkadaşının kışına hindi budu soktuğundan şüphelenir ki?

Kindra soruyu bana ve Eve'e yönelterek, "Kızlar, o küçük seks kabinlerinizi kurdunuz mu?" dedi.

"Oyun alanı," diyorum, "ve evet, yaptık. Hatta bazı şık servis kaselerini indirip içlerini prezervatiflerle doldurduk."

"Ne kadar da pratik bir yaklaşım," diyor Kindra hindi etinden bir lokma daha alırken. Sesini alçaltarak bana yaklaşıyor. "Tüm uçuş boyunca Bennett'in yanında oturmakta bir sakınca görmüyor musun? İstersen başka bir uçuşta oturmakta ısrar edebilirim—"

Başımı salladım ve elimi bacağına koydum. "İlgin için teşekkür ederim, ama ciddi, iyiyiz. Aslında o kadar da kötü değil."

Kindra kucağındaki peçeteyi kaptı, ağzını sildi, sonra elimi tuttu ve ayağa kalktı. "Tuvalete gitmemiz gerekiyor. Lütfen bizi mazur görün."

Beni oturduğum yerden çekip yemek salonundan dışarı sürükledi ve ona karşı koymak için hiçbir şey yapamadım. O rahat babetler giymişti, ben ise topuklu ayakkabılarla elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Arkasından sendeledim ve ona yetişmeye çalıştım.

Sonunda devasa banyoya ulaştık ve beni içeri itti.

"Aslında o kadar da kötü değilmiş?" diyor. " *O kadar kötü değil mi ?* Kedi, kendine gel. Bir çekmecenin içine sıkıştırılmış ananasla ilişkiye giren adamdan

bahsediyorsun." Dişlerini sıkıp başını sallıyor. "Sonra da onu temizleyene kadar emdi!"

Sözleri beni iğrendirmeliydi ama şimdi sadece ananası kısıkanıyorum. Beni tamamen silip süpürmedi.

Henüz.

Kindra gözümün önünde parmaklarını şıklattı. "Beni dinliyor musun?"

"Evet!" Elini ittim. "Yani onun tuhaf cinsel dürtüleri var. Ne olmuş yani?"

"O çok kötü biri. Kadınları kullanılıp atılacak nesneler olarak görüyor. Ayakkabının altındaki kiri bile yalamaya layık değil, bırakın vajinayı yalamayı. Gerçekten devam etmem gerekiyor mu?"

Hayır, öyle değil, çünkü sözleri beni ondan nefret ettiriyor ve bunu istemiyorum. Sevdiğim adamla en iyi arkadaşım arasında seçim yapmak istemiyorum.

"Ya bunların hiçbirisi değilse?" diye soruyorum. "Ya aslında iyi bir insansa?"

Kindra homurdanarak lavaboya doğru ilerledi ve el çantasından bir ruj çıkardı. "Eğer o kadar iyi bir adamsa, onu tanıdığımız aylar boyunca neden hiçbir belirti göstermedi?"

Çünkü korkuyor. Çünkü kırılmalık onun için kolay değil. Çünkü bu onun tarzı değil.

Ve bu sebeplerin hiçbirisi ona yetmeyecek.

İçimden bir ah çektim. "Bilmiyorum Kindra, ama belki de sandığımız kişi o değil. Bu yolculukta onun farklı bir yönünü gördüm ve ben—"

"Hayır." Rujunu indiriyor. "Kesinlikle hayır. Bak, anlıyorum. Yakışıklı, kaslı, dövmeli—tam bir av. Ama Bennett elma gibi. Dışarıdan parlak ve lezzetli görünebilir, ama çekirdeğine indiğinizde çürük ve parazitlerle dolu."

Gözlerimi devirdim. "Bennett'in solucanı yok."

"Olabilir. Hiç belli olmaz." Lavabonun üzerine eğilip sadece onun yakıştırayabileceği cesur bir bordo tonu sürdü.

"Sadece ondan uzak durman gerektiğini söylüyorum. Eğer o pis kancalarını sana bulaştırırsa, kendimi asla affetmem."

Pekala, bunu nasıl yapacağını öğrense iyi olur, çünkü onun kancaları ve cinsel organı derinlere kadar içime gömülmüş durumda.

Rujunu çantasına koydu ve tekrar bana döndü. "Bu benim yüzümden mi? Kamp işleriyle bu kadar meşgul olduğum için şeytanla mı arkadaş oldun?"

Gözlerine yaşlar doldu ve makyajını bozmadan önce onu teselli etmek için acele ettim.

"Ne? Hayır! Ve şu gözyaşlarını kes." Lavabonun üzerindeki mendil kutusundan bir mendil alıp gözlerini sildim. "Biliyordum ki inzivada bana bakacak vaktin olmayacaktı ve yine de gelmek istedim. Şimdiye kadar inanılmaz güzel zaman geçirdim, tahmin edebileceğinden çok daha iyi, ve başka arkadaşlar da edindim. Sanırım Eve de aramızda kendine bir yer edindi."

Kindra gülümsedi, burnunu çekti ve mendili elimden aldı. "Evet, öyle. Ama sen hâlâ en yakın arkadaşımsın, değil mi?"

"Elbette."

Kindra'nın böyle duygu göstermesi ona hiç benzemiyor ve bunun sebebi tamamen benimle Bennett arasında yaşananlarla ilgili çok endişeli olması. Bu gece ona her şeyi anlatmak istiyordum ama şimdi... Şimdi nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum.

Bunu asla kabul etmeyecek.

"Tanrım, neden bu kadar aptalca davrandığımı bilmiyorum," diyor. Gözlerini siliyor, aynada yüzüne bakıyor, sonra mendili hasır çöp kutusuna atıyor. "Onunla birlikte olmuyorsun ki. *Bu kadar* aptal olman imkansız."

O güldükçe, çıkan ses kalbime minik hançerler saplıyor.

"Pekâlâ, en iyisi yemek odasına geri dönelim. Baloya az kaldı. Heyecanlı mısın?"

Başımı sallayıp zoraki bir gülümseme takındım ama artık dansa hiç gitmek istemiyorum. Odamı kapatıp Shorty'nin tüylerine sarılıp ağlamak, onun gözü önünde gizlice dolaşmaktan daha iyi bir seçenek gibi geliyor.

Merdivenlere yaklaşıırken, bahanemi hazırlamaya başladım bile. Sadece midemin ağrıdığını söyleyeceğim. Kindra'nın da bağırsak sorunları olduğu için itiraz etme olasılığı daha düşük. Evet, işe yarayacak ve onu incitmekten de koruyacak.

Ama sonra Bennett köşeyi dönüyor ve aklıma sadece burada kalmak için nedenler geliyor. Olmak istediğim yer burası. Onunla birlikte.

"İkinizin birlikte kaçtığınızdan endişelenmeye başlamıştım," diyor. "Ya da tuvalete düştüğünüzden. Beyin hücresi eksikliği falan filan."

Onun sözlerinin ne anlama geldiğini, yani şakacı bir alay olduğunu görebiliyorum, ama Kindra onun sıradanlığını fark edemiyor. Ona göre bu, en kötü türden bir hakaret, acımasız niyetlerle yapılmış bir şaka. Bir hafta önce ben de tıpkı onun gibiydim.

Vay canına, ne kadar da çok şey değişmiş.

"Bizi bulmanıza şaşırmadım," diyor Kindra. "Cat'in saçlarını karıştırıp kafa derisine dikilmiş bir takip cihazı bulsam bile şaşırmam. Siz sadece tek bir şeyi bulmak üzere eğitilmiş bir köpek gibisiniz: Cat."

"Benim gibi bir *köpeğin* yapacağı şey bu değil mi zaten? Kedi kovalamak benim doğamda var." Bennett sırtır, ama dudaklarındaki oyunbaz kıvrım yüzünün geri kalanına, özellikle de gözlerine yansımaz.

"Baloda onu istediğin kadar koklayabilirsin ama yanına bile yaklaşamayacaksın," diyor Kindra ve gülümsemesinin ardındaki özgüven hoşuma gitmiyor. "Akşam boyunca hep yanımdan ayrılmayacak ve bununla ilgili yapabileceğin hiçbir şey yok."

Bunun üzerine Kindra arkasını dönüp beni balo salonuna doğru sürükledi. Arkama bakıp Bennett'ı aradım ama o çoktan gitmişti.

Sanırım bu akşam tatlı yok.

Bennett de öyle.

Kırk Yedinci Bölüm

Bennett

Top oyunu bir saattir tüm hızıyla devam ediyor ve Kindra beni kovalamadan Cat'e on adım bile yaklaşamadım. Profesyonel bir ilişki engelleyici olarak işini çok ciddiye alıyor. Ona para ödeyen kimse, kesinlikle zam yapmalı.

Ha, doğru. Bunu ücretsiz yapıyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve elimdeki kehribar rengi sıvıyla dolu bardağı çeviriyorum. Onun odada olduğunu ve ona dokunamadığımı ya da onunla konuşamadığımı bilmek beni öldürüyor. Tüylerim diken diken oluyor. Giysilerim çok dar geliyor.

İşleri daha da kötüleştiren şey ise, onun Maverick'le dansını iki kez izlemek zorunda kalmam oldu. Neyse ki Eve ikinci seferde onların anını böldü ve onu "çaldı". Muhtemelen, yukarıdan öfkeli bir tanrı gibi ikinci kattaki korkuluğa nasıl tutunduğumu gördüğü için.

Şu an içimde ne kadar öfke olduğunu düşünürsek, oldukça doğru bir tespit.

Etrafta birkaç cinayet masası var ama şiddet bile içimdeki felaket fırtınasını dindiremiyor. Beni yatıştırabilecek tek şey, tam da ulaşamayacağım bir yerde. Eğer Cat'i kollarımda tutabilsem, saçlarının kokusunu

alabilsem, dudaklarını öpebilsem, o zaman yeniden iç huzurumu bulabilirim.

Maverick odanın karanlık köşesine yaklaştı ve karşımda, ezilmiş kadife kaplı lacivert bir koltuğa oturdu. Etrafına şöyle bir göz gezdirdi, sonra öne eğildi ve hızlı bir dans şarkısının ritmi arasında zar zor duyabildiğim alçak bir hırıltıyla konuştu.

"Biz... tam anlamıyla..."

Başımı salladım ve elimi kulağıma götürdüm.

"Elimizden geleni yapıyoruz... sadece... sabırlı olmalıyız!" diyor bu sefer biraz daha yüksek sesle.

Tekrar bağırmasını ve Kindra'nın gazabına uğramayı istemediğim için başımı sallayıp onu geçiştirdim. Olayın özünü anladım. Bir şeyler deniyorlar ve benden sabırlı olmamı istiyorlar.

Ben zaten sabırlı olmadım mı? Kedi ışığını herkese, bana değil de herkese tutarken, ben burada oturup ya da orada ayakta durup içten içe ölmedim mi?

Eve dans pistinde beliriyor, parıldayan elbisesi kalabalığın arasından geçerken hiç de dikkat çekmiyor. Bir deniz feneri gibi parıldarken bana nasıl gizlice dolaşmakta yardımcı olacağını anlamıyorum.

Küçük sefalet köşeme vardığında, yanıma kanepeye oturuyor ve eğilerek elini kulağıma koyuyor. "Bahsettiğimiz köşeye git. İçeri adımını attığın anda tam otuz dakikan olacak. Saatine bir zamanlayıcı kur ve fazla kalma. Otuz dakikadan sonra kendi başınasın. Ve şunu al." Elime bir şey tutuşturuyor ve ben aşağı bakıyorum.

Bu Maverick'in maskesi.

"Kapıya asın," diye ekliyor.

Planını -ya da en azından bir kısmını- anladığımda, teşekkür ederek başımı salladım ve odanın batı köşesindeki kabine doğru aceleyle ilerledim. Ancak içeri girmeden önce Cat'i aradım. Kindra'nın yanındaki bir masada oturuyordu. Ve işte Eve de doğruca onlara doğru geliyordu.

Onlara doğru adım atmadan önce göz göze geldik. Kindra'yı oyalayıp kendimi gözden uzaklaştırmayı planlıyorum. Kesinlikle planı bu olmalı. Bu kadın bir dahi.

Kindra'nın başı Eve'e doğru döndüğü anda, Maverick'in maskesini kabin kapısına astım ve içeri girdim.

Cat ve Eve küçük seks alanları kuracaklarını söylediklerinde şaka yapmıyorlardı. Kutunun ortasında, odanın karşı tarafındaki sandalyeyle aynı kadife kumaşla kaplı derin bir kanepe var. Bu kumaştan kalan artıkları temizlemek zorunda kalacak kişiye içten içe acıyorum, çünkü küçük bir masanın üzerindeki büyük kase dolusu prezervatife rağmen, prezervatifsiz girip ortalığı batırmayı planlıyorum.

Arkadaşlarımızın hepsi etrafımızdayken kedinin boşalmasını sağlamak düşüncesi beni çok etkiliyor. Bu his iğrenç, pis ve talepkar. Bayılıyorum buna.

Müziğin arasından boğuk sesler geliyor ve içlerinden birinin Cat olduğunu anlıyorum. Diğeri Eve, üçüncüsü ise Kindra'ya çok benziyor. Kapı açılır açılmaz koltuğun arkasına saklanıyorum.

“Eve, o burada bile değil,” diyor Kindra. “Onun balo salonundan çıktığını gördüğümü söylemiştim! Bu muhtemelen Bennett'in onun duygularını incitmek için uydurduğu şeytani bir plan.”

Ayakları kanepeye doğru yaklaşıyor. Mobilyanın altı ile zemin arasındaki o ince boşluktan bakarken onları görüyorum. Ve rahatsız edici derecede yaklaşıyorlar. Bir adım daha—

“Muhtemelen tuvalete gitti!” Eve'in topuklu ayakkabıları Kindra'nın babetlerinin yanına gelir ve birlikte kanepeden uzaklaşırlar.

Derin bir nefes aldım.

“Cat'e biraz mahremiyet verelim. Birkaç dakika içinde gelmezse, onu buradan çıkarırız.” Eve'in sesi uzaktan geliyor. Kindra'yı kabinden dışarı itiyor olmalı. Bu yıl ona bir Noel kartı göndermeyi hatırlamam gerekecek.

Kapı tık diye kapanıyor, seslerini ve müziği biraz bastırıyor. Bu küçük duvarların neyden yapıldığını bilmiyorum ama şaşırtıcı derecede ses geçirmezler. Küçük, taşınabilir bir işkence odası için ideal olurdu. Hani, hareket halindeki katiller için.

Kedinin parıldayan pembe topuklu ayakkabıları kanepeye doğru yaklaşıyor ve oturduğunda minderlerin altındaki yaylar gıcırıyor. Sessizce pozisyonumu ayarlayıp onun arkasında diz çöküyorum.

O kadar yakınım ki nefesim ensesindeki ince tüyleri rahatsız ediyor. Tüyleri diken diken olurken elini kaldırıp tüyleri okşuyor. Bu içgüdüsel bir tepki; vücudu canavarın yakınlarda olduğunu biliyor.

Elimi boynuna götürüp parmaklarımın teninde nazik ve romantik bir şekilde gezinmesine izin verdim. Kafamda, dönüp beni göreceğini ve sonra gülümseyeceğini hayal ettim. Ama o, dönüp kendisine dokunan şeyi aramaya zahmet etmedi. Hayır. Doğrudan bir metre havaya sıçradı ve camları kırabilecek bir çılgılık attı.

Ona korkacak bir şeyinin olmadığını göstermek için ayağa kalkmaya çalışırken, papyonum koltuğun üst kısmındaki süslü ahşap oymalarına takıldı. Kapı aniden açıldığında, saklanıp kendimi kurtaramayacak şekilde olduğum yerde kaldım.

Ama şanssızlık eseri, Kindra günü kurtarmak için acele etmedi. Bu... Bu benim kardeşim.

“Ezra, aman Tanrım,” diyor Cat, kollarının arasına atılırken. “Buraya Be-Maverick'i beklemek için gelmiştim ve —”

Döndü ve işte o zaman nihayet beni gördü. Utangaç bir şekilde el salladım.

“Kahretsın.” Ezra’nın arkasından kapıyı hızla kapattı. “Kahretsın, kahretsın, kahretsın.”

“Evet, durum tam da olması gerektiği gibi,” diyor Ezra. “Kindra buraya gelip senin iyi olup olmadığını kontrol etmek istedi. Eve onu oyalamaya çalışırken ben de onu

kapıdan uzaklaştırmak için neredeyse zorla dövdüm. Şimdi bu işin içinde kaç kişi var?"

Kedi yüzünü kapatıp inliyor.

"Neredeyse tüm kamp bu noktada," diyorum. Kravatımı işaret ediyorum. "Biraz yardım eder misin?"

"O sana yardımcı olabilir." Kediye işaret ederek, "Seni burada hiç görmemiş gibi olmaya gidiyorum. Bu gidişle, evlenmeden önce boşanmış olacağım." dedi. Başını sallayarak kabinden çıktı.

Kedi, papyonum olan Rubik küpünü çözmeye başlamak için aceleyle yanıma geldi. Birkaç saniye sonra homurdanarak geri çekildi. "Çıkarman gerekecek. Böylece daha kolay olur."

"Sadece yirmi üç dakikamız kaldı. Belki ikimiz de soyunup kendimizi bu zahmetten kurtarsak daha iyi olur."

"Neden sadece yirmi üç dakika?"

Saati yüzüme doğru kaldırdım. "Şu an 22 yaşındayım ve nereden bildiğimi bilmiyorum. Eve bana tam olarak ne olduğunu anlatmadı. Sadece 30 dakikalık bir zamanlayıcı başlatmamı ve süre dolmadan buradan çıkmamı söyledi."

"Bir şey bulmuş ama ne?" Başparmağının tırnağı ağzına giriyor ve kemirirken, dudaklarının arasından başka bir şey daha ittiğini hayal ediyorum.

Kravatı kavrayıp iki yanından çekerek bir şey yırtılana kadar kopardım. Zincirlerimden kurtulup ayağa kalktım ve ona doğru gittim. "Ne fark eder ki, tatlım? Önümüzdeki yirmi dakika boyunca benimsin."

Dudaklarım boynuna değdiğinde endişeleri eriyip gitti. Hafif bir inilti çıktı ağzından ve eli penisime doğru uzandı. Pantolonunun üzerinden kavradı.

"Beni beklemeden işe başladınız mı?" diye soruyor.

Şarkı yavaş yavaş kayboluyor ve dilimin her hareketi, sessiz bir gökyüzünde patlayan havai fişeklerin sesi gibi geliyor. Neden bu kadar lanet olasıca sessiz?

Hoparlörlerden bir ses geliyor ve "Bu gece özel bir şarkı isteğimiz vardı" diyor; neredeyse eminim ki bu "Ice Pick"

şarkısı.

"Hayır, şimdi değil," diye fısıldadı Kedi.

Şarkı başlıyor ve ilk notadan itibaren ne olduğunu hemen anlıyorum.

Ice Pick, "Bu şarkı, nerede olursa olsun Bennett'e gelsin," diyor. "Dostların Kindra, Ezra ve Cat'ten."

Ice Pick mikrofonu indirirken, Tom Jones'un yumuşak sesi beynimi okşuyor ve bu durumun ne kadar da sıra dışı olmadığını tekrarlıyor. O kadar güzel bir şarkı ki, Kindra'nın küçük şakasına bile kızmıyorum.

"Üzgünüm Bennett. Komik olacağını düşündü," diyor Cat.

Elbisesini dik tutan ince askılardan birini aşağı çekiyorum. Eğilip tenini öpüyorum ve dilime değen tuzun yakıcı tadının keyfini çıkarıyorum. "Özür dilemene gerek yok. Komik."

Diğer kayışı da indirip omzunu öpüyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor. "Kızgın değilsin?"

"Kesinlikle hayır."

Onu kendime doğru çekiyorum, arkadan uzanıp zarif fermuarını aşağı çekiyorum, sonra elbisesini kalçalarına kadar indiriyorum. Dolgun göğüslerini görünce ağzım sulanıyor. Sütyen takmamış ve soluk pembe uçları ağzımı bekliyor.

Kendimi tutamadım, onu kanepeye götürdüm ve önünde diz çöktüm. O, nefis bir mükemmellik ve ben çok açım. Elbisesini kalçalarına kadar kaldırdım ve iç bacaklarını öptüm.

"Bir dakika," diyor Cat. "Sürekli bana oral seks yapıp beni kendimden geçiriyorsun. Bir de bana sıra ver."

"Sevgilim, dudaklarını üzerimde hissetmeyi çok isterdim ama fazla zamanımız yok."

"Saçmalık. Şu an fazla zamanımız yok, ama eve döndüğümüzde, günün her öğününde beni yiyebilirsiniz, umurumda değil. O zaman bol bol zamanımız olacak."

Ona ciddi olup olmadığını, hayatımın geri kalanını onun içinde geçirebilir miyim diye sormak istiyorum ama bunun için daha sonra zaman olacak. Şu anda, penisimin emilmesini bekliyorum.

Başka bir teşvike ihtiyaç duymadan kanepeye tırmandım ve pantolonumun düğmelerini çözmeye başladım. Cat benimle yer değiştirdi, dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonum serbest kalır kalmaz penisimi ellerine aldı.

Önce şarkının ritmine göre beni okşamaya başlıyor, ki bu da oldukça hızlı bir tempo. Umarım Tom Jones şarkı söylemeyi bırakır da ağzını bana değdirir. O hızda nakaratı bile bitiremem.

Ama şarkı son otuz saniyelik atağına doğru hızlanırken, ağzını penisime yaklaştırıyor ve ben de canımı dişime takarak yastıklara tutunuyorum. Kadın bedenimden ruhumu emiyor ve üstelik ritme de sadık kalıyor. Tırnakları penisimin dibini kavrayıp, sıkılaştıran testislerimden geçen piercinglere değdiğinde, zevkle dolu bir inilti, bir hırıltı gibi ağzımdan çıkıyor.

Şarkı bitiyor ve yerine başka bir şarkı başlıyor, ama Cat devam ediyor. Ritme bir kez daha ayak uyduruyor ve yavaş bir R&B parçası olduğu için minnettarım. Boğazını doldurmaya iki sekiz vuruş kalmıştı.

Cat, penisimi son ve uzun bir yalama hareketiyle okşadıktan sonra bana baktı. "Ne kadar zamanımız kaldı?"

Saati yüzüme yaklaştırıp ekrana gözlerimi kısarak baktım. "On yedi dakika."

Bu bir yalan. Şu an için sadece zamanı tahmin ediyorum. Bana hayatımda yediğim en iyi oral seksi yaparken, saatime çarpmış olmalıyım. Zamanlayıcı on sekiz dakika ve birkaç saniyede durdu ve ona söylemek istemiyorum. Muhtemelen sebepsiz yere panikleyecek ve eğlencemize erken bir son verecek.

"Eğer beş dakika kala durursak elbisemi giymeye vaktim olacak mı?" diye soruyor.

"Risk almayayım. Üzerinde kalsın." Ayağa kalkıp askılarını kaldırarak göğsünü örtüyorum. Bunu yapmak bana ne kadar acı verse de, birisi kapıyı çalarsa onu zor durumda bırakmamaya çalışıyorum.

Bunu kesinlikle yapacaklar.

"Kanepenin kenarına doğru eğil ve elbiseni yukarı kaldır," diye emrettim.

"Bekle," diyor. "Tüm bu süre boyunca senin istediğini yaptık ve şimdi gerçekleştirmek istediğim bir fantezim var."

Saate baktım. Bir dakika daha geçmiş.

"Anlat ama çabuk ol," diyorum.

Gözlerinde şeytani bir parıltıyla bana sinsî bir şekilde bakıyor.

Kırk Sekizinci Bölüm

Kedi

“Maske,” diyorum. “Senin takmanı istiyorum, ben de takacağım.”

“Bende yok,” diyor. “Bence çok saçmaydı, o yüzden odada bıraktım. Senin maske fetişin mi var?”

Küçük masadan maskemi alıp başıma takıyorum. Kindra'nın başlangıçta sipariş ettiği yarım maskelerin aksine, ev yapımı olanlar tüm yüzümüzü kaplıyor. Sadece benim için parıldayan siyah bir kedi yapmıştı ve şimdi onu takarken Bennett'le sevişmek istiyorum.

“Maverick's'i kullanın.” Kapıyı işaret ediyorum. “Hemen karşı tarafta. İçeri girerken gördüm.”

Bennett saatine baktı, sonra kapıya doğru parmak uçlarında yürüdü, bu da oldukça komik görünüyordu. Müziğin gürültüsünden ayak seslerini kimse duyamazdı zaten.

“Gidip gidebilirsin, aptal,” dedim. “Burada biriyle birlikte olduğumu varsayıyorlar zaten.”

Gözlerini devirdi ve kolunu aralıktan geçirecek kadar kapıyı araladı. Birkaç saniye çırpındıktan sonra geri çekildi ve maskeyi başına takmaya başladı. Maske tüm yüzünü

kaplıyordu, ancak göz delikleri o kadar büyüktü ki kaşındaki yara izinin ucu görünüyordu.

Hemen kanepeye koşup minderlerin üzerine diz çöküyorum. Çok zamanımız yok, bu yüzden elbisemi yukarı çekip iç çamaşırı giymemeye karar verdiğim için kendime teşekkür ediyorum. İşimiz bittiğinde arayacak bir şey daha az olacak.

Bennett arkamdan gelip kalçalarımın bir kez dokunduktan sonra pantolonunu indirdi. Omuzumun üzerinden o garip maskeye baktım. Aslan olması gerekiyordu ama daha çok saçları kötü durumda olan bronzlaşmış bir gorile benziyordu. Ancak fantezi onun maskesiyle ilgili değildi.

Bu benimle ilgili.

Bennett'in parmakları vajinamda geziniyor. Omzumu çevirip baktığımda, parmaklarını maskenin altına sokup beni tattığını görüyorum. Gözleri kapanıyor ve başı geriye doğru eğiliyor.

"Tadın her zaman inanılmaz güzel, yavru kedi." Kendi kendine homurdanarak parmaklarını tekrar emmeye başladı. "Bu gece, kaynağından içmek istiyorum."

Birisi kabine çarpıyor ve duvarlar önce eğiliyor, sonra tekrar yerine oturuyor. Panik anına, herkesin kirli sırrımı keşfedeceği an için kendimi hazırlıyorum.

Bennett üzerime eğildi, sertleşmiş penisi kalçalarımın bastırırken fısıldadı: "Rahatla. Sadece ikimiziz ve sadece on iki dakikamız kaldı."

Başımı sallayıp kanepeye sıkıca tutundum. Haklıydı. Güvende saklanmıştık ve bu düzenlemenin heyecanının bir kısmı da keşfedilme riskinden kaynaklanıyordu; ve kesinlikle Bennett'in penisini insanlarla dolu bir odada almaktan daha riskli bir şey olamazdı. Eğer kendimi o ana bırakıp endişelerimi unutabilirsem, hayatımın en iyi ikinci orgazmını yaşayabilirim.

Korkarım ki en iyisi her zaman o lanet olası hindi budu şeklindeki popo tıkacına ait olacak.

Bennett, zevki penisinin üzerinde okşarken ve bana girmeye hazırlanırken hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Vajinama bastırıyor ve ben de rahatlıyorum.

"Lanet olsun, kendini iyi hissetmediğin bir açı var mı?" diye soruyor. "Hazır olduğunda bana karşı koy. Ama sadece hazır olduğunda."

Neye hazırsın?

Ama o öne doğru hamle yapıp beni penisiyle doldururken soruyu sormaya vaktim yok. Her yavaş hareketinde başparmağını anüsümün üzerinde gezdiriyor ve karnımda zevk dalgaları yaratıyor.

Ne planladığını bilmiyorum ama öğrenmek istiyorum. İç organlarıma saplanan keskin dokunuşlarıyla irkilirken ona doğru geriye doğru yaslanıyorum.

"On dakika," diyor. "On dakika boyunca dayanabilir misin?"

Ona tekrar karşı çıktığımda, cevabını almış oluyor.

Saniyeler sonra, benimki de geldi.

Elleri belimi sarıyor ve kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. İstese bileklerini büküp omurgamı kırabilirdi. "Sıkı tutun, yavrum."

Bir sonraki nefeste beni geriye doğru çekti ve kalçamı leğen kemiğine çarptı. Penisi bağırsaklarıma doğru itilirken gözlerimin önünde renkler dans etti. Zevk ve acı eşit oranda yükseldi ve bu duyguların hiçbirini algılamaya vaktim olmadan beni öne doğru itti, sonra da bir kez daha penisinin üzerine sertçe bastırdı.

"Ah, kahretsin, vücudunu o kadar uzun zamandır kullanmak istiyordum ki. Seni tıpkı böyle tutmayı ve boşalana kadar sikimde seni pompalamayı hayal ediyordum."

"Beni mahvedin," diye inliyorum ve bu nereden çıktı? Maske bana tahmin ettiğimden daha fazla özgüven veriyor.

Bennett'in "Memnuniyetle" derkenki alaycı gülümsemesini duyuyorum.

Elleri belimden aşığı kayıyor ve omuzlarıma dokunuyor. Ne istediğini bildiğim için kollarımı arkama doğru itiyorum ki bileklerimden tutabilsin.

"Tanrım, sen çok itaatkârsın." Kollarımı geriye doğru çekip göğsümü koltuğun arkasından kaldırıyor. Başka bir şey daha söylüyor ama duyamıyorum. Sesi müziğin içinde kayboluyor.

Ağzımı açıp, o sesi daha fazla tutmak istemeyerek çığlık atıyorum. Canım acıyor. Her hamlesinde o kadar derine giriyor ki artık dayanamayacağımı düşünüyorum. Kalçalarının her acımasız hareketi, bir araba kazasında olmak gibi. Ham gücü omurgamdan yukarı doğru yükseliyor. Ayak parmaklarımı kıvırıyor ve gözlerimden yaşlar akmasına neden oluyor. Ama kalçalarının her hareketinin sonunda zevkin vaadi var. Orada. Hissediyorum.

"Kendini hazırla," diyor bileklerimden birini bırakmadan önce ve ben de geri çekilip ayağa kalkmamı işaret ederken koltuğun arkasına tutunuyorum. "Üzerime binmeni istiyorum. Yedi dakikamız var ve boşalmanı istiyorum."

"Peki ya sen?"

Başını salladı. "Bu yolculukta bana çok iyi baktın. Bu gece seninle ilgili. Beni kullan. Benim seni becerdiğim gibi sen de beni becer."

Bennett kanepede oturmuş bana bakarken, bu ayrıcalığa sahip olan ilk kadın olup olmadığımı merak etmeden edemiyorum. Onu çok cömert biri olarak görmüyorum, ama şu anda kendini bana sunuyor ve ben de ondan faydalanmayı planlıyorum.

Eteğimi kaldırıp beline oturuyorum. Elim aramızdan geçiyor ve onun üzerinde dururken penisini sabit tutuyor.

"Altı dakika. Değerini bil." Ellerini belime koydu ama ben onları yakalayıp göğsüme koydum ve üzerine oturdum. Dişlerini sıkarak maskeden hava çekti.

Kalçalarımı kaldırıp tekrar aşığı doğru itiyorum. Klitorisim pelvisindeki ince tüylere sürtünüyor ve bu hissi

kovalayarak ona sürtünüyorum. Penisinin başındaki piercing i organlarıma sürtünüyor ve kalalarımanın her hareketiyle orgazmımı daha da yaklaştırıyor.

Hayatımda belki de ilk defa, nasıl göründüğümü düşünmüyorum. Altımdaki adamın ne düşüneceğinden endişelenmiyorum. Maske beni eleştirilerden koruyor ve zgven içimdeki gizli bir yeri açığa çıkartıyor.

Kucağında sürtünüyorum, karnımda zevk dalgaları yükselirken gittikçe hızlanıyorum. Bennett göğüslerimi sıkıyor. Daha hızlı ve daha sert bir şekilde onu becerebilmek için öne eğilip koltuğın arkasına tutunuyorum.

Orgazmım tam orada ve artık hiçbir şey beni durduramaz.

Gözlerimi kapatıyorum ve o gğsme yaslanırken kendimi kaybediyorum. Gğslerimin arasına ter sızıyor, kimin ter olduğunu bilmiyorum. Umurumda bile değıl. Uyluklarım yanıyor, vajinam acıyor, ama hiçbir şey bu orgazmın her saniyesine katlanmamı engelleyemez. Bennett bile, kalçalarımı kavrayıp hareket etmemi engellemeye çalışsa da.

"Sorun yok!" diye bağırlıyorum. "İçime gir! Beni tamamen doldur!"

Ama gelmiyor. Hatta, penisinin içimde söndüğünü hissediyorum ve bu da orgazm sonrası keyfimi bozuyor. Kolları hala etrafımda sarılıyken, sonunda ne yaptığını anlıyorum. Arkama saklanmaya alışıyor.

İşte o zaman tüm dünyam başıma yıkılıyor.

Müzik kapalı, ışıklar artık o kadar loş değıl ve kabinin kapısı açık duruyor. İşleri daha da kötüleştiren şey ise, kapı aralığını tamamen kaplayan, benim de seçmeme yardım ettiğim gösterişli mor bir elbise olması.

"Genel!"

Bennett'in kucağından düştüm ve o da aceleyle penisini sakladı. Bu yüzden ereksiyonunu kaybetti. Benim penisim bile yok, olsa da o da kesinlikle ereksiyon halinde olmazdı.

Bennett'e dönüp baktığımda, uydurduğum hikayeyi hatırlıyorum. Belki işe yarar bile. Belki onu buradan çıkarıp, altımda Maverick'in olduğunu ikna edebilirim. Bennett oturuyor, bu yüzden boy farkı o kadar belirgin değil ve ışıklar tam güçte değil, yani evet, bu işe yarayabilir.

Ama Maverick ve Eve'in Kindra'nın omuzlarının üzerinden korkmuş bir şekilde ellerini sallamalarıyla bu plan suya düştü. Maskeleri düşmüştü, bu da demek oluyor ki... Kindra benim Maverick'le birlikte olmadığımı biliyor.

"Bekle, açıklayabilirim," dedim maskemi çıkarıp görüşünü engellemeye çalışırken. "Maverick olduğunu sandım ama yanlışlıkla başka birini buraya çekmiş olmalıyım. Eyvah! Ne kadar aptalım." Bir adım öne doğru attım, umarım arkasını döner ve olay yerinden uzakta benimle konuşur diye düşündüm ama dönmedi.

Bir adım öne çıkıp beni geçiyor.

Herkesin gözü önünde, eğilip Bennett'in maskesini yırtıp attı.

O an ağır çekimde geçiyor. Kağıt ve parıltının hışırtısı eşliğinde maske başından kayıp mermer zemine çarpıyor. Sırtımda bir ter nehri birikiyor ve doğrudan kalçamın arasına doğru akıyor. Bennett, darağacındaki bir adam gibi bakışlarımı kilitleyerek doğrudan bana bakıyor.

Kindra'nın çığlık atmasını bekliyorum. Hepimiz öyle bekliyoruz, çünkü grup olarak nefesimizi tutuyoruz. Kindra göğsü hızla inip kalkarken, Bennett bile dahil kimse kıpırdamıyor. Yaklaşan tren kazasını sadece izleyebiliyoruz ve Bennett doğrudan rayların üzerinde yatıyor.

Çaresizlik anında aralarına girmeye çalıştım ama Ezra beni geri tuttu. Eve de diğer tarafıma koştu, kolumu tuttu ve beni kabinden çıkarmaya çalıştı. Neler oluyor?

O zaman her şey çok açık bir şekilde görüyorum. Bu bir felaket değil. Hiçbir zaman felaket olmadı. Başından beri bu ana doğru gidiyorduk. Bu bir savaş ve Bennett kılıcına saplanmak üzere.

"Bunların hepsi benim fikrimdi," diyor Bennett alaycı bir gülümsemeyle.

Midem düğümleniyor ve nefes alamıyorum. Yalanında o kadar inandırıcı ki, gerçeği bilmeseydim ona inanırdım.

"Maverick'in maskesini çalarsam, şöyle düşüneceğini sandım—"

Kindra yumruğunu geri çekip çenesine bir yumruk attı. Bennett'in kafası yana savruldu ve tekrar yerine koyduğunda yüzündeki alaycı gülümseme kaybolmuştu.

Ben ne yapıyorum böyle? Kindra'nın beni resmen *tecavüz ettiğini* düşünmesine gerçekten izin mi vereceğim? Bennett bir sürü pislik yapabilir, ama bu onun uzmanlık alanına girmiyor. Hatta uzmanlık alanıyla aynı ülkede bile değil.

Peki ne için? Hâlâ benden hoşlansın diye mi?

Başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bunun durması gerekiyor ve Bennett ile olan ilişkimden ya da Kindra ile olan arkadaşılığımın bahsetmiyorum. Yalan söylemenin durması gerekiyor. Çok fazla insanı incitiyor.

"Kindra, dur," diyorum.

Eve kulağıma yaklaştı. "Tatlım, ne yapıyorsun? Bu adam tüm sorumluluğu üstlenecek, bırak o üstlensin."

Başımı sallıyorum ve Kindra, Bennett'e tekrar saldırmak için geri çekilirken onların elinden kurtulmaya çalışıyorum, ama ona vurmadan önce aralarına dalıyorum. Kucağına yüzüstü düştüğümde elbisem yırtılıyor, ama sadece sesini duyuyorum, hasarı göremiyorum. Görebildiğim tek şey ezilmiş kadife.

"Kedi, ne halt ediyorsun? Bu pisliği koruma! Bundan sonra asla!" Kindra kollarını belime doladı ve beni sürüklemeye çalıştı ama ben Bennett'in bacağına sıkıca tutundum.

İşte o zaman hava akımını hissediyorum ve hızlanma oranlarımın çok daha yükseldiğini fark ediyorum.

Kindra'ya dönüp baktım. "Lütfen bunu yapma."

"Bırak. Git. Onu." Her kelimeye güçlü bir çekiş eşlik ediyor ve elbise kayıp gidiyor, beni çıplak bırakıyor.

"Herkes arkasını dönsün!" diye bağırıldılar Kindra ve Bennett.

Kalabalık itaat ederken ayak sesleri yerde sürtünüyor. Hatta arkamı dönmeyi bile düşünüyorum. İkisi de bana karşı çok koruyucu davranıyor. Çok öfkeli.

Kabinin kapısı gıcırtyla kapanırken, Ezra'nın herkese uzaklaşmasını emrettiğini duyuyorum. Ayağa kalkıp elbiseyi göğsüme bastırarak elimden geldiğince örtmeye çalışıyorum. Bu konuşmayı çıplakken yapmayı planlamamıştım, ama sanırım artık başka seçeneğim yok.

Kindra'ya, sonra da kanepeye baktım. "Bunu okurken oturmak isteyebilirsiniz."

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Kedi

Kindra, ben bir şey açıklayamadan sözümü kesti. Gözlerime bile bakamadan, bana ve Bennett'e bakıp kendi sonuçlarına vardı. Birkaç saniyelik rahatsız edici sessizliğin ardından ayağa kalktı, kabinden çıktı ve balo salonunu terk etti.

Kısa bir süre sonra ışıklar yandı ve müzik bir daha geri gelmedi. Bu da bizi şu ana getiriyor; Bennett ve ben küçük kabinin içindeki kanepede oturmuş, ellerimize bakıyoruz.

Yanıma geçiyor, sonra takım elbise ceketini omuzlarıma atıyor. Ceketini iyice çekip, içimden bir iç çekerek arkama yaslanıyorum.

"Bundan daha kötü olamazdı," diye mırıldanıyorum.

Bennett elimi tutuyor. "Neden sorumluluğu bana bırakmadın? Seni korumak istedim."

Gözyaşlarımı tutmak için dişlerimi sıktım ama çabucak pes edip akmalarına izin verdim. "Sürekli korunmaktan bıktım. Herkesin benim korunmaya *ihtiyacım* olduğuna inanmasından yoruldum. Belki de hayatımda bir kez olsun, başkasını koruyan kişi olmak istedim."

"Yavru kedi—"

"Hayır, bana öyle seslenme." Onu ittim. "Artık kedi yavrusu olmak istemiyorum. Güçlü olmak istiyorum. Korkusuz olmak istiyorum. Bir kaplan, bir vaşak ya da sıradan bir ev kedisi olabilirim, ama kedi yavrusu değil. Herkese söylemekten korkmak yerine, kiminle birlikte olduğumla gurur duymak istiyorum! Kendimle gurur duymak istiyorum."

Birisi kabinin kapısına vuruyor, ardından Ezra, "Şimdi kötü bir zaman mı?" diyor.

"Hayır, kadının içeri dalıp ıslak rüyanı mahvetmesi kötü bir durumdu," diye mırıldandı Bennett.

"İçeri gelin," diyorum.

Ezra kapıyı yavaşça araladı, konuşurken gözlerini parlayan zeminden ayırmadı. "Kindra, ikinizin konuşabilmesi için odamıza gelmenizi istiyor."

Gözlerimin altındaki yaşları siliyorum ve başımı sallıyorum, o beni göremiyor olsa da. "Yoldayım."

Ezra geri çekildi, sonra tekrar kapı aralığından uzandı. "Bennett, Cat Kindra ile konuşmaya gittiğinde, bence benimle kalman en iyisi."

"Tabii ki." Bennett gözlerini devirdi. "Senin rehberliğin olmadan ne yapacağımızı bilmiyorum."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Kapı kapanıyor.

"Öyle mi? O kadın polisler gibi kapıya doğru hücum ederken yardım neredeydi Ezra?" diye bağırır Bennett, ama kardeşi cevap vermez.

"Bu onun suçu değil." Ayağa kalkıp elbisemi bir arada tutmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Askıları artık bağlı değil ve kumaş üç parçaya ayrılmış durumda. "Senin de suçun değil. Bunu kabul etmekten çok korkan bendim."

Bennett ayağa kalktı ve kemerini çıkardı. Elbisemin kalan kısmını tutmak için kalın deri kayışı göğsüme bağlarken gözlerimin içine baktı. "Artık bir kedi yavrusu değilsin, hatırlıyor musun? Öyle dememiş miydin?"

Sıkıca çekiyor, sonra da kalçama vuruyor.

"Hadi bakalım, kaplan." Duraksıyor. "Hayır, bu gerçekten iğrenç geliyor. Sanki bir çocuğa söyleyeceğim bir şey gibi. Belki de, 'Hadi bakalım, yakala onları, küçük vaşak!'"

Burnumu buruşturuyorum.

"Tamam, bir yolunu buluruz ama bir saniye ciddi olmam gerekiyor." Derin bir nefes aldı, sonra yanağımdan öptü. "Gerçek bir en iyi arkadaşına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama sanırım sık sık karşımıza çıkmıyor. Biliyorsun, seni destekleyen ve senin için en iyisini isteyen birine sahip olmak."

"Ben neyim lan?" diyor Ezra kapının diğer tarafından.

Bennett gözlerini devirdi ve devam etti. "İşin aslına bakılırsa, benimle onun arasında seçim yapmak zorunda kalırsan... onu seç. Zaten muhtemelen bir şekilde işleri berbat etmenin yolunu bulurum."

Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. "Bennett Carter, eğer benim gerçek bir arkadaşımса, beni seçim yapmaya zorlamayacak."

"Öyleyse git ve ona gerçeği anlat." Alnını benimkine dayadı. "İşin bittiğinde odamda seni bekliyor olacağım."

"Shorty'yi geceyi birlikte geçireceğimiz bir partiye getirebilir miyim?"

"İşin bittiğinde odanda seni bekliyor olacağım." Burnuma bir öpücük kondurdu ve kabinden çıktı.

Kindra'nın kapısının önünde tam yedi dakikadır bekliyorum ve hâlâ kapıyı çalmaya cesaret edemiyorum. Herkese cehennem azabı yaşattıktan sonra, her şey umutsuzca kaçınmaya çalıştığım bu ana geldi. Ama artık saklanacak yer kalmadı ve korkutucu şeyi yapma zamanı geldi.

Elimi kaldırıp kapıyı çalarken kalbim yanaklarımda hızla çarpıyor.

Kindra içeriden "Gelin içeri" diye sesleniyor ve ben de kapıyı açıyorum.

Yatağında oturmuş, elinde kahverengi bir fırçayla kıvırcık saçlarını tarıyordu. İçeri girdiğimde, uzun, koyu saçlarını atkuyruğu yaptı, sonra yanındaki yatağa vurdu. Bu hareket yeterince tanıdıktı, ama gözlerinin bu kadar şişmiş olduğunu görmeye alışkın değildim. Kindra genellikle ağlayan biri değildi.

"Ezra senin beni görmek istediğini söyledi," diyorum. "Sanırım bazı soruların var."

Kindra bacaklarını yukarı çekerek terzi gibi oturur ama cevap vermez. Sadece tırnaklarına bakar ve başparmağının etrafındaki deriyi yolar.

Yanına oturup nereden başlayacağımı düşünmeye çalışıyorum. Ama bunun nereden başladığını bile bilmediğim halde nasıl başlayabilirim ki?

Kindra boğazını temizledi. "Gece... kulübede..."

"Öylece oldu."

"Seni zorladı mı?" Kindra sonunda bana baktı ve gözleri yaşlarla doluydu. "Eğer zorladıysa, asla... Onu öldüreceğim, Cat."

"Aman Tanrım, hayır!" Onu kendime doğru çekiyorum ve o omzumda ağlıyor. "Kindra, inanması zor biliyorum ama aramızda yaşanan her şey tamamen karşılıklı rıza ile oldu."

Kadın arkasına yaslandı ve buruşuk örtülerin arasından bir mendil parçası aldı. Burnunu sildikten sonra başını salladı. "İnanması o kadar da zor değil. Gözleri olan her kadın onun çekici olduğunu görebilir, ama neden benimle bu konuda konuşamayacağını düşündün?" Burnunu tekrar sildi. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, ama artık senin en iyi arkadaşın olduğumu hissetmiyorum."

"Sana söylemek istemedim çünkü hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum. Seni çok uzun zamandır takdir

ediyorum ve benim hakkımda daha az düşüneceğini düşünmek bile beni çok üzdü."

"Benim de sana hayran olduğumu hiç düşündün mü?"

Ağzım açılıp kapanıyor ama buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Aklıma sadece sorular geliyor. "Neden bana hayran oluyorsun? Hiçbir şeyi iyi yapamayan kıza. Okulda zorbalığa uğrayan kıza. Kız..."

"İstemeseler bile herkesi güldüren kız. İstemeden seri katil olanla arkadaş olan kız. Çok güzel, zeki ve bunu kendi gözleriyle göremeyecek kadar mütevazı olan kız." Kindra başını salladı. "Cat, sen benim olmadığım her şeysin. Senin bazı yönlerine kıskançlık derecesinde hayranım. Kiminle birlikte olmayı seçtiğinin bununla hiçbir ilgisi yok. Sana hala hayranım. Hala en iyi arkadaşım."

"Yani Bennett'le birlikte olmamdan rahatsız değilsin, değil mi?"

İçini çekip yatağa geri uzandı. "Bana söyleyemediğini düşünmen beni daha çok üzdü."

"Kusura bakma ama biraz yargılayıcı ve aksi birisin."

"Adil."

"Ama seni başka türlü de istemezdim." Yanına uzanıyorum. "İyi olacak mıyız?"

Kindra başını salladı. "Bunu tam olarak kavrayabilmem için biraz zamana ihtiyacım var ve Bennett'e de epey bir ders vereceğim, ama evet, iyi olacağız." Elimden tuttu ve sıktı. "Ama eğer sana zarar verirse..."

"İşin komik yanı, bence öyle olmayacak. Tanıdığımız Bennett gerçek Bennett, ama onun başka bir yönü de var. Nazik, ilgili olabilir. Hatta kırılğan olduğu zamanlar bile oldu."

"Seni mutlu ediyor mu?"

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. "Evet, öyle yapıyor."

"Bu, ona sataşmayı bırakmamız gerektiği anlamına mı geliyor?"

Alt dudağımı ısırıp gülüyorum. "Kesinlikle hayır."

Kindra da gülüyor ve gerilim ortadan kalkıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diyor Kindra yan tarafına dönerken. "Bir gün, kız kardeş olacağız."

"Durun bir dakika. Biraz acele ediyoruz. Yani, daha birkaç gündür birlikte oluyoruz."

"Bennett'in herhangi biriyle birlikte olduğu süreden birkaç gün daha fazla, bu yüzden işin bittiğini söyleyebilirim."

İkimiz de buna kıkırdadık.

"Anlayışınız için teşekkür ederim," diyorum.

"Tam olarak anladığımdan emin değilim ama anlamaya başlıyorum. Güvensizliklerin sandığımdan çok daha derine inmiş, yine de dışarıdan çok özgüvenli görünüyorsun. Benimle konuşacak kadar güvende hissetmeni sağlayamadığım için üzgünüm." Yüzünü buruşturuyor. "Bennett hakkındaki tüm o şakalar muhtemelen yardımcı olmadı."

Sözleri kalbimi acıttı. Bunca zamandır onun ne düşüneceğiyle çok ilgilenmişim ama ne hissedeceği konusunda hiç endişelenmemiştim.

"Bu senin bir hatan değildi Kindra. Haklısın. İçimde sakladığım birçok güvensizliğim ve kaygım var ve bu korkuda büyük rol oynadı. İnan ya da inanma, Bennett bana güven veriyor. Arkamda olduğunda kendimi daha güçlü hissediyorum. Sanırım bu yüzden sonunda birini öldürmeyi başardım."

"Bekle." Kindra doğrulur. "İlk cinayetini işlediğin gece... Bennett, Maverick'le birlikte olduğunu biliyor mu?"

Göğsümden kısık bir inilti yükselirken kolumu gözlerimin üzerine koydum. "Sana anlatmam gereken çok şey var."

Kindra'nın yatak odasının kapısı aniden açıldı ve ikimiz de irkildik. Doğrulurken aceleyle Bennett'in ceketini göğsüme geçirdim. Ezra odaya girdi. Saçları dağınık, alnı ter içindeydi. Nefes nefese kalmıştı.

"Neler oluyor?" diye soruyor Kindra. "Herkes iyi mi?"

Başını salladı ve parmağını kaldırdı. "Bir... saniye."

"Bennett nerede? Yaralandı mı?" Yatağımdan fırlayıp kapıya doğru koştum ama Ezra beni durdurdu.

Omuzlarımdan tutarak yüzüme baktı ve "O gitti," dedi.

O daha bir şey söyleyemeden, onu iterek koridora çıktım ve Bennett'in odasına doğru koştum.

Elliinci Bölüm

Bennett

Alaska'nın ortasındaki ıssız bir yolda uzun limuzin yavaşça ilerlerken, arka koltukta yüzüme hava çarpıyor. **Ilık bir** Gece gökyüzünde yeşil bir pus var, sanki devasa bir tanrı sekoya büyüklüğünde bir fırça alıp lacivert bir tuval üzerine ışıldayan boya sürmüş gibi.

Kedinin burada benimle olmasını birçok nedenden dolayı çok isterdim, ama en çok da gökyüzünü onun gözlerinden görebilmek için. Şu anda gözyaşlarım neredeyse hiçbir şeyi kendim görmemi engelliyor.

Ceketimin cebine uzanıp kağıt parçasını arıyorum. Neden ayrıldığımı ve neden Cat'ten benimle gelmesini isteyemediğimi kendime hatırlatmam gerekiyor.

"Uçağa yetişmeniz gerektiğinden emin misiniz?" diye soruyor şoför. "Yaklaşan fırtına nedeniyle özel uçakların piste inmesine izin vereceklerini sanmıyorum."

Ona cevap vermiyorum. Sadece pencereden dışarı bakıp ağaçların hızla geçişini izliyorum.

Jet orada olacak. Ezra mektubu okuduğu anda her şeyi ayarladı. Aptalca bir şekilde pilota iki yolcuyu Florida'ya gitmek üzere Amerika'ya aceleyle götüreceğini söyledi, ama Cat'in en zayıf anıma şahit olmasını isteyemezdim.

Oluşturmaya başladığım planlar paramparça oldu ve elimden kayıp gitti.

Annemin durumu beklenmedik bir şekilde kötüleşti. Dün sabah hafif bir inme geçirdi. Çok pahalı tıbbi ekibinin hızlı müdahalesine rağmen, belirtileri daha da kötüleşti ve ikinci bir inme geçirdi. Annemin iyileşmesi beklenmiyor. Hatta uyanacağına bile inanmıyorlar.

Mektupta, onun ölümünden önce oraya varabilirsem şanslı olacağım yazıyor.

Son kullanma tarihi geçiyor. O ne, bir kutu süt mü?

Kağıdı buruşturup yere atıyorum, sanki bunu başkasının sorunuymuş gibi. Belki de bunun benim değil, herkesin hayatıymış gibi davranabilirim.

Limuzin buzlu bir zemine çarptı ve arabanın arka kısmı sola doğru savruldu. Şoför kontrolü yeniden sağlarken ben arkama yaslandım ama emniyet kemerimi bağladım. Eğer kaza yapıp ölürsem, Cat'e tek kelime etmeden ayrıldığım için özür dileme şansım olmayacak. O altın kalpli bir insan ve bunların hiçbirini bana karşı kullanmayacak, ama yine de kaçtığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama o arkadaşıyla arasını düzeltmeye çalışıyor ve ben onların önemli konuşmasını bölmek istemedim.

Ayrıca bekleyecek vaktim de yoktu. Bildiğim kadarıyla, bu endişelerin hiçbirisi önemli bile olmayabilir. Kindra muhtemelen onu benimle ilişkisini bitirmeye ikna etmekle meşguldür ve Cat için de artık endişelenmeme izin verilmeyebilir.

Öyle olsa bile, yine de onun için endişeleneceğim. Gerekirse onu uzaktan seveceğim.

Aşk . . .

Emniyet kemerinin izin verdiği kadar öne eğildim. "Hey, hiç aşık oldun mu?"

Şoför dikiz aynasından bana bakıyor, kaşları saç çizgisine kadar kalkmış. "Aşk mı? Şey, evet. Evliyim, değil

mi?" Sol elini kaldırıyor, zamanla aşınmış, eski bir altın yüzük gösteriyor.

"Onu sevdiğini nasıl anladın?"

Adam omuz silkerek, "Lanet olsun, bilmiyorum. Bana seni seviyorum dedi. Ben de ona aynısını söyledim. Yirmi yıldır bunu söylüyoruz." dedi.

"Bu bana hiçbir şey söylemiyor." diye arkama yaslandım.

"Ne bekliyordun dostum? Sana verecek bilgece bir tavsiyem yok. Birini ya seversin ya da sevmezsin." Tekrar omuz silkti. "Neden her zaman büyük bir gösteri olmak zorunda? Havai fişeklere mi ihtiyacın var? Patlamalara mı?"

Psikolojimi alt üst eden bir kahkaha atıyor.

Ama onun sözleri üzerinde düşündükçe, ne kadar haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorum. Belki de aşk, romantiklerin resmettiği gibi değildir. Belki de sadece bir gün yaptığınız bir seçimdir ve sonraki her gün bu seçimi yapmaya devam edersiniz. Belki de gerçekten bu kadar basittir.

Ve belki de kediye seviyorum.

"Kahretsin." Yumruğumu deri koltuğa vurdum. "Arabayı geri çevir. Bir şey unuttum."

"Emin misin?"

"Evet."

"Çünkü eğer o kızı sevip sevmediğini bile bilmiyorsan—"

"Eminim. Onu seviyorum. Şimdi arkana dön yoksa boğazını keserim!"

Gözleri irileşti, ağzı kapandı ve limuzini durdurduktan sonra yirmi noktadan dönüş yaptı.

Eğer birini sevmek, birini sevmeyi seçmek anlamına geliyorsa, o zaman ben onu sevmeyi seçiyorum; ama karşılığında aynı sevgiyi istiyorsam, ona da bu seçeneği sunmalıyım. Güçlü olmadığım zamanlarda bile beni sevmesini, işsiz olduğum zamanlarda bile beni sevmesini, kendim olduğum zamanlarda bile beni sevmesini.

Eğer hayatımın geri kalanında onu sevmeyi seçiyorsam, en az bir kez annemle tanışmasını istiyorum.

Saate baktım. Ezra mektubu elime tutuşturalı yarım saatten fazla olmuş. Cat muhtemelen artık gittiğimi biliyordur, ama havaalanına giderken özür dilemekle yetinmek zorunda kalacak. Başka bir şeye vaktimiz yok.

Sürücüyı gaza basması için bir kez daha öne eğildim. Tam o sırada devasa bir gölge yola çıktı ve her şey karanlığa gömüldü.

Elli Birinci Bölüm

Kedi

Kar motoru yolun kenarından hızla aşağı inerken Kindra'nın **kavradım** belini sıkıca . Kızak yerine bunu seçtik, belki onları yakalayabiliriz diye düşündük. Atların toynakları buzlu yollar için uygun değil, ama kar motorları karlı koşullarda çok iyi performans gösteriyor. Yine de yolda sürmüyoruz. Kindra, aracın ağırlığını taşıyacak kadar kalın olan yol kenarında kalıyor.

Hız denememizin yirminci dakikasında, önümüzdeki yolda ışıklar aydınlanınca kar motorunu yavaşlattı. Onlara bu kadar çabuk yetiştiğimize şaşırdım, ama sonra omzunun üzerinden baktım ve yolun ortasında yatan kocaman bir geyik gördüm.

Sağımızda ise arka kısmı kar yığınınına saplanmış limuzin duruyor.

"Bennett!" diye bağırdım.

Kar motorunun arkasından atlayıp kaza yerine doğru koştum. Limuzinin ön tarafında paramparça olmuş metal yığınının buhar bulutları yükseliyordu. Kahverengi kürk, çarpma noktasına yapışmıştı. Yaklaştığımda şoförü gördüm.

Kafası doğal olmayan bir açıyla sarkıyor. Daha doğrusu, yarısının öyle. Ya alnının bir parçası eksik ya da beyninin

arkasına itilmiş. Kırık camın arasından Bennett'in herhangi bir izini arıyorum ama onu göremiyorum.

"Bana kazmamda yardım et!" diye bağırdım Kindra'ya.

O da aceleyle yanımıza geldi ve iki çılgın köpek gibi, arka kapıların önündeki karları avuç avuç kürekleyerek temizlemeye başladık. Sonunda yeterince yer açınca, kapıyı hızla açıp içeri baktım.

Bennett koltuğuna yığıldı. Başının sağ tarafında büyük bir şişlik vardı. Bilincini kaybetmiş olmalı. En azından, umarım sadece bilincini kaybetmiştir.

"Ne yapacağız?" diye yalvarıyorum Kindra'ya. "Onu hareket ettirmememiz gerekiyor, değil mi? Ama ya üşümüşse? Ya suni solunum gerekiyorsa?"

"Nabzını kontrol edin!"

Eldivenimi çıkarıp arabaya doğru eğildim, ama parmaklarımı boynuna götürdüğümde hiçbir şey hissetmedim. Parmaklarım iliklerine kadar işleyen soğuktan uyuşmuştu. Parmaklarımı ağzıma sokup emmeye başladım, uçlarına sıcaklık gelmesini umdum ama çok uzun sürdü. Gözlerimi kapatıp dilimi döndürdüm ta ki—

"Sıra bende," diye hırıltılı bir sesle karşılık verir Bennett.

Gözlerim birden açıldı ve neredeyse kendimi onun üzerine attım. "Aman Tanrım, öldüğünü sandım. Neren acıyor? Kaç parmağımı gösteriyorum?"

Bennett gülümsedi ve başını hızla sallayarak kendini toparladı. "Sakin ol, Florence Nightingale. İyiyim. Bundan daha kötü darbeler de aldım, ama şoföre bir bak."

Parmak uçları başındaki şişliğe gidiyor ve elini çekerken yüzünü buruşturuyor. Kanamamasına şaşırdım.

Açık kapının yanında bot sesleri duyuldu. "Gitti, Bennett," dedi Kindra.

"Kahretsin." Bennett elini yüzünden aşağı doğru sildi ve emniyet kemerini çözdü. "Bu benim lanet olası hatam. Sadece seninle gelmeni istemeliydim."

"Evet, yapmalıydın," diyorum. "Ama sen yine adada yalnız yaşamak istediğine karar verdin."

“Adaya kim gidiyor?” diye soruyor Kindra. “Annen hasta sanıyordum. Neden adaya gidiyoruz?”

“Kimse yok,” diyorum. “Sonra açıklayacağım.”

Bennett arabadan inmek için hareket etti ve Kindra ile ben onu durdurmaya çalıştık. Bize baktı ve ellerimizi savuşturdu. Ben de yavaşça yolundan çekildim.

Enkazın arasından kendini çıkarıp titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı. “Hâlâ annemin yanına gitmem gerek. Hiçbir şey değişmedi. Doktora falan da gitmeyeceğim. Havaalanına gitmemiz lazım.”

“Biz mi?” dedim, beni de yanına almaya razı olmasına şaşırıyordum. Uçağa gizlice binmem gerekeceğini, yanında kalmama izin vermeyecek kadar inatçı olacağını düşünmüştüm.

Bana cevap vermedi. Limuzinin önüne doğru yürüdü ve başını öne eğdi. “Böyle gidemeyiz. Kahretsın!” Botu fırladı ve patlak ön lastiğe çarptı.

Kindra yüzünü buruşturdu, sonra ona doğru temkinli bir adım attı. “Eğer burada bekleyebilirsiniz, yardım almak için konağa geri döneceğim. Araba çağıramam ama Ezra çağırabilir.”

Bennett başını salladı. “O kadar zamanım yok.”

“Öyleyse kar motorunu alın.”

Bennett ve ben Kindra'ya doğru döndük.

“Ciddi söylüyorum,” diyor. “Kar motorunu alın. Ben yürüyerek geri dönerim.”

“Donma tehlikesi geçireceksin,” diyor Bennett. “Soğukkanlı kişiliğinle uyuyacağını anlıyorum ama eğer ayak parmakların kararırorsa kardeşimin onları emmek isteyeceğinden şüpheliyim.”

Öfkelenmek yerine Kindra'nın gözleri yumuşadı. “İlginiz için teşekkür ederim, ama çoraplarım çift katmanlı ve konak çok uzak değil. İyi olacağım. Ayrıca, bu çoğunlukla benim hatam, bu yüzden düzeltmem gerekiyor.”

“Hayır, benim hatamdı.” Ön tamponun bir kısmının üzerinden atlayıp Kindra'nın yanına geçtim. “Dürüst

olmaktan çok korkan bendim."

"Benim yüzümden," diyor Kindra. "Zorlaştırdım ve iyi bir arkadaş değildim. Bırak da düzelteyim!"

"Donarak ölmek bunu düzeltmeyecek!" diye bağıyorum. "Ve düzeltilecek bir şey de yok!"

Uzaktan bir kar motoru sesi geliyor ve uçümüz de dönüp iki farın bize doğru vızıldadığını görüyoruz. Yanımızda durduklarında, ikinci kar motorunda Maverick ve Grim ile birlikte Ezra'yı görünce şok oluyoruz.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağıyor Kindra. "Üstesinden gelebileceğimi söylemiştim!"

Ezra kar motorundan indi ve kapüşonunu başına sıkıca geçirdi. "Sadece iyi olup olmadığınızdan emin olmak istedim. Sizin için endişelendim ve iyi ki de öyle değil mi? Eğer biz gelmeseydik uçünüz de çok kötü durumda olurdu."

Bennett, Grim ve Maverick'e doğru işaret ederek, "Peki ya o ikisi? Onlar da endişeli miydi?" diye sordu.

"Yedeklemeler," diyor Maverick başparmağını yukarı kaldırarak.

Grim ormana dik dik bakıyor.

"Kahretsin, limuzine ne oldu?" diye soruyor Ezra.

"Büyük bir şeye çarptık... Ne olduğunu bilmiyorum," diyor Bennett, "ama şoför öldü ve hâlâ o uçağa ulaşmam gerekiyor."

Kindra, kar motorundaki iki adama dönerek, "Siz ikiniz, sürücünün cesedini konağa geri götürün ki Jim bu işi nasıl halledeceğini düşünsün." dedi. Ezra'ya dönerek, "Sen ve ben önden gideceğiz ve havaalanına giden yolun açık olmasını sağlayacağız." diye ekledi.

"Kar motorlarıyla mı?" diye soruyor Ezra. "Şaka yapıyorsun herhalde. Bunlar asfalt üzerinde gitmek için tasarlanmamış."

"Bu yüzden yolun kenarından koşup önlerindeki tüm enkazları temizleyeceğiz." Kindra, Ezra'nın ellerini tuttu ve

ona baktı. "Kardeşinin annesini görmesi gerekiyor ve biz de onların uçağa ulaşmalarına yardım etmeliyiz."

"Herkes yeterince şey yaptı," diyorum. "Bennett ve ben havaalanına gidebiliriz. Çok uzak değil, değil mi?"

Ezra, Kindra'ya baktı. "Belki de başarılılar."

"Hayır!" Kindra ayağını yere vurur; bu, Ezra'nın bundan sonra söyleyeceklerine dikkat etmemesi durumunda yaklaşan bir patlamanın habercisidir.

Omuzları düştü. "Arkadaşlar, onu duydunuz. Patronun dediğini yapın. Ve eğer bir saat içinde geri dönmezsek, kızıağı gönderin."

Grim kuru bir kahkahayla, "Elimizde kalan tek şey bu olacak," diyor.

Herkes istasyonlarına doğru ilerlerken, Bennett ve ben kar motoruna doğru yöneldik. Grim ve Maverick arabaya doğru yürürken ben arkamı döndüm. O adamın yüzünü bir daha görmek istemiyorum.

Kindra ve Ezra kar motorlarına bindiler ve Kindra bana baktı. "Gidiyoruz. Bize on dakika öncelik verin ve çok hızlı gitmeyin. İleride herhangi bir sorun varsa, bize çarpmadan önce onu temizlemek için zamana ihtiyacımız olacak."

Ona başımla onay verdim ve Bennett ile birlikte, gece karanlığında hızla uzaklaşan, tek farları bir sonraki tepenin ardında kaybolan araçlarımıza doğru yürüdük. Dakikalar sonra, Grim ve Maverick ters yöne doğru ilerlerken, sürücünün cesedi arkalarında kanlı bir iz bırakarak sekerek uzaklaştı.

Bennett, başını sallayarak ayaklarına bakarken, "Zavallı adam için çok üzülüyorum," diyor. "Eğer ona arkasını dönmesini söylemeseydim..."

"Benim için geri geliyordun," diye fısıldadım.

Hâlâ ayaklarına bakarak Bennett başını salladı. "Evet. Öncesinde annemle tanışmanı istiyordum..."

Ağlamamak için nefesini dışarı veriyor ve ben ona yaklaşıyorum. Kollarını bana sarıyor, beni göğsüne çekiyor ve kendini kırılmaya bırakıyor. Zırhında sadece küçük bir

çatlak var, ama o sağlam bir malzemeden yapılmış. Bennett için küçük bir çatlak, başkası için bir yarık gibidir. Ceketime düşen gözyaşları, korumasız bir şekilde dışarı sızan insanlığını temsil ediyor.

Kollarımı beline doladım ve onu daha da sıkıca kucakladım. Soğuk burnumun ucunu gıdıklarken, konuşmasını bekledim. Bu şekilde birkaç sessiz dakika geçti; iki kayıp insan, soğuk bir Alaska gecesinde kendilerini bulmaya çalışıyorlardı.

"Yukarı bak, yavru kedi," diye fısıldıyor. "Lütfen yukarı bak ve ne gördüğünü söyle."

Ben de öyle yapıyorum. Başımı geriye doğru eğip gece gökyüzüne bakıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Bennett'e ulaşma telaşında Alaska'nın güzelliğini görmezden gelmişim, ona ulaşmak için yaptığım kısa yolculuk boyunca bir kez bile başımı kaldırmamıştım. Ancak şimdi onun kollarındayım ve gözlerim odaklanabiliyor; yıldızların üzerinde uzanan o muhteşem manzarayı kelimelerle anlatmak mümkün değil.

Bennett beni nefessiz kalacak kadar kendine çekiyor. Fırtınada kaybolmuş bir adam gibi bana sarılıyor. "Bana ne gördüğünü söyle."

Dudaklarımı yaladım ve başımı onun göğsüne yasladım. Yukarıya doğru baktım ama ışıklara değil, ona bakıyordum.

"Muhteşem. Kelimenin tam anlamıyla nefes kesici. Hayatımda asla yaşayacağımı hayal etmediğim bir şeydi ve işte şimdi karşımda."

Bennett, gözlerinde hâlâ yaşlar birikmiş halde bana alaycı bir şekilde baktı. "Kuzey Işıklarını kastettim, kendimi değil, aptal herif."

"Ben de tam olarak bunu kastetmişim," diyorum ve dilimi dışarı çıkarıyorum.

Burnumun ucunu öpüyor. "Böyle çirkin suratlar yapmamaya dikkat etmelisin. Öyle kalır."

Dilim ağzımın içine geri kayıyor.

"Kahretsin, çok geç," diyor boğuk bir kahkahayla.

Koluna vurup onunla birlikte gülüyorum. Sahte öfke zamanı nihayet sona erdi.

"Öp beni, Bennett," diyorum.

Aşağıya bakıp alnımdaki saçlarımı okşuyor. Bu hareket artık bana çok tanıdık geliyor ve bazen saçlarımın gözlerimi örtmesini, o nazik dokunuşu hissedebilmeyi diliyorum.

"Memnuniyetle," diye fısıldadı.

Eliyle başımın arkasını desteklerken eğilip dudaklarını benimkine değdirdi. Karanlıkta, Kuzey Işıkları altında, birbirimizin kollarına sarıldık ve bir anlık huzur bulduk. Endişeler uçup gitti. Korku, buz gibi rüzgarla birlikte buharlaştı.

Geri çekilirken fısıldayarak, "Artık bunu yalnız yapmak istemiyorum," dedi. "İşte bu yüzden senin için geri döndüm. Yanımda olmanı istiyorum, Cat. Benim adamda benimle kalır mısın?"

"Evet, yeter ki sürekli daveti olan tek kişi ben olayım."

Sırıttı ve yara izli kaşını kaldırdı. "Bu ilk ve son davet olacak, yavru kedi. Sana söz veriyorum."

"Peki Shorty? O da gelebilir mi?"

Bennett kendi kendine homurdandı ve ben de omzuna bir kez daha vurdum. Bu sefer biraz daha sert.

"Evet, o aptal kedi de gelebilir." Eğilip beni bir kez daha öptü. Memnun bir iç çekişle geri çekildi ve elimi tutarak beni kar motoruna doğru götürdü. "Sanırım onlara yeterince zaman verdik ve annemin ne kadar zamanı kaldığını bilmiyorum. Bir an daha kaybetmeyelim."

Elini sıkıyorum. "Bunu yeterince yaptık, değil mi?"

Bennett koltuğa oturuyor, sonra ben de arkasından binerken elimi tutuyor. Sele çantasından yedek bir çift gözlük çıkarıp ona veriyorum. Kişisel gözlükleri kadar güzel değiller ama ikimiz de yanımızda bagaj getirmediğimiz için, bu yüzden elimizdekilerle idare etmek zorundayız.

Gözlüklerini takıyor, kapüşonunu kaldırıyor ve bana bakıyor. "Ya sen? Senin gözlüğün var mı?"

"Hiçbirine ihtiyacım yok. Gözlerimi kapalı tutacağım."

"Bana güveniyor musun?"

Gülümsedim ve ona daha sıkı sarıldım. "Evet."

Bennett motoru çalıştırıyor ve kar motoru ileri doğru fırlıyor. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve sıkıca tutunuyorum.

Elli İkinci Bölüm

Bennett

Asansörün zili çaldı ve kapılar üçüncü katta açıldı. Cat ile birlikte loş ışıklarla aydınlatılmış sessiz bir koridora girdik, ayakkabılarımız parıldaayan fayanslarda tıkırdadı. Ayak seslerimiz ve hastane ekipmanlarının aralıklı bip sesleri ve vızıltıları dışında koridor sessizdi.

Garip bir sessizlik hakim. Burası hastane katı olmasına rağmen, asansörden çıktığımızdan beri tek bir personel bile görmedik.

"Dışarıdan bakınca hastane değil, malikaneye benziyordu," diye fısıldadı Cat. "Annen bunca zamandır burada mıydı?"

Başımı salladım ve ona hemen önümüzdeki çift kapıdan geçmesini işaret ettim. "Annem için sadece en iyisi. Eğer yavaş yavaş kötüleşmesi gerekiyorsa, bunu yaparken rahat olmasını istiyorum."

Kapılardan geçerken numaralara bakıyorum. Odalar geniş ve birbirinden ayrı, ama sayıları çok az. Sanırım herkes anne babasının lüks içinde eriyip gitmesini karşılayamıyor.

Kahretsin, ben de karşılayamam ve bu özel aksilikten kaynaklanan masrafları nasıl karşılayacağımı bilmiyorum. Ama bunu sonra düşünebilirim. Şu an sadece annemi görmek istiyorum.

Soldaki son kapıya ulaşıyoruz ve ben öne doğru adım atıp kapıyı açıyorum.

Duvarların dışında gün ışığı olmasına rağmen, oda karanlığa bürünmüş durumda. Koridordan gelen bir ışık huzmesi annemin hastane yatağına doğru uzanıyor ve kaşlarım çatılıyor.

"Kedi, kapıyı biraz daha aç," diyorum.

Geri çekilip kapıyı açıyor ve ışık şeridi dikdörtgen bir şekle dönüşüyor. Annemin hastane yatağı boş.

"Misafiriniz olacağını beklemiyordum," diye tanıdık bir ses odanın köşesinden geldi.

Topuklarımın üzerinde dönüp, karanlıkta bekleyen adamla Cat'in arasında durduğumdan emin olarak ışık düğmesini aramaya başladım. Parmaklarım çıkıntılı bir düğmeye değdi ve onu yukarı doğru çevirerek odayı parlak bir ışıkla doldurdum.

Doktor Whitlow sandalyesinden kalktı, gözlerini kapatıp bana ve Cat'e kısık gözlerle baktı. Elinde ne olmasını bekliyordum bilmiyorum—belki bir silah—ama manila dosyası değildi.

"Annem nerede?" Ona doğru bir adım atıyorum. Sadece bir adım.

Doktor dosyayı göğsüne bastırıp işaret parmağıyla hafifçe vurdu. "Annen aşağıda yatağında, ama çok uzun süre yatağında kalmayacak. Eğer konuştuğumuz gibi peşin ödeme yapmazsan..."

Odayı üç adımda geçtim, yumruğumu geri çektim ve Doktor Whitlow'un güçsüz çenesine indirdim. Bir şey kırıldı, sendeledi ve bir sandalyeye düştü, gözlerinde korkuyla bana bakıyordu.

İyi. Korkması gerek.

“Annemin durumu hakkında yalan söyledin, beni buraya ödeme hakkında konuşmaya mı çağırdın? Gerçekten bu kadar aptal mısın? Ne iş yaptığımı biliyorsun.”

Doktor, parmağını kaldırıp, “Geçimini neyle *sağlıyordun* ? Şu anda işsizsin, Bay Carter,” deme cüretini gösteriyor. Cat'i işaret ediyor ve ekliyor: “Acaba annesinin hayatını kurtaracak bir iş bile bulamayan, beş parasız bir katille aynı yatağa girdiğinin farkında mı?”

İleri uzanıp o sivri parmağı kavradım, sonra bir şey kırılana kadar çevirdim. Doktorun attığı çığlık beynime tehlikeli bir sinyal gönderdi. Eğer bundan sonra ne söyleyeceğine dikkat etmezse, bana neden Kaos Katili dediklerini anlayacak.

“Bennett, anneni eve götürebilir miyiz?” Cat'in eli koluma dokundu ve ruhum için bir sakinleştirici gibi içimdeki canavarı susturdu. “Ona bakmana yardım edebilirim. Burada kalmak zorunda değil.”

Doktor dişlerini sıkarak, “Kızı dinleyin,” dedi. “Annenizi hamamböcekleriyle dolu kulübenize geri götürün ve yerine gerçekten para ödeyebilecek birini getirin.”

Utanç göğsüme yumruk gibi indi. Cat'in nasıl yaşadığını bilmesini asla istememiştim. New York'tayken dışarıdan her şey yolundaymış gibi davranıyorum ama gerçekliğim bu. O pisliğin söylediği her şey doğru.

“Senin gibi insanlarla yaşamaktansa hamamböcekleriyle yaşamak daha iyidir.” Kedi yaklaştı. “Kendinden utanmalısın. İnsanlara yardım etmek istediğin için doktor olmadın mı?”

“Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum.” Doktor Whitlow konuşurken ona hiç bakmıyor bile. Doğal olmayan bir açıyla eğik duran parmağıyla oynamakla meşgul. “Tatlım, sen sadece bu adamın bu haftaki gözdesisin.”

Artık dayanamıyorum. Bu adamı boğarak öldürmek için odada bir şey arıyorum, ama Cat sarı saçları ve öfkesiyle

hızla yanımdan geçiyor. Elinde gümüş bir parıltı belirliyor, adamın üzerine atlıyor ve nesneyi boğazına bastırıyor.

Bu bir makas ve bıçaklarından biri, zonklayan bir atardamara tehlikeli derecede yaklaşıyor.

"Dinle bakalım, seni pislik herif. Ben haftanın, ayın ya da yılın modası değilim. Hiçbir şekilde hoş bir şey de değilim. Ve beni çok kızdırdın. Söyle bana ne yaptın?"

Bastıramadığım bir sırtıyla topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Şimdi işi batırdın," diyorum kahkaha atarak.

Doktor Whitlow sızlanarak, "Onu benden uzaklaştırın," dedi. "Anneniz kalabilir. Bir ödeme planı ayarlayabiliriz."

"Siktir git!" Cat, ağzına tükürdü ve bıçağa daha fazla ağırlık verdi. "Sadece annesinin burada kalmasına izin vermekle kalmayacak, aynı zamanda onu en üst düzey bakım ve lükse de yükselteceksin. Hayatının geri kalanını veya Bennett onu başka bir yere taşımayı seçene kadar bu tesiste kalacak ve ne Bennett ne de başka biri bir kuruş bile borçlu olmayacak."

"Bunu yapamam!" diye bağırıyor Doktor Whitlow. "Tesisin sahibi benim, ama ortaklarım var."

"O zaman onun faturalarını *ödeyeceksin* . Beni kızdırma, aptal herif." Kedi makası aşağı doğru bir açıyla sürükledi ve boynundan ince, kırmızı bir kan şeridi açıldı.

"Beni kestir!" Küçük yaraya doğru uzandı, yara serçe parmağının tırnağının genişliğinden biraz daha büyüktü. Korkak.

Şimdi biraz kıpır kıpır olmaya başladı ve Cat'in incinmesini istemiyorum, bu yüzden biraz daha yaklaşıyorum. Bu onu tekrar sakinleştirmeye yetiyor.

Cat görüşmelere devam edemedi, telefonum cebimde titredi. Telefonu çıkarırken ekranda Jim'in adının belirdiğini gördüm. Aramayı cevapladım.

"Bennett oğlum, annen nasıl?" diye soruyor. Lafı uzatmadan, doğrudan konunun özüne iniyor.

Doktora aşığıdan bakıyorum. "Bize yalan söylediler," diyorum. "Seyahate çıkmadan önceki kadar iyi durumda. Whitlow ödeme almak için blöf yapmaya karar verdi."

Jim telefonun diğer ucundan homurdanarak, "O adamı hiç sevmedim. Telefonu ona ver." dedi.

Telefonu doktora doğru tutarken kaşlarım çatıldı. Tanışık olduklarını hiç bilmiyordum.

"Bu senin için," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

Doktor Whitlow telefonu alıp dudaklarını yaladı, zımpara kağıdı gibi sert diliyle dudaklarını ıslatmaya çalıştı. "Merhaba?"

Jim ona bir şeyler söylediğinde gözleri irileşti ve teni hayalet gibi griye döndü, ancak tavrı hızla daha neşeli bir hale büründü. Gülümsedi ve başını salladı, her fırsatta "evet" dedi.

Kedi makası yerinde tutarak ikimizden birine saldırmasını engelliyor, ama sürekli olarak bana ve telefona bakıyor. Gözlerinde sorular var, ama ben de onun kadar biliyorum.

"*Bu Jim mi?*" diye sessizce sordu.

İhtiyaç sahibi.

Doktor Whitlow'un yanaklarına renk geri geldi ve telefonu bana geri verdi. Telefonu kulağıma götürdüm.

"Onu serbest bırakın," diyor Jim. "Küçük hastane spa'sını satın alıyorum ve uygun gördüğünüz personeli değiştireceğim. Anneniz bir daha asla hiçbir şeyden mahrum kalmayacak Bennett, size söz veriyorum."

Omuzlarım düştü. Bir arkadaşa borçlu olmak, bir pisliğe borçlu olmaktan çok daha kötü. En azından o pisliğe ödeme yapamadığında suçluluk duymak zorunda kalmıyorsun.

Başımı salladım. "Bunu yapamam Jim. Durumumu biliyorsun."

"Ah, o konuya gelelim. Anlaşma tamamlanıp hastanenin mülkiyeti devredildikten sonra, ilk suikast görevini benim emrimle yapmanı istiyorum. Uygun süre geçtikten sonra,

Doktor Whitlow'u öldüreceksin ki ben de paramı geri alayım." Telefonun diğer ucundan sinsi bir kahkaha atıyor, o kıkırdamada sinsi bir keyif hissediliyor.

Ama sonra sözleri etkisini gösteriyor.

"İlk mi? Sen..."

"Evet. Seni işe alıyorum. Önceki işverenin aksine, senin tarzını beğendim, evlat. Özel hayatımla iş hayatımı karıştırmayı sevmediğim için bunu toplantıda söylemek istemedim, ama şimdi toplantı bitti. Zaten havaalanındayım, adama geri dönmeye hazırım."

Sendelleyerek geriye doğru düştüm ve hastane yatağına oturdum. "Ciddi misiniz?"

"Kalp krizi gibi."

Bu çok kötü bir kelime seçimi, çünkü sanırım şimdi tam da böyle bir durumla karşı karşıyayım.

"Bennett, neyin var?" diye soruyor Cat.

Ona yanıma gelmesi için işaret ettim ve bir anlık tereddütten sonra doktorun yanından sıyrılıp yatağın üzerinde yanıma oturdu.

"Ne oldu?" diye soruyorum gülerek. "Şu an hiçbir şey yok."

Eğilip onu öptüm.

Elli Üçüncü Bölüm

Kedi

Bennett Birinci katta, beni koridorlardan oluşan bir labirentin içinden geçirerek avluya bakan cam bir duvara ulaştırıyor. Çitlerin yakınında küçük bir masada oturan bir kadın dışında, avlu bomboş.

Vücudum hâlâ sıcaklık farkına alışamadı. Her dışarı çıktığımızda, dondurucu bir rüzgara karşı kendimi hazırlıyorum ve bu sefer de farklı değil. Ama soğuk gelmiyor ve masadaki kadına doğru ilerlerken Florida güneşinin altında yıkanıyoruz.

Bennett bana onun ne durumda olduğunu bilmediğini söyledi. Biraz kafası karışık olabilir dedi. Zihinsel hastalıklar konusunda hiç deneyimim yok, bu yüzden ne beklemem gerektiğini bilmiyorum.

Yaklaştıkça kahve fincanını indirdi ve bize baktı. Bennett'e el salladı ama gözlerinde hiçbir tanıma belirtisi göremedim. Onun için çok üzüldüm ama sonra yüzündeki gülümsemeyi gördüm.

“Merhaba, Bayan Tierney. Sizi görmeye bir arkadaşımı getirdim.” Elini belime koyup beni ona doğru itti. “Adı Cat ve merhaba demek için çok uzun bir yol kat etti.”

Annesi bana baktı, sonra saçlarıyla oynadı. "Aman Tanrım, bütün bu yolu benim için mi geldiniz? Daha fazla test için mi geldiniz?"

"Hayır, Bayan Tierney. Sadece arkadaş olmak isteyeceğim biri gibi göründünüz." Karşısına oturup elimi uzattım.

Masayı geçip uzandı ve yumuşak avucunu benimkine değdirdi. "Hepimizin daha fazla arkadaşına ihtiyacı var, değil mi?" Gülümseyerek elimi sıktı. "Lütfen, bana Connie deyin."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Connie."

"Siz ve bu genç adam...?" Bana ve Bennett'e işaret ederek kaşlarını kaldırdı.

"Ah, evet. Biz..." Bennett'e baktım ve o başını salladı. "Birlikteyiz."

Zayıf kadın başını salladı. "Oğlumun iyi bir kız bulamamasına şaşmamalı. Hepsi kapılmış."

"Eminim birini bulacaktır. Hazır olduğunda," diyorum.

"Efendim, lütfen bir görevli çağırır mısınız? Yeni arkadaşımın bir fincan çay içmek istiyorum." Connie fincanına doğru uzanır, ancak parmakları küçük fincanla uğraşırken beceriksizce fincan kucağına düşer.

Bennett, kucağındaki dökülmüş içeceği silmeye çalışan kadına doğru yaklaşıyor. Eline bir peçete veriyor ve kadın pantolonunu siliyor. Yanakları kıpkırmızı oluyor ve açıkça utanıyor.

"Ne kadar sakarım ben." Zoraki bir gülümseme takındı. "Üzerimi değiştirmek için eve çıkmam gerekecek sanırım, ama kısa süre sonra döneceğim."

Demir masadan kalkarken sandalyesi arkasından sendeledi ve devrildi. Bennett ona yardım etmek için yanına koştu ve neredeyse düşecekken onu düzeltti. Yüz ifadesi değişti. Korku ve belirsizlik yüz hatlarını kapladı ve gözleri birkaç dakika önceki kadar berrak değildi.

"Bayan Tierney—Connie, odanıza çıkmanıza yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, gri saçları başının etrafında savruluyor ama konuşmuyor.

Bennett'in yanına geçip kolundan tutarak onu kenara çektim. "Sorun değil. Benimle gelmemi istemiyorsan, gelmek zorunda değilim. Oturmak ister misin? Sana daha fazla çay getirebilirim."

Connie'nin parmakları tişörtünün etek ucunu kavrayıp bırakıyor, ama sonunda sakinleşip sandalyesine oturuyor.

Bennett kolumu kavrayıp beni uzaklaştırmaya çalışıyor ama ayaklarım yere mihlanmış durumda. Ellerim titriyor olabilir ve bu biraz rahatsız edici olabilir, ama birini sevdiğinizde korkutucu olanı yaparsınız. Rahatsız edici olanı yaparsınız. Ve ben Bennett'ı seviyorum.

"Bazen güçlü duygular onun için zor olabiliyor," diye fısıldıyor kulağıma. "Bu durum onun bir nevi... Gördün işte."

Elimi onun elinin üzerine koydum. "Sorun yok, Bennett."

Omuzları nihayet rahatladı.

Bir görevli dışarı çıktı ve Connie'nin temiz kıyafet almak için odasına gitmesi gerektiğini açıkladık. Görevli ayağa kalkmasına yardım etti, sonra da onu götürdü. O giderken, onu son görüşüm olmamasını umdum. Aslında, bana eksik olan son parçayı da vermiş oldu.

"Bunun için gerçekten çok üzgünüm. Ne beklediğimi bilmiyorum." Bennett ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Sadece onunla tanışmanı istedim, hepsi bu."

"Sakin özür dilemeye kalkma." Ona döndüm ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Seni büyüten kadın o ve bizi tanıştırdığın için onur duyuyorum. Elbette, hastalığı hakkında veya onunla nasıl en iyi şekilde iletişim kurulacağı hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama öğrenmek istiyorum."

Bennett gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Hı?"

"Az önce annenle konuşurken... kardeşime bakmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Ve bu iyi hissettiriyor, Bennett. Bu... doğru hissettiriyor."

"Sen ne diyorsun?"

Gülümsüyorum. Elimde değil. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar açık görmemiştim, geleceğim için hiç bu kadar umut dolu olmamıştım. "Oyunculuk benim için uygun olmadığı için olmadı. Yapmak istediğim şeydi, ama başarsaydım bile beni tatmin etmezdi."

"Yani hayalinizden öylece vazgeçecek misiniz? Öylece mi? Ne yapacaksınız?"

Omuz silkip başımı salladım. Belirsizlik hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. "Hiçbir fikrim yok. Öncelikle okula geri döneyim. Oradan nereye gideceğimi çözebilirim ama sanırım hemşirelikte kariyer yapmak isterim."

"Ciddi misin?"

"Evet."

Bir şey söylemesini bekliyorum ama o sadece bana bakıyor. Heyecanım azalıyor ve planımdan rahatsız olduğunu, aptal, saf bir kız olduğumu düşündüğünü ya da—

"Seninle inanılmaz gurur duyuyorum." Beni kollarına çekip öptü. "Ne yapmak istersen yap, seni destekleyeceğim. Ama bu, İtirafçı için ne anlama geliyor?"

"Günah Çıkaran mı?"

Beni kendine daha da yaklaştırdı, yüzünde şeytani bir sırıtışla bana baktı. "Evet. Yani, sloganını buldun. *Bana ne yaptığını anlat* . Biraz değiştir , *günahlarını anlat* ve işte, adın hazır. İtirafçı."

"Aman Tanrım, haklısın!" Daha da fazla gülümsersem yanaklarım çatlayacak. "Hemşire olsam bile yeni hobimden vazgeçmeyi düşünmüyorum. İnsanlara yardım etmekten zevk alıyorum, ama hak edenleri öldürmekten de zevk alıyorum. İkisini birden yapamaz mıyım?"

"Kitten, ben yanımdayken istediğini yapabilirsin."

Ve beni tekrar öptüğünde, bunun doğru olduğunu biliyorum.

Epilog

Üç Ay Sonra

Bennett

New York'taki dairemin mutfak masasından bana bakan **bir** gazete var. Daha doğrusu, Cat ile paylaştığımız dairede. Annemi ziyaret edebilmek ve Jim'in yeni iş girişimini takip edebilmek için Florida'da ikinci bir dairemiz, ayrıca annemin ailesini ziyaret edebilmek için Portland'da üçüncü bir dairemiz daha var. Jim'in yanında çalışmak banka hesabım için harikalar yarattı.

Öyle ki, Cat'in yerel bir meslek yüksekokulundaki önümüzdeki dönem için eğitim ücretini şimdiden ödedim.

Kedi, Shorty kucağında uzanmış, kanepede yatıyor. Bir yandan bulmaca çözerken bir yandan da kalemin ucunu kemiriyor. Kedi doğrulunca aşağı atlayıp kanepenin altına saklanıyor.

"Kitle imha silahı için altı harfli kelime nedir?"

Kedinin pençelerini kullanarak koltuğun altındaki destek malzemesini sökmeye başlamasıyla, koltuğun altından kitlesel yıkım sesleri yükseliyor.

"Kısa boylu," diyorum.

"Ha ha." Kedi tekrar arkaya yaslandı. "Ciddi söylüyorum."

"Ben de öyleyim. Belki tasarımcı ürünü bir kanepe değil, ama onu almak için çok çalıştım."

Cat gözlerini devirdi. "Bir adamın kışına havai fişek sokup ateşe verdin, sonra da kanlar içinde ölürken güldün. Oradaydım, hatırlıyor musun? Ortada pek de ağır bir iş yoktu." Gözleri parladı ve kalemi kağıda bastırdı. "Roket! İşte o kelime!"

"Gazeteyi gördün mü?" Masadan alıp kanepeye gidiyorum. Kedi bacaklarını kaldırıyor, ben de altlarına geçiyorum. "Ön sayfaya bak."

Gazeteyi elimden alıyor, kalın harflerle yazılmış başlığı okuyor ve gülümsüyor. "İtirafçı yine iş başında," diyor. "Buna asla alışamayacağım."

Doktor Whitlow, onun en son öldürdüğü kişiydi. O şerefsizin yaptığı küçük numaranın bedelini sonunda ödettik ve ayrıca Cat'in ona ilk sorduğu sorunun çok da yanlış olmadığını keşfettik. Meğerse yıllardır tesisindeki yaşlı erkeklere cinsel istismarda bulunuyormuş.

O tamamen ortadan kalkınca annemin güvenliği sağlanmış oldu. Sağlığı giderek kötüleşti ve onunla geçireceğim zaman sınırlı, ancak Cat'in palyatif bakım hemşiresi olmayı planlamasıyla yakında onu eve getirebileceğiz.

Telefonum çalıyor ve ekranda bir kadının adı beliriyor. Kedi fark etmeden önce telefonumu aceleyle cebime sokuyorum.

"Hey, şu aramayı cevaplamam gerekiyor."

Gazeteyi sehpanın üzerine koydu ve bulmacasına devam etti. "Kim o?"

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama bunu bilmemeli. "Sadece işine odaklan."

Yatak odasına varmadan telefon sustu, bu yüzden aceleyle cebimden çıkarıp geri aradım. Kadın ikinci çalışta

cevap verdi.

"Hey, bugün hâlâ görüşmek istiyor musun?" diye soruyor.

Cat'in hâlâ meşgul olup olmadığından emin olmak için kapı aralığından bakıyorum. "Şey, evet. Bu akşam daha sonra görüşebilir miyiz? Birazdan arkadaşlarım gelecek ve acele etmemizi istemedim."

"Şimdi daha iyi olur. Kocam saat üç civarında evde olacak ve benim küçük hobim hakkında olabildiğince az şey bilmek istiyor. Bu onu sinirlendiriyor ama etrafında olmak zorunda olmadığı sürece sorun olmadığını söylüyor."

Evet, anlıyorum. Kedinin hobisi böyle olsa ben de hoşuma gitmezdi. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Yirmi dakika içinde orada olabilirim," diyorum. "Anlaşılan miktar aynı mı?"

O da onaylıyor ve ben de aramayı sonlandırıyorum.

Salona geri döndüğümüzde, Shorty bir kez daha onun kucağındaki yerini almıştı. Güneş ışınlarının aptal sırtını ısıtmasıyla gözleri yarı kapalı bir şekilde karnını yoğuruyordu.

"Markete gidiyorum. Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyorum.

Kedi kalemi kemiriyor. "Hayır, ama herkesin saat altı civarında geleceğini unutma. Sevdiğin o tavukçuya telefon ettim ama eve servis yapmıyorlar. Yemeği kendin alman gerekecek."

Yüzündeki saçlarını kenara itip eğilerek alnından öptüm. "Ben hallederim."

Sonra, pişman olacağımı bildiğim bir şey yapmak için daireden çıkıyorum.

Herkes geldiğinde, daire hiç bu kadar küçük gelmemiştir.

Maverick ve Eve mutfak masasında oturuyorlar. İkisi kış kampından beri en iyi arkadaş olmuşlar ve hatta birlikte taşınmayı bile konuşuyorlar. Tabii Eve, onu heteroseksüel arkadaşlarıyla felaket randevulara ayarlamayı bırakırsa.

Kindra, Ezra ve Jim minik ikili koltuğa sıkıştılar. Kindra ve Ezra önce oturdular, Jim ise her zamanki gibi araya karıştı. Kindra'yı hiç bu kadar rahatsız görmemiştir.

Grim ve Rose bile birkaç dakikalığına göründüler, ama geldikleri gibi aniden ve hızla gittiler. Nereye gittiklerini kimse bilmiyor, ama zaten kimse bilemez.

Ve sonra da Cat var. Dairede koşturup duruyor, içecekleri dolduruyor ve ev sahibi rolünü oynuyor.

"Bennett, kanatlar nerede? Onları almadın mı?" Kedi, bulamadığı yiyecekleri aramak için mutfakta koşturuyor.

"Kahretsin, özür dilerim. Tamamen unuttum."

Dudaklarını ısırdı ve mutfağa bir kez daha göz gezdirdi. "Bugün öğleden sonra markete gitmedin mi? Pasta nerede?"

Salondan bir şaşkınlık sesi yükseldi, ardından Kindra neredeyse bağırarak, "Ne aldın sen?" dedi.

Herkes oturma odasına yönelir.

"Kim ne aldı?" diyor Eve. "Ben meraklı bir kadını ve meraklı zihinler bilmek ister."

Ezra, "Jim bir yolcu gemisi satın aldı," diyor.

Hepimiz, çocuksu bir coşkuyla bize gülümseyen adama bakmak için döndük.

Jim ayağa kalktı, göğsünü kabartarak odanın başına doğru yürüdü. "Tatillerimizde çok eğlendik, bu yüzden düşündüm ki, neden burada duralım? Neden genişleyip yıl boyunca yapabileceğimiz bir şeyler sunmayalım?"

Kindra, "Belki de bazılarımızın işi olduğu içindir," diyor.

"Ya da okul," diye ekliyor Cat. "Üstelik deniz tutması da yaşıyorum."

Maverick ellerini havaya kaldırdı. "Durun bakalım, hemen bunu kötülemeyelim. Yani, bir yolcu gemisinde tatil

yapmak oldukça güzel bir fikir gibi geliyor."

Eve, "Denizde cinayet işlemek eğlenceli olabilir," diye ekliyor. "Ben varım."

Jim gözlerinde bir parıltıyla parmağını kaldırdı. "Ah, size söz veriyorum, hiçbiriniz bunu kaçırmak istemeyeceksiniz. Bazı planlarım var... değişiklikler. Çok ilginç olacak."

"Yeter ki herkesin bana söylemeyi reddettiği gizli geçitler olmasın," diyorum gözlerimi devirerek. "Alaska'daki o olaya hâlâ çok kızgınım."

Ezra güldü ve başını salladı. "Bekle, hâlâ bilmiyor musun?"

"Hayır, şimdi mahvetme!" diye bağılıyor kedi.

Jim, "Kışlık köşkte gizli bir geçit yoktu," diyor. "Cat, seni kızdırmak için tüm hikayeyi uydurdu ve hepimiz buna inandık."

Kedi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Lanet olsun. İyi bir şakaydı, şimdi bitti."

"Durun bir dakika. Tekrar gemi yolculuğuna dönelim. Teksas gezisi ne oldu?" diyorum. "Onun planlamasına ne oldu? Kız kardeşimiz hala kayıp ve onu bulmak istiyoruz, değil mi?"

Ezra omuz silkerek, "Yeni bir ipucumuz yok, Bennett. Sadece birbirimize güvenebileceğimizi kabullenmek zorunda kalabiliriz sanırım." dedi.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum, ancak yatak odasından gelen bir gürültü beni bölüyor. Daha doğrusu, yalanlarımın kanıtlarının şu anda saklandığı dolaptan gelen bir gürültü.

"Bu neydi?" diye soruyor Cat. Yatak odasına doğru yürümeye başlıyor ama ben elini tutup onu geri çekiyorum.

"Muhtemelen sadece Shorty'dir," diyorum ama sonra o koca siyah herif adını duyup kanepenin altından kafasını çıkarıyor. Hâlâ misafirlerimiz olduğunu fark edince tekrar saklanıyor.

Kedi bana bakıp başını yana eğdi. "Ne saklıyorsun?"

Kahretsin.

Derin bir nefes veriyorum. Bunu şu an yapmak istemiyordum, ama başka seçeneğim yok.

"Sadece... burada kalın," diyorum, tüm arkadaş grubumuzun yatak odamıza girmesini istemediğim için. Dün gece seks salıncağını kaldırdığımızdan emin değilim.

Yatak odasına doğru yürürken yanaklarım utançtan kızardı. Bütün bir oda dolusu insan Bennett Carter için çok karanlık bir ana tanık olmak üzereydi, ama ben Cat'i seviyorum. Ona tüm varlığımla, hatta bu bana zarar verecek olsa bile, bayılıyorum.

Gruba geri döndüğümde, Cat'e doğru bir kutu uzatıyorum. İçindekiler henüz çok büyük olmasa da, taşımak için kollarımı etrafına sarmam gerekiyor.

"Bu ne?" Kedi kutuyu kollarımın arasından alıp yere indirdi. Parmaklarıyla süslü kurdeleyi kavrayıp çekti, kapağını açıp içine baktı.

"Markete gitmek için çıktığımda bunu gerçekten alacaktım," diyorum. "Bu yüzden odadan daha erken çıktım. Siz bulmaca çözerken bayan aradı."

Konuşamayacak kadar şaşkınlık içinde, ipek astarlı kutunun içine uzanıp kabarık, gümüş renkli bir tüy yumağını göğsüne bastırdı. Tam olarak söylemek gerekirse, çok pahalı, bolca kağıtla sarılmış ve son derece sevimli bir yavru kedi idi.

"İstediğiniz bu muydu? Saharan mı?" diye soruyorum.

"Sibiryalı kedisi," diye ağlıyor kedi yavrusunun tüylerine. "Evet, bu o. Aman Tanrım, o kadar mükemmel ki, Bennett."

Ezra bana yaklaştı, sonra herkes yavru kediye hayranlıkla bakarken sadece benim duyabileceğim şekilde konuştu: "Lanet olası şeylerden nefret ettiğini sanıyordum. İkinci bir tane daha almanın sebebi neydi?"

Başımı sallayıp omuzlarımı silktim. "Hiçbir fikrim yok."

Omzuma hafifçe vurup sırtıttı. "Evet, haklısın."

Kedi, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana bakıyor, sonra ellerindeki o sevimli kaka lekesiyle ayakta durmakta zorlanıyor. Ama başarıyor. "Seni çok seviyorum," diyor.

Evet, neden yaptığımı biliyorum. Hepimizin aptalca kararlar almasının ve aptalca şeyler yapmasının sebebi bu. Ağaçların arasından kıvrılarak ilerleyen ve çoğu zaman uçuruma doğru gidiyormuşuz gibi hissettiren, inanılmaz bir kızak yolculuğu ama yine de yapıyoruz.

Alnındaki saçlarını kenara ittim, burada kimin gördüğünü umursamadım. Ve alaycı bir gülümsemeye eğilip sevdiğim kadını öptüm.

Slaycation serisinin üçüncü kitabı olan *Ship Happens*'a göz atın: Books2read.com/ShipHappens

Romantik komedi dışında bir şeyler okumak mı istiyorsunuz? Lauren'ın karanlık-hafif mizah içeren eserlerine göz atın.

Yabancılarla Sohbet: Books2read.com/StrangerSession

Onun Fantazisi: Books2read.com/HerFantasy

Son Hata: Books2read.com/LastMistake

Beni Korum: Books2read.com/ProtectMeNovella

Daha karanlık okumalara dalmaya hazırsanız, Lauren'ın Ride or Die serisindeki otostopçu aşk romanlarına göz atın.

Bunlar herhangi bir sırayla okunabilir.

Evlendiler: Books2read.com/Hitched

Yolculuğa Eşlik Etmek: Books2read.com/MFMHitchhiker

Takıntımı Yönlendirmek:

Books2read.com/DrivingmyObsession

Eyalet Sınırları Boyunca:

Books2read.com/AcrossStateLines

Durmayın: Books2read.com/Dont-Stop

Lauren ile iletişime geçin

Lauren Biel'den hiçbir şeyi kaçırmayın! Tüm kitaplarına, sosyal medya bağlantılarına ve diğer önemli bilgilere Campsite.bio/LaurenBielAuthor ve LaurenBiel.com adreslerinden ulaşabilirsiniz.

Teşekkürler

Sevgili VIP kızlarım Jessie, Nikita, Lexi, Grace ve Kim, sizi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum!

Milyonlarca soruyla başa çıktığı için eşime teşekkür ederim.

Editörüm Brooke, sen harikasın ve sensiz bunu başaramazdım.

Değerli destekçilerime teşekkür ederim. Katkılarınız bu kitabın ortaya çıkmasına yardımcı oldu!

Ashley S, Nikkie B, Rebecca C, Kaat, Monnah P, Emily S, Kimberly G, Chan, Amber F, Lilybeth S, A.Reads, Samantha O, Danielle M, Megan S, Danielle N, Sunshine_the_Bookie, Sara M, Harley B, Jenn C, Heather M, Bonnie F, Lauren S, Pyro, Iris, Marguerite, Courtney, PaigeBear, Sarah S, Tiffany M, Tara H, Vikki S, Amanda T, _____ britneyxO, Suzy A, Andie J, Lisa W, Court's Bookshelf, Nicholetta88, Emily S, Sheena E, Queen Ilmaree, SerenaLorraine, Iesha E, AprilCoats, Jasmine K, Heather S, Lizzie Borden, Jennifer S, Just Jen Here, Mikasa_Kuchiki, Jada W, Briyanna M, Gini R, Shannan T, Heather C, Jesi D, Charmaine B, Michelle, Christy P, Melissa, Dani C, Sandie W, Kayla T, Arnica S, Cassi K, Gumdrops, Maxine T, Amanda C, Barrie, Alexandria R, Leeat S, DirtyPanda, Leslie W, Jordyn J, Kayla M, Marisa K, Smitty, Brooke, Ashley P, Mandy G, Bailey A, Anna S, Shelby F, Tiannah B, Sharee S, Courtney P, Kristiana B, Vero A, Chelle, Sara S, Samantha R, Jessica G, Kimberly S,

StjoReads, Tabitha F, JesStenger, Lindsey S, Laura T,
Joanna, Nicole M, Nineette W, BoneDaddyAshe, Kimberly B

Lauren Biel'in diğerk eserleri

Lauren Biel'in tüm kitaplarının listesini görmek için şu adresi ziyaret edin:

<https://laurenbiel.com/laurenbielbooks/>

Yazar Hakkında

Lauren Biel, birçok karanlık romantizm kitabının yazarıdır ve üzerinde çalıştığı birkaç kitabı daha bulunmaktadır. Çalışmadığı zamanlarda yazıyor. Yazmadığı zamanlarda ise eşiyle, arkadaşlarıyla veya evcil hayvanlarıyla vakit geçiriyor. Onu ayrıca New York'un kuzeyindeki bir şelalenin yanında otururken veya at sırtında bir doğa yürüyüşünde de bulabilirsiniz. Eserlerini okurken beklenmedik şeylerle karşılaşmaya hazır olun. Yakında çıkacak kitapları hakkında ilk bilgi sahibi olmak için lütfen www.LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM